

ДИАБОЛИЧНАТА ПРИРОДА НА СВЕТОТО

МАРИЈА ТОДОРОВСКА

Марија Тодоровска

ДИЈАБОЛИЧНАТА ПРИРОДА НА СВЕТОТО

Марија Тодоровска

ДИЈАБОЛИЧНАТА
ПРИРОДА
НА СВЕТОТО

УНИВЕРЗИТЕТ „СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЈ“
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
2016

| СОДРЖИНА

1. КОН ЧИТАТЕЛОТ	9
2. ВЕРУВАЊЕТО ВО МАНА КАКО СВЕТА МОЌ	19
3. СВЕТОТО КАКО ОСНОВА НА РЕЛИГИЈАТА ВО ТЕОРИЈАТА НА ЕМИЛ ДИРКЕМ	45
3.1. Светото и религиските феномени	45
3.1.1. Разгледувањето на религиските феномени	45
3.1.2. Определувањето на религијата	62
3.2. Дихотомијата свето – профано	81
3.2.1. Негативниот култ	81
3.2.2. Позитивниот култ и идејата за жртвувањето	95
3.2.2.1. Симпатетичките принципи и миметичките дејства	95
3.2.2.2. Ритуалите на жртвување	110
4. ОПРЕДЕЛУВАЊЕТО НА НУМИНОЗНОТО ВО ТЕОРИЈАТА НА РУДОЛФ ОТО	139
4.1. Компонентите на нуминозното	139
4.1.1. <i>Mysterium tremendum</i>	139
4.1.2. <i>Mysterium fascinans</i>	176
4.2. Нуминозното, возвишеното и непријатно непознатото	187
5. КОНЦЕПЦИЈАТА ЗА СВЕТИОТ СВЕТ КАЈ МИРЧА ЕЛИЈАДЕ	217
5.1. Светиот простор	217
5.2. Различни пристапи кон митот и ритуалот	242
5.3. Светото време и светоста на митот	277
6. ЗАВРШЕН ЗБОР	317
БИБЛИОГРАФИЈА	321
ПОКАЗАТЕЛ	335

*nothing which we are to perceive in this world equals
the power of your intense fragility*

– e e cummings

1 | КОН ЧИТАТЕЛОТ

Религискиот феномен е речиси сеприсутен низ сета досегашна историја. Оттука, тој е еден од незаобиколивите, суштински феномени поврзани со човекот и со неговиот свет. Сепак, и покрај бројните истражувања на религискиот феномен во сите негови аспекти, не постои согласност за неговите потекло и суштина. Тоа значи дека не постои согласност околу тоа што религијата претставува, од каде таа извира и што му пружа на човека. Некои сфаќања на религискиот феномен го лоцираат неговото потекло во верувањето во души или духови; потоа, во верувањето во божественоста, односно натприродноста на природата; во верувањето во Бога итн. Едно од овие сфаќања, кое особено го привлекува вниманието, е сфаќањето дека во основата на религијата се наоѓа верувањето во светото. Токму ова сфаќање, дека светото е во потеклото и во суштината на религиските феномени, е разработено во ова дело. Поточно, феноменот на светото и чувството на светото ќе бидат разгледани во нивниот дијаболичен аспект.

Анализата на светото и на неговото значење за социјалниот и приватниот живот на човекот сфатен како *homo religiosus* е особено потребна. Таа е потребна за продлабочената анализа на религиските феномени во нивниот тоталитет. Идејата за светото и чувството на светото се присутни во самата суштина на религиозниот човек, како и во суштината на потребата за креирање и изведување на религиозните ритуали. Поврзана со други важни антрополошки категории, идејата за светото може да се разгледува како особено инспиративно подрачје на истражувачки интерес, со потенцијал да биде поврзувана со други перспективи и третирана од различни агли. Всушност, дефиницијата на религијата, независно од тоа дали поаѓа од идејата за врската со нешто или од идејата за грижата за нешто, не се повикува нужно на постоењето на божества, пантеони, души, духови, разни натприродни или природни суштества, но нужно се повикува на постоењето на светото. Значи, преку определувањето на светото произлегува стипулирањето на верување во души, духови, божества, демони, добри и зли божества, Бог и т.н., како и целите системи изградени околу нив.

Идејата за светото и чувството на светото се наоѓаат во основата на религискиот феномен и во суштината на религијата, од нејзините примордијални форми, до развиените современи монотеистички религии. Идејата за светото е комплексна и по природа амбивалентна, дијаболична. *Дијаболичносџа* во оваа смисла не е разбрана како ѓаволска, сатанска карактеристика на изопаченост, нечесност и деструктивност, туку како силна и детерминиращка амбивалентност, како инхерентно повеќезначајна и тензијна природа, како збир на спротивставености, како нешто кое истовремено привлекува и одбива, кое утешува и се заканува, кое твори, организира, но и ограничува и потенцијално уништува. Додека сè што е дијаболично е амбивалентно, не сè што е амбивалентно е дијаболично, затоа дијаболичноста е поспецифична и, во случајов, поопределувачка категорија од амбивалентноста. Дијаболичноста е категорија која е нужна и неразделна карактеристика на светото. Повеќето теоретичари сметаат дека е тешко да се дефинира светото, особено затоа што постојано низ историјата на теориите за религијата и на филозофијата на религијата, тоа се дефинира преку неговата спротивставеност, значи, преку профаното. Светото е она кое не е профано, туку е онтолошки и аксиолошки супериорно во однос на профаното. Светото припаѓа на подрачје сосем различно од подрачјето на профаното, тоа се карактеризира со сила, моќ, значење и важност многу поголеми од оние кои му се припишуваат на профаното. Светото припаѓа на домен кој е тешко достапен, ограничен или забранет, домен кој е различен од просторниот и временскиот контекст на несветото, т.е. профаното. Светото и профаното не се спротивни како што се плусот и минусот во математиката, на пример, затоа што тие претставуваат спротивставени страни од кои едната има важност, длабочина и значење, кои другата страна воопшто ги нема и не би можела да ги добие. Значи, се работи за два света од кои едниот е вреден, а другиот не е.

Светото е екстериоризација на нешто што ја надминува обичната стварност, нешто кое има моќ и сила далеку над моќите и силите кои се јавуваат во обичната, профана стварност. Светото може да е претставено од предмет, ствар, појава, личност, дејство, чин. И покрај придружувачката возвишеност, светото не подразбира и физичка грандиозност или застрашување – светите предмети можат да бидат сосем мали или наизглед неутледни, а свети поради тоа што преку нив се екстериоризира некаква моќ која предизвикува почит и восхит. Со тоа што е радикално одделено од

она што не е свето, т.е. од профаното, светото има специјален статус, затоа е почитувано и заштитено, затоа е секогаш поврзано со ограничувања и забрани.

Светото се екстериоризира низ митовите (односно митемите и наратемите, како најмали митски и најмали раскажувачки единици) и низ религиозните ритуали. Ритуалот, *per definitio- nem*, има свет карактер. Ритуалот подразбира врска со светото, стипулирање на свети просторно-временски околности, употреба на свети предмети и говорни чинови во нивни рамки, и тоа единствено од страна на посветени луѓе.

Освен преку хиерархијата (суперординираноста, односно субординираноста) во дихотомијата свето-профано, разликата меѓу светото и профаното може да се лоцира токму во она кое ја предизвикува хиерархиската поставеност, имено, во постоењето на хетерогеноста. Светото и профаното се толку хетерогени, што би можело да се каже дека во целата историја на човековата мисла не постојат други две категории кои се толку суштински различни, толку радикално спротивставени една на друга. Поделбите од типот на таа на добро и зло, болест и здравје и слични на нив, не можат да се споредат, бидејќи се работи за спротивставени страни кои припаѓаат на исто подрачје. Така, доброто и злото се морални категории, а болеста и здравјето – медицински. Светото и профаното, пак, се два света меѓу кои нема ништо заедничко, токму поради тоа што светото е нешто сосем друго и не може да се споредува со параметрите валидни и вистинити во светот на профаното. Немањето заеднички точки меѓу овие два света е основна карактеристика на религиозното верување, како и основна појдовна точка за севкупната наративна и ритуална практика. Меѓутоа, колку и најпрво да се чини така, отсуството на контакт не е апсолутно – кога би било така, комуникацијата меѓу двата света не би постоела и концепцијата за светото воопшто и не би постоела и не би функционирала. Оттука, кога не би имало премин од едниот во другиот свет, религиозните ритуали и религиозниот култ не би можеле ниту да почнат. Во таквите околности, и покрај спротивставеноста на двете подрачја и потребата за одржување на безбедна дистанца, на радикален јаз меѓу светото и профаното, профаното ги губи специфичните карактеристики и се допира до светото без да го загрози. Значи, светот на профаното и светот на светото комуницираат само откако ќе изгубат дел од нивната карактеристична природа и на тој начин, всушност, ја потврдуваат нивната карактеристична природа.

Определувањето на светото, така, го подразбира воведувањето и разбирањето на дихотомијата свето-профано. Религиските појави се состојат од верувања, мислења и ставови, во форма на претстави; и од ритуали, како начини на дејствување, во форма на чинови. Сите овие претпоставуваат класификација на претставите (реални или идеални) и на насоченоста на дејствата во врска со тие претстави на две класи – на светото и на профаното. Светото е она во врска со кое религиозните претстави и ритуали се фундаираат, изведуваат, развиваат и имаат значење и важност. Светото е, значи, она според кое се дефинираат религиозното чувство и религиозната практика, а со тоа и религиозниот човек.

Во натамошниот текст дијаболичната природа на светото ќе биде разгледана низ три главни теории, развиени од страна на тројцата водечки теоретичари на религијата и конкретно на областа на светото, кои сметаат дека светото е во централната категорија на секое религиозно верување. Тоа се Емил Диркем (Émile Durkheim), Рудолф Ото (Rudolf Otto) и Мирча Елијаде (Mircea Eliade). Покрај овие автори, избрани како водечки во определувањето на светото како основа на религиските феномени низ неговата амбивалентна природа, ќе бидат разгледани и други автори, како и некои различни пристапи од областа на теориите за религијата и културната антропологија. Наедно, ќе бидат опфатени и некои плуриперспективни забелешки за идејата и чувството на светото како нужни во човековата култура.

Во првата глава ќе биде воведен концептот за примордијалното верување во маната како света подлежечка и творечка моќ во светот. Разгледувањето на сфаќањата за маната веднаш ја поставува водечката дихотомија во врска со светото – дека светото е нужно спротивставено на несветото, на профаното, и дека е определено од ваквата спротивставеност. Во културите во кои се верува во неа, маната се смета за невидлива, неперсонална моќ, за супериорна сила преку чие дејство функционира светот, која се екстериоризира низ разни појави, настани и суштества. Нештата низ кои се екстериоризира маната истовремено и го задржуваат својот идентитет и радикално го менуваат, со тоа што, поради дејството на маната, од профани стануваат свети. Но, се верува, нештата *не* стануваат мана, не можат да бидат целосно асимилирани од нејзиното влијание. Оние појави и суштества кои имаат обилност на мана, се супериорни во однос на другите, затоа што нивниот онтолошки статус е повисок, затоа што стануваат повредни, позначајни. Светото, поради својата моќ и својот статус, е

секогаш придружувано од серии на пропишани и забранети дејства. Од една страна, светото мора да се штити од влијанието на профаното, меѓу нив мора да се одржува дистанца. Од друга страна, природата на светото е контагиозна. Имено, со тоа што е свето тоа е насочено кон контакт со она кое му е спротивно. Во ова може да се лоцира голем дел од неговата дијаболичност – светото привлекува, кон него се има однос на восхит, стравопочит и посакување, а од друга страна тоа е несфатливо, преобилно, моќно, ужаснувачко, одделено од систем на забрани, чие прекршување носи застрашувачка казна. Затоа, тоа истовремено го привлекува и го одбива верникот. Верникот има комплексен систем на пропишани правила за ритуално однесување во врска со светото; ваквиот систем подразбира и серии на строго забранети дејства и верувања. Со тоа што маната е света, специфична, моќна, творечка и уредувачка моќ, таа мора да биде заштитувана од непосакувани и несоодветни влијанија на несветото подрачје. Затоа, колку и маната да е нешто кое силно се посакува и кон кое религиозниот човек се стреми, таа е одвај достапна, заштитена од систем на забрани и дозволи. Маната секогаш го имплицира и табуто. Во главата за маната, како света основа на светот, ќе биде инаутурирана и идејата на Емил Диркем за конкретизирана, тотемичка мана, екстериоризирана низ светиот клански тотем, за кој се верува дека е свет предок на кланот и одржувач на неговите идентитет и функционирање.

Втората глава ќе биде посветена на теоријата на Емил Диркем за религијата: неговиот обид за определување на основата и суштината на религиските феномени и дефинирањето на светото како основа на религискиот култ и како основа на социјалното организирање во тотемскиот клански систем. Во анализата на ставовите на Диркем тие ќе бидат споредувани и спротивставувани со соодветни ставови од други автори. Целта ќе биде да се демонстрира неговото определување на религијата како збир на култни верувања и практики со доминантно колективен и суштински задолжителен карактер, базирана на идејата за светото, како потполно дистинктно од несветото, од профаното; како и целокупниот систем на верувања и дејства кој произлегува од ваквата основна дихотомија. На почетокот, во двете потпоглавја на првото поглавје од втората глава ќе бидат разгледани неговите две основни дефиниции за религиските феномени. Потоа, во двете потпоглавја на второто поглавје ќе биде дадена неговата анализа на дихотомијата свето-профано, преку систематизација на верува-

њата на примордијалните племиња во позитивен и негативен култ, каде што припаѓа разгледувањето на системите на дозволи, односни на пропишани дејства во врска со светото, и системите на забрани, односно пропишани непожелни и потенцијално опасни дејства кои мора да бидат одбегнувани, затоа што нивното непочитување резултира со казни. Ќе бидат наведени и придружните ставови за теоријата за жртвувањето, која е неразделна од идејата за функционирачки култ кон светото; како и идеите за основните принципи на функционирање на миметичките и искупувачките (пијакуларни) ритуали.

Дијаболичноста на светото, според тоа, ќе биде покажана преку основата на дихотомијата свето-профано и дефинирањето на светото единствено преку неговата спротивност; како и преку фактот што светото, претставено преку тотемичка мана, односно кланскиот тотем и процесите и дејствата со него поврзани, е истовремено и познато и блиско (светиот тотем е предокот на кланот и го содржи истиот животен принцип на сите припадници на колективот организиран благодареејќи на него и околу него) и нешто сосем различно од профаното, обичното, секојдневно живеење. Дијаболичноста ќе биде разгледана и низ системите на дозволи и забрани – светото е посакувано затоа што неговата моќ ја одржува светоста на заедницата на религиозниот човек, на неговата средина, а поради тоа е и ограничувано и забранувано. Елемент кој се повторува низ теоријата на Диркем е и дијаболичниот аспект на статусот на светото во неговата нужна врска со човекот и неговата заедница: светото е моќно и супериорно, но за неговото одржување нужна е постојаната посветена грижа на религиозниот човек, чии култни дејства се пресудни во обновувањето на опаѓачката светост. Религиозниот човек има потреба од светото, за неговиот свет да се одржува како просперитетен, безбеден и „благословен“, а светото има потреба од религиозниот човек, кој го конципира, воведува, се грижи за него, за тоа да може редовно да се обновува и да продолжува да ја гарантира одржливоста на (светиот) свет.

Во третата глава ќе биде разгледана теоријата за светото (нуминозното) на Рудолф Ото и ќе биде направена споредба на неговата концепција на нуминозното како нешто сосема друго со аналогни концепции од областа на естетиката и психоанализата. Идејата за светото како ирационална, неискажлива и рационално непоимлива категорија на Рудолф Ото ќе биде анализирана низ неговата концепција за конститутивните елементи на чувство-

то на светото. Емоционалниот фактор е одлучувачки во градењето на однос кон светото, затоа што тоа припаѓа на подрачје кое ја трансцендира рационалната способност на поимање. Затоа, специфичните чувства кон светото можат да послужат во обидите за негово разбирање. Според Ото, светото не може да се сфати, освен преку приближни аналогии и компарации со слични (но ни приближно идентични) емоционални категории. Светото е подрачје потполно одделено од профаното. Нуминозното е супериорно, моќно подрачје кое на оној кој верува во него му се претставува со таинственост, со преобилност, со заканувачка сила. Но, тоа е дијаболично: со неговата преоќ и недофатливост тоа предизвикува чувства на стравопочитување, на ужаснатост и треперење, но и на екстатична милост, на фасцинација, на привлеченост и желба за соединување со него. Стравот од ужаснувачката мистериозност на светото и потребата од него да се држи безбедна дистанца е истовремено и чувство на восхит и „омаѓепсаност“ од него, потреба да му се пријде близу, тоа да се присвои, да се има и да се чува од страна на верникот. Светото е толку различно од сè она што припаѓа на вообичаеното подрачје на несветиот живот, што во него нема никаква соодветна референтна точка на компарација. Сепак, религиозниот човек барем парцијално се поврзува со светото, подлегнувајќи под неговите моќи на преобилност, на творечка енергичност и на фасцинантна привлечност и мистериозност, преку трансцендирањето на неможноста тоа да биде рационално дефинирано и преку предавањето на светата сила со чувства на стравопочит, покорност и љубов. Во првото поглавје од третата глава ќе бидат анализирани компонентите преку кои се чувствува нуминозното: *mysterium tremendum* и *mysterium fascinans*, со придружните елементи на *energia* и *maiestas*. Во второто поглавје ќе биде направена споредба, преку далечни аналогии, поради несоодветноста на компарациите, на светото разбрано како нешто сосема друго, со чувството на возвишеното во естетиката и со чувството на непријатно непознатото (*unheimlich*) во психоанализата. Дијаболичноста на светото во теоријата на Ото ќе биде анализирана во најголем дел преку амбивалентноста на конститутивните елементи на нуминозното и спротивставените чувства кон светото, како и преку фактот што светото е нешто кое е сосема друго, непознато, несфатливо и неискажливо, а истовремено нешто кое од страна на верникот се чувствува на најдлабок и најсуштински начин.

Последната глава ќе биде посветена на еклектичката теорија за религијата на Мирча Елијаде. Ставовите на Елијаде за дијаболичната природа на светото, фундирани врз огромен етнолошки материјал, се слични и на оние на Диркем и на оние на Ото. Сличноста со Диркем (иако никогаш експлицитно признаена) се состои во неговото поставување на светото во дихотомија со профаното; како и во дефинирањето на ваквата дихотомија како основа на религијата. Светото и профаното припаѓаат на различни подрачја, радикално одделени, меѓу нив постои бездна. А, сепак, ваквата бездна во рамките на религискиот култ (а со тоа и на обичајното право и севкупниот живот на примордијалните заедници) постојано се премостува, затоа што светото е истовремено и потполно одделено од несветото и нужно инклинирано да се поврзува со него, да се шири низ него. Профаното станува свето кога ќе дојде во контакт со светото, со што го губи својот дотогашен статус, станувајќи и самото свето. Профаното задржува дел од својата природа и својот идентитет, сепак имајќи го радикално променето. Хетерогеноста меѓу светото време и профаното време и светиот простор и профаниот простор не е апсолутна, затоа што без контакт не би постоела религијата, а контагиозноста на светото е една од неговите основни карактеристики. Хетерогеноста на просторот и времето служи како основа на религискиот култ: верникот парцијално го менува својот статус со преминот од профан простор во свет и од профано време во свето. Значи, меѓу нив, од една страна постои потполна одделеност, од друга страна постојана врска, преку митско-ритуалните дејства на религиозниот човек. Сличноста на Елијаде со Рудолф Ото се состои во определувањето на светото како нешто сосем одделено од профаното, непоимливо и неискажливо, нешто сосема друго, нешто кое и привлекува и одбива, предизвикува ужасната стравопочит и екстатична фасцинираност и привлеченост. Првото поглавје од четвртата глава ќе биде посветено на идеите за хетерогеноста на просторот во теоријата за светото на Мирча Елијаде. Дијаболичноста на светото ќе биде покажана преку врската меѓу светото како потполно различно од профаното, како нешто недофатливо и непознато, но истовремено нешто блиско, творечко, одржувачко, нешто без кое познатото и блиското од профаниот простор воопшто не би можело да постои. Најголем дел од својата теорија за светото Елијаде ја објаснува преку теоријата за митот како света сказна. Според Елијаде, митот е света приказна за Почетокот на светот, за иницијалната совршена состојба која била онтолошки супериорна во однос на подоцнежната, состојба во која дејствувале божествата и

Светите предци. Митот раскажува за „она време“, во кое времето и не постоело онака како што е подоцна разбирано, тоа е време на космогонијата и настанувањето на сите фрагменти на светот. Според Елијаде, преку антрополошките истражувања од различни култури, раскажувањето на митовите има перформативна функција: светоста на митот ја гарантира безбедноста на заедницата и одржувањето на преетаблираните односи во нејзини рамки. Затоа митовите се раскажуваат во рамките на светото време, за да реактуализираат барем дел од иницијалната светост од Почетокот. Во второто поглавје ќе бидат кратко изложени различни ставови за митот и ритуалот кои имале извесно влијание врз еклектичката теорија на Елијаде. Во последното поглавје ќе биде образложена неговата теорија за хетерогеноста на времето, за светоста на митот и за неговата способност да го реактуализира светото време од Почетокот во рамките на посветениот религиозен култ. Ќе биде споменат и аспект на дијаболичноста на светото кој се состои во фактот на неговото опаѓање, во губењето на неговата перформативна моќ и творечко и одржувачко значење, како и неговото истовремено одржување во видоизменета, латентна форма, во разни аспекти на навидум сосема профанизираниот модерен свет.

2 | ВЕРУВАЊЕТО ВО МАНА КАКО СВЕТА МОЌ

Искуството на светото е искуство на непозната, фасцинантна моќ која може да се екстериоризира низ каков било предмет или појава, доколку се задоволени просторно-временските услови за воспоставување на специфичната релација меѓу светото и религиозниот човек. Екстериоризацијата на светото, односно хиерофанијата, е речиси секогаш екстериоризација на сила, односно кратофанија.¹ Верувањето во подлежачка сила на светот е можеби најраното верување во примордијалната религија. Според ова светски распространето верување, во основата на светот постои света сила, позната како *мана* (иако името варира во рамките на различните култури), благодареејќи на која постојат човекот, неговата заедница, неговата средина и сè што тој познава и прави.

Додека не може со сигурност да се каже дека идејата за светоста е застапена во анимизмот, во кој доминантното верување е дека сè во природата има душа слична на човековата, во аниматизмот (верувањето во маната како подлежачка моќ во светот) идејата за неперсоналната сеприсутна мана може да се смета за примордијална идеја за универзална света сила.²

Во која и насока подоцна да се има развиено религијата, верувањето во мана се чини како подлежачко на сите религиски култови. Затоа, во која и насока да се движи истражувањето на светото, верувањето во мана е *point de départ* на анализата на светото како религиски феномен. Маната е света, верувањето во мана е верување во светото како нешто кое не може да се дефинира и изрази. Маната е различна од познатиот, секојдневен свет на човекот. Светата мана е моќ преку која сè што постои како вредно и посакувано ги добива своите вредност и значење. Всушност, сè што постои, постои благодарение на дејството на маната. Идејата во ова верување е дека светото има света подлога, дека појавите,

---

¹ Ова тврдење е карактеристично за сите теоретичари на светото. Експлицитно тврдење дека хиерофанијата е секогаш кратофанија, на пример, во Mircea Eliade, *Miti, sogni e misteri*, trad. Giovanni Cantoni, Rusconi, Milano, 1990 (*Mythes, rêves et mystères*, Gallimard, Paris, 1957), 110.

² Со тоа што аниматизмот не треба да се дефинира како верување во мана на истиот начин како што анимизмот е верување во душевно/духовни суштества.

настаните и суштествата се можни благодарение на дејството на светото низ нив. Идејата е, исто така, дека варирачките концентрации и дејствување на маната ја предизвикуваат хиерархијата во постоењето. Така, настаните и појавите низ кои маната интензивно се екстериоризира се повредни од другите. Се смета дека луѓето кои имаат повеќе мана од останатите се благословени, одбрани, свети. Маната е подлежечка, постојана сила без која светот не би го имал добиено онтолошкиот статус кој го има. Таа е сила благодарение на која светот на примордијалниот верник е таков каков што е, фундиран врз светост и функционирајќи низ светост. Концептот за светата сила, која не може да се дефинира и е неперсонална, е неразделен од концептот за нејзината скапоценост и нужноста од заштита на нејзините чистина и моќ. Така, концептот на систем на забрани кои го придружуваат светото низ целата негова историја е очигледен уште во верувањето во маната. Со тоа што е света, мора да биде заштитена од допир и (зло)употреба на несветото, на профаното. Несветото и светото не можат да постојат заедно на исто место (во иста појава, или во ист настан, или во исто дејство), затоа маната е заштитувана од допирот на профаното, на обичното, на помалку вредното, на секојдневното. Обичното, пак, или секојдневното, при контролиран религиозен допир со светата моќ, поради нејзините сила и дејство, добива повисок онтолошки статус. Ова е поради контагиозната природа на светото, на која ќе се обрне внимание во подоцнежниот текст. Но, доколку допирот на профаното со светото не е контролиран и одобрен во свет контекст, тогаш чистотата и светоста на маната се загрозени. Затоа, со самото тоа што маната е света и моќна, посакувана и повикувана во религискиот култ, таа е забранета, недостапна, табу. Верувањето во мана подразбира и верување дека забранетиот допир со неа, надвор од контролирани (свети) околности, неизбежно носи казна. Ваквата спрега на забрана и на казна поради прекршената забрана е неразделен дел од концептот за светото. Системот на забрани кои го опкружуваат светото лежи во основата на религиите, од примордијалните култови до современите развиени монотеистички религии.

Поради важноста на верувањето во маната, како примарна света моќ во светот, накратко ќе бидат изложени неколку гледишта за нејзиното значење во примордијалните заедници. Ваквиот преглед, преку идејата за тотемичката мана и навестувањето на круцијалното место на светото во социјалната заедница, ќе ја инаугурира теоријата на Емил Диркем, која ќе биде екстензивно

изложена во втората глава. Теоријата за маната и за табуто (како *нејативна мана*, како забрана во врска со маната) во подоцнежниот развој на религијата станува теорија за светото и профаното, односно за светото и забраните поврзани со него. Затоа, може да се тврди дека идејата за дијаболичната природа на светото е суштинска во примордијалното верување во светото како основа на светот и како водечки фактор во сите фрагменти на светот кои се нужни, специфични, важни и супериорни.

Маната како неперсонална сила во магискиот преданимизам ја истражувале Роберт Х. Кодрингтон (Robert H. Codrington), особено во делото *Меланезијциите* (*The Melanesians*, 1891) и Роберт Ранулф Марет (Robert Ranulf Marett), особено во *Прагош на религијата* (*The Threshold of Religion*, 1909).³ Хипотезата дека маната е неперсонална сила која е расеана низ целиот космос, била охрабрена од откривањето на култури различни од меланезиската, кои поседувале концепти слични на оној за маната, со што се дош-

³ Robert H. Codrington, *The Melanesians – Studies in Their Anthropology and Folklore*, Clarendon Press, Oxford, 1891; Robert Ranulf Marett, *The Threshold of Religion*, Methuen&Co, London, 1909 (во натамошниот текст ќе биде наведено од второто, проширено издание, Methuen&Co, London, 1914).

Анимистичката теорија на Едвард Тајлор (Edward Tylor) била мошне влијателна и покрај тврдењата на Џејмс Фрејзер (James Frazer), покрај оние на Марет, на пример, дека на религијата ѝ претходела магиска фаза, како и тие на Џон Х. Кинг (John H. King), кој во 1892 година го издал своето дело *Најсуперродното: нејовошо њошкело, њурога, еволуција* (*The Supernatural: its Origin, Nature, and Evolution*). Овие тврдења биле занемарувани сè до нивното оживување од страна на Вилхелм Шмит (Wilhelm Schmidt) и објавувањето на делото *Пошкелото и расејето на религијата* (*The Origin and Growth of Religion*, 1931). За Кинг не е плаузибилно да се тврди дека примордијалните луѓе прво имале софистицирани идеи за души и духови. Напротив, многу е логично постоењето на посирова фаза на развој во која имало идеја за мана како моќ или просперитет на познатото и непознатото (*heimlich* и *unheimlich*). Според него, поради несоодветното заклучување од опсервацијата на светот, примордијалните луѓе верувале дека маната се наоѓа во објектите и настаните, како нивна интринзична сопственост. Од идејата за предмети кои содржат мана, потекнала идејата за магиски предмети и дејства. Потоа, пак, поради погрешно резонирање за природата на соничтата, дошла идејата за душеите, а дури подоцна, идејата за светите спиритуални суштества и божества. Едвард Е. Еванс-Причард (Edward E. Evans-Pritchard) ги резимира ставовите на Кинг во две поенти: религијата е илузија, која се должи на серии недоразбирања, а со тоа го забавува интелектуалниот прогрес; а примордијалните луѓе кои веруваат во такви сказни се како неразвиеени деца (според принципот на кореспонденција на онтогеничкиот со филогеничкиот развој, а во рамките на теоријата за рекапитулација), во E. E. Evans-Pritchard, *Theories of Primitive Religion*, Clarendon Press, Oxford, 1956, 31.

ло до мислењето дека идејата за маната (или поим сличен на неа) им претходи на сите религиозни искуства, дека ја изразува религиската фаза на преданимизам и дури имплицира еден вид пра-монотеизам или примордијален монотеизам.

Во делото *Меланезијците* на Кодрингтон, маната е на некој начин натприродна, но се открива во телесна сила или во секој вид на сила или способност која човекот ја има, бидејќи таа не останува во еден определен предмет, иако речиси сите предмети можат да ѝ „одговараат“. Се верува дека духовите, било да се на мртви души или на натприродни суштества, ја поседуваат маната и можат да ја споделат. Грандиозниот чин на космичката креација бил можен само преку дејството на маната, а и сите партикуларни нешта кои се особено вредни, во некој аспект поседуваат мана. Сè она кое за човекот поседува ефикасност, креативност или совршенство има мана. Така, кога религиските практики влегуваат во вообичаениот живот, сиот успех и просперитет се должат на маната како натприродно влијание. Помошта од овие невидливи, но очигледно присутни моќи се бара преку постење, принесување жртви, раскажување на митови, изговарање на молитви.⁴ Мана е моќта без која ништо важно не може да се случи.⁵ Светите камења, билки, објекти, имаат мана, така, маната е манифестираното свето.⁶

Меланезискиот ум е потполно посветен на верувањето во маната како натприродна моќ или натприродно влијание. Немајќи идеја за врховно суштество, Меланезијците имаат верување во сила која е потполно различна од физичките моќи на обичниот свет, која може да дејствува на каков било начин за добро и зло, и која, доколку се има и контролира, носи просперитет.⁷ Маната е присутна во целата „атмосфера на животот“, се приврзува за нешта и за личности и се манифестира преку резултати кои можат да се објаснат само преку нејзиното дејствување. Светоста на маната е контагиозна – ако некој има свет камен, маната од тој камен може да се пренесе на други камења, правејќи ги еднакво моќни, се верува. Исто така, митот, кој преку неговите зборови и значење на приказната може да пренесе моќ, е еден вид на зборовна магија, тој исто така е мана. Сиот очигледен успех на човекот е доказ дека тој има мана, неговото влијание зависи од импресијата која ја

---

⁴ R. H. Codrington, op. cit., 103.

⁵ Idem, 108.

⁶ Idem, 183.

⁷ Idem, 119.

прави врз другите. Значи, моќта на човекот, политичка или социјална, по природа е негова мана. Затоа и може да се тврди дека подрачјето на политичкото е во полно значење и подрачје на религиозното.

Концепцијата за маната ги надминува вообичаените концепции за редот во природата. Маната се наоѓа во спиритуални суштества⁸ – и во духовниот дел од живите и во духовите на мртвите, а се пренесува преку разни предмети, како камења, или животни, всушност, преку какви било објекти. Активниот принцип во сè што се прави и сè што се случува е маната. Од една страна, луѓето пред неа се беспомошни, затоа што нејзините карактеристики и функционирање им се непознати, од друга страна, преку митовите и ритуалната практика, благодарейќи на маната тие се способни да ги контролираат природните сили, да лечат болести, да ги антиципираат случувањата во иднината сеќавајќи се на минатото, да посакуваат добра среќа итн. Сепак, моќта не е во самите луѓе, сè што тие можат е да бараат помош од екстериоризираната мана преку свети предмети или преку персонални спиритуални суштества полни со мана. Овие суштества дури самите се сметаат за мана: во врска со нив зборот *мана* може да се употребува како транзитивен глагол, маната од нив преминува на други суштества.⁹ Обичните луѓе кои стапуваат во релација со светоста само добиваат мана, имаат мана, или може да се каже дека маната е со нив. Тие се, на тој начин, атрибути на маната, која е дејствувачкиот субјект во оваа комплексна релација. Значи, Кодрингтон ја дефинира маната, онака како што ја определуваат Меланезијците, како сила сосем различна од која било физичка моќ, која, доколку се добие и се контролира, се користи за подобрување на состојбата на реалноста. Како моќ и влијание, не физичко (или само индиректно манифестирајќи се и физички), туку натприродно, таа се покажува како супериорен вид на сила, и во каков било вид на моќ која може да биде екстериоризирана низ луѓето. Натприродна е во смисла на тоа дека прави да функционира сè она што е над вообичаените човекови моќи и надвор од одвивањето на природните процеси.¹⁰

⁸ Во оваа смисла, спиритуалните суштества, благодарейќи на нивната натприродност, имаат специјална улога во духовниот живот на заедницата, токму затоа што се полни со мана.

⁹ R. H. Codrington, *op. cit.*, 120.

¹⁰ И Марет се повикува на овие примери на Кодрингтон (R. H. Codrington, *op. cit.*, 119-120). Ако човек бил успешен во борба, тоа не се должи на неговата природна физичка сила, брзи рефлексии или итрина, туку поради тоа што

Марет не се колеба да го смета општиот поим на религиска појава претставен од маната како категорија која најблиску ја изразува суштината на примордијалната религија, со резерва дека по овие прашања не може да се догматизира.¹¹ Целта на Марет е религиозното искуство, мошне инакво од модерното, да се транспонира во термини на нашата свест кои најдобро би ѝ овозможиле на природата на она кое така се пренесува да се покаже како најблиско до она што навистина е по себе.¹² Кога теориите за религијата ја употребуваат идејата за мана или идејата за табу како општа категорија, локалното значење до одреден степен се занемарува, но тоа овозможува да се оправда употребата на терминот и на идејата со широко значење, покривајќи ги сите случаи на манифестации на мистериозна или натприродна моќ. Науката, значи, ја прифаќа и третира маната како општа категорија која го означува позитивниот аспект на натприродното, на светото.¹³

Анализата на Марет на рудиментарната религија тргнува од претпоставката дека во една нејзина сфера се јавува и развива форма на искуство кое припаѓа на чудесен свет, од кој вообичаениот, секојдневен свет е одделен со јасна граница. Овој основен дисконтинуитет се должи на низа психолошки и социолошки фактори.¹⁴ Првата дихотомија е, значи, во светот на светото – религискиот култ и светот на профаното – обичниот свет на работа и секојдневни случувања. Втората дихотомија е во тоа што разликата меѓу овие два света е преку системот на забрани и стравопочитување - она кон кое се чувствува стравопочит е поврзано со серија забрани, но овие забрани важат и во рамката на профаниот свет. Теоријата, значи, „...за природата на искуството, е дека е бинарен состав, двојност во заедница, која се состои од она кое може да се

тој има мана од духот на некој починат воин. Маната го прави моќен, преку некаков свет предмет кој тој го поседува, или преку свети зборови кои потсетуваат на претходните победи на починатиот воин. Ако нечији растенија растат здрави и големи, тоа е не само затоа што тој редовно и посветено се грижи за нив, туку затоа што територијата на која ги одгледува е полна со свети камења кои се мана. Се подразбира дека растенијата растат ако се посадат, но не би можеле да растат здрави и со големи димензии кога не би биле допрени од моќта на маната. Светото, значи, е предуслов за успешното функционирање на што било, профаниот свет не би можел да се самоодржи функционално без моќта и супериорноста на светиот, Robert Ranulf Marett, *The Threshold of Religion*, Methuen&Co, London, 1914, 5.

¹¹ R. R. Marett, op. cit., xxiii.

¹² Ibid.

¹³ R. R. Marett, op. cit., 99.

¹⁴ R. R. Marett, op. cit., xxviii.

смета за елемент на табу и елемент на мана¹⁵. Елементот на табуто е доминантно негативен во неговото функционирање. Она кое е негативно (поларната спротивност е дадена повеќе поради методолошка јасност отколку како точен приказ на односот на спротивставените страни) е вообичаениот свет на обични случувања. Значи, овој елемент му ја дава на искуството надворешната граница. Елементот на маната е доминантно позитивен. Позитивното е она кое ја надминува границата на вообичаениот свет, тоа е прекрасно и ужаснувачко. Неговата главна функција е на искуството да му ја даде неговата внатрешна содржина.¹⁶ Табуто не е негативна магија, туку може да се смета за негативна мана.¹⁷

Со тоа што за мана се смета каква било моќ која е базирана на кој било начин на манифестација на светото, маната кај Меланезијците има множество мешани и контрадикторни значења.¹⁸ Моќта која функционира во нивните култни дејства – да се добие мана и да се стапи во релација со неа – е целта на ритуалите и практиките кои го сочинуваат она кое антрополозите го сметаат за меланезиска религија.¹⁹ Кон маната религиозниот човек се стреми и само поради самата мана, не само поради она кое му го овозможува. Се работи за потреба по нешто речиси внатрешно, но екстериоризирано отаде човекот, нешто кое постои во, и му следува, на *внатрешниот човек*. Затоа во полинезиските дијалекти, покрај за термините *моќ* и *светио* како најопшти значења, *мана* се употребува и за различни психички состојби и активности, како

¹⁵ Ibid. Или, сосема кратко, „...маната секогаш го имплицира табуто.“ (R. R. Marett, *Psychology and Folklore*, Methuen&Co, London, 1920, 49).

¹⁶ Кршењето на табуто резултира со ставање во движење на мана која е насочена против оној кој го прекршил табуто. Така, на пример, понекогаш контактот на мажи со жени се смета за табу, што се должи на фактот што жената се смета, помалку или повеќе, за вештерка, не само затоа што може да ја пренесе нејзината женственост на мажот. Странецот е табу поради неговата инхерентна туѓост, а не само затоа што може симпатетички да пренесе конагион од надвор. Главатарот е табу, не затоа што може да пренесе дел од невата супериорност, туку затоа што има мана како нужна моќ во неговата супериорна позиција.

¹⁷ R. R. Marett, *The Threshold of Religion*, 74. Значи, покрај дихотомијата свето-профано, постои и дихотомијата табу-мана, иако може да изгледа како дефинирање на *obscurum per obscurius*. И Франц Штајнер (Franz Steiner) ги резимира истражувањата на маната и на табуто и смета дека табуто е негативна мана (Franz Steiner, *Taboo*, Penguin, Harmondsworth, 1967, 106-111).

¹⁸ R. R. Marett, *op. cit.*, 38.

¹⁹ R. R. Marett, *op. cit.*, 62.

чувство, желба, афекција, љубов, верување, душа, совест, меморија и многу други.²⁰

Според емпириските истражувања, впечатокот кој Марет го има за онтолошкиот статус на светото подрачје е дека тоа од обичното, профаното подрачје не е различно по вид, туку по степен.²¹ Разликата меѓу вообичаеното и извонредното е во степенот на важност, пишува Марет. Имено, тој определува дека „...сферата на чудесното е, субјективно, всушност сфера на искуство на уплашеност и почит; и очигледно постојат бесконечни степени во интензитетот на почувствуваното изненадување“.²² Сепак, значи, колку и да смета дека разликата не е во видот, туку во степенот на искуството, определувајќи ја разликата меѓу нивоата на значајност, тој се доближува до идејата за разлика по вид, иако очигледно не ја застапува. Бесконечните степени во интензитетот на изненадувањето за кои пишува се всушност одлучувачки во разликата по вид. За Марет, демаркациската линија меѓу светото и профаното не е прашање на хетероген скок, туку, се чини, прашање на логика на инконзистентноста.²³

Ако симпатетичката магија се смета за мана, што не е гледиште застапувано од Фрејзер, ниту, впрочем, од Марет, тогаш опишувањето на табу како негативна магија воопшто не е прете-

²⁰ R. R. Marrett, *Psychology and Folklore*, 64.

²¹ R. R. Marrett, *The Threshold of Religion*, 86. За ова мислење, вака формулирано, не може да се каже дека е карактеристично за Емил Диркем, Рудолф Ото и Мирча Елијаде (што ќе биде покажано подоцна во текстот).

²² R. R. Marrett, *op. cit.*, 87. Иако изненадувањето не е, во стриктна смисла, вистински неочекувано, затоа што е разработен механизам во кој спротивноста на вообичаеното е невообичаеното, а на очекуваното од обичниот живот – неочекуваното. Изненадувањето не е во фактот на манифестацијата, туку во тоа што карактеристиките и функционирањето на моќта во нејзините манифестации секогаш остануваат непознати.

²³ Се работи за логика на инконзистентност во смисла на тоа дека тешко се одлучува кога и каде завршува профаното и почнува светото, до кој степен треба да има свето, односно отсуство на профано, за нешто да се определи како *свешто*. Лотфи Цадех (Lotfi Zadeh), благодарейќи на чиј предлог за неконзистентна теорија на множествата во 1965 година се појавила логиката на неконзистентноста (fuzzy logic), објаснува дека дефинициите на алгоритми на неконзистентноста се најсоодветни за карактеризирање на концепти кои се интринзично неконзистентни, односно неконзистентни до степен кој оневозможува реалистично да се очекува да се определуваат преку концепти кои не се неконзистентни (Lotfi Zadeh, “A Fuzzy-algorithmic approach to the definition of complex or imprecise concepts“, *International Journal of Man-Machine Studies*, (8/1976), 254). Оваа теорија би можела да се примени и во определување на дистинкцијата меѓу подрачјата на светото и на профаното.

рано или неосновано.²⁴ Табуто тој го зема како прашање на мистичност. Многу нешта кои се сметаат за табу и се табу поради нивната моќ, немаат само деструктивни ефекти, туку, напротив, корисни и благословувачки – поволната моќ на тотемот на кланот или на персонализираната мана се секогаш табу. Секогаш кога една заедница припишува табу на објект, тој почнува да предизвикува чувства на почит како институција, како дел од социјалното верување и обичајното право.²⁵ Прекршувањето на табуто е проследено со недефинирани консеквенци, затоа што тоа од кое се чувствува страв е суштински мистериозна моќ, нешто непознатливо и непредвидливо во неговите начини на дејствување. Затоа, доколку маната слободно се определува, а нејзината широка дефиниција е сосем дозволена врз база на разновидноста на концепциите, табуто може плаузибилно да се смета за негативна мана. Тоа не може, сепак, да се смета за негативна симпатетичка магија, затоа што е нејасно што точно би опфаќало, како и затоа што табуто е карактеристично за тотемизмот, кој не може да биде издначен со симпатетичка магија.²⁶ Табуто е во врска со светото и зависи од светото. Тоа не може да се смета за спротивно на светото, затоа што табуто не е профано. Сепак, моќта на табуто е спротивна на моќта на светото. Мана-табу дихотомијата е доволна да го карактеризира натприродното во неговата чисто егзистенцијална димензија, дури и независно од вредноста која ја има за човекот.

²⁴ Интересно е што примитивниот човек, според Марет, не бил филозоф каков што го прикажуваат неговите современици, теоретичари на религијата. Кај раниот човек идеите не ѝ даваат поттик на акцијата, туку акцијата им дава поттик на идеите: „...религијата не е нешто обмислено, туку нешто истанцувано“ (R. R. Marett, *The Threshold of Religion*, xxxi). Обемна студија во која примордијалниот човек се третира како филозоф е таа на Пол Редин (Paul Radin), во која тој го разгледува човекот низ неговите концепти за добро и зло, правилно и неправилно, неговата филозофија на животот (судбината, смртта и помирувањето), трагичната смисла на животот, неговата систематизација на идеите, почетоците на поимот и идејата за Бог итн. (Paul Radin, *Primitive Man as Philosopher*, D. Appleton & Co, New York, 1927).

Во најраните фази религијата не може сосема да се оддели од магијата, туку плаузибилно може да се зборува за магиско-религиски искуства на примордијалниот човек. Идејата овде е дека може да се зборува за аналогно поврзување – доколку маната е симпатетичка магија, табуто е негативна магија. Концепцијата за позитивна и за негативна магија е прилично проблематична, сепак. Марет, впрочем, се сомнева дека Фрејзер може да го објасни тотемизмот како симпатетичка магија.

²⁵ R. R. Marett, op. cit., 89.

²⁶ R. R. Marett, op. cit., 98.

Таа е исто така доволна за определување на еден минимум потребен за определување на религијата.²⁷

Еванс-Причард, резимирајќи ги идеите на Марет, пишува како маната, според него, е „...окултна сила во одредени личности и нешта и дека присуството или отсуството на ова чувство го одделува светото од профаното, чудесниот свет од обичниот, преку функцијата на табуата“. Ова чувство е „...емоција на стравопочит, збир на страв, чудење, интерес, восхит, дури и љубов“.²⁸ Според Марет сè што го буди ова чувство, а е мистериозно, може да се смета за религија. За Еванс-Причард очигледен е недостатокот на објаснување зошто некои нешта го предизвикуваат ова чувство, а некои не, како и зошто тоа се случува кај некои народи, а кај некои не. Ова е особено нејасно, тврди, особено поради тоа што илустративните примери се ретки и фрлени во аргументацијата без очигледен принцип на организација.²⁹

Џејн Харисон (Jane Harrison), под влијание на социолошките теории за религијата, особено таа на Диркем, ја поврзува аборицинската тотемистичка религија со грчката, сметајќи дека социјалната структура и религија и колективната свест изразена во неа се основата на секоја религија.³⁰ Религијата, значи, има два елемента: социјалниот обичај (колективната свест); и претставувањето и нагласувањето на колективната свест преку искусувањето на религиозните емоции. Така, религијата во себе има два фактора кои се неразделно поврзани: митот (учењето) – претставата на колективната емоција, односно колективната свест; и ритуалот (обичајот) – колективното дејство, искуството на колективните емоции. Обата се поврзани и зависни еден од друг.³¹ Ко-

²⁷ R. R. Marett, op. cit., 100.

²⁸ E. E. Evans-Pritchard, *Theories of Primitive Religion*, 33.

²⁹ E. E. Evans-Pritchard, op. cit., 34. Се чини дека Еванс-Причард ја превидува конзистентноста на аргументацијата на Марет, кај кого нема сомнеж во врска со тоа кои предмети и дејства предизвикуваат чувство на светост. Напротив, тој често повторува низ што сè маната се екстериоризира и на кој начин луѓето ги искусуваат нејзините манифестации. Точно е, сепак, како што и самиот признава, дека примерите му се несредени и навидум случајни и дека обемноста на обработениот материјал дозволува на моменти само површни споменувања на некои проблеми. Ова, повторно, никако не значи дека „илустративните примери се ретки“, туку напротив, обилни.

³⁰ Jane E. Harrison, *Themis. A Study of the Social Origins of Greek Religion*, Cambridge University Press, Cambridge, 1912, xvii.

³¹ J. E. Harrison, op. cit., 485. Џејн Харисон подоцна ќе биде спомената во рамките на ритуалистичката теорија за митот, но со резерва, имено, со нагласување дека колку и ритуалистите да ја сместувале во центарот на нивната аргу-

лективната емоција и егзалтација при *thiasos* (групна екстаза) и човековото поврзување во една пулсирачка заедница, прават човек колективно да реагира и на вселената. Според Харисон, „...оваа емоција се протега и се проектира и во природните појави, и се појавува како концепцијата за мана“,³² која пак, во грчката религија е идејата за моќ (*kratos*) и искусувањето на светоста преку кратофаниите и сила (*bia*). Светите дејства, сакраментите и жртвувањето се „специјални форми на манипулација на маната“, која таа ја изедначува со магија (ова изедначување нема да биде предмет на анализа).³³

Проектот на истражување на елементарните форми на религиозниот живот на Диркем е базиран на истражувања на тотемистичкиот систем во Австралија, односно на отфрлањето на култот на космичките сили, на душите и на духовите, вклучувајќи ја и магијата, и прифаќањето на тотемизмот. Значајно е тоа што Диркем го поврзува тотемизмот токму со таканаречениот преданимизам, односно аниматизам. Неговата теорија за светото во голема мера се поврзува со верувањето во маната, затоа што, всушност, се темели на него. Дихотомиите на светото и профаното на кои Диркем ја фундаира својата теорија за религијата се базирани на дихотомиите на маната и забраните во врска со маната. Тотемизмот, во оваа смисла, може да се определи како религија на безлична сила од типот на првобитната мана, чие признавање и почитување се третираат како еден вид на прамонотеизам. Во тотемизмот, во првиот ред на нештата кои се сметаат за свети се фигуративните претстави на тотемот; потоа доаѓаат растенијата или животните чие име го носи кланот; и на крајот тоа се членовите на кланот. Сите се свети според исто право, иако нееднакво. Од овде Диркем го изведува заклучокот дека религиозноста не може да потекне од кои било од партикуларните карактеристики кои ги разликуваат едни од други. Кога одредено растение или животно е објект на побожен страв, стравот не е предизвикан од неговите партикуларни карактеристики. Членовите на кланот имаат ист статус, иако на пониско ниво, а самата слика на растението или животното предизвикува стравопочитување. Според Диркем, очигледно е дека сличните чувства кои овие различни видови на нешта ги предизвикуваат во свеста на религиозните луѓе и кои ја со-

---

ментација, таа сепак имала мошне поблаги и побалансирани ставови од повеќемината од нив.

³² J. E. Harrison, op. cit., 73-74.

³³ J. E. Harrison, op. cit., 134.

чинуваат нивната светост, потекнуваат од принцип кој е споделуван од тотемските симболи, луѓето на кланот и индивидуите од тотемскиот вид.³⁴ Тотемизмот, значи, „...не е религија на определени животни, луѓе или слики, туку е религија на вид на анонимна и непресонална сила која може да се идентифува во сите нив, но не е идентична со нив“.³⁵ Ниту растенијата или животните, ниту луѓето, ниту тотемските претстави сосема ја поседуваат оваа сила, но сите партиципираат во неа. Таа е независна од партикуларните субјекти во кои се овоплотува и низ кои се екстериоризира, постои пред нив и останува и после нивното исчезнување (ова се однесува на индивидуите, генерациите, претставите). Оваа сила е подлежачка, сеопфатна и општоважечка. Доколку сосем слободно се земе зборот *бој*,³⁶ додава Диркем, оваа сила може да се определи како богот кој е обожуван од секој тотемски култ, неперсонален, иманентен во светот и дисперзиран во огромен број на појави и ствари. Поради контагиозната моќ на светото, покрај овие еминентно свети нешта, што било кое се припишува на кланот како зависно од главниот тотем има дел од истата таа светост. Со тоа што дел од светите нешта се заштитени од рестрикциите кои се применуваат на светото и имаат определени функции во церемониите на култот, очигледно е дека припаѓаат на подрачјето на религиозното. Така, може да се тврди дека нивниот религиозен квалитет не се разликува од оној на тотемот со кого се поврзани. Австралиските племиња кои ги истражува Диркем, потсетува, не веруваат во оваа неперсонална сила апстрактно, туку ја конципираат во форма на растение или животно или екстериоризирана низ предмети, но во секој случај во материјална форма. Тотемот е токму таа дофатлива форма во која недофатливата света супстанција е претставена во имагинацијата: дисперзирана низ различни видови на суштества, таа моќ сама по себе не е вистинскиот објект на култот. Во оваа смисла, кога припадникот на одреден клан тврди дека луѓето од тој клан се тотемското животно на нивниот клан, тоа не го мисли во смисла на тоа дека тие се тоа растение

---

³⁴ Émile Durkheim, *Les formes élémentaires de la vie religieuse*, PUF, Paris, 1968, 268.

³⁵ É. Durkheim, op. cit., 269.

³⁶ Во инстанците во кои експлицитно се реферира на Бог конципиран во јудаизмот, христијанството и исламот, ќе биде употребувана голема почетна буква, во сите други, пак, мала почетна буква. Така, формулацијата „врската на човекот со бог“ реферира на *бој* пошироко од областа на авраамските монотеистички религии, и затоа стои со мала буква. Истиот принцип ќе биде застапуван и понатаму.

или животно во секојдневна, емпириска смисла на зборот, туку во смисла на тоа дека истиот принцип се наоѓа во сите нив. Овој принцип, кого го споделуваат сите суштества со исто име, го сочинува она кое тие најфундаментално се и е концептуализиран преку тоа што ја има надворешната форма на кланското суштество. Неговите моќи, екстериоризирани низ партикуларни суштества, се однесуваат токму како вистински моќи, во смисла на физички моќи кои механички предизвикуваат физички ефекти. Доколку индивидуата дојде во контакт со нив без да има обезбедено соодветни услови, добива удар налик на струен удар. Кога овие моќи влегуваат во тело кое не е подготвено за нив, тие предизвикуваат болест и смрт преку механички реакции.³⁷ Диркем инсистира на живототворната природа на овие моќи, надвор од луѓето, тие „...ја играат улогата на животен принцип [...] преку нивното дејствување е обезбедена репродукцијата на целиот вид. Сиот живот е базиран на нив“.³⁸

Диркем го образложува принципот на важење на обичајното право преку теоријата за почетокот на времето и моралната природа на светата моќ. Имено, кога припадник на заедницата ги следи и исполнува ритуалите на заедницата, тој се повикува на светите предци кои така постапувале, поставувајќи пример кој мора да биде следен. Специфичните правила во односот со тотемските суштества не постојат само поради тоа што моќта која е во нив е непристапна во физичка смисла, туку затоа што потомокот е морално обврзан да се однесува според императивот зададен од предците, следејќи ја својата должност. Чувството кон светите суштества е чувство на полна стравопочит.³⁹

Диркем пишува дека религиите на Самоа ја имаат надминато тотемската фаза и имаат богови со лични карактеристики, а сепак, и кај нив, како и кај други и поразвиени религии, трагите на тотемизмот не можат да се негираат. Кај религиите на Самоа, конкретно, секој бог е врзан за територијална или семејна група, на ист начин како што тотемот е врзан за кланот.⁴⁰ Божествата, зна-

³⁷ É. Durkheim, op. cit., 271.

³⁸ Ibid.

³⁹ Ова, смета Диркем, не е карактеристично само за тотемизмот, затоа што дури и во најразвиените религии, нема бог кој не успеал да задржи дел од неговиот амбивитет и кој не врши и космички и морални функции.

⁴⁰ Фрејзер, впрочем, зема многубројни факти во врска со религиозните луѓе на Самоа како карактеристично тотемски - James George Frazer, *Totemism and Exogamy*, London, Macmillan, 1910, 6, 12–15, 24.

чи, се според тотемски принцип кој имагинацијата го има развиено до персонални форми. Сепак, персоналноста не смее да се пре-нагласува, смета Диркем, затоа што партикуларната личност не соодветствува на идејата за нив како дисперзирани и проникнувачки. Во овие ситуации е очигледно дека се работи за промена на поимот за неперсонална религиска сила. Во други, пак, се задржува во неговата апстрактна чистота. Тој анализира како, иако тотемските принципи на кои се повикуваат различните кланови од исто племе се различни едни од други, тие се сепак фундаментално споредливи, затоа што природата на нивната функција е иста. Постојат заедници во кои е задржана идејата за оваа иста природа, но хиперболизирана во идејата за единствена религиска моќ која ја унифицира вселената, сè што постои, а сите други свети принципи се само модалитети на оваа моќ. Диркем определува дека со тоа што сите овие општества се силно проникнати со верувања карактеристични за тотемизмот и имаат социјална организација идентична на онаа на австралиските племиња, може да се каже дека тотемизмот всушност ја носел во себе оваа идеја. Ова е особено забележително кај северноамериканските племиња, кои и покрај организираноста во кланови, имаат идеја за прееминентна моќ која е над сите партикуларни божества кои луѓето ги обожуваат, која ја нарекуваат *вакан*. Оваа сила, *вакан* или *ваканда*, во зависност од племето, е секогаш неперсонална, затоа што не може да се определи во кој вид точно се персонализира. Таа не може да биде дефинирана преку специфични атрибути и квалитети.⁴¹ *Вакан* доаѓа и се губи низ светот, а светите нешта се местата во кои се појавува. Мана, во случајот на американските племиња – *ваканда*, ја опфаќа сета мистерија, сета тајна моќ, сета божественост. Или, едноставно кажано, таа е како Протеус-божество, кое ги менува своите атрибути и функции според околностите. Сиот живот е *вакан*(да), сè што манифестира моќ. Оваа моќ – *оренда* кај Сиуксите, се екстериоризира низ што било, но не еднакво. Некои суштества имаат повеќе и со тоа се фаворизирани, оние со помалку се релативно онеправдани и сиот живот е составен од борбата меѓу *оренда* екстериоризирана со нееднаков интензитет. Опсервациите на Кодрингон за маната кај Меланезијците покажуваат дека идејата е иста. Според Диркем, идеите за тотемот и за маната се

---

⁴¹ Диркем се повикува на истражувањата на Стивен Ригс и Џејмс Оуен Дорси - James Owen Dorsey, "A Study of Siouan Cults," *Eleventh Annual Report*, [vol. XI], §21, BAE Washington, Government Printing Office, 1893, и Stephen Riggs, *Tah-Koo Wah-Kon or the Gospel among the Dakotas*, Boston, Congregational Publishing Society, 1869.

мошне слични, разликувајќи се само по степенот. Имено, додека маната е распространета низ целата вселена, тотемскиот принцип е локализиран на широк, но поограничен круг на суштества од различен вид. Тоа е секако мана, но поспецијализирана мана, иако, на крајот, оваа специјализација е мошне релативна.⁴²

Разлогот за неможноста маната да добие поголемо ниво на апстракција и генерализација кај австралиските племиња, за разлика од понапредните општества, е во природата на социјалната рамка која ја наметнува потребата за партикуларизам. Сè додека тотемизмот останува основа на култната организација, кланот задржува автономија во рамките на религиозното општество, која, иако не е апсолутна, е сепак мошне нагласена. Култовите се во однос на јукстапозиција, но не навлегуваат едни во други. Така, тотемот на кланот е потполно свет само за тој конкретен клан. Поимот за универзална мана можел да се јави само доколку религијата на племето се развие над кланските култови и ги апсорбира. Токму со ова чувство за племенско заедништво се има јавено чувството за заедништвото во светот, смета Диркем.⁴³ Покрај тоа, карактеристичен факт кој фрла светлина врз длабокиот разлог за тоа зошто поимот за мана во Австралија останал специјализиран, е тоа што религиозните сили, оние кои се сметаат за тотем, не се единствените со кои се соочувале тамошните жители, туку покрај нив фигурираат и магиските сили. Магиските сили не припаѓаат партикуларно на ниедна определена група на племето и за да се употребуваат доволно е да се имаат соодветните рецепти за употреба. Дури, магијата употребена за нанесување на болест и смрт се смета за штетна мана. Концептот *Арунџилџа* кај Арунта племињата е чисто магиска моќ, но магиските и религиозните сили, колку и да се различни, имаат слична суштина. Како поткрепа на ова е фактот што кај меланезиските племиња, се верува дека оние кои се занимаваат со магија имаат мана, исто како што имаат дејствувателите и ритуалите во вообичаениот култ, а исто е и кај племињата кои ја употребуваат оренда (мана) за магиски дејства.

Во натурализмот постои обожување на небесните тела, што се должи не на нивната инхерентна природа или партикуларни својства, туку на фактот што се смета дека партиципираат во силата која сама им ја дава светоста на нештата и се наоѓа во различни, дури и сосема мали суштества. Во анимизмот душите на починатите се објекти на ритуален култ, но не затоа што се смета-

⁴² Ё. Durkheim, op. cit., 278.

⁴³ Ё. Durkheim, op. cit., 280.

ло дека се од специфична флуидна супстанција и не затоа што наликуваат на сенката на живите. Флуидноста не е доволна да пренесе светост на нив, тие добиваат светост доколку имаат дел од таа моќ која е изворот на религијата. Според Диркем, религијата не може да се дефинира преку идејата за митски личности, божества или духови – тој начин на замислување на религиските нешта не е инхерентен на нивната природа. Во потеклото и основата на религиозната мисла не се наоѓаат дефинирани и дистинктни објекти или суштества кои во себе поседуваат светост, туку недефинирани и анонимни сили.⁴⁴ Диркем ја резимира теоријата на Марет, според кого мана е својство инхерентно на стварите, елемент на нивниот специфичен карактер. Тој ја толкува идејата на Марет за маната како својство кое им се придава на нештата кои отстапуваат од вообичаеното, на што било кое предизвикува стравопочит, што е речиси еднакво на рехабилитирање на натуралистичката теорија, додава.

После Марет, Анри Убер (Henri Hubert) и Марсел Мос (Marcel Mauss), во проектот за општа теорија за магијата, определуваат дека магијата како целина е базирана на поимот за мана.⁴⁵ Докол-

---

⁴⁴ É. Durkheim, op. cit., 286-287.

⁴⁵ Marcel Mauss, Henri Hubert, „Esquisse d’une théorie générale de la magie“, *Année Sociologique*, 1902-1903, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002, 55, 69-70, pass. Во нивната анализа на општите идеи за митот, Мос и Убер ја критикуваат анимистичката теорија. Според оваа теорија митот е настанат поради потребата да се анимираат нештата кои се претставени во јазикот со симболи. Она кое им пречи на Мос и Убер во оваа теорија е што маната е секундарна, а поимот за душата има елементарен и примитивен карактер. Во оваа концепција, забележуваат тие, постои голема грешка. Тие сметаат дека со тоа што маната е речиси универзално раширена, и, се чини, мошне постара концепција, таа мора да е примарна. Сите магиски ритуали имаат мана, сите ритуали општо земено во примордијалниот живот зависат од екстериоризацијата на маната. Поимот за душата, не само што не е поелементарен од поимот за мана, туку е еден од најкомплицираните поими во религиите. Едноставна анализа на поимот ги открива неговите претходници: сенките, органските души, надворешните души, тотемите, духовите. Она кое општеството ѝ го припишува на индивидуата, поради нејзиното потекло, иницијации, асоцијации со живите и мртвите, релациите со целата средина итн., е всушност специјализирана мана. Тие, сепак, признаваат дека во примитивната аперцепција поимот на душата се чини даден директно во свеста и директно објективизиран кон надвор. Ова, меѓутоа, не објаснува, сметаат Мос и Убер, како од концепцијата за душа би се јавила концепцијата за света моќ (маната). И да се замисли душата како активна, во неа не се дадени квалитетите на спиритуалното и моќното, туку тие се дадени, сите заедно и во природна синтеза, токму во маната. На

ку се прошири оваа идеја, според блискоста на магиските ритуали и религиските ритуали, може да се очекува истата теорија да биде применлива и на магијата, што го застапува Конрад Теодор Пројс (Konrad Theodor Preuss),⁴⁶ кој смета дека идеите за души и духови се формирале подоцна од оние за неперсонална моќ. Диркем смета дека Пројс правилно покажал дека душите се всушност трансформации на неперсоналната моќ и дека дури и во најнапредните религии, духовите и душите се во форма на недефинирани, спонтани празнења од нештата во кои се наоѓа маната. Пројс, покрај тоа, покажал и дека тие исто така имаат Протеус-квалитети, со тоа што тој ги нарекува *маџија* или *маџиски вешџини* (*Zauber, Zauberkräfte*). Сепак, определува дека се активни во ритуали кои се фундаментално религиски, а не магиски. Истражувањето на Пројс на развиената религија во Мексико му потврдува на Диркем дека фактите и од раните примордијални (не можејќи да се оди поназад од тотемизмот), и од подоцните религии, покажуваат дека идеите за мана (или вака(н)(да), оренда, маниту и слично) потекнуваат од поимот за тотемскиот принцип.⁴⁷

Тотемските симболи ја поседуваат најголемата светост и во нив е религиозниот извор, реалните објекти претставени од тотемските амблеми и симболи добиваат само рефлексивна на таа светост. Тотемот изразува и симболизира две нешта, според Диркем. Од една гледна точка, тоа е надворешната и видлива форма на тоа што го нарекува тотемски принцип, од друга, тоа е исто така симбол на партикуларната заедница, на кланот. Се поставува прашањето за тоа како амблемот на групата може да има земено форма на квази-божество, ако групата и божеството се две дистинктни реалности. Но, божеството, светиот заштитник на кланот, тотемскиот принцип, не е ништо друго освен самиот клан, но трансфигуриран и замислен во физичка форма на растение или животно кое служи како тотем.⁴⁸ Општеството никогаш не престанува да создава нови свети нешта, додава Диркем. Секогаш кога заедница-

---

овој начин тие забележуваат доволно разлози идејата за маната и за светот определен од света подлога да биде пред идејата за анимираноста на светот (Marcel Mauss, Henri Hubert, „Introduction à l'analyse de quelques phénomènes religieux“, *Préface des Mélanges d'histoire des religions*, Paris, Félix Alcan, 1909, 1-12., "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002, 29-30).

⁴⁶ Konrad Theodor Preuss, "Der Ursprung der Religion und Kunst“, *Globus*, vol. LXXXVI (1904), 321, 355, 376, 389; vol. LXXXVII, 333, 347, 380, 394.

⁴⁷ É. Durkheim, op. cit., 291-292.

⁴⁸ É. Durkheim, op. cit., 294-295.

та е „омаѓепсана“ од невообичаените квалитети на некоја личност и во неа пронаоѓа начини за остварување на нејзините најдлабоки аспирации, таа личност се става во класа за себе и речиси се деифицира. Секогаш кога чувството кое се јавува во специфичните околности на издигнување на невообичаените личности е толку слично на типично религиозно чувство, тие се помешуваат. Така, светоста им се припишува на владетели, политички водачи, личности кои длабоко инспирираат. Потполно истиот принцип на определување на влијанието на личностите во кои има мана во културите кои веруваат во неа важи и во современата доба, смета тој.

Преку компаративниот метод за поткрепување на ставот на Марет и современите, дека маната како дистинктна фаза во развојот на религијата мора да е присутна во многу култури, било заклучено дека маната може да се смета за име за категорија или класа со светска применетост. Сепак, подоцнежните истражувања го имаат изменето овој став. Бронисуав Малиновски (Bronisław Malinowski) се спротивставува на идејата за еволуционата фаза на маната асоцирана со почетоките на магијата. Така, „...вистинската придобивка на магијата, како што се знае од искуствата во Меланезија, е фиксирана само во магичните зборови и соодветниот ритуал...“, не може да се зборува за дејствување на каков било начин (како што Кодрингтон смета за маната), туку само на начини специфицирани од традицијата.⁴⁹

Според Герардус ван дер Лееув (Gerardus van der Leeuw) религијата е одговор на човекот на елементите во рамките на нивната емпириска средина. Во врска со ова нема ништо натприродно или мистично, но тешкотии во врска со разбирањето на религијата се јавуваат кога се губи чувството за специфичниот емпириски објект. Во современиот свет во кој човекот е заштитен од технологијата, тој ја губи од вид важноста на моќта. Примордијалните луѓе, смета Ван дер Лееув, ја искусувале моќта на различни начини. Според него, на најфундаментално ниво не постои рефлексивност за тоа што ја прави дистинкцијата меѓу моќното, извонредното или особено успешното од обичното, секојдневно случување. Постои едноставно свесност за квалитетот на егзистенцијата која го разликува невообичаеното или извонредното од вообичаеното и обичното. Теориите за моќта се имаат постепено развивано со текот на времето, но примордијалното искуство на моќта останува исто. Размислувањето за моќта, односно анализата и мета-анали-

---

⁴⁹ Bronisław Malinowski, *Magic, Science and Religion*, The Free Press, Glencoe, 1948, 57.

зата на моќта имаат настанато кога примордијалниот човек се има запрашано дали постои заедничка основа за моќта која се екстериоризира во многубројни различни нешта и настани. Религиското искуство, со Бог како негов објект, поради недофатливоста на суштината на која се однесува, всушност се однесува на *нешито*. За да може да се дадат поспецифични изјави во врска со ова нешто, тоа мора да му се наметне на религиозниот човек, да му се спротивстави како *нешито груто*.⁵⁰ Основна афирмација која може да се направи за објектот на религијата е „...дека тоа е извонредно и екстремно импресивно ‘друго’“.⁵¹ Ова *груто* е скршнување од сè она кое е вообичаено, познато и блиско, што е резултат на моќта која ја екстериоризира. Кодрингтон, резимира Ван дер Лееув, ја дефинира маната како моќ или влијание, не физичко, и на некој начин натприродно, но кое се појавува со физичка сила или каков било вид на моќ. Маната не е фиксирана и лимитирана во ништо и може да се пренесе во што било, во што Ван дер Лееув гледа потврда дека во постојаните обиди на примордијалниот меланезиски човек да ја присвои или искористи маната, се работи за релација со светата моќ која таа ја има. Моќта никогаш не е хомогена и униформна, ниту има систематично разбрани степени. За маната е карактеристично тоа што нема морална вредност, екстериоризирајќи се низ што било.⁵² Ваканда, во која веруваат Сиуксите, како моќна, огромна, света сила, за разлика од мана, е специфичен тип на моќ, затоа што има способност за трансформација во помалку или повеќе персонално божество. *Барака* во арапското верување е моќ која му се припишува на одреден носител или поседувач, од кого еманира – се работи за свети луѓе низ кои се пренесува оваа благословувачка моќ. Според Ван дер Лееув, во раните примордијални верувања, моќта е само динамичка, не ’духовна’ или етички насочена. Реакцијата во врска со оваа моќ е ужас или вчудовиденост (Scheu),⁵³ или она кое Марет го нарекува *awe*. Тоа се чувству-

⁵⁰ Gerardus van der Leeuw, *Religion in Essence and Manifestation*, ch 1-4 in *Religion and Manifestation*, tr. J.E. Turner, Allen&Unwin Ltd, London, 1938, цитирано според Joseph Dabney Bettis, ed., *Phenomenology of Religion – Eight Modern Descriptions of the Essence of Religion*, SCM Press Ltd, London, 1969, 56-84.

⁵¹ G. Van der Leeuw, Joseph Dabney Bettis, ed., *Phenomenology of Religion – Eight Modern Descriptions of the Essence of Religion*, SCM Press Ltd, London, pp. 57.

⁵² G. Van der Leeuw, op. cit., 59.

⁵³ По концепцијата за „awe“ кај Марет, Ото ја базира својата теорија за светото на чувството на страв(опочит) кое нужно го придружува чувството за светото. Тој дури го почнува своето дело *Свејошито (Das Heilige, 1917)* со цитат од *Фаусил*: „Das Schaudern ist der Menschheit bestest Teil (...)“ (Стравот е најдо-

ва како нешто што не е толку натприродно, колку што е невообичаено или извонредно, при соочувањето со објекти и личности кои се сметаат за свети екстериоризирајќи ја оваа моќ.⁵⁴ Светите предмети чуринга во Австралија,⁵⁵ како носители на тотемскиот знак, се моќни затоа што пренесуваат карактеристики од тотемот кон индивидуите. На овој начин светата моќ е супериорна, но и директно поврзана со заедницата.⁵⁶ Табуто (или *šaiyu*), кое потекнува од истото културно подрачје како и маната, изразува нешто кое е необично, свето. Ван дер Лееув забележува како табуто се поврзува со мошне различни објекти и ситуации. За старите Грци и кралот и странецот се објекти на стравопочитување, кое се изразува со одржување на растојание меѓу нив и субјектот, со тоа што дистанцата од кралот е поради почит кон моќта, а од странецот поради тоа што е носител на непозната моќ која предизвикува сомнеж и страв (затоа и зборот *hostis* означува и *šтранец* и *нејријашел*). Тугинецот или треба да се нападне и отстрани, или да се пречека со „добредојде“, но во никој случај неговото доаѓање и заминување не треба да бидат проследени со незаинтересираност. Во оваа смисла, поздравувањето е религиозен чин, со цел да се пресретне првиот бран на моќта. Според ова, тој определува дека и гостопримството и војната се религиозни чинови.⁵⁷

Ван дер Лееув ја карактеризира дистанцата меѓу моќното и релативно немоќното како врска меѓу светото и профаното. Светото е она кое е поставено во загради, несфатливо и извонредно, самата негова моќ создава специфично место за него. На ниво на нивната опасност, светото, табуто и нечистото се идентични, моќта е секогаш застрашувачка и заканувачка. Римскиот *tribunus plebis* бил толку свет, *sacrosanctus*, што самото случајно сретнување со него предизвикувало нечистотија. Кај Маорите *tabu* значи *нечистио* исто колку што значи *свешто*, токму затоа што тоа е носител на забрана и подразбира потреба на одржување на дистанца. Од ова Ван дер Лееув заклучува дека не е коректно контрастот меѓу светото и профаното да се определува како нешто кое се развива од дистинкцијата меѓу заканувачка опасност од една страна и нешто кое не е опасно, од друга страна. Опасното не е свето, туку

бриот човеков дел (...)“ , односно „да се трепери од страв е најдобриот дел од тоа да се биде човек“.

⁵⁴ G. Van der Leeuw, op. cit., 62.

⁵⁵ За нив подетално во теоријата на Диркем во следната глава.

⁵⁶ G. Van der Leeuw, op. cit., 71.

⁵⁷ G. Van der Leeuw, op. cit., 77.

светото е опасно, пишува. Се повикува на Натаниел Содерблом (Nathaniel Soederblom),⁵⁸ според кого контрастот меѓу светото и профаното е основната и владеечката антитеза во религијата. За Содерблом, старото гледиште дека чудењето е почетната точка на филозофијата уште подобро може да се примени кај религијата. Секој соочен со голема моќ сфаќа дека е во присуство на квалитет со кој сето вообичаено искуство не може да биде запознаено, и кое не може да биде предизвикано преку ништо друго, туку, како *sui generis* може да биде определено само како нуминозно.⁵⁹ Во опозицијата на категориите, смета Ван дер Лееув, има полна увереност, но истовремено и недостаток на дефинирана концепција за потполно различното, сосема дистинктното, сосема другото.

Покрај тоа, постои и амбивалентниот однос со моќта, одбегнувањето на моќта, држењето растојание од неа, но и барањето на моќта, стремењето кон неа. Идеите за *Scheu* кај Ото, односно *awe* кај Марет, физичкото треперење, хоророт, ужасот, побожната почит, понизноста, обожавањето, ентузијазмот, сите овие чувства се наоѓаат *in puse* во ужаснатото стравопочитување кое се јавува во присуство на Моќта. Така, „...затоа што овие ставови покажуваат две главни тенденции, на повлекување од моќта и на приближување кон моќта, може да се зборува за амбивалентната природа на стравопочитта“⁶⁰ и затоа „...во присуство на она кое е нешто сосем друго, нашето однесување е секогаш амбивалентно“⁶¹. Ван дер Лееув, значи, компактно ја покажува дијаболичноста на светото преку системот на забрани. Светото е спротивно на профаното, и поради нивната дистинктност тие се одделени во две подрачја. Света е маната, но света е и забраната во врска со неа. Затоа и постојат две категории на табу – табу поради преголема светост (она кое е свето и моќно мора да биде заштитено од она кое е несвето и кое со својата профаност би можело да го загрози); и табу поради отсуството на светост и идејата за контагиозноста на светото (ако несветото е недозволно да допре профаното, светото несоодветно ќе се пренесе на профаното и светоста ќе се загрози).

Рејмонд Фирт (Raymond Firth) го истакнува прагматичкиот карактер на маната, истражувајќи ги Соломоновите острови. Тој смета дека верувањето во мана на тамошното население може да

⁵⁸ Ото се повикува на Содерблом во неговата теорија за нуминозното извесно време пред Ван дер Леув.

⁵⁹ G. Van der Leeuw, *op. cit.*, 81.

⁶⁰ *Ibid.*

⁶¹ G. Van der Leeuw, *op. cit.*, 82.

се разгледува како елемент во теоријата за човековото достигнување. Тезата е дека успех над нормалниот мора да е овозможен од духовни, свети суштества. Тој, значи, не ја негира концепцијата за маната како света подлога на светот, само смета дека како таква е користена во профани ситуации.⁶²

Ернст Касирер ја резимира идејата за маната преку нејзината сеприсутност – целото постоење на човештвото, сите нешта и активности се проникнати со митско поле на сила, атмосфера на моќ која навлегува во сè и која може да се појави во концентрирана форма во одредени невообичаени објекти, отстранети од подрачјето на секојдневното постоење, или, пак, во специјално надарени личности, кои се сметаат за свети. За Касирер, суштината на ова гледиште за маната кое Кодрингтон го лоцирал кај Меланезијците, не е токму во идејата за партикуларните воплотувања на моќ, како општиот поим за моќ која може да се појавува во различни форми, туку акцентот е врз идејата за оваа моќ која се стравопочитува и обожува поради нејзината светост.⁶³ Односот на човекот кон светот е детерминиран, од неговиот однос кон светото. Маната е позитивната страна на табуто, кое е негативната страна. Секоја манифестација на света моќ, во нешта или личности, објекти со или без душа, припаѓа надвор од областа на профаното, во сфера која мора да се оддели од вообичаената сфера на нормалното живеење преку множество на услови. Искусувањето на светот е благодарейќи на постоењето на маната која, како натприродна моќ, го овозможува постоењето на природниот свет. Искусувањето на светот, така, многу често е токму искусување на светото.

Касирер пишува дека благодарение на податоците на компаративниот пристап за распространетоста на концептот за маната во различни варијанти, етнологите и теоретичарите на религијата ја сметаат оваа концепција не само како универзален феномен, туку како форма на митска специјална категорија на свест. Формулата мана-табу, така формулирана воведена од Марет, односно идејата за светото и забраните поврзани со светото, можат да се сметаат не само како минимум за религија, туку и како експресија на дистинкцијата која ги конституира есенцијалните, незаменливи услови за религиско верување воопшто.⁶⁴

---

⁶² Raymond Firth, "The Analysis of Mana – an Empirical Approach", *Tikopia Ritual and Belief*, Beacon Press, Boston, 1940, 191.

⁶³ Ernst Cassirer, *Language and Myth*, trans. Susanne K. Langer, Dover Publications, New York, 1953, 46.

⁶⁴ E. Cassirer, op. cit., 65.

Покрај забелешките за изедначувањето на магијата и маната на Малиновски и разликата во разгледувањето на маната како метафизички концепт наспроти прагматички концепт (Марет, Фирт, Еванс-Причард), Роберт Х. Уинтроп (Robert H. Winthrop) како проблем во врска со генерализирањето на концептот на мана го лоцира токму тоа што на Кодрингтон и Марет им се чини соодветно, имено, тоа дека концепциите за мана се премногу различни за да може еден поим да се протегне низ толкав број култури. Така, во Полинезија мана е во комплексна релација со идеите за материјален успех, социјална нееднаквост и табу. Племињата од Северна Америка, не само што се разликуваат од социјалниот и културниот контекст на оние од Океанија туку се разликуваат и меѓу себе во однос на употребата на концептот за мана.⁶⁵

За Ото, а тоа подоцна го прифаќа и Елијаде, целата историја на религиите, од најелементарните до најеволуираните, се состои од голем број на хиерофании, или манифестации, екстериоризации на светата реалност, почнувајќи од најелементарни видови, како манифестацијата на светото во каков било предмет, како камен или парче дрво, па сè до развиените, до врвните хиерофании во форма на теофании во јудео-христијанството. За Ото сличноста е во тоа што мистеријата и нејзиното влијание врз верникот се исти, се работи за манифестација на реалност која постои во свет кој е сосема различен од природниот и профан свет, независно каков е инволвируваниот материјал, доколку има задоволени просторно-временски услови. Од овде произлегува и идејата на Ото за еволуцијата во религиозната свест и за постоењето на есенцијално ист религиозен живот.

Ваквата идеја е плаузибилна, доколку се претпостави дека сите манифестации на светото се еквивалентни, од најскромните хиерофании, до најзаstraшувачката теофанија; и доколку се смета дека тие имаат иста структура и наоѓаат објаснување во истата дијалектика на светото. За разбирањето на специфичноста на религиозното искуство е важно тоа што, иако формите и средствата на манифестацијата на светото варираат кај различни народи и цивилизации, останува фактот дека светото се манифестира (со што се ограничува).⁶⁶

⁶⁵ Robert H. Winthrop, *Dictionary of Concepts in Cultural Anthropology*, Greenwood Press, New York, 1991, 173.

⁶⁶ Ова е проблем не само на теоретичарите на религијата општо, и на Ото, конкретно, ниту само на апофатичката телогичја, или кое било дефинирање преку негативни термини, туку и на методологијата: секогаш кога се дефи-

Елијаде, сосем конзистентно со истражувањата на антрополозите на кои се повикува, го објаснува појавувањето на идејата за маната како резултат на верувањето во идејата за неперсонална и општа сила, како резултат на постојаната идеја за сила која се екстериоризира. Тој во определбата на изедначување на најстарото религиозно искуство со идејата за маната гледа еден вид на претерана и не особено научна генерализација. Меѓутоа, тој признава дека во определени кругови се продолжува да се верува дека маната е всушност најдлабокото и најавтентично религиозно искуство на светото. Кај Марет и кај Кодрингтон, преку емпириските истражувања и теориската интервенција постои идејата дека за религиозниот човек, грандиозниот чин на космичката креација бил можен само преку дејството на маната, а и сите партикуларни нешта кои се особено вредни во некој аспект поседуваат мана, т.е. сè она кое за човекот поседува ефикасност, креативност или совршенство. Елијаде ја прифаќа оваа идеја. Елијаде, исто така, наведува различни етнолошки размислувања за светоста на маната, сметајќи дека кон сите такви анализи на искуства треба да се пријде внимателно. Тој се задоволува со тоа да тврди дека кај примитивните народи, како и кај модерните, светот се манифестира со плуралност на форми и варијанти и дека кај сите нив се подразбира содржина на моќ. Светото е моќно и силно затоа што е реално, ефикасно и траечко. Опозицијата на свето-профано соодветствува на опозицијата на реално-нереално, или подобро, реално-псевдо-реално.⁶⁷

нира нешто, тоа се ограничува, но и секогаш кога нешто се манифестира, преку рамките на неговата манифестација е лимитирано во тие конкретни околности.

⁶⁷ М. Eliade, *Miti, sogni e misteri*, 117 Невообичаеното и извонредното вознемируваат, покажувајќи го присуството на нешто инакво, нешто сосема друго. Каква било екстериоризација на невообичаена моќ се објаснува преку маната. Елијаде инсистира (повикувајќи се на Марет) дека манифестацијата на маната е манифестација на светото. Значи секоја хиерофанија е и екстериоризација на моќ (Mircea Eliade, *Trattato di storia delle religioni*, според *Traité d'histoire des religions*, Payot, Paris, 1948, trad. Virginia Vacca, Boringhieri Editore, Torino, 1976, par. 7). Преку хиерофанијата, односно кратофанијата, одреден објект, суштество или дејство се одделува од другите и се поставува на повредно рамниште. Кратофаниите, манифестациите на сила, влеваат страв и почит. Амбивалентноста на светото не е само во психичкиот карактер, во смисла на тоа дека она од кое се плашме и кое го почитуваме истовремено одбива и привлекува туку и во аксиолошката разлика: светото е истовремено и свето и контаминирано (М. Eliade, *Trattato*, par. 6). Она кое е посветено, а со тоа и контаминирано, онтолошки се разликува од профана-

Значи, според истражувањата на теоретичарите на религијата, маната е сеприсутна, таа е дејствувачки фактор во физичкиот свет, а сепак не е физичка. Маната е неразделен дел од природната и социјалната средина на човекот, а сепак е несфатлива, одвај дофатлива. Ова значи и дека маната е истовремено постојано присутна, со варирачки степени и дејства, со различни видови на екстериоризација, постојано, на ваков или онаков начин вклучена во животот на примордијалната заедница, а сепак нешто непознато, одделено, сосема различно од вообичаениот живот на религиозниот човек. Маната е неперсонална, таа ја добива природата на она низ кое се екстериоризира, значи, станува специфично персонална, но не сосема. Независно низ што се екстериоризира, таа ја задржува својата несфатлива, света природа. Појавата или суштеството низ кои таа се екстериоризира добиваат дел од нејзината моќ, но не можат да станат мана. Нивната природа се менува, но не сосема за потполно да го сменат својот идентитет. А сепак, со тоа што тие добиваат мана, стануваат вредни и важни, стануваат свети, со што радикално престануваат да бидат она кое биле (несвети), што значи дека сепак потполно го менуваат својот идентитет.

Сите овие карактеристики на маната ја покажуваат нејзината дијаболичност. Таа е физичка и нефизичка; природна (основа на природата) и натприродна (ги нема својствата на познатата, дофатлива природа); нужна и моќна, сепак несфатлива; потребна и посакувана, а поради тоа и ограничена и забранета. Маната, всушност, со тоа што е света, ги има основните карактеристики на светото сфатено на ваков или онаков начин. Како и да е концептуализирано светото, на каков и начин да е му е посветен религиозниот култ, тоа е секогаш дијаболично, секогаш познато и блиско и сосема одделено и далечно, секогаш истовремено почитувано и посакувано, а со тоа и забранувано, дејствувачко и ограничувачко, секогаш збир на суштински спротивности.

та сфера, затоа маната е истовремено и табу. Контактот меѓу светото и несветото (профаното) предизвикува „фрактуре во онтолошките нивоа“, и затоа се ограничува и забранува (M. Eliade, *Trattato*, par. 6, pass.).

3 | СВЕТОТО КАКО ОСНОВА НА РЕЛИГИЈАТА ВО ТЕОРИЈАТА НА ЕМИЛ ДИРКЕМ

3.1 | Светото и религиските феномени

3.1.1 | Разгледувањето на религиските феномени

Во претходната глава беше покажано, преку разбирањето на верувањето во маната во примордијалните култури, дека во основата на религијата лежи верување во светоста како подложечка моќ на светот, како творечки фактор на сите важни фрагменти од човековиот живот. Беше споменато дека маната како основа на светот, како неперсонална сила која се екстериоризира низ различни појави, дејства и суштества, овозможува светот да суштествува на начинот на кој му е познат на примордијалниот човек. Според ова верување, дејствувачката моќ на маната ги овозможува значајните дела на човекот, таа го овозможува функционалното одржување на неговата средина. Според Емил Диркем, маната, иако неперсонална, не е апстрактна, туку се конкретизира во светиот тотем,¹ во чија фундирачка и творечка моќ веруваат племињата од Австралија на кои тој им посветува голем дел од своето истражување. Во оваа глава ќе бидат разгледани дефинициите на Диркем на религиските феномени, како и инаугурацијата на дихотомијата на светото и профаното и на концептот за светото како основа на религијата и на социјалното организирање.

Макс Милер (Max Müller) забележува дека анализата на религијата е проблематична, поради тоа што за негои таа е проблем премногу свет за воопшто да биде научно разгледуван; за негои,

---

¹ Во оваа смисла треба да се прави и разлика меѓу апстрактното и конкретното и универзалното и партикуларното. Маната е универзална сила, но таа е конкретна сила, која се екстериоризира низ партикуларни суштества, што, пак, не ја прави партикуларна, туку само неапстрактна. Диркем верува дека тотемичката мана се сфаќа како концентрирана во тотемот. А, сепак, ова не значи дека верувањето во маната не е истовремено и верување во апстрактна подложечка света моќ преку која партикуларизираната тотемичка мана, претставена со светиот тотем, ја добива својата сила. Повторно, комплицираноста на релациите ја потврдува дијаболичноста на концептот на светото, кое е истовремено и апстрактно и конкретно; универзално и партикуларно; а претставено и со други пермутации на овие карактеристики.

пак, е на нивно на алхемија или астрологија, под нивото кое заслужува теориско внимание. Тој се согласува со тоа дека религијата е свет предмет на истражување и смета дека треба да биде предмет на почит и во нејзините несовршени и во нејзините поразвиени форми. Сепак, кога се вели дека религијата е карактеристика на човекот, се мисли не на некоја партикуларна религија, затоа што станува збор за човекот како религиозно суштество воопшто, туку на ментална способност, која, заедно со разумот, му овозможува на човекот да го разбере Бесконечното, познато под различни имиња и во различни видови.²

Религијата е стремење на духот кон повисокото и копнеж по бесконечното. Значи, религијата е борба да се замисли незамисливото, да се искаже неискажливото. Диркем го резимира ставот на Милер за религијата како систем на верувања и практики, кои не можат да се спознаат со разумот. Религијата се дефинира според нејзиниот објект, кој е секаде ист, кој е нешто мистериозно, непознатливо и несфатливо. Ова е ставот на агностичката школа, дека религиите, кои во однос на нивните официјални догми се дијааметрално спротивставени, се согласуваат во тоа што го определуваат светот, со сè она кое го содржи и сè она од кое е опкружен, како мистерија на која ѝ треба специфично објаснување. Религиите се состојат од верување во сеприсутност на нешто кое го надминува поимањето на интелектот.³ За Диркем, покрај тоа што овие формули се мошне неодредени, им придаваат на примордијалните, но и на поразвиените религиозни луѓе, идеја која им е туѓа. Секако дека кога на објектите во светот им се атрибуираат невообичаени карактеристики, чудни принципи, факти составени од непретставливи и диспаратни елементи и непоимливи идеи за квалитет, во таквите концепции има впечаток на мистерија. Се чини дека нивното потекло може да се бара во недостатокот на порационални објаснувања за непознатите фрагменти на реалноста. Но, објаснувањето кое на современиот човек му е чудно, за примордијалните луѓе е сосема едноставно. За нив тоа е најдиректниот начин за претставување и разбирање на она кое ги опкружува. Во предизвикувањето на дожд преку имитирање на звукот на дожд-

---

² Max Mueller, *Introduction to the Science of Religion*, Longman, Green & Co., Oxford, 1882, 13.

³ Émile Durkheim, „De la définition des phénomènes religieux“, *Année sociologique*, vol. II, 1897-1898, pp. 1 à 28, PUF, Paris, во "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002, 7.

дот, или во ритуалното наредување на небесните тела да продолжат да се движат, не се работи за чудо. Се работи, според забележувањата на Фрејзер и теоријата за магијата, за внимателно и по-светено следење на магиски рецепти, употреба на зборови и практики кои имаат перформативни моќи. Поентата на Диркем е дека она кое од современ аспект се припишува на впечатокот на необичност и неприродност во светот, всушност не е соодветно, затоа што за примордијалните луѓе нема преобилност на натприродното во светот, туку напротив. За да има се има идеја за кршењето на природниот тек на настаните во светот, треба да се има идеја за природен ред. Оваа концепција подразбира дека постои определено претставување на нештата во меѓусебни релации и во следење на нужни врски – закони. Природно случување е она кое се придржува до познатите закони и не им противречи. Натприродното е она кое не се вклопува во овие критериуми. Идејата за нужноважечки закони е релативно скорешна. За сите оние на кои научната култура им е туѓа, смета Диркем, ништо не е надвор од природата, затоа што за нив, нема ништо освен природата. Она кое нам ни се чини како мултиплицирање на хиперболизирани чуда, за нив е всушност опкруженост со природни нешта. Ова може да се спореди со претпоставката за јасни и дефинирани поими. Може да се замисли дека за оној кој има целосен увид во тој интегрален систем, сиот свет е осветлен и во него нема ништо мистериозно. Ставот на Диркем е дека се работи за аналогна ситуација, само од потполно спротивни разлози. Идејата за мистеријата не е ништо оригинално, цврсто тврди Диркем. Таа не му е дадена на човекот, туку е создадена од човекот, конструирајќи се прогресивно во исто време со спротивната идеја. Овие идеи, со тоа што се комплементарни, мора да еволуираат заедно. Идејата за мистеријата не може да биде карактеристика на религиските и религиозните феномени без да се исклучи најголемиот дел од фактите кои се дефинираат.⁴

---

⁴ É. Durkheim, „De la définition des phénomènes religieux“, 9.

Уште попопуларна дефиниција за религијата е онаа која ја определува како врска на човекот со бог, сфатен како сила која доминира со светот и која ги формира законите во светот. Ова е проблематично од два аспекта. Прво, не секогаш идејата за бог/божество е идеја за супериорна инстанца, затоа што често комуникацијата со божеството е врз база на совршена еднаквост меѓу божеството и човекот. Човекот зависи од божествата, но и тие зависат од него, од неговото принесување на жртви.⁵ Потоа, постојат религии во кои идејата за бог отсуствува, како будизмот⁶ и џаинизмот, во кои исто така се забележува потполна незаинтересираност за божественото. Проблемот во ваквото разбирање на религијата е поврзан со разбирањето на поимот *бог*. Така, во поимот можат да се вклучат различни атрибути и не треба да се подразбира што било кое инспирира религиозна почит. Богот или божеството не е едноставно нешто што е свето, како што не сè што е свето е божество. Светите места и инструментите на култот, свештениците и слично, не се божества, а се свети. Божествата, потоа, не се видови на нешта генерално земено животински, растителни, минерални и слично, туку се определени сингуларно – како животно, камен, митска личност и така натаму. Главната дистинктна црта меѓу божествата и другите религиски релевантни суштества, значи, е тоа што секое божество има *sui generis* индивидуалност.⁷ Основата на нивната божествена супстанција се карактеристичните атрибути кои им ја сочинуваат суштината. Се работи, значи, за моќ

⁵ Идејата за оваа меѓусебна зависност ќе биде опфатена подоцна во текстот.

⁶ Ова го повторува и подоцна. Всушност, Диркем ги повторува истите обиди за дефинирање на религиските феномени во делото *Елементарни форми на религиозниот живот*, каде прави извесни измени, кои не вклучуваат, како што определува самиот, фундаментална промена во концептуализацијата на фактите. Подоцна во текстот ќе бидат наведени и ставовите од „Дефиниција на религискиот феномен и на религијата“ од *Елементарни форми на религиозниот живот*.

⁷ Ова е проблематично на ниво на можноста за познанието на Бога во јудаизмот (подоцна и христијанството и исламот). Имено, верникот е толку несоодветен да спознае и дел од божјата преобилност, што не може да тврди дека ја знае неговата личност. *Sui generis* индивидуалноста како божествена карактеристика функционира во раните култови со дезигнирани божества со специфични функции, а и во подоцнежните развиени пантеони. Од личноста на божеството и произлегува неговата функција во светот. Но, повторно, и другите религиски важни суштества (во смисла на религиозни објекти на култот) имаат индивидуалност, особено ако се говори за духовни суштества со дистинктно минато и својства, на пример. Сепак, и покрај овие проблеми, може да се признае дека ова е соодветна генерализација за изразување на дистинкцијата меѓу божества/богови и суштества кои не се божества/богови.

да се предизвикуваат определени манифестации секогаш поврзани со партикуларен и дефиниран субјект. Во ова е разликата меѓу фокусираноста на моќта кај божеството и дисперзијата на светата моќ: кога светата моќ нема да се инкарнира во индивидуа и да се екстериоризира преку неа, туку ќе остане дифузна низ неопределена класа на нешта, се работи за плуралитет на свети нешта и ним спротивставени профани нешта (ова е првото воведување на дихотомијата).

Поентата на Диркем овде не му е да ги претстави овие неколку дистинкции како вистинска дефиниција на религискиот феномен.⁸ Сепак, се надева дека неговите забелешки се доволни за да се покаже дека функцијата на божественоста не само што не е фундаментална во религиозниот живот туку дека е само секундарна „епизода“. Таа е производ на специјален процес во кој религиозните карактеристики се конкретизираат во форма на помалку или повеќе дефинирана индивидуалност. Како таква, воопшто не е нужна како развојна етапа во практиката на тотемскиот култ, на пример. Тотемот не е определен член од растителниот или живо-

⁸ Всушност, Диркем ја разгледува дихотомијата и во "La Prohibition de l'inceste et ses origines." (*L'Année sociologique* 1: 1-70) од 1898 година, потоа, *гичошомија* во смисла на *гуализам* (во *Le problème religieux et la dualité de la nature humaine.* », Bulletin de la Société française de philosophie, 1913, 13, pp. 63 à 100. Exposé suivi d'un débat., "Les classiques des sciences sociales), на *гуалности* (12, 17 et passim). Рудолф Ото ја употребува формулацијата на Никола Кузански за *коинциденција на спротивностите* – *coincidentia oppositorum* во *West-östliche Mystik*, (Gotha, 1926). Ван дер Кроеф (Jan van der Kroef) употребува *антиутиеза* во "Dualism and Symbolic Antithesis in Indonesian Society", *American Anthropologist*, 56 (1954), 853-54. Елијаде ги претпочита изразите *дијалектика*, *поларности*, и *coincidentia oppositorum* (во смисла на спојување на спротивностите, спојување во едно на хетерогени и спротивставени елементи), предложени од Ото, низ целиот негов опус. Се употребуваат уште и *бинарна опозиција* или *типологија на светиото и профаното*. Според Доминик Фарас (Dominic Farace), еден од разлозите за амбивитетот на функцијата и дефиницијата на термините *свето* и *профано* е неуспехот на нивните истражувачи да најдат за нив единствена интерпретација (Dominic Farace, *The Sacred-Profane Dichotomy- A Comparative Analysis of its Use in the Work of Emile Durkheim and Mircea Eliade, as Far as Published in English, A doctoral thesis*, Rijksuniversiteit, Utrecht, 1982, 11). Тој, значи, неуспехот на дефинирањето на поимот го лоцира во неуспехот на унифицирање на терминот. Сепак, проблемот не е во тоа што различни научници различно го дефинираат поимот, туку во тоа што различни научници различно го дефинираат токму затоа што е проблематичен. Ниту давањето на една дефиниција не би помогнало во лесно совладување на проблематиката на спротивставеноста и споеноста на светото и профаното.

тинскиот вид кој служи како амблем на заедницата, туку е недистинктно целиот тој вид.⁹ Во тотемизмот нема идеја за божество,

---

⁹ Една од главните карактеристики на тотемизмот е тоа што додека изгледа дека природата на животното се концентрира во еден единствен квалитет, сепак неговата индивидуалност се разнесува низ целиот род, резимира Анри Бергсон (Henri Bergson). Да се препознае еден човек значи да се разликува од сите други, но да се препознае животно значи да се има свест за видот на кој припаѓа – во првиот случај нашата перцепција се фокусира на индивидуалните својства, а во вториот тие речиси сосема ни бегаат од подрачјето на познанието. Животното, иако секако е конкретно и поединечно, есенцијално се чини како еден квалитет, како еден род. Од овие две претстави, првата објаснува дел од култот на животните, а втората делумно помага да се сфати тотемизмот, смета Бергсон. Тотемизмот никако не смее да се помеша со зоолатрија, тој подразбира дека определен животински или растителен вид, или пак некогаш, предмет, или ретко – метеоролошка појава, треба да биде третиран со почит која е религиозна. Членовите на кланот кој за тотем има некакво животно веруваат дека тие самите се тоа животно. Бергсон признава дека се, глаголот *сум*, егзистенцијата, предизвикуваат проблеми на дефинирање и разбирање и на современите филозофи и затоа е проблематично да се сфати што се мисли со тоа дека племето е тотемското животно. Доколку примитивниот припадник на кланот не се идентификува со тотемскиот вид, тогаш само го зема како симбол. Но, смета Бергсон, дури и доколку тотемизмот не е во основата на политичкото организирање на примитивните заедници, како што Диркем го претставува, верувањето во тотемот сепак зема место во постоењето на заедницата, премногу значајно за да биде само начин на означување на кланот. Но, Бергсон смета дека меѓу верувањето во потполна идентификација со тотемскиот вид и само семиолошката употреба мора да постои некаква средина. Не може ништо особено познавателно значајно да се извлече од фактот дека еден клан е едно или друго животно, но доста говори тоа што два клана во истото племе имаат различни клански тотеми. Во биолошка смисла, овие два клана припаѓаат на различни видови. Индивидуалните карактеристики на животното не го привлекуваат вниманието и животното се разгледува како род. За да се изрази дека два клана конституираат два различни вида, на едниот му се дава името на едното животно (тоа со кое е поврзан), на другиот – другото име. Според Бергсон, секое од овие имиња, изолирано земени, е само назив, повикување (*appellation*), но заедно, тие се еднакви на афирмација, тие тврдат дека двата клана се „од различна крв“ (во смисла на различно потекло). Тотемизмот, раширен низ светот, одговара на витална потреба на заедниците: егзогамија и презервација на здравјето на групите. Членовите на кланот се чувствуваат како членови на семејство и затоа се мешаат (семејно и генетски) и прокреираат со членови на друг вид. Ако ваквата потреба не создава вистински инстинкт на непривлечност кон членовите од сопствениот клан, сепак предизвикува, преку посредство на она кое Бергсон го нарекува *virguelen* или *laïenñen* инстинкт, имагинативна претстава која го детерминира однесувањето исто како и инстинктот (Henri Bergson, *Les deux sources de la morale et de la religion*, PUF, Paris, 1948, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002, 98-99). Додека Бергсон го разгледува пробле-

туку широка категорија на свети нешта. Верувањето во божество би настанало кога општиот принцип карактеристичен за сите партикуларни суштества би се апстрахирал, кога би се хипостазираше во каква било форма и би се поставил како центар на култот. Точно е, забележува Диркем, дека во некои заедници постои верување во извонредно суштество на кое кланот е потомок, поради што кланот го земало за тотем. Но, не постојат податоци дека верувањето во вакво суштество повлекува ритуална посветеност инаква

мот на тотемизмот во полето на спротивности и идеи, Диркем, иако инклиниран да реферира на категории и дури на антиномии, го разгледува на ниво на „недистинкција“, смета Клод Леви-Строс (Claude Lévi-Strauss, *Totemism* (trans. Rodney Needham), Merlin Press, London, 1991, 95). Бергсон разгледува две фази од тотемизмот: прво кланот „инстинктивно“ си дава симбол, кој може да биде само слика лимитирана на неколку линии, а потоа животинската фигура се препознава во цртежот и со тоа се менува, се сакрализира, преку сентиментална конфузија на кланот и неговиот симбол, амблем. Се поставува прашањето, забележува Леви-Строс, како оваа серија на операции, која секој клан на свој начин и независно од други кланови ја извршува, се организира во систем, врз што тој го резимира одговорот на Диркем. Според него, ако тотемскиот принцип по избор се наоѓа во партикуларно животно или растение, не може да остане локализиран во него, поради контагиозноста на светото. Од тотемското суштество тоа се проширува на сè кое е со него некако поврзано. На овој начин се доаѓа до потполно споделување на светот меѓу тотемскиот принцип и племето кое го носи. „Споделувањето“ на светот, односно имањето на „споделен“ свет за Леви-Строс е амбивалентно, затоа што вистинско делење (споделување) не би резултирало во взаемно и непредвидено лимитирање на подрачја на проширување, од кои секое, кога не би било ограничено од другите би пролиферирало насекаде. Дистрибуцијата која би резултирала би била арбитарна и контингентна, смета, како резултат на времето и на околностите. Невозможно би било да се разбере како пасивно искусени дистинкции, на кои се подлежи без да бидат концептуализирани „... можат да бидат во потеклото на тие 'примитивни класификации' чиј систематичен и кохерентен карактер го има воспоставено Диркем заедно со Мос“ (C. Lévi-Strauss, op. cit., 96). Далеку од тоа дека тој менталитет нема врска со нашиот современ, затоа што нашата логика можела да се роди само од таа логика. До денес, принципот на објаснувањето е ист – да се објасни нешто значи да се покаже како тоа нешто партиципира во нешто друго. Секогаш кога се спојуваат хетерогени термини со интерна врска, тие нужно се одделуваат од ним спротивните. Процесот на поврзување на концепти е ист, меѓу термините и поимите кои ги спојуваат австралиските племиња во култот и она кое современиот човек го спојува со аспекти на светот постои само разлика во критериумот и разлозите. Меѓу логиката на религиозната мисла и на научната мисла не постои јаз, само што една од спецификите на религиозната мисла е што има природна наклонетост кон претераност, нескромни конфузии и нагли контрасти: кога споредува, преклопува, кога прави дистинкции, поставува опозиции (Ibid).

од вообичаената во верувањето во општиот тотем како свет предок, односно заштитник.¹⁰ И при постоењето на верување во такво суштество, тоа не е повикувано и третирано засебно, тоа не игра активна личносна улога во религиозниот живот на групата.

Во аграрните култови ја има истата ситуација, проценува Диркем. Нивната цел е да се гарантира редовното обновување на сите форми на вегетација. Во некои случаи, операциите кои ги конституираат култовите се насочени кон божествата, но доста често тие се насочени кон самата вегетација на која директно се однесуваат сите религиозни дејства, без божествено посредување. Принципот на вегетацијата не се наоѓа во партикуларни билки, туку е дифузен во сета вегетација и не е божество, туку општ карактер на сета класа. Диркем прави и генерализација – не постои религија во која не се наоѓаат ритуали чија ефикасност е независна од каква било божествена моќ. Моќта на ритуалот е во тоа што и независно од повисока инстанца, тој функционира преку самиот себе, преку симпатетичкото дејство предизвикува случување на одредени појави. Резултатот зависи од автоматската игра на ритуалната операција. Така, во ведичката религија, на пример, се верува дека принесувањето на жртви врши директно влијание врз небесните феномени, тоа е моќно преку самото себе и без божествена интервенција.

Дистинкцијата на свети и профани нешта е многу често потполно независна од идејата за божество. За Диркем, плаузибилно објаснување за потеклото на идејата за божеството е потребата од воведување на ред во збунувачката маса на свети нешта. Секое партикуларно божество станува центар околу кого гравитира дел од религиското подрачје, а овие различни сфери на бо-

---

¹⁰ И за Морис Холбокс (Maurice Halbwachs) верувањата и практиките кои прават дистинкција меѓу светото и профаното се секако религиозни и основни (Maurice Halbwachs, *Les origines du sentiment religieux d'après Durkheim*, Librairie Stock, Paris, 1925, 68). Резимирајќи ги ставовите на Диркем за потеклото на религиозноста и за фазите во развојот на религијата, тој концизно резимира – тотемскиот култ не се однесува ни на определени растенија или животни, ни на видови од растенија и животни, туку на нејасната моќ која проникнува низ нештата. Се работи значи, не само за генерална теорија за светото, туку со тоа и за конкретна партикуларна теорија за светото. Во потеклото на религиозната мисла не се наоѓаат определени суштества, туку анонимни моќи, а партикуларните свети нешта се индивидуализирани манифестации на моќта. И подоцна, светото останува општо, конкретизирајќи се низ видот на постоење низ кое се екстериоризира (M. Halbwachs, op. cit., 80-81).

жествено влијание се имаат прогресивно координирано и хиерархизирано. Диркем прави аналогија – поимот на божественоста во религиозниот живот има изиграно улога како поимот за мене (*soi, moi*) во психичкиот живот на индивидуата. Едноставно кажано, се работи за принцип на групирање и унификација. Но, како што постојат психолошки поими кои не се атрибуирани на ниедно мене, така постојат многубројни религиозни и религиски феномени кои не се поврзани за никакво божество.¹¹ Идејата за светото, смета тој, е, без сомнеж, основата на религискиот живот.

Заедничкиот проблем на обидите да се дефинира општо религиозниот живот е фактот што содржината варира во различни времиња и општества и може да се определи само полека и прогресивно, со напредувањето на науката. Додека суштината на религиозниот живот не е лесно дофатлива, надворешната и очигледна форма на религиските феномени директно може да се набљудува и истражува.

Проблемот во дефинирањето на култот како категорија на факти особено карактеристична за религијата, е во тоа што тој нема ништо специфично, освен ако не се поврзе со нешто друго. Култот се состои од практики, односно дефинирани начини на дејствување. Социјалните и моралните практики се исто така детерминирани начини на однесување. Се поставува прашањето како да се направи дистинкција меѓу ритуалните дејства и моралните и правните максими. Според некои дистинкции, првите ги регулираат односите меѓу луѓето и божествата, а вторите меѓу луѓето. Но, ова е несоодветно тесна компарација, затоа што постојат бројни форми на религиозниот живот без идеја за божества. Дури и да се земат само заедниците со дистинктна концепција за персонално божество, формулацијата е повторно некоректна, затоа што до многу скоро во историјата религиозниот и „човечкиот“ морал и божествениот и земскиот закон воопшто не биле одделени. Сите овие методолошки непријатности, предлага Диркем, можат да се избегнат доколку се смета дека на општ начин, култот е збир на практики кои се однесуваат на светите нешта. Со ова не се разјаснува многу, доколку не се определи од што се состојат светите нешта и како се разликуваат од несветите.¹²

Одредени зедници кои понекогаш се мешаат со „политички општества“, а некогаш се сметаат за одделни, имаат заеднички карактер, кој се состои во фактот што нивните членови не само што

¹¹ É. Durkheim, „De la définition des phénomènes religieux“, 16.

¹² É. Durkheim, „De la définition des phénomènes religieux“, 17.

се потчинуваат под еден општ, заеднички закон, туку и мора да се му потчинуваат, без да се сомневаат во важењето на неговите елементи и целина. Објектот со кој се поврзува верата на верникот е потполно идеално суштество, некогаш е конкретна реалност која директно се перципира. Според ова и се разликуваат шемите во кои се верува – се работи за систематизирани религиски догми или свети митови и религиозно фундирани легенди. Заедничката карактеристика, независно од вариететот на формите, е во тоа што општеството кое се повикува на овие инстанци и ги употребува во неговото функционирање не им дозволува на членовите да ги негираат.

Во религиите кои се групни, негирањето на верувањата не секогаш повлекува експлицитни казни, но постојано има дух на забрана негацијата да се прошири. Секогаш постои силен дуалитет, или нагласен паралелизам, меѓу религиозниот карактер на верувањата и интензитетот на репресијата која ја наметнува страхопочитта. Се работи за едноставна формула: колку е нешто поважно на религиозен план, толку е позадолжително. Оваа задолжителност е дел од неговата природа, дел од неговото дефинирање. Во овие нешта, чие постоење се покажува преку митовите и догмите и чија природа се изразува преку нив, постои нешто длабоко свето, а начинот на кој се спознаваат ги одделува од вообичаените процеси на емпириската претстава. Од ваквата нејасна разлика и потекнува поделбата на свети и профани нешта како основа на сета религиска организација. Извонредната интензивност на моќта која светото ја побудува и ја содржи е негова дистинктна карактеристика. Сепак, не сите невообичаени моќи ги пробудуваат истите чувства како извонредната света моќ.¹³ Во одредени природни сили не се препознава свет карактер. И обратно, постојат религиски објекти во кои активните карактеристики се чинат слаби – амајлиите и ритуалите од второстепена важност се религиски нешта без елемент на ужас. Светото се одделува од профаното, значи, не преку големината, туку според квалитетот. Демаркациската линија меѓу светиот и профаниот свет доаѓа од фактот што нивната природа е потполно различна. Оваа дуалност е објективниот израз на она кое постои во претставите.

---

¹³ Диркем за *чувсїво* употребува *sentiment*, што може да биде и *чувсїво* и *емоција*. Но, самиот преферира да биде токму *sentiment*, а не *emotion*, свесен дека иако се работи за субјект на научно истражување, сепак не е критериум за научна вистина.

Вака одделени, феномените за кои станува збор се доволно определени, смета Диркем. Не е можна конфузија со правото и моралот – задолжителните верувања се различни од задолжителните практики. Обете по дефиниција подразбираат императивен карактер, со тоа што првите нормираат мислење и се во врска со определени претстави и концепции, а вторите нормираат однесување и се во врска со дејства. Култното дејство не е помалку есенцијално од верувањето. Ако култот се разгледува по себе и во неговите интринзични квалитети, тешко се разликува од моралот и обичајното право, од аспект на неговата задолжителност. Нивото на задолжителност е еднакво кај религиските практики, моралот и правото, но објектот е, секако, различен.

Специфичноста на религиските верувања е начинот на кој се претставени во духот, верникот не е слободен да бира дали да верува или не, туку менталните состојби кои ги формираат верувањата и ги наметнуваат како задолжителни. Соодветните практики се исто така детерминирани. Она кое ги одделува од другите задолжителни практики е тоа што она врз база на кое се случуваат или престануваат да се случуваат, се спознава преку многу специфични колективни претстави – митовите и религиските догми.¹⁴ Додека религиските практики се поврзани со религиозните верувања, тие не можат да бидат одделени ниту во нивната анализа, затоа што се различни аспекти на иста реалност. Практиките ги „преведдуваат“ верувањата во движења и често верувањата се само интерпретација на практиките.¹⁵ Религиозни феномени се и задол-

¹⁴ Доколку се смета дека нема религиозен карактер, моралната теорија не се базира ниту во митологијата, ниту во каква било космогонија. Во неа системот на правила кои го предетерминираат однесувањето не е врзан со систем на правила кои ја предетерминираат мислата (É. Durkheim, op. cit., 19-20).

¹⁵ Ставот дека митот е интерпретација на востановената практика-ритуалот, така формулиран, посочува кон тоа дека Диркем инклинира кон теоријата според која ритуалот е примарен, а митот секундарен. Сепак, подоцна во текстот, кога ја формулира дефиницијата на религискиот феномен, тој е на потполно избалансирана позиција, експлицитно тврдејќи дека обата се зависни еден од друг и ниеден не може чисто и директно да претендира на примарност. Во *Les formes élémentaires de la vie religieuse*, иако повторно не е сигурно, се чини дека ја дава предноста на митот. Од една страна повторно ја дава примарноста на ритуалот, пишувајќи дека „Култот во принцип произлегува од верувањата и се однесува според нив, а митот е често моделиран според ритуалот за да го објасни“ (*Les formes élémentaires de la vie religieuse*, 141), но и обратно. Имено, во неговата критика на третманот на Макс Милер на потеклото на религијата како јазично недоразбирање, наведува како тој ги сметал митовите за паразитски израсатоци кои под влијание

жителните верувања и практиките кои се однесуваат на дадените објекти на овие верувања.

Според Диркем, оваа дефиниција дозволува да се разликуваат религиските ритуали од ритуалите кои се типично магиски. Секако, Диркем не смета дека е можна потполна дистинкција, затоа што и во поразвиените религии постојат религиски ритуали кои се магиски. Често, од божествата се бара нешто преку церемонија која го имитира тоа нешто, типичен пример се сите симболички празнувања. Но, постојат ритуали кои не се магиски, кои не реферираат ни на божества, дури ни на свети нешта, кои не се поврзани со задолжителни верувања.¹⁶

Може да се постави прашањето, смета Диркем, дали верувањата кои не се поврзуваат со практики се вистина религиозни. Но, религијата, потсетува, не е ниту само задолжителна филозофија, ниту само практична дисциплина, туку делумно и едното и другото. Мислата и акцијата се толку тесно поврзани, што се не-

---

на јазикот се наметнале врз најосновните претстави и ги изопачиле. За Диркем овде се работи за чисто арбитарна, нефундирана дистинкција – митологијата не може да е само дел од лингвистиката и естетиката. Додека таа е важна за естетиката и за науката за религиите, митологијата е и повеќе од тоа, со тоа што е еден од основните елементи на религиозниот живот. „Ако митот се повлече од религијата, тогаш и ритуалот мора да се повлече: ритуалите се однесуваат на определени личности со имиња, карактери, атрибути и минато; тие варираат според начинот на кој тие личности се замислени и опишани“ (É. Durkheim, *op. cit.*, 116), затоа што „... ритуалот често не е ништо друго освен митот во акција“ (Ibid). Ако целата митологија е резултат на јазично недоразбирање, тогаш постоењето и одржувањето на култот е необјасливо. Покрај тоа, во митовите не се специфицирани само партикуларните својства на божествените личности и светите предци, туку основен е фактот што самата идеја за постоењето и карактеристиките на божествата, духовните суштества, суштествата-заштитници итн. е суштински митолошка, независно од тоа како се претставени тие суштества. Сите митови, независно од тоа колку неразумни се чинат, биле објекти на верување. Во нив се верувало колку и во сопствените осети. Митовите биле основата на однесувањето, нивната регулирачка моќ ги уредувала односите и активностите во заедниците (É. Durkheim, *op. cit.*, 117). Овој став го става Диркем на линија на митската теорија на ритуалот, а не на ритуалната теорија на митот, но не може со сигурност да се тврди.

¹⁶ Бодеењето на ритуални кукли кои претставуваат личности е карактеристичен пример, наведува Диркем. Ни куклата ни оној на кој се влијае немаат свет карактер, и често во вакви и слични практики не се повикува помошта на божества и преодни суштества, како демони и слично. Едноставно, се работи за верување во принципот дека сличното механички го предизвикува сличното, како основен магиски закон.

разделни. Припишаното од правото и моралот е речиси идентично на она од религијата, освен што не се базира на задолжителен систем на верувања. Колективните верувања, кои не се религиозни, се речиси сосема слични на догмите, освен што тие не се преведуваат со истата нужност во систем на определени практики. Затоа, Диркем ја предлага дефиницијата според која религијата е помалку или повеќе организиран и систематизиран збир од религиски феномени, кои се состојат од задолжителни верувања, поврзани со дефинирани практики кои се однесуваат на објектите дадени во овие верувања.¹⁷ Вака формулирана, забележува Диркем, дефиницијата е еднакво оддалечена и од теоријата според која митот е есенцијалниот религиски феномен, и од теоријата според која тоа е ритуалот. Јасно е, меѓутоа, дека не може да има ритуал без митот. Ритуалот нужно претпоставува дека нештата се претставени како свети, а оваа претстава може да биде само митска. Од друга стана, пак, во „инфериорните“ религии, ритуалите се доста развиени и детерминирани, додека митовите се рудиментарни, повторно неопределен е Диркем. Не е особено веројатно дека постојат митови кои не се поврзани со определени ритуали. Меѓу митот и ритуалот постои тесна врска.¹⁸

Со тоа што сè што е задолжително е социјално, задолжителноста подразбира наредба и авторитет од кого таквата наредба произлегува, затоа религиските практики се нагласено социјални. За да се очекува придржување до одредени правила, мора да се очекува и извесена морална, перформативна инстанца која како авторитет нив ги наложува. Општеството, како синтеза на индивидуални сили, е неспоредливо супериорно над која било индивидуална моќ. Состојбата на постојана зависност од супериорната заедница предизвикува чувство на религиозна почит, односно потеклото на чувството се поврзува со заедништвото. Заедницата ги припишува идеите во кои се верува и ритуалите кои се практикуваат, тие се нејзино дело, смета Диркем.¹⁹

---

¹⁷ É. Durkheim, „De la définition des phénomènes religieux“, 21.

¹⁸ Покрај тоа, Диркем предлага, со тоа што како митови се определуваат помалку или повеќе систематизирани, развиени религиозни претстави, да се употребува инаков поим за поедноставни религиозни претстави, кои од митовите во полната смисла на зборот се разликуваат само по нивната помала комплексност. Нејасно е на каква комплексност реферира – дали на сложеноста на дејството, на интензитетот на перформативната моќ, на симболичките претстави, на комплексноста на реактуализацијата на митот во церемонијата, или пак на сето заедно.

¹⁹ É. Durkheim, op. cit., 22.

Ставот на Диркем е дека религијата во нејзиното потекло нема индивидуални чувства (односно сентименти), туку состојби на колективната душа. Не е во човековата природа општо да ги бара детерминирачките причини на религиските феномени, туку тоа е во природата на заедниците во кои се формираат и одржуваат. Доколку тие имаат еволуирано низ историјата, и самата општествена организација се има трансформирано. За Диркем, сите традиционални теории кои изворот на религиозноста го бараат во личните емоции, како стравопочитта предизвикана од космичките сили и природните појави се повеќе од „сомнителни“. Силите кон кои инклинираат верниците не се едноставно физичките енергии, дадени на сетилата и на имагинацијата, туку се социјални сили. Тие се директен производ на колективните чувства.

Ако се признае дека религијата е суштински социјална, повеќе не треба да се прашува зошто нештата во чие постоење се бара да се верува имаат толку вознемирувачки аспекти за индивидуалниот разум. Тоа е поради тоа што претставата која ни се нуди, не е последица на индивидуалните разлози за верувањето, туку на колективниот дух. Овој дух, пак, ја претставува реалноста инаку од индивидуалниот. Општеството во целина има специфични начини на мислење, навики, потреби.²⁰ Затоа, не треба да изненадува, уверува Диркем, што индивидуите не се пронаоѓаат во концепциите кои не се нивни и кои не ги изразуваат. Она кое вознемирува е нивниот мистериозен карактер – а оваа мистериозност, пак,

²⁰ Диркем реферира на емоционалната моќ на колективот: нештата се пред сè свети или профани, чисти или нечисти, пријателски или непријателски настроени, поволни или неповолни, односно нивниот најосновен карактер само го изразува начинот на кој тие се однесуваат врз социјалната сензибилност. Разликите и сличностите кои го определуваат начинот на кој тие се групираат се повеќе афективни отколку интелектуални. Затоа и може да се објасни тоа дека нештата ја менуваат својата природа следејќи ги заедниците – тие различно влијаат врз сентиментите на групите. Она кое некаде е претставено и разбрано како хомогено, некаде е есенцијално хетерогено. Така, за нас, просторот е формиран од делови кои меѓу нив се слични и кои можат едни со други да се заменуваат, а сепак, за многу народи, тој е длабоко поделен по региони, и секој регион има своја сопствена афективна вредност. Под влијанието на различни сентименти, одредена вредност се припишува на специјален религиски принцип и таа има свој *sui generis* доблести кои ја разликуваат од сè друго. Идеите се приближуваат едни на други и се групираат, се спојуваат и се разделуваат според улогата која ја игра оваа емоционална вредност на поимите (Émile Durkheim, Marcel Mauss, „De quelques formes de classification - Contribution à l'étude des représentations collectives“, *Année sociologique*, VI, (1901-1902), pp. 1 à 72. : “Les classiques des sciences sociales”, 51-52).

не е инхерентна на самите објекти кои ги претставуваат концепциите. Се работи за провизорна мистерија, која доаѓа од фактот што религијата припаѓа на свет каде човековата наука почнува да пенетрира и која е сè уште непозната. Кога се пронаоѓаат законите на колективното замислување, чудните претстави престануваат да бидат толку чудни.

На овој начин, преку дистинкцијата на идеите, добива смисла дистинкцијата меѓу свети и профани нешта која е присутна во сите религии. Светите нешта, чија претстава ја има елаборирано општеството, подразбираат различни видови на колективни состојби, традиции и заеднички емоции, чувства кои се однесуваат на објектите од општ интерес, и сите овие елементи се комбинирани според законите карактеристични за социјалниот менталитет. Профаните нешта, напротив, се конструирани од секого индивидуално според фактите на неговите искуства и разум: идеите како граѓа ги имаат голите индивидуални импресии и немаат статус на престиж и важност како светите. Светото е секогаш поврзано со општественото. Така, иницијацијата во светото уште одамна истовремено била и операција за вклучување во заедницата и за социјализација на индивидуата. Со влегувањето во полниот религиозен живот се добива и нова природа, се станува инаков човек.²¹

²¹ Диркем прави разлика меѓу технички правила и морални правила. Правилото е принцип кој наметнува следење на специфичен начин на однесување (затоа моралните факти се подгрупа на генералните правила на однесување). Разликата е во тоа што сè додека не се следи техничко правило (како економски или медицински принцип и сл.), единствениот ризик е во можноста дејството да биде неуспешно, но кога се прекршува следењето на морално правило, се предизвикува реакција на неодобрување и обвинување од општеството (Émile Durkheim, *De la division du travail social*, Alcan, Paris 1893, 23). Така, кога се прекршува морално правило, има социјална реакција, која се манифестира преку санкција, што овозможува да се тврди дека „...сиот морал се состои во правилата на санкционирано однесување“ (É. Durkheim, *op. cit.*, 24). Поентата на Диркем не е дека санкцијата е основата на моралот, туку дека е надворешниот, објективизиран показател на неговото важење. Санкцијата е секогаш поврзана со обврска, и затоа „...нема морални правила онаму каде нема облигација“ (É. Durkheim, *op. cit.*, 30). Обврзувачкиот карактер на нормите доаѓа од тоа што моралните факти се императиви (É. Durkheim, *op. cit.*, 28). Но, со тоа што колективната совест за Диркем е збир на сентименти и верувања карактеристични за членовите на една заедница, моралните факти се нејзина основа, што пак, покажува дека обврската не е само надворешна, туку и дел од индивидуалните совест и сентименти. Социјалната ефикасност на нормите е во тоа што мотивирачката сила на нормите доаѓа од тоа што се фундирани во светото и се одржува благодарјеќи на светиот карактер на основите на моралот.

Диркем не заборава дека може да се упати забелешката дека постојат верувања и практики кои личат на религиозни и религиозни, но кои се парцијално производ на индивидуална спонтаност. Диркем нагласува дека дури нема религиозни општества во кои, покрај обожувањето на специфични божества или свети нешта кое се наложува на сите, нема и лично создадени или избрани божества, кои можат индивидуално да бидат почитувани. Така, покрај колективниот тотем почитуван од целиот клан, постојат приватни тотеми, кои исто така се објект на вистински култ. На ист начин, во развиените монотеистички религии, секој верник има, помалку или повеќе, свој сопствен начин на кој го сфаќа Бог, и на кој начин ги модифицира точките од традиционалните концепции.²² Сепак, истовремено е точно дека обете страни имаат

Според Мауро Пирас (Mauro Piras) анализата на светото на Диркем му овозможува да даде одговор на проблемот на социјалната ефикасност на нормите. Имено, структурата на светото е паралелна на онаа на нормата – тоа има социјална сила која се екстериоризира и преку стравот од забраните кои се со него асоцирани и преку моралниот авторитет на достоинството на светото. Од друга страна, со тоа што индивидуата се препознава себе во важењето на светото кое е надвор од неа, таа ја препознава и нормата како екстерен авторитет кој е истовремено и дел од нејзиниот идентитет (Mauro Piras, “Les fondements sociaux de l’agir normatif chez Durkheim et Weber : le role du sacré”, *Arch. de Sc. soc. des Rel.*, 2004, 127, (juillet-septembre 2004), 146). И кај светото и кај нормата ефикасноста на нивното важење доаѓа од искуството кое ја поврзува почитта кон она кое не смее да биде прекршено и стравот од екстерен (се)моќен авторитет. За Пирас теорискиот проблем кој се отвора се однесува токму на потеклото на моралната религиска сила. За Диркем, меѓутоа, ова не е проблематично – светото е производ на општествениот ред, и во одредена смисла и проекција на моќта која општеството ја има врз членовите (ch. VII од Книга II на *Les formes élémentaires* се однесува на ова). На Пирас му пречи тоа што Диркем премногу се потпира на еден аспект на културното придржување до нормите. Смета дека иако често споменува дека почитувањето на нормите зависи од бројни фактори, сепак не ги анализира тие фактори, ниту односот кој треба да се воспостави меѓу нив од една страна и препознавањето на светиот карактер на нормите, од друга страна (Mauro Piras, *op. cit.*, 148).

²² É. Durkheim, „De la définition des phénomènes religieux“, 25. Со ова може да се спореди, но не и да се изедначи, идејата за светци-заштитници во христијанството, затоа што додека индивидуалните заштитници имаат специфична врска со оној кого го заштитуваат, тие сепак се достапни и на сите припадници на религијата, иако врската со нив е помалку длабока. Издиференцираноста на светото во христијанството, во кое постојат светци-заштитници на заедниците: професионалните заедници, како занаети и интелектуални области; заедници како семејства, села, населби, градови, континенти, е мошне комплексна. Покрај тоа, доколку личното име е дадено според светец, врската меѓу светецот и носителот на името е мошне слична на

многу заедничко. На двете страни, еднакво, се наоѓаат божества, свети нешта; релацијата која се гради и со едните и со другите е иста во двата случаи, состојќи се од принесување на жртви, дарови, искажување на молитви, чинови на лустрација и слично. Но, доколку поради претходно наведените разлози овие факти би можеле да се вклучат во општата дефиниција на религиските феномени, сепак тоа може да биде само второстепено, додава Диркем. Сигурно е дека најголемиот број од религиозните „факти“ е формиран од заедницата. Индивидуалните верувања и практики се чинат како нешто кое се наоѓа одделено од колективните верувања и практики. Потоа, и да има меѓу овие два вида на религиозност веројатна *a priori* поврзаност, очигледно е дека приватната религиозност произлегува од јавната, смета Диркем. Задолжителната религија не може да има индивидуални корени. Моќта и важењето на светоста произлегуваат од авторитет кој е супериорен за индивидуата. Затоа, потеклото на индивидуалната религиозност може да се лоцира во тоа што индивидуата не е само пасивен сведок на религиозниот живот споделуван во рамките на групата. Индивидуата си го претставува животот, размислува за него, се обидува да го разбере, а со тоа му ја одзема општоста. Мислејќи на религиозниот живот, парцијално го индивидуализира, преку индивидуалната мислечка интервенција. Сосема е нормално и очекувано религиозниот човек да конструира, за сопствени потреби, систем кој е аналоген на оној кој е центар на интерес на целокупната заедница. Затоа и ги замислува тотемите, божествата и слично, како тие да се тука само за него. Според тоа, може да се каже дека личната религиозност е само субјективен аспект на екстерната, не-

---

врската меѓу името на тотемот и членот на кланот, особено доколку станува збор за личен тотем. Диркем наведува примери од племињата на Северна Америка, во кои секој член покрај заедничкото тотемско име, има и индивидуално име на предмет, појава или животно (најчесто животно). Овој принцип го имало и кај Римјаните, на пример, кои имале *praenomen* покрај *nomen gentilicium*. Ова име има свет карактер кој се открива за време на ритуалите, а не се употребува во секојдневниот профан живот. Тотемот е заштитник на кланот, како што заштитникот на индивидуата ѝ служи како личен тотем. Култот на поединецот кон неговиот индивидуален тотемски патрон Фрејзер и Диркем го нарекуваат *индивидуален шoшeмизам* (É. Durkheim, *Les formes élémentaires*, 228 et passim). Фрејзер смета дека сè додека не се разјасни врската меѓу колективните тотемски и духовите заштитници (guardian spirits) секако треба да се означуваат со различни имиња (James George Frazer, *Totemism and Exogamy*, vol. III, Macmillan&Co, London, 1935, 456). Личниот светец заштитник исто така не треба да се изедначи со дух-заштитник, затоа што веројатно се работи за различни релации.

персонализирана и јавна/колективна религиозност. Вклучувајќи ги и овие истражувања во концепцијата за религиските феномени, Диркем, на веќе предложената дефиниција, ѝ додава нов елемент. Така, тој предлага како религиски феномени да се сметаат и незадолжителните верувања и практики, а кои се однесуваат на објекти кои се слични или се споени со претходно определените. Со ова не се менува идејата за светото, напротив, тоа останува поим со социјално потекло кој не може да се објасни инаку, освен преку повеќекратната функција во рамките на заедницата.²³

Оттука, религијата е колективен, социјален, задолжителен феномен. Светото е спротивно на профаното. Додека разбирањето, како и верувањето во светите нешта имаат општествена основа, профаните нешта се доминантно индивидуални конструкти. Во рамките на религискиот феномен се вбројуваат и системи на дејства кои немаат задолжителен карактер, но кои потекнуваат од главниот корпус на задолжителни верувања и дејства.

3.1.2 | Определувањето на религијата

Идеите за основата и суштината на религиските феномени од *Елементарни форми на религиозниот живот* се слични на првичните концепти за дихотомијата-свето-профано, за светото како основа на колективниот и индивидуалниот идентитет; и како фактор во одржувањето на средината и на социјалната кохезија.

Во врска со определувањето на она кое општо може да се земе како карактеристично за религијата, во поглавјето „Дефиниција на религискиот феномен и на религијата“ во *Елементарни форми на религиозниот живот*, Диркем го повторува ставот на Макс Милер дека религијата е стремење кон бесконечното, обид да се разбере неразбирливото и да се изрази неискажливото. Покрај тоа, во определувањето на верувањето во натприродното како суштинска карактеристика на религијата, го дава и мислењето на Херберт Спенсер, според кого религиите кои се дијаметрално противставени во нивните догми сепак премолчено признаваат дека светот, со сè што содржи и сè што го опкружува, е мистерија која бара објаснување.²⁴ На Диркем му се чини дека Спенсер определува дека религиите се нешто кое оди отаде интелектот.

---

²³ É. Durkheim, „De la définition des phénomènes religieux“, 26.

²⁴ Herbert Spencer, *First Principles*, D. Applton, New York, 1862, 37.

Елементот на мистерија вистина имал улога во одредени религии, вклучително христијанството, додава. Сепак, важноста на оваа улога има покажано различни варијации во различни точки од неговата историја. Така, во некои периоди поимот на мистеријата е второстепен и дури потиснат.²⁵ Во седумнаесеттиот век, догмите немале ништо кое би го вознемирувало разумот. Со тоа што верата се помирила со науката и филозофијата, мислителите како Блез Паскал (Blaise Pascal), кои верувале дека има нешто длабински опскурно во нештата, биле толку несоодветни за нивните епохи, што биле осудени на неразбирање од нивните современици. Истото може да биде кажано и за схоластиката, што се покажува во формулата според која била дефинирана тогашната филозофија – *fides quaerens intellectum*. Затоа, смета Диркем, би било избрзано да се тврди дека есенцијален елемент била идеја која имала поврмени затемнувања дури и во христијанството.²⁶

Диркем повторува како е сигурно дека идејата за натприродното е доста доцнежна и дека е потполно туѓа на народите кои ние ги сметаме за примитивни, но и за оние кои имаат повисоки нивоа на интелектуална култура. Моќите кои примордијалните луѓе ги повикуваат и употребуваат при интервенирањето врз појавите и фактите, колку и да се различни од современите научни методи и колку и да се однесуваат различно од моќите во модерната наука, се еднакво разбирливи за примордијалниот човек, колку и гравитацијата и електрицитетот за модерните физичари. Кога Диркем инсистира на немистериозноста на светот за примордијалните луѓе, од една страна е на линијата според која примордијалниот ум функционира различно од модерниот, во збирови на околности на кои е адаптиран и во кои мора што подобро да се снаоѓа, не можејќи воопшто да се спореди со развиениот современ ум. Меѓутоа, не тврдејќи го ова експлицитно, се движи на линијата која на „примитивниот“ ум му придава исто ниво на развиеност како и на понапредниот.

²⁵ Се чини дека Диркем намерно ја изостави христијанската доктрина за светите тајни, кои, иако се разликуваат според значењето и според бројот, постојано фигурираат во доктрината. Кај сите варијанти на христијанството се застапени крштението (како иницијација во религијата) и евхаристијата. Православието и католицизмот, на пример, покрај тоа што во поширока смисла во целост може да се сметаат за света тајна, во потесна смисла имаат доктрина за светите тајни крштение, миропомазание, евхаристија, покајание, свештенство, брак и елеосвештение.

²⁶ É. Durkheim, *Les formes élémentaires de la vie religieuse*, 34.

Според Едвард Тајлор, претставник на англиската антрополошка школа и застапник на анимистичката теорија, она што кај примитивните народи бил обичајот, кај поцивилизираните се зачувало како траги од минатото. На тој начин се забележува единството на човештвото, сличноста на начините на мислење и постапување. За Тајлор тие се строго рационални, но лимитирани од историските околности. Не може да се зборува за примитивен ум, иако се зборува за примитивна култура, затоа што нема разлика меѓу умот на примитивниот и на цивилизираниот човек, се работи за разлики во историското искуство. Примитивниот човек на сосема рационален, промислен и стабилен, дури и логички начин, размислувал за светот и ја создавал митологијата, постојано обидувајќи се да ги разреши прашањата во врска со фактите и појавите кои не можел да си ги објасни, постојано обидувајќи се да ја сфати смислата на она кое го опкружува. Всушност, разликата меѓу најсуровите форми на анимизам и најразвиените филозофски и теолошки системи е само во степенот на развиеност на поимната и операционалната апаратура – тие имаат иста почетна точка и ист предмет, обидувајќи се да ги објаснат егзистенцијалните проблеми, но имаат различна методологија.²⁷

На слична линија со Тајлор, во врска со природата на примитивното мислење, се наоѓа Фрејзер, кого Диркем го критикува за тоа што не успеал да го препознае длабоко религиозниот карактер на верувањата и ритуалите на примордијалните заедници, а според кого мислата нема никаква важна разнородност, туку останува секогаш иста, од првите рудиментирани чекори до највисоките достигнувања. Човекот кој изведува магиски обреди не се разликува од научникот кој изведува експерименти во својата лабораторија, затоа што обајцата го следат правилото на каузалитетот. Во таа смисла, светот на науката и светот на магијата се мошне блиски – ова е мошне познат став на Фрејзер. Жрецот на примитивните племиња и модерниот научник, смета тој, се водат по исти принципи. Кога симпатетичката магија се јавува во чиста и непроменета форма, таа тргнува од претпоставката дека во природата настаните следат едниподруги, непроменливо и нужно, без да им се влијае на каков било начин. Таквото сфаќање е исто со она на модерната наука и верата во редот и еднообразноста на природата. Според законот на каузалитетот (поточно, навиката

---

²⁷ Edward B. Tylor, *Primitive Culture (Researches Into the Development of Mythology, Philosophy, Religion, Language, Art And Custom)*, Vol. II, Henry Holt and Company, New York 1874, ch. 12.

или обичајот) жрецот, или оној кој се бави со магиски дејства, не се сомнева дека исти причини секогаш даваат исти последици. Во ова, магијата и науката се сосема слични: обете се потпираат на тоа дека редоследот на настаните е правилен и извесен, определен од фиксни закони, а неочекуваноста и чудата од тоа се исклучени, освен ако не се работи за „чуда“ контролирани од оние кои дејствуваат. проблемот на магијата, смета Фрејзер, не се состои во тоа што таа греша во основните претпоставки дека редоследот на настаните е одреден со закони, туку во тоа што не ја разбира природата на посебните закони кои владеат со тој редослед. На тој начин магиските ритуали се всушност резултат на погрешна примена на основни закони на мислењето, односно на асоцијацијата на поимите по сложеност и по просторно-временската сукцесивност. Така, кога асоцијативните закони се применуваат правилно создаваат наука, а кога се применуваат неправилно создаваат магија, која е незаконската сестра на науката,²⁸ смета Фрејзер, но идејата за интервенцијата врз стварноста е потполно иста.

Диркем исто така верува дека идејата за природните сили е веројатно произлезена од идејата за религиски сили и дека не може да има остра граница меѓу рационалното и нерационалното. Тоа што религиските сили често се замислуваат како духовни суштества или суштества со свест и волја не претставува доказ за нивната нерационалност. Разумот не е априори отпорен на идејата дека телата без душа можат да бидат движени од интелигенции, како човечките тела, иако во современата наука и нема место за оваа хипотеза. Кога Готфрид Вилхелм Лајбниц (Gottfried Wilhelm Leibniz) предложил надворешниот свет да се замисли како огромно множество на интелигенции, меѓу кои има и може да има само духовни релации, тоа го конципирал како рационалист. Диркем не смета дека ваквата замисла на Лајбниц е нешто кое би можело да го навреди разумот.²⁹ Идејата за натприродното е скорешна, затоа што претпоставува свесност за идејата за природен ред, повторно настојува Диркем. Мора да има принципи за релациите меѓу феномените, за да може да има идеја за нарушување на тие принципи. Идејата за универзален детерминизам е со доцно потекло, дури и најголемите мислители од класичната антика немале полна свесност за неа. Таа идеја е типична за емпириските

---

²⁸ James, G. Frazer, *The Golden Bough: A Study in Magic and Religion* (Electronic version Wordworth, London, 1890), The Floating Press, 2009, 124.

²⁹ É. Durkheim, *Les formes élémentaires de la vie religieuse*, 36.

науки – постулат на кого се потпираат и кого нивниот развој го има докажано. Но, недостатокот на принципот прави и недостаток на неговата спротивност. Чудесните интервенции кои им биле припишувани на божествата во антиката не биле сметани за чуда во модерната смисла на зборот. За нив тие биле убави, или возвишени, или чудни, или ужасни, објекти на изненадување и чудење, но не како увид во мистериозен свет во кого разумот не би можел да навлезе. Ваквата насоченост на умот сè уште не е исчезнатата, смета Диркем. Принципот на детерминизмот одамна се има утврдено во природните науки, но само од неодамна во социјалните науки. Идејата за подложноста на општествата на нужни закони од почетокот на дваесеттиот век воопшто не била распространета, од каде можело да се заклучи дека вистинските чуда се можни само во општествата. Така, прифатениот поим дека законодавецот (јавната власт во поширока смисла) може од ништо да воспостави институција или да трансформира социјални системи од едни во други може да се спореди со фактот што верниците од многу религии прифаќаат дека божествената интервенција од ништо го создава светот и може арбитарно да трансформира видови на суштества и на појави едни во други. Диркем смета дека кога станува збор за социјални нешта, и понатаму го имаме менталниот склоп на примитивните луѓе, не затоа што социјалниот живот им се чини опскурен и мистериозен, туку затоа што општествените факти и односи им се чинат како најочигледни нешта на светот, токму затоа што вистинската опскурност сè уште нема навлезено во свеста, а научните методи немаат почнато да го расветлуваат подрачјето. Не религијата, туку науката, инсистира Диркем, ги има научено луѓето дека светот е комплексен и тежок за разбирање. Но, Диркем наведува дека според Френк Бајрон Џевонс (Frank Biron Jevons), човековиот ум нема потреба од систематично научно образование за да забележи дека постојат дефинирани секвенци и постојан ред на сукцесивност на феномените, ниту дека ваквиот ред е често пореметуван. На овие случувања им биле припишувани натприродни причини затоа што се надвор од вообичаениот ред на настаните. Џевонс тврди дека идејата за натприродното е на почетокот на историјата и дека токму преку неа религијата го има добиено својот карактеристичен објект, со што Диркем не се согласува. Според Џевонс, тврдењето за иницијално верување во натприродното припаѓа на историјата на религиите, додека неговата валидност припаѓа на филозофијата на религи-

јата.³⁰ Џевонс ги определува современите докази, како сказните создадени во раниот период на човековата раса, како добри индикатори за тоа како било кога „...природата имала само неколку закони да почитува, а и нив не ги почитувала униформно“, за што доказ е фактот што за примитивните луѓе кои сè уште функционираат, инцидентите од сказните кои на непримитивните модерни луѓе им се чинат чудесни и натприродни, се прашања на вообичаено, дури, секојдневно случување³¹. Џевонс смета дека додека модерниот човек му ја должи својата наука и удобноста на примитивниот човек; примитивниот човек ја должи својата презервираност и одржливоста во неговите опасни околности на дар од моќта благодарение на која човештвото ја освоило материјалната вселена. Тој дар е „...верата во униформноста на природата, верувањето дека она кое се има случено во слични околности повторно ќе се случи“. Ова е очигледно во историјата на религиите, според Џевонс, а кога не би било, преку ставот или дека за него сè било натприродно или дека ништо не било натприродно, би се направила грешката на замислување дека постоело време во кое човекот не правел дистинкција меѓу природното и натприродното. Доколку се застапува ставот дека ништо не било натприродно, се очекува дека, како во соништата, во кои најчудните и невозможни настани се прифаќаат од сонувачот како совршено природни, така и во светот на примитивниот човек, оние нешта кои за современиот човек се чинат невозможни, се всушност секојдневни и совршено вообичаени. Така, кога не постојат природни закони не постои ни свесност за нужни врски – со недостатокот на природното недостасува и идејата за натприродното. Интересно е што Џевонс веднаш ја дава спротивната опција: според ова гледиште, кога не се познати природните закони, не може да има природна и нужна врска меѓу настаните, и затоа сè е натприродно. Примитивниот човек, според ова гледиште, живеел во состојба на постојано изненадување, зачудувајќи се секој пат кога ќе откриел вообичаени факти, како, на пример, дека водата е мокра. Ова гледиште е мошне неверојатно за Џевонс и мора да биде отфрлено поради две причини. Животните имаат вообичаени навики: кога одат да пијат вода очекуваат дека таа ќе им ја згасне жедта и не се изненадуваат секој пат кога тоа ќе им успее. Погрешно е интелектот на примитивните луѓе да се редуцира на ниво пониско од она

³⁰ Frank Byron Jevons, *Introduction to the History of Religions*, Methuen, London, 1896, 15.

³¹ F. B. Jevons, *op. cit.*, 16.

на животните, до ниво на кое се прашува дали водата ќе му ја згасне жедта, а храната – гладта. Потоа, психички факт е вродената тенденција на човековиот ум да верува дека она кое се случило еднаш, ќе се случи и повторно. Сè додека искуството не го коригира ова, едно случување е доволно да создаде очекување за повторување. Од ова може да се заклучи, смета, дека од почетокот постоеле секвенци на феномени, некакви закони кои биле опсервирани, и чие случување било прашање на тек и на природност.³² Впрочем, сосема е плаузибно, смета Џевонс, примитивниот човек да имал добар увид во законите на светот, за да може да почне практично да ги користи. Онаму каде природното завршувало, пак, натприродното почнувало. Законите на кои можело да се смета и секвенците кои според навика се почнувале и се контролирале биле сметани за природни. Кршењето на овие секвенци и фрустрацијата од неисполнетите очекувања го истуркале на површина верувањето во натприродните моќи. Ова Џевонс го гледа како најраниот начин на кој вниманието на човекот било насочено кон натприродното.

Во својата анализа на англиската антрополошка школа и третманот на религијата на Џевонс, Мос нагласува дека Џејмс Фрејзер гледа извесно поклопување на примитивната религија и симпатетичката магија, кое се наоѓа во фолклорот. Тие имаат исто потекло, затоа што обете потекнуваат од иста концепција за природата, во која не постои ниту поимот за природното, ниту поимот за натприродното; и каде нема особено силна разлика меѓу магиските моќи на луѓето и божествената моќ. Во обете функционира принципот дека сличното произведува слично. Џевонс, меѓутоа, резимира Мос, „...со најсилна енергија ѝ се спротивставува на оваа теорија“.³³ Спротивно на тоа дека магијата е изворот на религијата или пак, со неа идентична, Џевонс смета дека таа има сосема инакво потекло. Концепцијата на природата на Фрејзер во која луѓето и божествата сосема едноставно можат да се помешаат, „...каде мешањето на натприродното и на природното ги снабдува фантазмагоричните поими со божествени и човечки дејства“ никогаш и не постоела.³⁴ Наместо да ги има можните „каприци“ на природата како принцип, магијата на примордијалниот човек се

---

³² F. V. Jevons, op. cit., 18.

³³ Marcel Mauss, "L'école anthropologique anglaise et la théorie de la religion selon Jevons", *Année sociologique* 1, 1898, pp. 169 à 170, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec, 2002, 5.

³⁴ Ibid.

базира на униформноста на нејзините закони. Анимизмот за Џевонс е научна теорија за нештата, не само религиозно верување, како што симпатетичката магија е применатата наука на дивјакот. Според ова гледиште на Џевонс, примитивниот човек верува во ефикасноста на магијата затоа што со сигурност верува во постоењето на природни, униформни закони. Религијата, пак, има инакво потекло, таа се темели на верувањето во натприродни суштества, чие постоење се дедуира од констатацијата на нешта и факти кои се надвор од досегот на моќите на човекот. Мос резимира – нужноста да се влезе во пријателски односи со ваквите инстанци, преку култот или религијата, потекнува од таму. Религијата за цел ја има добросостојбата на заедницата, во неа се работи за обиди за помирување на натприродните суштества со светот на човекот. Уште од нејзиното прво појавување, религијата има вистинска алијанса меѓу надчовечките суштества и човекот, преку прифаќање на и покорување пред нивната моќ, со помош на ритуали на поврзување со нив, преку тотемизмот или преку инакви практики.³⁵

Светот на дивјакот, тесен и нејасен, не е ни природен ни натприроден, а божествата уште од почетокот се интегрален дел од тој систем, смета Џевонс. За Мос ова не е нов или свеж став. Социјалниот прогрес, смета тој, ги одделил божествата од она кое не биле божества, создавајќи меѓу нив и природата поделба на трудот слична на онаа во општествата во кои религијата се диференцира од фактите на економскиот или правниот живот. Божествата станале натприродни суштества кога идејата за природата можела да им се спротивстави. Но, ова е сосема доцно случување – натуралистичкиот карактер на најголем број од таканаречените ариевски религии не би можел да објасни дали уште од почетокот, божественоста и природата биле взаемно исклучителни.³⁶ Покрај тоа, Мос наведува како Џевонс на ист начин ги разликува магијата и култот, свештеникот и божеството, тврдејќи дека нивната фузија е само секундарен феномен – во смисла на тоа дека кога магијата пенетрира во религијата, свештеникот само случајно станува божество.

Според Мос, ако навистина се верува во тоа дека ставот на Фрејзер има потреба од ревизија и дека треба да се прават дистинкции од типот на свештеник-божество и свештеник поседнат од божество, невозможно е да се пронајде култ исчистен од магиски

---

³⁵ M. Mauss, op. cit., 6.

³⁶ M. Mauss, op. cit., 8.

ритуали. Тотемскиот култ на кој се фокусира Џевонс се базира на симпатетичка магија – целиот клан е тотемот и обратно, преку чинови на асимилација на тотемот. За предтотемските култови, пак, невозможно е да се говори, се воздржува Мос. Фактите кои се достапни не се совпаѓаат со сликата за потеклото на религијата која Џевонс ја има формирано.³⁷

Проблемот во ставот на Џевонс, смета Диркем, е што натприродното не може да се редуцира на непредвиденото. Новото или неочекуваното е исто така дел од природата колку и нему спротивното. Ако се забележи дека општо земено настаните се случуваат според сукцесивен ред, исто така се забележува дека тој ред е само приближен, не секогаш ист во различни случаи, како и тоа дека има голем број на исклучоци. Сведочењето на неочекувани настани не може да биде доволно за формирање на идеја за натприродното. За да се постигне тоа, овие настани мора да бидат замислени како невозможни за помирување со ред кој, точно или неточно, се смета за нужен ред на нештата. Покрај тоа, додава Диркем, како и да биле доживувани искуствата на нови нешта и случајни настани, тие концепции никако не можат да ја карактеризираат религијата. Религиските концепции се стремат да го изразат и објаснат не она кое е чудесно и абнормално, туку она кое е постојано и редовно. Се чини дека Џевонс на ова би одговорил дека ваквото сфаќање на религиските сили не е примитивно, затоа што луѓето прво ги употребувале за конципирање на нередот и случајностите, а дури подоцна за да ја објаснуваат униформноста на природата.³⁸

Необјаснет кај Џевонс, а предмет на прашање кај Диркем, е проблемот околу тоа што би предизвикало разбирање на очигледно контрадикторното функционирање на религиските сили. Претпоставката дека светите суштества прво имале негативна улога на уништувачи на редот е во најмала рака арбитарна. Фундаменталната задача на светот е одржувањето на нормалниот ред на животот преку позитивна акција.

Втората идеја според која религијата е често дефинирана, на која Диркем се навраќа, е таа за верувањето во божество како главна карактеристика. Тој наведува варијанта на дефиницијата на религијата според која таа е врската која го спојува човековиот ум со мистериозен ум чија доминација ја препознава. Диркем

---

³⁷ M. Mauss, *op. cit.*, 9.

³⁸ F. V. Jevons, *op. cit.*, 23.

смета дека доколку *божесѝво* се земе во прецизна и тесна смисла, ваквата дефиниција запоставува многубројни очигледно религиски факти, како верувањата во душите на мртвите и духовите од сите видови и нивоа кои се ритуални објекти во многу култури, некаде и како дел од регуларни доминантни култови. Душите и духовите не се замислуваат како божества. Ваквиот проблем на претесна дефиниција може едноставно да се разреши, со заменување на идејата на верување во *божесѝво* со верување во духовни суштества. Тоа е, потсетува Диркем, концепцијата на Тајлор, кој, уште на почетокот на истражувањето на примитивната религија одредува дека доколку се инсистира на верување во супериорно суштество, тоа би исклучило многубројни племиња од подрачјето на религиозноста,³⁹ одлучувајќи да го дефинира верувањето во духовни суштества како минимум дефиниција за религијата. Односот кој религиозните луѓе го имаат кон овие суштества е однос кон свесни суштества на кои може да им се влијае како што ѝ се влијае на свесноста општо, преку психолошки средства, преку убедување или побудување со помош на зборови (на пример, молитви) или пак со дарувања и жртвувања. Религијата, како феномен на однос кон овие суштества, може да постои само доколку се вклучени молитви, жртви, различни ритуали и така натаму.

Покрај тоа, се навраќа Диркем, постојат потполно атеистички религии, како и религии во кои идејата за духови и божества игра одвај секундарна улога, како будизмот и џаинизмот, на пример. Будизмот, првенствено и најважно, се состои од идејата за спасот, која бара да се знае и да се практикува точната доктрина. Без откривањето на оваа доктрина од страна на Буда тоа не би било можно, но после откривањето, улогата на Буда е завршена и тој престанува да биде (нежен) фактор во религиозниот живот.⁴⁰ Со

³⁹ Всушност, како што беше споменато, Тајлор не само што не сака таквите примитивни верувања да бидат исклучени од општото сфаќање за религијата, туку им припишува и големо значење.

⁴⁰ É. Durkheim, *Les formes élémentaires de la vie religieuse*, 40-46. Изненадува недостатокот на анализа на ова тврдење на Диркем во литературата која се однесува на *Елементарни форми на религиозниот живот*. Диркем го одбира будизмот за поддршка на тврдењето дека божествата или духовните суштества не се нужни за религијата, и, уште поважно, дека свето-профано дихотомијата се наоѓа и во атеистички религии. Марко Ору (Marco Orru) и Ејми Уенг (Amy Wang) тврдат дека 1. будизмот го прифаќа постоењето на надземски суштества не како секундарна, туку како примарна компонента на религијата и дека 2. дистинкцијата меѓу светото и профаното е само маргинална (така, на пример Четирите благородни вистини не се свети по себе, туку затоа што се поврзани со Буда како надземско суштество) (Marco Orru,

сема е инаков концептот на христијанството, на пример, кое е незамисливо без идејата за секогаш присутен Исус, затоа што култот е можен само преку неговото секојдневно жртвување.

Исто така, ритуали во кои отсуствува идејата за божества или духовни суштества има и во деистичките религии. Не сите ритуали се однесуваат директно на божествата. Тука можат да се вклучат забраните: сите табуа со здравствени рестрикции, одредби за исхрана и секојдневни површни интерперсонални интеракции, специфични одредби за вршење на домашни и економски работи, за кои не може да се каже дека на кој било начин се поврзани со божеството.⁴¹ Овие ритуали се негативни (во смисла на тоа дека се дел од негативен култ), но сепак се религиозни. Покрај овие, постојат ритуали кои наметнуваат и позитивни обврски над верниците, кои се од иста природа. Тие функционираат сами по себе, смета Диркем, и нивната ефикасност не зависи од никаква божествена моќ, затоа што тие механички ги предизвикуваат по-

---

Amy Wang, "Durkheim, Religion, and Buddhism", *Journal for the Scientific Study of Religion*, 1992, 31 (1), 47-61). Вилијамс Хербрехтсмајер (Williams Herbrechtsmeier) тврди, дискутирајќи со ставовите на Ору и Уенг, дека во будизмот верувањето во надземски суштества е верување во надлуѓе и дека во теравада будизмот многумина почитуваат такви суштества, а кај многумина и нема такво верување. И суперфицијална анализа на гранките на будизмот ја подрива тезата за будизмот како теистичка религија, наведува тој. Определувањето како *религија* на нетеистички форми на изразување на културата не е недоразбирање, затоа што е доволно проширено и развиено да биде религија исто колку и теистичките форми на верување. Освен тоа, проблемот со будизмот не е во неговото разгледување како религиски, туку повеќе како филозофски систем (Williams Herbrechtsmeier, „Buddhism and the definition of religion: One more time“, *Journal for the Scientific Study of Religion*, Vol. 32 No. 1 May.1993, 1-17).

Во споменувањето на божество чија работа на светот е завршена, Диркем не прецизира дали во оваа определба би ги вклучил сите инстанции на *deus absconditus* и на *deus otiosus*, за кои е типично снабдувањето на луѓето со иницијална енергија или почетна точка на животот и подоцнежното повлекување на божеството од функционирањето на светот. И за концепцијата за скриениот бог и за „мрзливиот бог“ карактеристични се и нивните враќања и инволвирања во животот на луѓето, доколку постои потреба од нив како специфични и/или врховни божества. Сепак, од неговиот третман на будизмот може да се сфати дека би ги вклучил сите овие случаи.

⁴¹ Малку пошироко дефинирање во случајов би ја поврзало божјата интервенција со нивното финансирање и исполнување. Верувањето во божество како создавач на светот и на сè во него подразбира поврзување на сите дејства со неговите моќ и важност, затоа сите ритуали и инстанции од обичајното право, како директно или индиректно регулирани од тоа божество, можат да се сметаат за ритуали посветени на тоа божество.

следиците за кои се наменети. Овие ритуали не се состојат ниту од молитви, ниту од принесување на жртви на супериорно божество од кое се очекува милост, туку резултатот се постигнува преку автоматско оперирање на ритуалот, како на пример, жртвувањето во ведизмот кое врши директно влијание врз небесните феномени.

Диркем дава примери на законите на имитативната симпатичка магија од *Стариот завеш*, исто така, сметајќи дека ваквите случаи ја објаснуваат примарната важност која речиси сите култови му ја даваат на физичкиот аспект на церемониите. Религиозниот формализам, кој е веројатно и најрана форма на правен формализам, потекнува од фактот што формулите за кои се верува дека во себе го содржат изворот на нивната ефикасност, не би давале еднакви посакувани резултати кога не би биле повторувани до детал, точно како иницијалните ритуали кои успешно ги следеле.⁴² Религијата е, заклучува уште еднаш Диркем, многу поширока од идејата за божества и не може да се редуцира само на определба преку верувањето во нив и врската со нив.

Во врска со определувањето на конститутивните елементи на религијата како целина, Диркем повторува дека таа се состои од верувања и ритуали. Сите религиозни верувања, независно дали се едноставни или мошне комплексни, имаат заедничка карактеристика, а тоа е дихотомијата на свето и профано. Токму поделбата на светот на две подрачја, едниот кој содржи сè што е свето, и другиот сè што е профано, е основната карактеристика на религиозната мисла. Со тоа што што било може да биде свето, светоста не е ограничена само на божествата и духовните суштества. Сите ритуали, исто така, имаат одредено ниво на светост. Зборови, фрази, формули со свето значење или искажани од посветени личности се исто така свети.

Светите нешта можат да бидат дефинирани според нивото кое вообичаено им се припишува во хиерархијата на суштества – тие се супериорни по моќ и по достоинство над профаните нешта. Но, ограничувајќи се само на вака формулирана дистинкција, може да се забележи дека ништо во врска со неа не е вистински карактеристично за светото. Субординирањето (или суперординирањето) секако не е доволно нешто да направи свето, а она спротивно на него – профано. Така, робовите се инфериорни и подредени на нивните господари, поданиците – на кралот, војниците – на

---

⁴² Како во речиси сите инстанци кога се споменува магијата, и овде може да се спомене и сличноста меѓу неа и науката – обете се потпираат на повторливост, проверливост и применливост на постапката.

нивните надредени, но тоа не значи дека првите се профани, а вторите, свети. Во некои случаи кога станува збор за ствар која е надредена или на некој начин специфична, се употребува зборот *свeй̄/a/o*, но во метафорична смисла. Ова исто така не треба да значи дека наведените релации не можат да имаат и религиозен карактер, но тој не е нужен, потсетува Диркем.⁴³

Од друга страна, постојат свети нешта, како амајлии, во врска со кои човекот не чувствува неугодност – амајлијата е света, а сепак, нема ништо невообичаено во врска со почитта која ја предизвикува (ова е прашање за блискоста, односно туѓоста, на светото). Хиерархијата е, значи, претесен критериум. Затоа, како основна релација меѓу светото и профаното останува да се земе потполната хетерогеност, смета Диркем. Хетерогеноста меѓу светото и профаното не е налик ни една друга. Така, „...во историјата на човековата мисла нема друг пример на две категории кои се толку длабински диференцирани и толку радикално спротивставени една на друга“.⁴⁴ Традиционалната опозиција меѓу доброто и злото не може да се спореди, затоа што обете припаѓаат на ист род и на подрачјето на моралот, како што здравјето и болеста се само два различни аспекта на истиот ред на факти – животот. Светото и профаното, меѓутоа, се секогаш и секаде доживевани и разбрани како различни родови, како два света кои немаат ништо заедничко. Енергијата и моќта во едниот свет не само што не се како оние во другиот, туку се различни по квалитет, на повисоко ниво. Ваквата опозиција се разбира различно во различните религии, но додека формите на опозицијата варираат, нејзиното важење е универзално.⁴⁵

---

⁴³ É. Durkheim, op. cit., 50-53.

⁴⁴ É. Durkheim, op. cit., 53.

⁴⁵ Со тоа што според Диркем сè може да биде свето, а единствената карактеристика која го определува односот на светото и профаното е нивната апсолутна хетерогеност, се чини дека не се кажува многу, дека исказот е само формален, неинформативен, семантички празен. Но, токму недостатокот на посубстанцијална определба на светото и апсолутноста на хетерогеноста ја прават оваа дихотомија единствена и различна од сите други парови на поларни спротивности. Сите други парови на опозиции се на исто ниво и припаѓаат на различни страни или полови на исто подрачје. Со светото и профаното тоа не е случај – тие се различни светови. Покрај тоа, оваа опозиција на светото и профаното, за разлика од други области на спротивставени парови, нема општа категорија или класа под која би припаднале двата пола, затоа што во историјата на целата мисла нема друг пример на спротивставени категории кои се толку различни што непремостливо се спротивставени една на друга. Светото и профаното се, инсистира Диркем, дис-

Секако, со определувањето на потполна одделеност и немање на ништо заедничко меѓу двата света Диркем не сака да нагласи дека тие немаат никаков контакт, напротив, тој е очигледен, нужен, суштествен и детерминирачки за сите религии. Суштествата можат да преминуваат од едниот во другиот свет, но токму овие преминувања ја демонстрираат „...фундаменталната дуалност на двете подрачја, затоа што подразбираат вистинска метаморфоза“.⁴⁶ Значи, световите на светото и на профаното се истовремено потполно одделени еден од друг, поради нивниот онтолошки и аксиолошки статус; но и потполно зависни од таквата спротивставеност. Забранетиот контакт меѓу подрачјето на светото и на профаното е всушност контакт без чие постојано одржување религискиот култ воопшто не би постоел. Потполната одделеност на двете подрачја се одржува благодарейќи на одржувањето на контролиран, постојан контакт меѓу нив. Контактот меѓу двете подрачја, а со тоа и религијата, се можни благодарение на одржувањето на нивната (потполна) дистинктност. Во оваа дијаболична релација профаното е зависно од светото, но и светото е зависно од профаното. Односот меѓу нив е на радикална одделеност, а сепак, таквата бездна е можна само преку редовни премостувања на нивната спротивставеност.

тинктни класи, два света со ништо заедничко. Дуалноста на оваа хетерогеност има двојно важење: од една страна ја прави демаркациската линија меѓу дихотомијата свето-профано и сите други парови на спротивности, а од друга страна е единственото кое ја прави разликата меѓу светото и профаното (а со тоа им ја дава и дефиницијата). Покрај тоа, ако светото нема определувачки карактеристики освен спротивставеноста на хетерогеното друго – профаното, и профаното нема карактеристики. Ако тие се потполно спротивни и единствена детерминирачка карактеристика им е тоа што се потполно спротивставени, секое од нив е само „потполно друго“ на спротивното. Ова би значело дека се еквивалентни, со оглед на тоа што поради непомирливиот јаз меѓу нив не можат да бидат идентични. Но, ова доведува до уште логички проблеми – ако секое од нив е „спротивно на спротивното“, односно „друго на другото“, според законот на идентитетот и на еквиваленцијата, и светото и профаното се истовремено и тие самите (свето и профано), а и ним спротивните (профано и свето). Еквивалентноста не е идентичност (со тоа што идентичното е еквивалентно, но не сè што е еквивалентно мора да биде идентично), но сепак, изгледа дека, барем на логички план (и само на логички план) идеите на светото и на профаното можат да се субституираат. Исто така, дијалектиката на светото и профаното не е типично Фихтеанска – после нивната опозиција, ако воопшто може да се зборува за светото како теза и за профаното како антитеза, не следува синтеза, ниту Хегелијански *Aufhebung*.

⁴⁶ É. Durkheim, op. cit, 54.

Ритуалите на иницијација, на пример, го покажуваат ова доста јасно. Иницијацијата е долга серија на ритуали кои го воведуваат младиот човек во религиозниот живот и го прават полноправен член на заедницата. Од профаниот свет тој преминува во светот на светите нешта.⁴⁷ Трансформацијата се сфаќа не само ка-

⁴⁷ Светото и заедницата се испреплетени категории – полноправното учество во заедницата е и учество во светото. Заедницата е света, затоа што е фундирана и регулирана од светото. Всушност, религиозните идеи го претставуваат општеството (на некој начин и го инаугурираат општеството), односно, со споредувањето на светото со заедницата (општеството), светото се дефинира преку општеството, иако според главната определба на светото, тоа се дефинира само преку неговата радикална спротивставеност со профаното. Светото, иако не може да се дефинира надвор од опозиција со неговата спротивност и од компарацијата со неговата екстериоризација (светото како манифестирано преку организираната заедница), поради неговата дијаболична природа служи за поврзување и спојување на елементите на општеството. Светото е моќта која ги поврзува индивидуите во група и која им дава смисла, им го дефинира онтолошкиот статус и служи и како модел за општиот, но онтолошки важен поим за тоталитетот општо. Во неговото разгледување на плуралитетот на светите нешта Диркем интензивно реферира на потребата од поврзување на светото и човекот и заедништвото на членовите на организираните групи.

Во врска со тврдењето дека религијата е суштествено општествена, Томоко Масузава (Tomoko Masuzawa) определува дека се состои од два различни елемента: дека суштината на религијата е вид колектив и затоа унифицирачки фактор; и од друга страна, дека се потчинува на општествени поделби. Сепак, прашање е и што се подразбира под *iryūa* – тотемизмот се однесува на групи, но групата која ја формира религиозната заедница е кланот. Кланот, пак, е само подгрупа на племето, а племиња составени само од еден клан не се познати. Ова би значело дека општеството е секогаш поделено, затоа што *iryūa* може да биде и кланот и племето (Tomoko Masuzawa, „The Sacred Difference in the Elementary Forms: On Durkheim's Last Quest“, *Representations*, No. 23, Summer, 1988, 31).

Од друга страна пак, според истражувањата на кои се повикува Диркем, како на Карл Штрехлов (Carl Strehlow), Уолтер Болдвин Спенсер (Walter Baldwin Spencer) и други, племето е збир на клански тотемии, на специфично познавање на митови и изведување на ритуали, тоа е збир на клановите во рамките на кои функционира тотемизмот. Масузава се прашува зошто, ако религијата служи за унификација на социјалните групи, се однесува на подгрупите, а не на целината.

Според Ханс Мол (Hans Mol), тотемскиот или уредувачкиот принцип на интерпретација на австралиската религија на Диркем не се вклопува добро со податоците од теренот. Тотемите се припишуваат на шест релативно независни единици на социјалната организација – тоа се племето, моатјето (половината од племето, кога се работи за точна поделба на две наследувачки линии), кланот, машкоста, женскоста и личноста, а тотемите служат за изострување на границите меѓу овие идентитети. Проблемот кој Мол го ло-

ко едноставен развој на предегзистирачки карактеристики, туку како *totius substantiae* трансформација. Не се работи за постепено преминување или благо менување на квалитет, туку за „умирање“ и „повторно раѓање“ во новиот, супериорниот свет, не во изменета, туку во нова форма.⁴⁸ Хетерогеноста на двата света е толку силна, што дури преминува во антагонизам. Двете подрачја не се само одделени, туку се и непријателски настроени и „љубоморни“ ривали. Ова произлегува од фактот што условот да се припаѓа на едното подрачје подразбира потполно напуштање на другото подрачје. Така, човекот треба потполно да се повлече од профаниот свет за да живее потполно религиозен живот. Од ова потекнуваат монаштвото, аскетизмот, дури и религиозните самоубиства.⁴⁹ Со свесноста за одделеноста на поимот на светото од поимот на профаното, самата идеја за мешање на двата света предизвикува одбивност, поради тоа што светото е заштитено од „интрузија“ на профаното. Светото е она кое профаното не смее да го допре. Ваквата забрана за комуникација, секако, не оди до таму да нема никаков контакт меѓу двата света. Забраната за навлегување во подрачјето на светото ја определува релацијата меѓу него и профаното како деликатна операција на иницијации, предупредувања, безбедносни мерки, искажување на должната почит.

цира е во тоа што Диркем се фокусира на социјалната солидарност и хармоничното интерповрзување на овие подгрупи, при што заборава дека меѓу нив постои природна тензија. Според Мол, моделот на тотемизмот предложен од Диркем, доколку се промени, поуспешно би ги опфатил податоците од етнографските истражувања. Така, тој предлага модел кој би ја нагласил сакрализацијата на различните меѓусебно поврзани и конфликтни групи. Ваквиот модел опфаќа сакрализација не само преку фактот дека тотемот опфаќа еден определен ред, односно група (објектификација), туку и преку посветување (аскетизмот и жртвувањето ја поттикнуваат лојалноста во групите), ритуали (на пример, преку фактот дека иницијациите служат за интензивирање на машкоста) и митот (територијалните митови го зајакнуваат племенскиот идентитет) (Hans Mol, “The Origin and Function of Religion: A Critique of, and Alternative to, Durkheim’s Interpretations of the Religion of Australian Aborigines”, *Journal for the Scientific Study of Religion*, 1979, 18(4), 379-389).

⁴⁸ Иницијациите се најјасен показател, инаку, ќе биде покажано подоцна, секој посветен контакт со светото ја прави оваа промена во религиозниот човек.

⁴⁹ Ова не важи само за егзистенцијални животни избори, напротив, важи во сите примери на минување од едниот во другиот свет. Кога религиозниот човек влегува во храм тој не може да влезе парцијално во светиот простор, туку влегува потполно, напуштајќи го профаниот. Ова не е толку определено од местото, од физичката локација, колку од неговата ментална состојба и од идејата за светоста на просторот и околностите.

Комуникацијата на профаното со светото е можна само доколку профаното ги изгуби своите карактеристики и делумно и самото стане свето во определени околности. Двата рода „...не можат истовремено да дојдат блиску еден до друг и сепак да останат она што биле“, прецизира Диркем.⁵⁰ Во рамките на овие фундаментални родови, постојат секундарни видови кои се инкомпатибилни едни со други.⁵¹

Диркем резимира: светите нешта се изолирани и заштитени со забрани, профаните нешта се оние на кои овие забрани се применуваат и кои мора да бидат држени на дистанца од светите нешта. Религиозните верувања се претстави кои ја изразуваат природата на светите нешта и релациите кои ги имаат или со други свети нешта, или со профаниот свет. Ритуалите се правила на однесување во релацијата на човекот со светите нешта. Религијата е конституирана тогаш кога верувањата и ритуалите земени заедно се однесуваат на определен број на свети нешта кои имаат релација на координација и субординација едни со други, формирајќи кохерентен систем кој не е подмножество на друг сличен систем. Ваквата дефиниција не ја определува религијата како нужно содржана во една идеја или како да произлегува од еден принцип кој варира со околностите на кои се однесува, останувајќи секаде ист, туку напротив, се работи за целина формирана од одделени и релативно дистинктни делови. Секоја хомогена група на свети нешта, или дури и секое свето нешто, конституира организационен центар околку кого гравитира култот, со неговите верувања и ритуални практики. Плуралноста на светото е карактеристика на религијата. Не постои религија во која не постои плурализација, а со тоа и парцијално хиерархизирање на светото.

Диркем потсетува дека религијата и магијата, иако имаат сличности, мора да се одделат. Додека ритуалниот аспект на магијата и религијата е мошне сличен, магијата, поради нејзината практична насоченост, нема развиени митови и спекулација. Тешко е да се тврди дека магијата и религијата се толку поврзани што не може да се зборува за едната без другата, поради очигледниот факт на нетрпение и компетиција меѓу нив. Диркем предлага на

---

⁵⁰ É. Durkheim, op. cit., 56.

⁵¹ Така, подоцна Диркем покажува дека има определени видови на свети нешта меѓу кои постои инкомпатибилност и нетрпеливост како онаа меѓу светото и профаното. Идејата за амбивалентноста на светото поради неговите две форми, на чистото и на нечистото, нужно го вклучува ова.

кој начин може да се повлече демаркациската линија меѓу двете подрачја. Религиозните верувања припаѓаат на дефинирани групи кои се придржуваат до нив и за кои имаат соодветни ритуали. Магијата, пак, иако во одредени случаи има број на „верници“ колку и религијата, го нема елементот на задолжителност. Магијата не е регулирана преку социјални норми. Меѓу религијата и магијата нема радикален дисконтинуитет. Така, Диркем доаѓа до следната дефиниција: „религијата е унифициран систем на верувања и практики кои се однесуваат на свети нешта, односно нешта кои се одделени и забранети, верувања и практики кои ги спојуваат сите кои веруваат во нив во една морална заедница“.⁵² Од идејата за религијата како заедница⁵³ произлегува и идејата за религијата како нужно колективен феномен. Ваквата дефиниција ја дополнува онаа од *Année sociologique*, каде ги дефинира религиозните верувања според нивниот задолжителен карактер, кој произлегува од тоа што верувањата припаѓаат на социјалната група која им ги наметнува на членовите.

Императивната природа на религиозните феномени има различни градации. Овие две дефиниции парцијално се поклопуваат, објаснува Диркем. Првата дефиниција му се чини на Дир-

⁵² Ё. Durkheim, op. cit., 65.

⁵³ Според Денес Немеди (Denes Nemedi), во потрагата по потеклото на религиозните категории Диркем употребува контрадикторни пристапи. Тој, според Немеди, прво се фокусира на религиозните институции како аспект на религијата кој лесно се опсервира, а потоа оди отаде практиките, кон иницијалната состојба – почетокот во потеклото. Позицијата на Диркем за Немеди е незадоволителна затоа што ја гледа религијата како суштината на познанието, на општеството, како почетна точка на разни категории. Му пречи тоа што додека во анализата на примитивната класификација (во истражување на Диркем и Мос од 1903 година) тој ја покажал врската меѓу социјалните институции и класификацијата, во *Елементарниите форми на религиозниот живот* го напушта тој пристап и се фокусира на религијата како клуч за потеклото на категориите. Според Немеди, Диркем воведува три концепти со категоријален статус: светото-профаното, маната и душата. Се прашува дали Диркем не бил претерано амбициозен, надевајќи се дека истражувањето на религијата ќе овозможи објаснување на цела плејада социолошки проблеми. Идејата за колективната егзалтираност во ритуалите, на пример, не може да се разгледува како теорија на промена, ниту може да помогне во сфаќањето на сложени познавателни и социолошки механизми. Колку и да е очигледен општествен феномен, колективната егзалтација во религиозната прослава тешко се вклопува со општа теорија за општеството, смета тој (Denes Nemedi, “Change, innovation, creation: Durkheim’s ambivalence”, *On Durkheim’s Elementary Forms of Religious Life*, ed. N. J. Allen, W. S. F. Pickering, W. Watts Miller, Routledge, London-New York, 1998, 162-176).

кем како премногу формална, и премногу ја редуцира содржината на религиозните претстави.⁵⁴

Религијата е комплексен систем на верувања и практики базирани на концепцијата за светите нешта и нивната одделеност од несветите, профаните нешта. Одделеноста на светото од профаното е основата на религијата. Ваквата одделеност, пак, е основа за поврзување, за спојување: спојување на сите со исти верувања и практики во една функционална заедница, спојување на светото со оној кој верува во него и обратно. Религијата како функционално социјално поврзување е резултат на иницијално одделување на две реалности – на светото и на профаното. Значи, со самото поставување на дихотомијата свето-профано како основа на религијата, се покажува неколкуслојниот дијаболичен карактер на светото.

---

⁵⁴ Во делото на Диркем, значи, постојат две дефиниции на религијата, едната се однесува на формата, а другата на содржината. Едната (од 1899 година во „Дефинирањето на религиозните феномени“ и почетокот на социолошкото истражување на религијата) се поврзува со обврската за верување, а другата (од периодот на подготвување на она кое потоа ќе биде издадено како *Les formes élémentaires de la vie religieuse*) со светото како основа на религијата. Се чини дека овие две дефиниции не само што немаат ништо контрадикторно, туку се сосема компатибилни. Затоа, може да се постави прашањето за тоа зошто се чини дека Диркем се кае за формулацијата на првата дефиниција после формулирањето на втората (како во François-André Isambert, „L'Elaboration de la notion de sacré dans l' « école » durkheimienne“, *Archives des sciences sociales des religions*, N. 42, 1976, 36, на пример). Дефиницијата од *Les formes élémentaires* секако се надоврзува на онаа од *Année sociologique*, само што Диркем забележува дека првата е премногу формална и се чини дека сосема ја занемарува содржината на религиозните претстави.

Се чини дека Диркем се судира со фактот дека религијата и светото се дефинираат меѓусебно, на циркуларен начин, без да понудат нов познавателен материјал. За да се прекине овој круг, морало да се најде начин едниот поим да не се изразува преку другиот, односно едниот да носи во себе значење кое не е веднаш очигледно. Во првата дефиниција *религија* е носителот на ова додатно значење, а во втората тоа е *свештство*. Така, поимот на светото во меѓувреме се има збогатено, за да „... не биде веќе само едноставен синоним на религиозното, полнејќи се не само со илустративни примери на партикуларни религиозни факти, туку и производи на теориска елаборација (F-A. Isambert, op. cit., 37). Значи, меѓу двете дефиниции сепак постои извесен дисконтинуитет, затоа што Диркем ја реорганизира својата теорија за религијата под влијание на истражувањата на Вилијам Робертсон-Смит (William Robertson-Smith) уште во 1895 година и продолжува да биде под влијание и на своите ученици Мос и Убер (за овој период на опусот на Диркем подетално во J. Sumpf, „Durkheim et le problème de étude sociologique de la religion“, *Archives de Sociologie des Religions*, (20), 1965, 63-73).

3.2 | Дихотомијата свето–профано

3.2.1 | Негативниот култ

За Диркем светото е она кое е спротивно на профаното.⁵⁵ Во неговото разгледување на култот, со цел да дојде до централните форми на религиските ритуали и да ги согледа нивното потекло и значење, тој го дели религискиот култ на два аспекта – негативен и позитивен. Ритуалите кои припаѓаат на едната поларна спротивност или на другата не се поларно одделени, напротив - тие се поврзани, затоа што за сопственото постоење секој го претпоставува постоењето на спротивниот.⁵⁶

Самиот поим на светото „...логички го имплицира поимот на системот на забрани“.⁵⁷ Се работи за психичко пренесување – сè што е свето е објект на почит и секое чувство на почит се пресликува во предизвикување на инхибиции кај личноста која го има тоа чувство. Психичката претстава на почитуваното суштество е толку моќна, што е секогаш придружена од желбата нејзината спротивност да се држи што подалеку. Ваквиот антагонизам е типичен за дијаболичната врска меѓу светото и профаното. Она кое е помоќно го истиснува другото од свеста. Идејата на светото не ја толерира близината на профаното. Со тоа што идеите за светото и профаното тежнеат кон исклучителна дисјункција и предметите и дејствата кои им припаѓаат се во иста релација, оттука произлегува идејата за забрани. Светото и профаното подрачје „...не се само дистинктни, туку и затворени едно за друго, меѓу нив постои јаз. Во природата на светите нешта постои специјална причина на која овој услов на взаемна исклучителност ѝ е нужен“.⁵⁸ Сепак, преку еден вид на контрадикција, светиот свет се чини инклинран според својата сопствена природа да се шири во профаниот свет, кого инаку го исклучува. Се работи за амбивалентна релација на светото кон профаното: одбивајќи го профаниот свет, светиот свет навлегува во него кога и да му се приближи. Поради оваа тенденција на светото, поради неговата контагиозност, меѓу него и профаното мора да се одржува бездна, која се премостува само во контролирани специфични околности. Профано суштество „...не може да ја прекрши забраната без религиската сила на која несо-

⁵⁵ É. Durkheim, *Les formes élémentaires de la vie religieuse*, 50, 52, passim.

⁵⁶ É. Durkheim, op. cit., 427.

⁵⁷ É. Durkheim, op. cit., 453.

⁵⁸ É. Durkheim, op. cit., 454.

одветно ѝ има пристапено да се прошири на него и да се наметне над него⁵⁹. Тоа е резултат на контагиозноста и на моќта на светото.⁶⁰ Но, со тоа што меѓу профаното суштество и светата моќ има антагонизам, моќта се екстериоризира како непријателска сила која нужно се манифестира со насилни реакции кои се обидуваат да го уништат.⁶¹ Светото и забраната секогаш одат заедно, затоа

---

⁵⁹ Ё. Durkheim, op. cit., 458.

⁶⁰ Во „La prééminence de la main droite“, *Revue philosophique* XXIV 1909, 553-580, реиздадено во *Mélanges de Sociologie religieuse et de Folklore*, Alean, Paris, 1928, 99-129, Роберт Херц (Robert Hertz) има перспектива која е речиси иста на онаа на Диркем, само што се фокусира на профаното, наместо на светото. Според него, доминантноста на десната рака е социјално фундирана, во врска со опозицијата на профаното и на светото. Профаното, а не светото, е амбивалентно, тоа е „ништо, но активно и контагиозно ништо“ (R. Hertz, *Mélanges*, 106). За придонесот на Херц за социологијата на религијата во J. Maitre, „La Sociologie du catholicisme chez Czamowski, Halbwachs, Hertz et Van Gennepe“, *Archives de Sociologie des Religions*, 21, 1966, 55-68.

⁶¹ Мос и Убер забележуваат дека болеста, смртта и гревот се идентични од религиозна гледна точка. Најголем дел од ритуалните грешки и прекршоци се казнуваат со физичка болка и чувство на разболеност. Обратно, болката или чувството на изнемоштеност или било какви симптоми на болест се сметаат за предизвикани од свесно или несвесно правење на религиски грешки. Религиозната свест продолжува да го поврзува прекршувањето на забрани или на правила со материјалните конеквенции врз телото на прекршителот. Затоа се смета дека прекршувањето на божествените правила предизвикува лоши последици како врз актуелната, така и врз идната ситуација на виновникот и неговата судбина после смртта (Henri Hubert, Marcel Mauss, „Essai sur la nature et la fonction du sacrifice“, *Année sociologique*, tome II, 1899, pp. 29-138 (édition électronique réalisée à partir du livre d'Henri Hubert et Marcel Mauss, *Mélanges d'histoire des religions. De quelques résultats de la sociologie religieuse; Le sacrifice; L'origine des pouvoirs magiques; La représentation du temps*, Librairie Félix Alcan, Paris, 1929, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002, 53). Поделбата на ритуалите на жртвување на лечебни и на искупувачки е во врска со признавањето на грешките и поради каењето за нив. Ако постоењето на злото се разгледува низ две можности – зло за искушување на верникот од страна на божеството и зло како казна за сторени лоши дела, искупувачкото жртвување е поради стравот од нескани и дури незабележани (од човечки аспект) гревови. Обата вида на жртвување, значи, подразбираат грешка кај субјектот и желба за нејзино поправање.

Принесувањето на жртва се врши и за тоа религиозната нечистотија на поднесувачот да премине на жртвата, на тој начин елиминирајќи се. Чинот на убиство на жртвата не е нужен - таков е примерот со жртвениот јарец на кого му се „префрлаат“ гревовите и се праќаат во пустината во јудаизмот, или потопувањето на ливчиња на кои се испишани гревовите во вода, карактеристично за новогодишното покајување на гревовите пред Јом Кипур, на пример.

светото и насилството, или навестувањето на насилството, се исто така неразделни.⁶² Благодатната и посакувана моќ на светото е истовремено заканувачка, опасна моќ која може да повреди и да уништи. Унифицирачката и конструктивна моќ на светото во себе содржи деструктивен потенцијал за предизвикување на катастрофа: доколку светото се загрози, преку непочитување на правилата кои нужно го придружуваат, на заедницата ѝ се заканува казна. Конструктивната сила на светото доаѓа од неговиот потенци-

⁶² Рене Жирар (René Girard) ја застапува идејата за инхерентната насилност на светото. Човековиот род, општо земено, има проблем со насилството. Луѓето се водени од желба за нешто кое е или поседувано од друг, или посакувано од друг, миметичка желба. Поради триангуларноста на желбата се создава конфликт. Концептот на жртвениот јарец служи за помирување на насилството – идејата е дека се одбира суштество кое се определува како почетна точка на конфликтот. Отстранувањето на ова суштество од заедницата ги разрешува проблемите, пред циклусот повторно да започне. Жртвениот јарец, во голем број форми присутен во различните заедници и култури, служи за психолошко олеснување (René Girard, *Le Bouc émissaire*, Grasset, Paris, 1982). Миметичкиот конфликт кој се развива поради посакувањето да се поседуваат одредени нешта е контагиозен и ескалира до заканувачко насилство. Но, желбата да се поседува туѓото, односно она кое другиот го посакува, не се развива поради самото тоа, туку поради заканата од другиот. Затоа, нештото (објект, квалитет, дејство) се заборава, а миметичкиот конфликт се претвора во општ антагонизам. Тука механизмот се усложнува: антагонистите веќе не ги подражаваат желбите на другиот, туку антагонизмот од другиот. Од желбата да се поседува исто нешто се доаѓа до желбата да се уништи ист непријател. Идејата е дека наплив на насилство би се фокусира на некаква случајна жртва, кон која би се чувствувала антипатија која миметички се интензивира. Елиминацијата на оваа жртва ја намалува желбата за насилство и во групата во која имало конфликт, сега се јавува спокојство. Жртвата е определена и како виновник за конфликтот и како заслужна за обновениот мир. Амбивалентноста и значајноста на жртвата ја прави света. Ритуалните жртвувања во архаичните религии се реактуализации на некаков иницијален настан според раскажан мит, кој ги определува табуата и потеклото на антагонизмите кои имаат моќ да се претворат во насилни кризи (René Girard, *La violence et le sacré*, Grasset, Paris, 1972). Импликациите на овој став за кој нема директни докази, но има огромен број на индиректни знаци, го водат Жирар до идејата за процесот на жртвување како алката која недостасува меѓу животинскиот свет и луѓето. Потребата за жртвување го објаснува ловот кој е примарно ритуален, како и чувањето на домашни животни (во голема мера за поседување на залихи на жртвени јарци), дури и земјоделството (René Girard, *Des choses cachées depuis la fondation du monde*, Grasset & Fasquelle, Paris, 1978). Во оваа смисла, ваквиот амбициозен став покажува дека благодарение на процесите на жртвување се доаѓа до развивањето на homo sapiens. Жирар е, според тоа, сосема на линија на Диркем во идејата за архаичната религија во почетокот на културата.

јал за деструкција; и обратно, светото е опасно и заканувачко поради неговата моќ да создава, одржува и поврзува.

Контагиозноста на светото, пак, не може да се објасни преку општите закони на човековиот интелект, туку мора да се објасни преку самата природа на светите нешта. Идејата за контагиозноста на светото не произлегува од важењето на законот за асоцијација на идеи (чувството за нешто се шири од самото нешто, од неговата претстава до она кое со таа претстава се поврзува). Моќта која е основен конститутивен елемент, односно суштинска карактеристика на нешто, тешко се замислува како способна лесно да се оддели од тоа нешто. Телото се состои од неговата маса и атомска градба, на пример, но не може да се замисли дека тоа ги пренесува овие суштински карактеристики само преку едноставен контакт со нешто. Но, ако се замисли дека силата има дојдено од надвор и телото ѝ служи како модус за екстериоризација, ништо не ја спречува да се оддели од него. Светоста на нешто воопшто не зависи од неговите специфични карактеристики. Религиозните сили, како маната, на пример, не се неразделни од телата низ кои се пројавуваат, туку напротив, и токму затоа лесно се пренесуваат од едно на друго суштество. Контагионот не е секундарен процес преку кој светоста, штом се добие, продолжува да се пренесува, туку е самиот процес преку кој се добива светоста.⁶³ Таа природно се шири од објектот низ кој произлегува кон сите со кои доаѓа во контакт. Контагиозниот квалитет на светото е априорен и претставува негова неразделна карактеристика. Дијаболичноста на ова ниво се покажува во тоа што светото мора да биде заштитено од непосакуван, несоодветен контакт со нему спротивното, профаното; а сепак, светото има нужна тенденција за допир со профаното, за пролиферација во несветото.

Светите нешта, по дефиниција, се одделени нешта, односно, меѓу нив и профаните нешта постои дисконтинуитет.⁶⁴ Поделеноста меѓу нив е суштинска, а комплексното множество на ритуали служи за нејзино обезбедување. Преку овие ритуали се спречуваат неказнетото мешање и контакт меѓу двете подрачја. Тие не диктираат должности кои посветените треба да ги извршуваат,

---

⁶³ Ё. Durkheim, *op. cit.*, 461-464. Според Фарас, контагионот и градацијата на светото, како екстензија на идејата за контагиозноста, се можеби најважните елементи во теоријата на чуринга (светите предмети и говор на австралиските племиња) на Диркем (D. Farase, *op. cit.*, 40), а со тоа би биле и на неговата теорија за светото, општо земено.

⁶⁴ Ё. Durkheim, *op. cit.*, 53, 428, *pass.*

туку забрануваат определени видови на однесување. Тие, значи, утврдуваат забрани и откажувања од доаѓање во контакт, односно негативни чинови. Ритуалите во култот кои се однесуваат на системот на ограничувања и забрани се дел од негативниот култ. Тие ја имаат формата на табу, на забрана.⁶⁵ Забраните не се карактеристични само за религијата, туку постојат и во магијата, но казните за прекршување на овие забрани се различни во двата случаја. Прекршувањето на религиски правила предизвикува, дури и независно од надворешна директна интервенција, психо-соматски реакции кај прекршителите, поради вината која се чувствува. Магиските забрани се казнуваат преку очигледните последици кои забранетиот чин ги предизвикува преку вид на физичка нужност. Во прекршувањето на забраните во магијата се презема ризик, налик ризикот на болен кој не ги следи препораките на неговиот лекар. Не се работи за комплексни чувства на вина, само-обвинување, обвинување од страна на другите, признавање на грешка, очекување на искупување на грешката и слично, кои постојат при прекршувањето на религиските правила. Во религијата тоа е, едноставно определено, грев. Во магијата, а и во други области на животот, грев, така разбран, не постои. Религиските забрани нуж-

⁶⁵ *Табу* како збор и концепт потекнува од полинезиските јазици и го означува повлекувањето од вообичаена употреба на некои делови од животот на заедницата. Со *табу* како придавка се означува и специфичната карактеристика на оваа класа на нешта – тие се свети, а со тоа и заштитени, одделени од несветите нешта. Терминот *табу* доаѓа од *тапу* или *тампу* на јазикот конга, односно од *табу* или *тамбу* на Фиџи, сличен со маорското *тапу*. После посетата на Џејмс Кук (James Cook) на Тонга во 1777 година, зборот влегол во употреба во англискиот јазик. Кук забележал како ниеден претставник на племето не прекршувал определени забрани, што него го изненадило. Му било објаснето дека се работи за табу, за забрана, за нешто недозволно, строго забрането, недопирливо (James Cook, James King, *A voyage to the Pacific Ocean*, Vol III, Strahan, Nicol, Cadell, London, 1784, 348). Исто така, тоа е и посветено, нечисто, пречисто или проколнато, забрането за контакт (J. Cook, J. King, op. cit., 157, 322, 333, passim). *Тапу* на конга јазикот значи и *свето* и *забрането* со обичајот или *право*.

Диркем нагласува дека е проблематично да се трансформира локален, дијалектален термин во генерички термин. Во определувањето на табуто тоа може да се смета како „... збор кој се употребува во полинезиските јазици за воведувањето на правила според кои одредени нешта се повлекуваат од вообичаена употреба“ (E. Durkheim, op. cit., 428). Не постои религија во која нема забрани и затоа е чудно што оваа прифатена терминологија која се однесува на сите инстанци на забрани се поврзува специфично со Полинезија (Ibid). Сепак, оваа забелешка би можела да се упати за било кој локален термин кој, според конвенција, почнал да биде универзално употребуван.

но ја вклучуваат идејата за светото, односно идејата за светото е нужно дел од системот на дозволи и забрани, токму затоа што тие се однесуваат на него. Забраната во врска со светите објекти или дејства потекнува од почитта и стравот кои тие ги предизвикуваат и служи да се спречи какво било непочитување или „валкање“ на светото.⁶⁶ Забраната за допир на светите нешта во рамките на магијата не е поради почитта кон нив, или стравот дека со допирот со профаното тие ќе се „профанизираат“ (или барем не секогаш, а во секој случај не потполно), затоа што магијата не нужно зависи од светата сфера. Диркем потсетува дека религиските забрани се категорички императиви. Магиските забрани, пак, се „утилитаристички максими“ во смисла на потреба од вршење на она кое е најкорисно, најсоодветно.⁶⁷ Тие функционираат како хигиенски и медицински забрани.⁶⁸ Секуларната корисност нема особено го-

---

⁶⁶ Во магијата, пак, забраните ја имаат секуларната идеја за сопственост и причинско-последични односи.

⁶⁷ Може да се смета дека релацијата меѓу религијата и магијата е изоморфна со релацијата меѓу примарните и секундарните забрани во врска со светото (Tomoko Masuzawa, op. cit., 36).

⁶⁸ Џејмс Фрејзер во делото *Златна гранка* ги разгледува табуата во рамки на магијата. Системот на симпа(те)гичка магија не е составен само од позитивни правила, туку содржи и голем број на негативни правила, односно забрани. Еден од главните принципи на симпатетичката хомеопатска магија е дека сличното произведува слично. Така, на пример, ловецот од британска Нова Гвинеја се воздржува од одредени дејства кои повикуваат несреќни последици, со страв дека според правилото на сличност, ќе нема среќа во ловот. Магијата не определува само што да се прави, туку што да се остави недопреено, односно да не се направи. Овие негативни правила се табуа (J. Frazer, *The Golden Bough*, 54). Всушност, за Фрејзер, целата доктрина на табуто, или барем голем дел од неа, се чини дека е специјална примена на симпатетичката магија, односно на нејзините два главни закона: на сличност и на контакт или контагиозност. Според законот на сличност, слични дејства предизвикуваат слични последици, додека пак според законот на контакт, она кое некогаш било во контакт со нешто, продолжува да биде во контакт со тоа нешто. Овие закони владејат со светот и без волјата на луѓето, смета Фрејзер. Поточно, може да се претпостави дека во примордијалниот ум имплицитно се верува дека редот на природата е определен од важењето на овие закони. Така, примордијалниот човек верува дека доколку дејствува на определен начин, определени последици нужно ќе следат или според едниот од овие закони, или според другиот. Доколку последиците на определен чин се непријатни или опасни, дејствителот е природно внимателен во врска со понатамошното изведување на тој чин, односно се воздржува од негово извршување, за да го спречи појавувањето на несакани последици. Тоа е воздржување од дејствување поради неговото неточно сфаќање на начинот на кој функционираат причинско-последичните односи. Таквото воздржување не е ништо освен табу. Табуто е, според тоа, негатив-

лема врска со религиските забрани, затоа двете појави не можат да се разгледуваат истовремено без да се внесе конфузија. Со ова Диркем не искажува став за радикален дисконтинуитет меѓу двата вида забрани, напротив, потсетува: бездруго постојат системи на дозволи и забрани чија природа е повеќезначна. Впрочем, и понатаму постојат забрани, како во фолклорот, така и во рамките на ритуалноста на монотеистичките религии, чие потекло не може лесно да се определи, ниту може да се определи како сосема дистинктно од слични магиски правила.

Забраните за контакт со светото не потекнуваат само од фактот дека некои нешта се свети, а други не се, туку од фактот дека постојат релации на диспаратност и инкомпатибилност меѓу светите нешта. Тие можат да се однесуваат на забрана на каков било контакт меѓу чистото свето и нечистото свето, односно меѓу

на примена на практична магија. Позитивната магија одредува што да се стори за да се добијат определени последици. Негативната магија, односно табуто, одредува што не смее да се направи доколку се сака да се одбегнат определени последици. Позитивната магија, значи, произведува посакуван настан, негативната магија или табуто избегнува несакан настан. За оној кој верува во магијата, ова несомнено важи. Одвивањето на овие односи се должи на законите на сличноста и контактот, според што, додава Фрејзер, исто како што посакуваната консеквенца не е вистинска последица на магиска церемонија, така ни непосакуваната консеквенца не е резултат на прекршувањето на табуто. Секако, доколку замисленото зло нужно следува после прекршувањето на табу, табуто не би било табу, туку правило или на моралноста или на општата разумност. Во оваа смисла, наредбата за несташање на раката во оган не е табу, туку е правило на разумот, затоа што забраната носи вистинска, а не само замислена опасност. Негативните правила, табуата, се исто толку напразни колку и позитивната магија, смета Фрејзер. Тој резимира како тие се само две спротивни страни или полови на една грешка во заклучувањето, односно во погрешно сфатената концепција за асоцијацијата на идеи. Доколку на целиот систем кој се темели на погрешна асоцијација на идеите и на несфаќање на причинско-последичните односи му се даде името *маџија*, и теоретска и практична, тогаш табуто може да се дефинира како негативната страна на практичната магија (J. Frazer, op. cit., 55). Фрејзер реферира и на табуто на светите нешта – на пример, светоста на кралот во многу култури води кон табу на допирање на неговото тело и лични предмети (J. Frazer, op. cit., 532). Исто така, ја задржува опсервацијата за врската меѓу табуто и разумноста на правилата од секојдневниот живот. Вообичаено, табуто е само специфичното воведување на општи правила во специфични околности. Така, во околности кои повикуваат на почитување на табуто со специфична итност, табуто директно и очигледно се почитува. Тоа се почитува и поимплицитно, меѓутоа, како вообичаено правило на животот кое реферира на начини на заштита на безбедноста на членовите на заедницата (J. Frazer, op. cit., 540).

различните нивоа на светост, како и на забрана за контакт меѓу нешта кои се свети и благодатни и нешта кои се свети и носат несреќа.

Во оваа смисла може да се зборува за редукција на забраните за односот меѓу светите нешта на забраната меѓу светото и профаното. Светоста има хиерархија: некои свети нешта се посвети од другите, додека едните им се достапни само на иницираните, другите, во специфични околности, им се достапни на сите припадници на заедницата. Покрај тоа, не сите иницирани се еднакви, затоа што односот кон светото подрачје е комплексен. Додека преминот од профаната кон светата сфера е ненадеен, поради „прескокнувањето“ на јазот на хетерогеноста кој постои меѓу нив, навлегувањето во подрачјето на светото оди постепено, преку серии на тестирања на подготвеноста, свечени церемонии и слично, а секој степен има определено ниво на свети предмети и дејства кои му припаѓаат.⁶⁹ Колку е поголем степенот на светоста и сериозноста на подрачјето, толку повеќе онтолошкиот статус е супериорен над оној на претходниот степен. Дури, споредено со супериорното ниво на светост, инфериорното станува профано. Тоа не е вистински профано, секако, туку само во компарација.

---

⁶⁹ Значи, свето-свето забраните не се секундарни на свето-профано забраните затоа што се помалку парадигматски или помалку важни, туку затоа што се произлезени од основната дихотомија и забрана на светото и профаното. Сепак, не се работи за директно произлегување, затоа што принципите според кои важат не се идентични на оние од основната забрана. Додека свето-профано дистинкцијата подразбира радикален прекин на континуитетот (во смисла на тоа дека светото и профаното не можат директно да се спојат во едно нешто, но може да се подразбере тоталитет протегнат меѓу две спротивности), забраната за контакт меѓу светите нешта имплицира релативни степени на светост, што е навидум спротивно со идејата за потполно одделени класи на светото и несветото. Овие релации се мошне комплицирани. Хиерархизирањето на светото не може да го објасни преминот од профано во свето и обратно, ниту пак објаснува кога и како светото станува свето. Со тоа што Диркем го објаснува постоењето на две класи на забрани, на забрани меѓу светото и профаното и забрани меѓу светите нешта, односно меѓу чистото свето и нечистото свето (односно „помалку чистото свето“, што би било покоректно, доколку конзистентно се говори за градации на светоста), не се разрешуваат дијалектичките проблеми, особено што воведува и разлики меѓу религиозни и магиски забрани. Во двете класи на забрани во негативниот култ, оперативниот принцип е сепак добро дефиниран – од една страна е базиран на поимот на светото како потполна хетерогеност, сосема дистинктно и одвоено од она кое му е спротивно, а од друга страна – на поимот на релативните степени на светост, каде светото е во континуитет со она кое му е слично/спротивно.

Разбирањето на почитувањето на овие забрани овозможува изолирани, партикуларни ритуали, но не е доволно за формирање на полн култ, затоа што култот е над сè „...составен од редовни релации меѓу профаното и светото како такви“.⁷⁰ Значи, колку и да постои дисконтинуитет меѓу светото и профаното, колку и да се работи за јасна дихотомија меѓу нив, никако не смее да се заборава дека меѓу нив постојат постојани, обновливи, повторувачки релации без кои не постои религиозниот култ. Така, поекстензивен и поважен систем на религиски забрани не е системот кој ги одделува различните видови на свети нешта, туку оној кој го одделува она кое е профано од она кое е свето. Ваквиот систем на „...религиски забрани директно произлегува од поимот на светоста, кого го изразува и воведува“.⁷¹ Овој систем го дава сировиот материјал за вистински култ, кој ја дава основата на религиозното однесување. Овие забрани врз кои религијата се темели, а кои Диркем ги нарекува *неіаішивен куліи*, се религиски забрани *par excellence*.

Забраните за контакт, според кои профаното не смее да го допре светото, се можеби најважните забрани кои се поврзуваат со светото.⁷² Диркем оди до таму што ги определува како примарни

⁷⁰ Ё. Durkheim, op. cit., 431.

⁷¹ Ё. Durkheim, op. cit., 429.

⁷² Контактот се воспоставува не само со допирање, туку и со гледање – погледот е начин на воспоставување на контакт и може да биде забранет. Светото може да биде недостапно на погледот на профаното, независно дали е тоа неиницирана индивидуа или група на која светото во определен контекст треба да ѝ биде скриено, како и на посветено лице во определен ритуален чин. Исто така, не само изговарањето, туку и слушањето на свети зборови може да биде забрането. Како што звукот на искажување на свети зборови е свет, така, во специфични ритуали света е и тишината, односно воздржувањето од изговарање на било какви зборови. Во определен контекст забрането е слушањето на ритуалните звуци од страна на неиницираните. Со тоа што личното име е во директна врска со оној кој го носи, доколку тој е свет, и името, како свето, не смее да биде употребувано во профани околности. Токму во оваа смисла, светите имиња се табу. Затоа во јудаизмот се употребува тетраграмот ЈХВХ (во *Biblia Hebraica Stuttgartensia* е употребен над 6800 пати). Така се употребуваат *биішеішо* или *Оној кој е (ehyeh – сум), Adonai (іосіогин или іосіогар)*, но само во молитви, *Elohim (боі или боіови или небесниіше)*, *El* (во смисла на *моќ* или *семоќ*). Во несвета употреба, божјото име се заменува со хебрејскиот збор за *Имеішо, hashem*. Во Десетте божји заповеди забрането е напразно употребување на божјото име. Контагиозноста на светото и неговата ранливост од несветото се неразделен дел од поимот за него. Екстензивни примери од Семитските народи во W. R. Smith, *Lectures on the Religion of the Semites*, A. & C. Black, London, 1889, 152, 446, 481.

табуа, сметајќи ги другите за нивни специфични варијации. Чурунга, светите предмети на племето, никако не смеат да бидат допирани од неиницирани членови.⁷³ Крвта која се употребува при ритуалите на иницијација е света, а со тоа и забранета. Со тоа што душата е света, свети се и телата на починатите, затоа што со нив се поврзува душата. Свет, а со тоа и забранет, е и просторот околу нив. Тотемските животни и растенија не смеат да се јадат, а со нив манипулираат само возрасни, посветени членови на племето и тоа само во свет контекст. Ова е поради специфичната врска на предок-потомок. Така, тотемот како предок на кланот и како предок на партикуларни членови е есенцијата на нивното постоење, затоа е забранет.

Со тоа што поимот на светото се протега низ разни варијанти на релации, поимот на забраните е премногу обемен за да може потполно да се опфати, дури и само во австралиските религиозни култови, смета Диркем. Може да се резимира дека системот на забрани се базира на принципот дека профаното живеење и светото живеење не можат да се одвиваат истовремено и на исто место. Затоа има свети простори и места и свети времиња, во кои профаните околности престануваат.

---

⁷³ Чурунга се свети предмети, но и поапстрактни нешта. Така, според Штрехлов, Спенсер и Франсис Џејмс Џилен (Frances James Gillen), наведува Диркем, чурунга можат да бидат семе на деца (Штрехлов); вид на потенцијален расплод оставен од предците индиректно или директно (во смисла на тоа дека чурунга влегува во телото на жената, носејќи ги карактеристиките на предокот). Постојат разлики во разбирањето на Штрехлов и на Спенсер, но само во буквалните детали на формули и симболи, додека митската тема е еднакво валидна, смета Диркем. Постои согласност дека секое зачнување е резултат на инкарнација на светиот предок (É. Durkheim, *op. cit.*, 360). Покрај тоа, сродството е идентификација – новороденчето е дел од предокот, ја има неговата форма преку чурунга. Она кое се инкарнира не е целиот предок, туку само дел од него, но овде повторно важи принципот на мултиплицирање на светото: кога светото се дели и се умножува се наоѓа со сите основни својства во секој од фрагментите во кои се има поделено. Во оваа смисла и може да се зборува за светоста на човекот – тој е свет затоа што во себе го содржи светиот предок. Спенсер и Џилен сметаат дека светиот предмет не е телото на предокот, туку место во кое се наоѓа неговата душа, забележува Диркем. Доколку се следи толкувањето дека светиот предмет како трага на предокот во овој свет служи и за изразување на неговата личност, може да се прифати интерпретацијата на Штрехлов, која Диркем ја определува како позадоволувачка: дека чурунга е телото на предокот. Светото се екстериоризира низ членот на племето, тотемскиот потомок, кој е зачат под влијание на предокот. Според ова, душата е света, затоа што низ неа проникнува суштината на религиозниот принцип, како суштина на секоја индивидуа.

Кај Диркем негативниот и позитивниот култ се во дијалектичка спротивност. Со тоа што меѓу светото и профаното постои бариера, во релација со светото се доаѓа само после ослободување од профаноста: „...негативниот култ е во одредена смисла средство за доаѓање до целта, тој е предусловот за пристап кон позитивниот култ“.⁷⁴ И системот на забрани (негативниот култ) и позитивниот култ, како систем на правила за постапување, служат за формирање, регулирање и зголемување на религиозната ревност на индивидуите. Не може да се стапи во никаква религиска церемонија, доколку не се направи некаква иницијација, влегување во светиот свет.

Мос и Убер, во нивното истражување на природата и функцијата на жртвувањето, го поврзуваат чинот на иницијација со себе-жртвувањето. Така, на пример, за премин кон состојба во која индивидуата ќе може да комуницира со свети суштества, односно божества, потребно е да таа да помине низ серија на симболички церемонии кои ја „чистат“ од привременото постоење, за да може да се роди во нов вид. Божественото може да биде допрено само од божествено, затоа (што повеќе) божествен мора да стане и оној кој се жртвува. Воздржувањето од претходно вообичаените дејства станува нужно токму поради добиената света или божествена природа, исто како што општењето со профаното станува забрането. Телото од предпосветената состојба е дарот кој се принесува на светото или божеството. Жртвувањето на својот претходен онтолошки статус е нужен предуслов за одвивање на сите подоцнежни свети дејства. Во помалку тешките ритуали на животинското жртвување, принесувачот на животинската жртва и самиот се нуди како жртва. Во овој случај не станува токму (што поблиску до) божество, но секако станува свет, како резултат на специфични прочистувачки ритуали. Во јудаизмот и во грчките и римските култови, споредуваат Мос и Убер, чинот на жртвувањето е исто така придружен со потреба од сличност со божественото. Непосветените и туѓинците се исклучени од светите дејства. Пристапот кон божеството е забранет доколку не е направена серија на подготовки. И во јудаизмот и во римските ритуали често се употребува вел како знак на одделување и на посветување – велот го заштитува принесувачот на жртва од лоши влијанија и го означува со свет карактер. Лустрацијата и посветувањата го подготвуваат профаното за промена на неговиот начин на постоење, го чистат од пороци, од обичноста, за да може да биде воведено во светиот свет

---

⁷⁴ É. Durkheim, op. cit., 442.

(на божествата). Ракоположувањето во првосвештеници во *Пен-шаишеухои* и во христијанската литургија подразбира нужни ритуали на прочистување од профаното, иницијација со принесување на жртва. Чиновите на жртвување предизвикуваат перманентни промени, затоа што подразбираат вистинска метаморфоза. Доколку ритуалите на иницијација се сметаат за ритуали кои за цел го имаат воведувањето на душа во тело,⁷⁵ може да се тврди де-

⁷⁵ Идејата за постоењето на надворешната душа образложена во поглавјата „Надворешната душа во народните сказни“ и „Надворешната душа во народниот обичај“ на *Злајна Гранка*, Фрејзер ја разгледува кај бројни култури. Кај сите заедничко е верувањето дека за да се осигура нејзината безбедност, душата може привремено да биде пренесена во некаков надворешен предмет (нежив или жив). Начините на пренесување варираат во различни култури. Распространети се верувањата дека папочната врвца е дел од телото во кој продолжува да постои дел од душата; дека кланскиот и тотемскиот симбол содржат колективна и индивидуална душа која го заштитува животот; дека постојат растителни и животински „двојници“ кои ги содржат душата и карактерот на индивидуата и слчно. Идејата за иницијацијата која тој ја застапува се состои од верување дека иницирањето во нов статус е можно само преку „замена“ на душата (добивање на „нов вид на душа“ или потполна промена на душата, а со тоа и на онтолошкиот статус на иницираниот). Така, симболичкото убивање на детето во пубертетот во тотемизмот за да може да биде иницирано во светот на возрасните се прави за тоа да се врати во живот, со тоа што неговата душа се вади од неговото дотогашно тело за да се пренесе во неговиот тотем. Вадењето на душата го убива оној кој се иницира, за потоа да се замени со нов, посветен живот кој потекнува од тотемот. Така, „... суштината на ритуалите на иницијација кои се состојат од симулација на смрт и воскреснување, е размената на живот и души меѓу човекот и неговиот тотем“ (J. Frazer, *The Golden Bough*, 1614). Кога се работи за иницијација на дете во светот на возрасните, идејата е дека детето умира како човек и се враќа како тотемското животно или растение – душата на тотемот е во него, затоа што неговата претходна душа е во тотемот. Имајќи ја душата на тотемот во себе, тоа вистински станува дел од неговиот клан и од својот тотемски заштитник, неговиот посветен статус се воспоставува. Чурина која веќе иницираното дете ја добива му ја дава врската со неговиот предок – во далечното свето минато предокот бил поврзан со чуринга и затоа останува поврзан со неа (J. Frazer, op. cit., 1617). Според теоријата која ја предлага Фрејзер, дека иницијацијата е воведување на (света) душа во телото на иницираниот, секаде каде има тотемизам и секаде каде има ритуали на симболичко убивање и враќање во живот за време на иницијацијата, постојат верувањата во можноста за постојано префрлање на душата во надворешен објект и интенцијата за тоа (J. Frazer, op. cit., 1633). Едуин Сидни Харгланд (Edwin Sidney Hartland) исто така ги споменува Арунга племињата – врачевите се иницираат преку и ја црпат нивната моќ од духовите. Идејата е дека тие го убиваат кандидатот, неговите внатрешни органи ги заменуваат со нови, давајќи му магични делови од кои ќе произлегуваат сите негови моќи, и потоа го враќаат во живот, полн со мана (Edwin Sidney Hartland,

ка (себе)жртвувањето, овозможувајќи ја трансформацијата од една во друга состојба, е нужно во иницијацијата. Целта на религиозните ритуали е да се зголеми религиозноста на оној кој се жртвува. Затоа е потребно негово што поинтензивно претставување како жртва, која благодарение на тоа го добива посакуваниот свет карактер. Затоа иницијациите подразбираат негово полно и дури страдалничко инволвирање во мачителните ритуали. Во случаите во кои целта на жртвувањето е воспоставување на комуникација со светото преку жртвата, односот е меѓу жртвата и поднесувачот на жртвата (во случаи на иницијација, односот на предпосветената и посветената состојба).⁷⁶

Како иницијација може да се сметаат ритуалните откажувања, апстиненцијата од нешто или забраната за нешто, и ритуалите како помазување, прочистување, благослов, пристапување кон молитва. Како лиминален ритуален чин, односно вид иницијација во религиско дејство е и самото физичко пристапување на свет простор.⁷⁷

Ritual and Belief, Studies in the History of Religion, Charles Scribner's Sons, New York, 1914, 106). Може да се смета дека новите магични делови се всушност душата полна со мана.

⁷⁶ М. Mauss, H. Hubert, "Essai sur la nature et la fonction du sacrifice", 22-24.

⁷⁷ *Лиминалност* е термин на Арнолд Ван Генеп (Arnold van Gennep) од *Ритуали на премин (Rites de passage, 1908-9)*. Ван Генеп разликува ритуали кои резултираат со промена на статусот на индивидуата или социјалната група и ритуали кои означуваат премин со минувањето на времето. Ритуалите на премин се оние кои означуваат премини на индивидуата или групата од една специфична состојба во друга. Моделот на ритуалите на премин на Ван Генеп вклучува три фази, односно две транзиции. Трите фази се одделувањето (предлиминални ритуали), транзицијата (лиминални ритуали) и инкорпорацијата (постлиминални ритуали). Двата премина (транзиции) се одделувањето од минатото и влегувањето во лиминален (граничен) период и инкорпорацијата од овој лиминален период во нова позиција на онтолошки и социјален статус (Arnold van Gennep, *I riti di passaggio*, trad. Emile Noury, Bollati Boringhieri, Torino, 2002.) Виктор Тарнер (Viktor Turner) се согласува со класификацијата на лиминалноста на Ван Генеп во неговиот есеј „Betwixt and Between: The Liminal Period in Rites of Passage“ (*The Forest of Symbols, 1967*). Кај Тарнер концептот се проширува: забележувајќи дека постојат бројни врски меѓу племенските и неплеменските заедници тој го употребува поимот и надвор од ритуалите на премин во малите заедници. Всушност, тој се фокусира на општото значење на лиминалноста, која служи не само за идентификацијата во меѓу-периодите, туку и за разбирање на разни видови на лиминални искуства (не нужно ритуални). Лиминалноста и личностите во состојба на лиминалност имаат амбивалентна природа – идентитетот до одреден степен се уништува, сепак преку дезориентираноста нудејќи нови можности за ориентација, нови карактеристики на изменетиот идентитет.

Серијата на откажувања при иницијацијата на дете во светот на возрасните служи за прочистување од профаното и влез во светото. Статусот на индивидуата пред и по посветувањето е различен. Ритуалниот премин е толку силен, што може да се говори за „умирање“ на индивидуата и повторно раѓање. Статусот на претходната состојба сосема се губи и се преминува во сосема инаков вид постоење. Диркем потсетува дека секое почитување на забрани е еден вид на аскетизам, во што ја гледа и важноста за аскетизмот во религијата, независно дали е потполно посветен начин на живот или само дел од вообичаената колективна ритуална практика.⁷⁸ Во оваа смисла Диркем го коригира ставот дека негативниот култ служи за овозможување на, или подготовка за позитивниот култ – кога системот на забрани е централен, станува важен до тој степен што позитивниот култ се сведува на негативен (она кое е треба да се прави е она кое не треба да се прави).⁷⁹ Впрочем, обата се однесуваат на принципот дека кон светото се пристапува така што се раскрстува со профаното. Но, одделувањето од профаното не е едноставно, затоа што откажувањето од сопствената природа е болно. Избирањето на недостаток на задоволство наместо задоволство предизвикува страдање. Се работи за напад на основните човекови нагони, што е чин на насилство. Со тоа што болката и страдањето се услови за посветување, некогаш и самата болка се смета за специфичен ритуал.⁸⁰ Нанесувањето болка за време на ритуали на иницијација, на пример, служи за проверка на

---

⁷⁸ Ё. Durkheim, op. cit., 444.

⁷⁹ Како што секоја афирмација е негација и секоја негација е афирмација, системот на забрани може да се сведе на систем на позитивни правила. Доколку формулата на забранетото се базира на „не X однесување“, формулата на дозволеното би била „однесување така што не X“. Затоа е тешко двата вида на култови сосема да се одделат еден од друг. Впрочем, слично е и со неколектната поделба на магијата на црна и бела, односно на магија која посакува зло и магија која повикува посакувани (добри) сили и случувања. Прво, она кое го конституира злото и штетното варира во различни вредносни системи, и второ, формулата е иста – се посакува случување на нешто или неслучување на нешто, но обете се сведуваат на посакување на (не)X.

⁸⁰ Диркем споменува како Пројс (K. T. Preuss, "Der Ursprung der Religion und der Kunst," *Globus*, LXXXVII [1904], 309-400) го наведува нанесувањето на болка како начин за зголемување на магиските моќи. Ова би значело дека болката се употребува во магиски, не нужно религиски контекст, забележува Диркем, но тој го проширува овој концепт на идејата за модификација на религиозната состојба на индивидуата. Во овој контекст може да се спомене и ритуалното самоказнување во христијанството, на пример, особено ако се земе предвид ставот на Диркем дека примордијалната, најпримитивната религија е одличен показател на поентата и целта на сета религија.

тоа колкава е вредноста на индивидуата, како и за потсетување на значењето на таа вредност за религиозната заедница. Победувањето на сопствената природа е показател за надминување на профаноста и пристапување кон светото. Откажувањето од задоволството е во функција на служење на супериорната инстанца, потполно предавање на светото означува заборавување на сопствените страсти и потреби.⁸¹

Може да се резимира дека основната дихотомија во религијата е таа меѓу подрачјето на светото и подрачјето на профаното. Основната карактеристика на нивниот однос е во тоа што тие се одделени, спротивставени. Сепак, дијаболичноста на ваквиот однос е во нивната нужна поврзаност: со тоа што се спротивставени тие се нужни едно на друго. Покрај тоа, фактот што нивната одделеност е радикална не значи дека тие се навистина одделени. Светото мора да биде строго одделено од профаното, но светото е априорно контагиозно, значи природно инклинирано кон контакт со профаното. Со тоа што профаното зависи од светото, тоа не смее да биде потполно одделено од него, туку е во постојан однос на потврдување на нивната врска. Во следните оддели ќе бидат разгледани позитивниот и негативниот култ и принципите на важење на светиот култ.

3.2.2 | Позитивниот култ и идејата за жртвувањето

3.2.2.1 | Симпатетичките принципи и миметичките дејства

Позитивниот култ постои, според Диркем, благодареејќи на фактот што во религиозните должности постои позитивна билатерална релација меѓу верникот и религискиот свет, која мора да биде регулирана од збир на правила. Позитивниот култ е специфичниот систем на ритуални практики кои го регулираат религиозното однесување пропишувајќи правила за однесување.⁸² Ис-

---

⁸¹ Во оваа смисла Диркем инсистира на тоа дека религиозните интереси се општествени и морални интереси во симболичка форма – самото општество функционира постојано барајќи жртвување од страна на неговите членови. Со тоа што општеството ја издигнува индивидуата над самата себе, всушност врши насилство врз нејзините природни страсти. Исполнувањето на должноста кон заедницата некогаш значи потиснување на сопствената природа, поради барањата на конвенциите и на потребите на мноштвото.

⁸² Долго време и немало многу информации за тоа што го конституира позитивниот култ, повеќето истражувачи се задржувале на ритуалните премини од

полнувањето на позитивниот култ е мошне разновидно. Верување кое е карактеристично за потребата за исполнување на религиозните правила е она за иницијалната светост на светот, односно за сеќавањето на светите, митски предци на клановите. Се верува дека во митскиот почеток на времето тие живееле на земјата и оставиле траги на неа. На пример, во различни заедници се верува дека овие траги вклучуваат камења и карпи, кои се сметаат за еден вид на делови од телата на светите предци, тие ги претставуваат светите предци во нивната постојана трага во светот.

Идејата за светиот тотем е токму во верувањето дека има идентитет меѓу индивидуата и нејзиниот тотем – според ова светите карпи или други траги ги претставуваат и тотемите на предците. Предноста на митскиот тотем е што не се наоѓа во времето, не подлежи на уништување и исчезнување. Повикувањето на митското време и неговите карактеристики со манипулацијата со светите предмети, камења,⁸³ вдиабнувања во просторот, растенија и животни го овозможува продолжувањето на видовите: благодарейќи на повикувањето на светоста можни се репродукцијата и безбедноста на елементите од човековиот живот.

Важно е тоа што за верникот ефикасноста на ритуалите кои ги извршува е несомнена. Тој е убеден дека тие мора да ги произведат очекуваните резултати, дури со идеја за нужност. Ефикасноста на ритуалите може да се „поништи“ од исто толку силна контра-моќ (злите дела на непријателска заедница, на пример). Важноста на повикувањето на митската светост и на моќта на ритуалот е толку голема, што за поволните исходи не се бараат никакви други причини. Ако се добие посакуваниот ефект пред ритуалот воопшто да биде завршен, тоа се припишува на силата на претходно направен ритуал, или на можноста душите на предците да се имаат „погрижено“ за добивањето на посакуваното. Најго-

---

една во друга состојба како иницијацијата, но благодарейќи на истражувањата на Штрехлов, Спенсер и Џилен се дошло до нов материјал.

⁸³ Светите камења произведуваат свет прав доколку им се примени сила. Во некои заедници се верува дека зрната на светата прашина се „семето на животот“, со духовни принципи кои по влегувањето во организам од истиот вид, даваат живот на ново суштество. Идејата за фертилноста преку прав е карактеристична и за авраамските религии. Човекот е создаден од прав и се враќа во прав, благодарейќи на животниот принцип. Сепак, ритуалите за фертилност не треба да се мешаат со идејата за симболичко умножување на светиот прав, во нив има различни ритуалеми кои вклучуваат мимезис на репродукциските и прокреациски принципи од средината.

лем дел од ритуалите се посветени директно на, или пак се во врска со осигурувањето на плодноста на тотемскиот вид.⁸⁴

Ритуалите кои преку имитирање на различните звуци кои ги произведува тотемското животно или преку подражавање на различните начини на кои се однесува, наречени уште миметички ритуали, служат за осигурување на репродукцијата на животно кое се подражава. На тој начин симболиката на семето за плодноста на видот преку светите камења, прав или симболични фертилизации на земјата се дополнува со мимезис на тотемскиот вид. Може да се каже, доколку се следи линијата на форсирање на магијата на Фрејзер, дека за сите овие ритуали е карактеристично тоа што принципот на кој се потпираат е функционирањето на симпатетичката магија. Според Диркем, тој принцип „...често, но некоректно, се нарекува *симџајетичка маџија*“.⁸⁵ Миметичките ритуали не се однесуваат само на животински видови, туку и на растителни, а и на атмосферски појави. Фрејзер ја истражува магичната контрола на времето – миметичките ритуали за контролата на дождот, за неговото повикување и запирање. Ритуалната практика е многу покомплицирана од само имитирање на звукот на дождот или ритуалеми кои инволвираат истурање на вода и претставување на богата вегетација; симболично исушување на мали водени површини итн., но елементот на мимезис е присутен во повеќето. Карактеристичен пример што го дава Фрејзер е оној за ритуалот на додоле во Македонија и Србија, во кој се повикува обилен дожд преку процесија на претставување на дрвја во раст, растење на тревата и истурање на кобли вода.⁸⁶ Контролата на ветерот е во многу случаи во врска со контролата на дождот, затоа што вообичаено се појавуваат заедно во разни типови на бури. Сепак, ветерот може да биде „добар“ и „лош“ во зависност од каде се движи и со каков интензитет, затоа за влијанието врз него има посеб-

⁸⁴ É. Durkheim, op. cit., 475. Ова значи дека „неочекуваните“ исходи не се вис-тински неочекувани, затоа што моќта и „планот“ на светото (на маната, на предците, на душите или духовите, на божеството) не му се познати на верникот. Тој безусловно верува во силата на ритуалот и благодатноста на контактот со светото. На овој начин можат да се третираат и чудата – пројавувањето на светото на специфичен, непретходен, необичен и необјаснив начин, за верникот не е чудно. Иманентно земено, верникот е верник затоа што не ја реиспитува моќта на она во кое верува. Според тоа не би требало да се зборува токму за „чуда“ во релацијата на верникот кон необјаснивата моќ на светото (независно дали е конципирано според она кое го означуваат грчките зборови *dynamis* или *thauma*).

⁸⁵ É. Durkheim, op. cit., 508.

⁸⁶ J. Frazer, op. cit., 153-178.

ни магиски ритуали на имитирање на неговите звуци, разорна или благонаклона моќ и слично.⁸⁷ Магиската контрола на сонцето во некои заедници подразбира ритуали за одржување на „животот“ на сонцето за време на еквинокс, преку специјални повторувани ритуали меѓу еквинокс и зимскиот солстициј. Затемнувањето на сонцето, независно дали било опсервирано во заедници кои имале доволно познавања од основна астрономија и знаеле дека се работи за појава предизвикана од позицијата на месечината меѓу земјата и сонцето, или имале мошне митска претстава за неговата причина, било сметано за време во кое мора ритуално да се дејствува за да му се помогне на сонцето повторно да се појави. Исто така, карактеристично е поврзувањето на сонцето со огнот, разгорувањето на огнот како симболичен чин на силното греење на сонцето, односно гаснењето на огнот како претстава на заоѓањето на сонцето, или намалување на неговиот интензитет.⁸⁸ Мимезисот на сонцето не е особено достапен за човекот, затоа овие ритуали, иако вброени во магиската контрола на времето, која генерално е миметичка, не мора нужно да се вбројат во миметички ритуали.

Ендрју Ланг (Andrew Lang) во неговата критика на разбирањето на менталната состојба на примитивните луѓе го подвлекува специфичното верување во способноста за контрола на времето: на ветрот, на дождот и на обилноста на изворите во голема мера преку миметички изведби како верување типично за примордијалната ритуалност.⁸⁹

Двата основни принципа на симпатетичката магија, оној на сличноста и оној на контактот, како што беше споменато, можат да се сведат на верувањето дека сличното произведува слично, односно дека претставувањето на некакво суштество или состојба ги произведува тоа суштество или состојба. Се работи за верувањето дека контакт со објектот подразбира и контакт со сè она кое на тој објект му е блиско на каков било начин, односно дека ако кое било X било во контакт со Y, (дел од) X продолжува да биде во контакт со сè она што претставува Y. Или, како што го формулира Фрејзер, „сличното произведува слично, односно последицата е слична на причината; нештата кои еднаш биле во контакт продолжуваат да влијаат едни врз други и по прекинувањето на контактот [...], првиот принцип е законот на сличноста, а вториот за-

---

⁸⁷ J. Frazer, op. cit., 193-199.

⁸⁸ J. Frazer, op. cit., 170-192, J. Frazer, *Lectures on the Early History of the Kingship*, Macmillan, London-New York, 1905, 93-107.

⁸⁹ Andrew Lang, *Myth, Ritual and Religion*, Longmans, London, I, 2, 1.

кон на контакт или контагиозност.⁹⁰ Следејќи го првиот принцип, односно законот на сличност, во магијата се верува дека може да се произведе последица преку мимезис на таа последица, а според вториот принцип, тој на контакт, се заклучува дека какво било влијание на материјален објект влјае и на оној со кој тој објект некогаш бил во контакт. Така, магијата базирана на принципот на сличност е хомеопатска или имитативна, а онаа базирана на законот на контакт или контагион – контагиозна магија. Изразот *хомеопатска магија* Фрејзер го должи на Ирјо Хирн (Yrjö Hirn),⁹¹ претпочитајќи го наместо предлогот *имитативна* или *миметичка магија* на Сидни Харланд, затоа што смета дека тие изрази сугерираат свесен дејствител кој имитира, со што целта на магијата многу се стеснува – магот претпоставува дека принципите по кои дејствува се универзални. Фрејзер уште прави поделба и на теоретска и практична магија: теоретска е онаа која е систем на природни закони, односно израз на правила кои ги определуваат секвенците на настани во светот, а практична е онаа која е збир на правила за однесување кои треба да се следат за да се дојде до посакувани цели.⁹² Обата принципа на симпатетичката магија, како збир на хомеопатската и контагиозната, беше покажано, за Фрејзер се два вида на погрешна примена на законот на асоцијација на идеи – во хомеопатската магија асоцијацијата на идеи по сличност, а во контагиозната според континуитет. Сосема едноставно, грешката на хомеопатската магија е во претпоставката дека сличните нешта се исти нештата, а на контагиозната магија дека нештата кои еднаш биле во контакт, секогаш остануваат во контакт. Двата вида на магија се комплементарни, со тоа што додека хомеопатската или имитативната магија може да се применува сама, контагиозната магија, општо земено, опфаќа и принципи на хомеопатската. Идејата за симпатетичка магија, Фрејзер ја темели на претпоставката дека магијата функционира преку принцип на тајна симпатија, односно импулс кој се пренесува од едно на друго нешто низ некаков недефиниран „етер“, слично на претпоставката во науката од почетокот на дваесеттиот век дека етерот е празен простор низ кој нештата физички влијаат едни на други.⁹³

Мос и Убер сметаат дека магиските техники, дејствата кои ги вклучуваат и резултатите кои ги очекуваат остануваат присут-

⁹⁰ J. Frazer, *Lectures on the Early History of the Kingship*, 37.

⁹¹ Y. Hirn, *Origins of Art*, London, 1900, 282.

⁹² J. Frazer, *op. cit.*, 38.

⁹³ J. Frazer, *op. cit.*, 38-40.

ни во современиот живот. Медицината и алхемијата, на пример, долго време функционираше со техничкиот елемент колку што е можно поредуциран, а темелејќи се на доминантни магиски концепции. Медицинскиот чин бил речиси до почетокот на дваесеттиот век придружен со религиски и магиски прескрипции, а и останува придружен со магиски посакувања, молитви, опсесивно-компулсивна претпазливост. Лекарствата, специјалниот режим на исхрана препишан од лекарот, техниката на хирургот и слично, се вистинско ткиво на симболизми, симпатии, хомеопатии, антипатии – всушност, едноставно кажано, можат да бидат замислени како магиски. Ефикасноста на ритуалот и на вештина-та (во смисла на *ars* или *tehne*) не се сосема разлучени, туку се замислуваат истовремено.⁹⁴ Можеби дури, забележуваат Мос и Убер, нема подрачје на нашите цели кои се достигнуваат преку индустриските и произведувачките вештини, кое не е на некој начин и понатаму обележано со магија. Критериумите за разликување на религиски чин од магиски чин предложени од Фрејзер им се чинат недоволни. Определувањето на магијата како симпатетички ритуал е несоодветно, затоа што постојат магиски ритуали кои не се симпатетички, а симпатијата е карактеристична за религијата општо. Вториот критериум – дека магискиот ритуал дејствува сам по себе, за разлика од религискиот, односно дека првиот има директно механичко дејство, а вториот дејствува индиректно преку вид на почитувачко убедување, преку духовно посредништво, е несоодветен. Религискиот ритуал, како и магискиот, често пати ѝ пркоси на стварноста само по себе. Покрај тоа, не е точно дека сите магиски ритуали имаат директно дејство – и во магијата се манипулира со духови или се повикува на божества, што значи дека постои правилото на можно духовно посредништво. Исто така, не значи дека оној кому му се насочени дејствата во магијата секогаш ги исполнува барањата.⁹⁵

За Фрејзер, голем број на ритуали на австралиските племиња се магиски, токму поради интензивната употреба на симпатетички врски. Според Мос, Убер и Диркем, свечените, јавни, задолжителни, редовни церемонии, како прослави и сакраменти, ја имаат важноста, значајноста и светоста карактеристична за религијата, не за магијата, иако механизмите им се, некогаш и доминантно, симпатетички. За Мос и Убер типично магиски ритуали се проколнувачките, кои во религијата и обичајното право се често

---

⁹⁴ M. Mauss, H. Hubert, „Esquisse d’une théorie générale de la magie“, 11.

⁹⁵ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 12-13.

експлицитно забранувани и казнувани. Во врска со случаите на осудување на проколнувачките, штетни ритуализации на жрецот, во забраната за примена на магиските механизми за штетни цели, Мос и Убер гледаат формално дефиниран антагонизам меѓу магискиот и религискиот ритуал. Наштетувачкиот и проколнувачкиот пол на магијата може да се спротивстави на жртвувачкиот пол на религијата. Така, додека религијата е генерално насочена кон определен идеал кон кого се стремат химните, желбите, жртвите, и кого го штитат системите на забрани, магијата тие категории ги одбегнува. Меѓу двата пола постои конфузна територија која ги опфаќа практиките кои не се ниту забрани, ниту специфични правила, како и религиозните чинови кои се индивидуални (повремените чинови на култот на индивидуата) и изборни, и магиските чинови кои се задолжителни (магиски практики асоцирани со техники од други сфери, како на пример, медицинските). Магијата може да се смета за вид на религија за задоволување на инфериорните потреби на домашниот живот.⁹⁶

⁹⁶ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 13. Во рецензијата на W.-W. Skeat, *Malay Magic. Being an Introduction to the Folklore and Popular Religion of the Malay Peninsula* (London, 1900), резимирајќи ги главните поенти на авторот и дискретно критикувајќи го тоа што во истражувањето на различните религиски феномени не се обидел да го пронајде заедничкото во толку голема област, Мос дава предлог како би можело таквото истражување да се насочи. Се обидува да посочи неколку хипотези околу кои тоа би можело да се води. Душата, душите и духовите, магиските ритуали, религиозните верувања и религиските ритуали формираат заедница, релативно органска, која има сопствена физиономија, пишува. Тоа се начините на размислување, постапување и живеење, кои се природно различни од блиските поими и практики. Мос инсистира на тоа дека медицинската магија тесно ѝ се наметнува на медицината, но од неа се разликува. Исто така, постојат аграрни ритуали, кои се различни од земјоделската вештина – а сепак, поимите кои се помалку или повеќе научни, за морињата и ветриштата, на пример, сè уште се мешаат со митовите кои имаат ист предмет. Така, во заедницата на колективни претстави, светот на магијата и на религијата е, суштински, свет за себе. Во овој свет на магиско-религиското постојат две сфери кои зафаќаат простори кои во одредени делови се идентични, а тоа се токму религиските ритуали од една страна, и магиските идеи и практики од друга страна. Мос тврди дека меѓу овие системи на факти нема континуитет. Истражувањето на В. Скиит покажало дека Малезијците лесно преминуваат од ислам кон антички хиндуизам, од таму кон последните преживевани траги на нивните автохтонни религии, мешајќи го сето тоа со наједноставни магиски верувања. Мос смета дека ако меѓу овие различни системи има разлика само во степенот, не треба да се мисли, сепак, дека тие разлики во степен не можат да се претворат во вистински разлики во природата (Marcel Mauss, „Magie malaise“ (compte rendu), *Année sociologique*, 4, 1901, 169 -174).

За Мос и Убер, точно е дека магијата личи на огромна варијација на темата на принципот на каузалитетот, но исто така е точно дека тоа ништо не кажува за магијата, затоа што нејзина главна цел е произведувањето на последици од причини. Со внимателно симплифицирање на нејзините формули, невозможно е таа да не се разгледува како вид на научна дисциплина, како примитивна наука, што, впрочем, Фрејзер и Џевонс го прават. Мос и Убер додаваат дека „...магијата ја врши функцијата на наука, и го чува местото на науките кои допрва треба да се родат“.⁹⁷

Во симпатетичката магија Мос и Убер определуваат три доминантни закони: на континуитет, на сличност и на контраст. Според овие закони, нештата кои некогаш биле во контакт остануваат поврзани, сличното го произведува сличното и спротивното дејствува врз спротивното, соодветно. Или, може да се смета дека формулите на континуитет, сличност и спротивност важат како формули на симултаност, идентитет и опозиција, во мисла и во факт. Законот на континуитетот, според неговата наједноставна форма е изразен преку идентификацијата на делот со целината.⁹⁸ Во првиот случај најпрвин се очекува отсуството на некаква состојба, во вториот случај се очекува прво присуството на некаква состојба, а во третиот се очекува присуството на состојба спротивна на состојбата која треба да се произведе.⁹⁹ Одделувањето на делот од целината не го прекинува нивниот континуитет, нешто може да се реконструира или реоживее само преку помош на еден негов дел (*totum ex parte*). Идејата е дека секој објект интегрално го опфаќа суштинскиот принцип на видот на кого му припаѓа. Идејата на контагион е имплицирана во идејата за магискиот континуитет.¹⁰⁰

Вториот закон, или законот на сличноста, е помалку директен израз на симпатетичките релации од првиот¹⁰¹ и има две главни формули: 1. сличното го предизвикува сличното (*similia similibus evocantur*) и 2. сличното дејствува врз сличното во специфични релации на лечење, т.е. сличното го лечи сличното (*simi-*

⁹⁷ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 44.

⁹⁸ Ibid.

⁹⁹ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 50.

¹⁰⁰ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 45.

¹⁰¹ Во оваа смисла, коректно е што Фрејзер и Хартланд името *симџаџија* во полна смисла го ограничуваат на феномените на контагионот, а *мимџичка симџаџија* го даваат на она кое Мос и Убер го определуваат како *принцип на сличност*.

lia similibus curantur).¹⁰² Според првата формула, сличноста важи како континуитет. Сликата за стварта е она што делот е за целината. Едноставната фигура е, надвор од каков било контакт и каква било директна комуникација, интегрално репрезентативна. Но, сликата и она кое го претставува немаат ништо заедничко освен конвенционалната сличност која ги поврзува. Сликата, претставата на стварта, е само сосема редуцирана шема или деформиран идеограм, таа е слична само теоретски или апстрактно. Сликата се дефинира само преку нејзината функција, а тоа е да го повика присуството на стварта (или личноста) која ја претставува, преку конвенционалната врска на сличност меѓу нив. Основно е, значи, да се исполни функцијата на репрезентација. Поимот на сликата, доколку се прошири, станува поим на симболот. Посакуваните појави, дејства, нешта, можат да се претстават симболички преку нивните симболични претстави. Ова, секако повлекува и проблеми на интерпретација – избраните симболи се толкуваат според нивните очекувани функции, кои се вршат преку симболите, а со интервенција на оној кој ги изведува магиските дејства. Интересно е тоа што од објектите кои маговите ги одбираат за симболи задржуваат по една карактеристика. Значи, тие не само што ги одбираат симболите и ја диктираат нивната употреба туку и ги лимитираат последиците на дејствата, кои, теоретски, како сериите на асоцијација по континуитет, би требало да бидат неограничени. Покрај тоа, не сите квалитети на симболот се пренесуваат на симболизираното. Втората формула, според која сличното го лечи сличното се разликува од првата во тоа што додека првата се однесува на општото предизвикување на последици, втората се однесува на тоа дека асимилацијата произведува последица со определена насока.¹⁰³ Без да се излегува од оваа форма на законот на сличноста се доаѓа до идејата за спротивноста. Впрочем, кога сличното го лечи сличното, тоа кое се произведува е спротивно. Значи, точната формула би била: сличното воведува слично за да го предизвика спротивното. Дури и во првите видови на миметичка симпатија може да се најде овој механизам – кога на земјата се истура вода за да се предизвика дожд, тој, како сличен на водата, се повикува преку уништување на сувото на земјата, во функција на уништување на сушата. Формулите би можеле да се спојат во принципот дека спротивното го истиснува спротивното. Ова покажува до кој степен апстрактниот поим на сличноста е нераз-

¹⁰² M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 47.

¹⁰³ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 48-50.

делен од поимот на спротивноста, и тоа не само затоа што се логички поврзана дихотомија. Сепак, општиот впечаток од етнолошките истражувања е дека законот за спротивноста се третира како посебен. Симпатиите се еквивалентни на антипатиите, само со различен предзнак, а сепак не може да се тврди дека не се јасно дистинктни. Целата магија може да се изрази низ парови на спротивности: среќа и несреќа, слобода и неслобода, фертилноста и нефертилноста и слично.¹⁰⁴

Принципот на каузалност во симпатетичката магија нема само ритуална функција, туку е од директна важност за теоријата на познание, затоа што е една од најраните формулации на законот на каузалност, смета Диркем. Во принципот дека сличното произведува слично е содржан полн поим на каузална релација. Преку магиските техники и како основата на практиките на култот, се работи за концепција типична за примордијалната мисла.¹⁰⁵ Основното во врска со идејата за каузалните релации е што се имплицира ефикасност, ефективна моќ или сила. Според Диркем, под *причина* вообичаено се подразбира она кое е способно да предизвика детерминирана промена. Односно, причината е силата пред да ја манифестира моќта која ја содржи. Последицата, според тоа, е истата таа моќ, но актуализирана. Каузалноста, односно идејата за каузалноста, за Диркем има социјални причини, таа е потребна и екстериоризирана во социјален контекст. Основна карактеристика на неперсоналните сили е тоа што се пренесуваат од еден на друг објект и од една на друга појава, мешајќи се и комбинирајќи се едни со други и трансформирајќи се едни во други. Ваквата способност им дава објаснувачка вредност. Преку ова својство, последиците се спојуваат со нивните причини без дисконтинуитет. Меѓутоа, „јас“ е потполно спротивно по природа, тоа не може да биде пренесено, а се шири и трансформира само во метафоричка смисла. Затоа, според Диркем, идејата за силата мора да има двоен карактер: прво, може да дојде само како внатрешно искуство, затоа што единствените сили кои директно ги доживуваме се нужно морални сили; а истовремено, таквите сили мора да се и неперсонални, затоа што примарна е идејата за неперсонална сила. За Диркем, единствените сили кои ја задоволуваат оваа двојна условеност се оние од заедничкото живеење – колективните сили, кои од една страна се сосема психички, составени од објектифицирани идеи и чувства, а од друга страна се не-

---

¹⁰⁴ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 51.

¹⁰⁵ É. Durkheim, op. cit., 518.

персонални по дефиниција, затоа што се производ на соработката со другите. Физичките сили имаат слични својства, но за нив се нема директна свесност, се перципираат нивните последици, но не самата сила. Општествените сили се дел од внатрешниот живот на индивидуите, и затоа не само што се знаат резултатите од нивното дејствување, туку и самото нивно дејствување. Така, „...силата која го изолира светото суштество и ги држи профаните на дистанца, всушност не е реално во тоа суштество, туку во свеста на верниците“.¹⁰⁶ Покрај тоа, особено е важно што идејата за силата отворено го носи знакот на своето потекло. Во неа е имплицирана идејата за моќ која не оди без моќите за издигнување, загосподарување, доминација, а според тоа и оние на зависност и субординананост. Сите овие идеи изразуваат еминентно социјални релации, затоа што заедницата ги класифицира суштествата како супериорни и субординирани: како оние кои наредуваат и оние кои послушуваат. Ставот на Диркем е дека човекот не би можел да дојде до идејата за себе како сила која е одговорна за телото во кое се наоѓа, без да има воведено поими „зајмени“ од општествениот живот. Идејата за човекот како суштество со душа, свето суштество, доаѓа по диференцирањето на него само од физичкиот аспект и по атрибуирањето на повисок вид на достоинство. Душата е таа специфична сила на човекот, која му ги дава дистинктните својства, што значи дека се работи за религиски принцип – човекот верува дека има душа, а затоа и сила, како дел од општествените сили и моќи, токму затоа што е општествено суштество. Секако, принципот на каузалноста се состои не само од идејата за силата, туку и од верувањето дека силата се развива на детерминиран начин, и дека нејзината состојба во секој момент од таквиот развој (причина) ја предетерминира следната состојба (последика), преку нужна конјункција меѓу два момента кои следат еден по друг. Умот ја прифаќа оваа релација на импликација пред каков било конклузивен доказ, односно пред да има искуство за нужноста, априорно. Според Диркем, емпиризмот не успеал да ги објасни априоризмот и нужноста, затоа што „...филозофите од таа школа не биле способни да објаснат како асоцијација на идеите засилена од навиката може да произведе што било повеќе од состојба на очекување“.¹⁰⁷ Принципот на каузалност има сосема различен карак-

---

¹⁰⁶ É. Durkheim, *op. cit.*, 522.

¹⁰⁷ É. Durkheim, *op. cit.*, 524. Сепак, идејата на емпиристите, особено на Дејвид Хјум (David Hume), не е токму да покажат како асоцијацијата на идеите, заедно со навиката и обичајот можат да предизвикаат познание на нужна

тер, затоа што не е само инхерентна тенденција на мислата да се движи на определен начин, туку е надворешна и супериорна норма на текот на човековите претстави, која ги води и регулира апсолутно, преку авторитет кој го врзува интелектот и оди отаде него. Но, природата на навиката не се менува затоа што трае подолго од животот на човекот, тоа само значи дека трае подолго. Инстинктот не е правило. Всушност, се чини дека она кое на Диркем му пречи во каузалноста истражувана во емпиризмот е што општествените и религиските релации не биле земени предвид. Ритуалите кои етнографите ги истражуваат и на кои тој прави анализа и мета-анализа му овозможуваат да види нова страна на каузалните закони.¹⁰⁸ Идеите за причинско-последичните релации во миме-

---

врска и очекување на вистинитост, напротив, недостатокот на нужна врска меѓу причините и последиците е она кое е проблематично. Се добива впечатокот дека Диркем смета дека социолошки пристап би го помирил недоразбирањето околу емпириското потекло на познавателните категории, како сфаќањето на причинско-последичните релации. Сепак, не се чини дека Диркем дава јасна основа за концептот на каузалноста во директното искуство на социјалните механизми и процеси.

¹⁰⁸ Каузалноста може да биде објаснета преку Кантовата идеја дека е вродена, или, пак дека е некаков инстинкт, или, според Хјум, мислење. Сосема симплифицирано, за прагматизмот развиен десетина години пред аргументацијата во *Елементарните форми на религиозниот живот*, иако каузалноста како концепт може и да нема емпириска валидност, таа сепак има доволна искусвена база за фундамирање на прагматичка валидност, односно вистина според конвенција. Диркем го лоцира потеклото на фундаменталните категории на човековата мисла, или разум, не во индивидуалната перцепција, ниту како вроден аспект на умот, туку во споделеното емоционално искуство на ритуално произведените морални сили, кои произлегуваат од изведувањето на конкретни практики во рамки на заедницата. Со ова, се чини, дивергира од постоечките алтернативи на неговото време. Според Ен Ворфилд Ролс (Anne Warfield Rawls) Диркем го „... третира прашањето за потеклото на идејата за светото, првиот израз на морална сила, како клуч за функционирачки, емпириски основан епистемолошки аргумент“ (Anne Warfield Rawls, *Epistemology and Practice Durkheim's The Elementary Forms of Religious Life*, Cambridge University Press, Cambridge, 2005, 29). Во нејзината анализа на епистемолошкиот проект на Диркем, таа смета дека тој е многу поповолен на проблемот на каузалност отколку што се чини. Така, во неговото повикување на моќта на миметичките и пијакуларните ритуали кои ја овозможуваат фертилноста на тотемските видови, Диркем само навидум може да се чини заинтересиран за што и да е тоа кое ја предизвикува таквата фертилноста (во натуралистички или религиозни поими), а не во принципот на каузалност, но всушност, со тоа што фертилноста на тотемскиот вид е она кое го овозможува чувствувањето на моралната сила кај сите членови на кланот, преку изведувањето на ритуалот, Диркем всушност се повикува на епистемолошки аргументи, иако тоа не го прави експлицитно (op. cit., 229).

тичките ритуали се јавуваат кога групата се собира со една грижа: ако видот чие име и суштина кланот го носи не се размножи, кланот и сета негова средина се осудени на пропаст. Навиката и заедничкото чувство кое доминираат, се изразуваат низ лимитираната форма на определени активности кои секогаш се повторуваат во исти периоди и со исти околности; и секогаш се чини дека посакуваниот резултат се добива откако тие определени церемонии успешно ќе се изведат. Затоа се јавува јасна врска меѓу идејата за добиениот резултат и дејствата кои му претходат (доколку не се јави резултатот, се споделува колективната состојба на очекување). Општеството не може да си дозволи да не биде одговорно за околностите, затоа што се работи за преживувањето на видот. Затоа заедницата ги регулира околностите кои треба да одговорат на нејзините потреби, преку перформативната моќ на некои од нејзините механизми. Причинско-последичните односи од ваков егзистенцијален тип се задолжителни. Принципи од типот на тој дека сличното произведува слично, не се нешто во кое се сомнева, тие се земаат како аксиоми.¹⁰⁹

Значи, грешката на емпиризмот е што ја сметал каузалната врска само за научен конструкт на спекулативното мислење, или производ на помалку или повеќе систематична генерализација. Чистата спекулација, се чини дека смета Диркем, може да воведо провизорни, хипотетички и помалку или повеќе плаузибилни гледишта кои мора да се сметаат како сомнителни. Аксиомите кои умот ги формулира и мора да ги прифати, без колебање и без сомнеж, не може да доаѓаат од овој извор. Но, потребите на колективното дејствување мора да се изразуваат во категорички формули кои не дозволуваат место за противење, затоа што колективните движења се можни само ако се регулирани и дефинирани, се стремат кон организација која, штом еднаш ќе се фундаира, се наметнува над индивидуите. Поентата на Диркем е дека интелектот бива повлечен од силата на колективните дејства, прифаќајќи ги без колебање теоретските постулати кои ѝ се потребни на практиката.

Сепак, останува прашањето зошто токму се верува дека мимезис на некакво суштество помага тоа суштество безбедно да се репродуцира. За Диркем, ова е тешко разбирливо само доколку ритуалот се разгледува низ неговата очигледна физичка цел, но не и ако се земе предвид тезата која постојано ја застапува, дека поентата на ритуалот е во влијанието кое го има врз учесниците во

¹⁰⁹ Прашање е зошто Диркем мисли дека ваквата анализа го разјаснува проблемот подобро од емпиризмот, но се чини дека е уверен во својата успешност.

него.¹¹⁰ Моќта на ритуалот врз умот, која е реална, прави да се верува во моќта на ритуалот врз стварите и суштествата, која е имажинарна. Всушност, може да се каже дека механизмот е обратен на

¹¹⁰ Кога Леви-Строс ги разгледува функционалистичките теории на тотемизмот се осврнува на трите основни прашања кои ги поставува Малиновски: за тоа зошто тотемизмот се однесува на животни и растенија (одговорот е поради нивната животна важност на снабдување со храна); за тоа која е основата за аналогијата меѓу човекот и животното или растението (одговорот е во компарациите и сличностите, кои се очигледни, особено со животните, како што е очигледна човековата потреба да ги има животинските моќи); и зошто, ако сета ритуалност води кон магиски принципи, кои водат кон индивидуална или фамилијарна специјализација, не секаде се наоѓаат такви структури. Наведувајќи го ставот на Франц Боас (Franz Boas) за површноста на *тотемизам* како концепт и неговата употреба на терминот како „скеле“ за анализирање на специфични случаи, Леви-Строс наведува како единствената точка која категориите на тотемизмот ја имаат како заедничка е потребата од категоризација.

Алфред Р. Редклиф-Браун (Alfred R. Radcliffe-Brown) се прашува дали ова е универзален стремеж (што е, впрочем, прашање поставено од Диркем). Редклиф-Браун не се согласува со одговорот на Диркем дека определувањето на нешто како свето значи дека се препознава ритуална врска на причина и последица. За Редклиф-Браун, резимира Леви-Строс, тотемите ја покажуваат потребата за постојаност и солидарност во кланот по категории, што ја објаснува и употребата на тамга (симболи кои се ставаат на оружјето, алатките, личните предмети и слично), кои потоа стануваат официјални државни обележја, на пример. Разликата која ја лоцира Леви-Строс е во тоа што според Диркем, примитивните култури гравитираат околу животни и растенија како нивни симболи, затоа што тие биле свети пред да се ритуализираат и ритуалноста да се умножи и прошири. Според Редклиф-Браун тие станале свети затоа што се ритуализирале. За Леви-Строс светото кај Диркем е непотполно анализиран, нејасен и замаглен поим (Claude Levi-Strauss, *Totemism*, trans. Rodney Needham, Beacon, Boston, 1963, 59-61, реферирајќи на A. R. Radcliffe-Brown, “The Sociological Theory of Totemism,” *Structure and Function in Primitive Society*, 1952). Но, се чини дека дијалектиката на Диркем исто така му пречи на Леви-Строс, особено идејата за сличност (односно идентитет) и различност, како меѓу тотемскиот вид и членовите на кланот, така и меѓу партикуларните членови на кланот. Масузава ја забележува разликата меѓу Диркем и третманот на Леви-Строс на она кое тој го смета за „таканаречен тотемизам“, преку значењето на функцијата на различноста, односно „против класичната етнографија опседната со идентитет и логика во исто време“ (T. Masuzawa, op. cit., 26). Масузава смета дека идејата за различност е очигледно оперативна не само во структуралистичките анализи на сличностите и разликите во концептите на стварноста на различни култури, туку и во текстот за светото на Диркем, каде нема само стремење кон идентификување и идентитет, туку и свест за спротивност и различност.

верувањето во делот како претставник на целината: ритуалот има моќ во која колективно се верува, репродуцирањето на кланското суштество е потребно, тогаш општата моќ на ритуалот сигурно вреди и за партикуларните делови на кои се однесува. Така, вистински корисните ефекти кои доаѓаат со церемониите како целина служат како оправдување на елементарните практики кои ги сочинуваат, иако тие не се неизбежни за успехот на церемониите.

Една од главните карактеристики на религијата е што не зависи од информациите од искуството. Периодичните неуспеси на ритуалите не ја разликуваат верата во нивната моќ. Повторувачките религиски практики не можат да бидат ставени под сомнение без да се разниша целата суштина на религиозниот човек кој верува во нив, која пружа отпор. Но, колку и да се противи религиозниот менталитет, тоа не го разликува многу од други форми на човечки менталитет, дури и од оние кои вообичаено му се спротивставуваат. Во оваа смисла Диркем лоцира само разлика во степен меѓу менталитетот на примордијалниот верник и на современиот научник. Во искуство во кое научен закон има авторитет добиен од многубројни успешни експерименти, повторливост и применливост, неговото отфрлање само затоа што се појавил еден факт кој му противречи е спротивно на целиот метод.¹¹¹ Потребно е да се биде сигурен дека тој факт има само една интерпретација и не може да се објасни без отфрлање на пропозицијата чии валидност и вистинитост се дискредитираат. Неуспешниот ритуал за примордијалниот верник е уште помалку контрадикторен на искуството, затоа што неговата вредност се потпира на поголем број факти кои одат заедно со него. Моралната ефикасност како реална и директно почувствувана, како константно повторувано искуство кое не може да ослаби од контрадикторни искуства од една страна, и физичката ефикасност која има конфирмација преку резултатите кои објективно се забележуваат, прават во најголемиот број од случаите да изгледа дека ритуалната практика навистина ги дава посакуваните резултати.

Така, додека магијата за Фрејзер е примарна, а религијата е еден вид нејзин дериват, за Диркем правилата на кои се фунда-

---

¹¹¹ Овој став е малку проблематичен. Целта на науката е стремежот, ако не кон максимални јасност и докажаност, тогаш кон минимални нејасност и недокажаност. Појавата на експлицитно контрадикторни факти секако претставува проблем. Ова е речиси како да се каже дека исклучокот го потврдува правилото. Сè што исклучокот може да направи е да го разниша или поништи правилото, никако да го потврди.

рани техниките на магот се формирани под влијание на чисто религиозни идеи, а потоа, по секундарна екстензија, се трансформирани во дејства со секуларна примена.

Генерализирањето на идејата за контагиозноста на светото доведува до верување до можната контагиозност на кое било својство. Со тоа што сите сили во вселената прво биле замислени како свети сили, може да се генерализира – инхерентната контагиозност на светото се има пренесено на сите сили. Оттаму и верувањето дека, доколку определени услови се задоволени, сите својства на телата можат контагиозно да се умножуваат. Исто така, според Диркем, откако ја завршил својата религиска функција, принципот на сличност се одделил од ритуалното потекло, преку спонтаната генерализација претворајќи се во природен закон.

3.2.2.2 | Ритуалите на жртвување

Ритуалите на позитивниот култ, како и оние на негативниот, го содржат елементот на жртвувањето, за кое Диркем смета дека е институција која била детерминирана да стане основа на позитивниот култ на развиените религии.¹¹² Така, чинот на конзумирање на тотемското растение или животно (кое не е нужно во тотемизмот, затоа што има тотеми кои не можат да се јадат, на пример), се провлекува и во современиот свет, во монотеистичките религии, но и во далечни „сродни“ принципи на хомеопатската медицина, на пример.

Диркем го анализира жртвувањето како специфичен ритуален чин со разновидна примена. Се повикува на Робертсон Смит, чие дело ја револуционализирило традиционалната теорија на жртвата.

Првата серија предавања за религијата на Семитите на Робертсон-Смит, односно истражувањето на основните институции, се обидува да ја реконструира религијата на старите семитски племиња од Месопотамија, Сирија, Феникија, Израел, Арапскиот Полуостров, преку познатите видови на религиска пракса и останатите документи или податоци за ритуалите и организацијата,¹¹³ овозможувајќи увид во современиот историски контекст на раните библиски текстови. Се темели на потесна студија на Јулиус Вел-

---

¹¹² É. Durkheim, op. cit., 480.

¹¹³ W. Robertson Smith, *Lectures on the Religion of the Semites*, 9-10.

хаузен (Julius Wellhausen), *Ostiaijociije og apajickoiij iaiianizam* (*Reste Arabischen Heidentums*, 1887), како и на други дела од историјата на религијата и библиската археологија, потпирајќи се, онаму каде за раните Семити недостасувале податоци, на аналогии земени од истражувањата на Фрејзер од подготовката на *Zlaijnaija iranaka*, за што често му изразува благодарност.¹¹⁴ Во воведните предавања тој се оградува од очекувањата за „можноста за потполна компаративна анализа на семитските религии“, ограничувајќи се на воведување на концепции за разгледување, преку клинописните податоци од Суверо-бабилонското подрачје, влијанието на стариот Египет, предисламската Арабија и географско-историските околности на еврејските свети списи.¹¹⁵ Во второто предавање тој коментира за различните аспекти на примордијалната религија во семитските општества. На пример, се задржува на идејата за заштитените странци, слободни луѓе без политички права, сметајќи дека идејата за заштита на странците од страна на племето може да се корелира со заштитата на Бог на племињата, кои се праведни и исправни доколку се послушни. Во оваа смисла ја изразува претпоставката за развивање на племенскиот бог во универзално божество чии поданици следат морални правила и етички принципи.¹¹⁶ Врската на божеството со природата ја разгледува преку божествата на земјата, нивните движења и светите места (III); и ја воведува идејата за природата на тотемот, ги поврзува тотемските животни со идејата за *чин* и за племенско божество. Потоа ги анализира светоста и табуата на светилиштата (IV) и верувањата во свети води, дрвја, пештери и камења (V), повикувајќи се на истражувањата на Фрејзер.

Идејата за жртвувањето ја разгледува низ теоријата за општа жртва во тотемските култови, односно жртвувањето како поврзување со тотемот и со кланот. Во *Encyclopedia Britannica* Робертсон Смит во одредницата за *жртва* пишува дека зборот *sacrifice* доаѓа од латинскиот *sacrificium*, „...што значи дејство во рамки на сферата на нешта кои на боговите им се свети [...] и

¹¹⁴ W. Robertson Smith, op. cit., ix. Еванс-Причард, иако ја признава заслугата на неговите истражувања, ја критикува методологијата на Робертсон Смит, особено неговите „дополнувања“ на разбирањето на тотемизмот, на пример, тврдејќи дека „... сè што тој прави се претпоставки за периодот на семитската историја за кој не се знае речиси ништо“ (E. E. Evans-Pritchard, *Theories of Primitive Religion*, 1965, 52), доказите за што се речиси занемарливи (E. E. Evans-Pritchard, op. cit., 51).

¹¹⁵ W. Robertson Smith, op. cit., 15.

¹¹⁶ W. Robertson Smith, op. cit., 75-81.

стриктно говорејќи го покрива целото подрачје на свети ритуали“.¹¹⁷ Потеклото на жртвувањето може да се лоцира во тотемската идентификација на кланот со тотемското суштество – во оваа рана фаза на религиозен развој, споделувањето на крвта и месото со тотемското суштество и со сите други припадници на кланот се одразува и во делењето на заеднички симболички тотемски оброк, преку кој се обезбедува продолжувањето на заедничката, роднинска супстанција, со тоа што телото на тотемот е тело на припадниците на кланот и обратно. Целокупната општествена организација и нормално функционирање зависат од периодичното свето потврдување на врската која постои меѓу членовите на кланот и тотемот. Ова се постигнува со конзумирање на тотемот, или негово симболично конзумирање во свето време. Тотемската жртва, на тој начин, е истовремено и жртва на свет предок или божество (тотемот), но и себежртва, поради постоечката идентификација на суштествувањето.¹¹⁸

Постојано повторувана низ *Предавања за религијата на Семитиите* е претпоставката дека жртвувањето во неговата изворна форма е поврзување на заедницата со нејзиниот предок во свет контекст и со цел одржување на нивното постоење. Видовите на ритуалот на жртвување на кои се повикува варираат од описи на насилни убивања и полу-сирови оброци до сложени збирови на ритуалеми во споделувањето на жртвените оброци. Така, Робертсон Смит споменува пример за брзо убивање и јадење на плен, поради потребата месото да се изеде пред животот да ги напушти топлието месо и крв.¹¹⁹ Тоа е најбуквалниот начин сите кои учествуваат во церемонијата да апсорбираат дел од животот на жртвата во себе. За разлика од другите, обични оброци, овој ритуал силно ја изразува врската, нејзиното воспоставување или потврдување меѓу верниците, делумно и преку тоа што дел од крвта се излива на олтарот, меѓу нив и божеството.¹²⁰ Во ваквото жртвување има

¹¹⁷ *Encyclopedia Britannica* (9th edition), 1886, 132.

¹¹⁸ Но, важно е да не се замаглат концепциите на поврзувањето со другите, заедничкото и разликите (и во теоријата на Робертсон Смит и во таа на Диркем). Имено, идејата за „унифицирана средина“ не имплицира примордијална индистинктност, затоа што со другите се поврзува преку препознавањето на сопствената различност. Иако идејата на заедничкиот култ и општествено-организирање е во тоталитетот како цел која се постигнува, тоа не значи дека индивидуата и партикуларните дејства и значење не се посебно важни.

¹¹⁹ Сировото месо се сметало за „живо“ во хебрејскиот и сирискиот јазик, ова продолжува да се употребува во многу современи словенски јазици.

¹²⁰ W. Robertson Smith, *op. cit.*, 320.

два фактора: дарувањето на крвта на божеството и примањето на крвта и месото од страна на учесниците во ритуалот.

Робертсон Смит забележува како во развојот на идејата за жртвувањето постојат фази на неприфаќање на какво било убивање на животно доколку не е во жртвен контекст и подоцнежнo надминување на таквото правило. Идејата дека божеството, односно светиот предок, има право на сите колења на животно потекнува од религијата на роднинските врски. Со тоа што предокот е и самиот дел на племето, неговото учество во (жртвената) гозба е само еден аспект на правилото дека ниеден припадник на кланот не смее да биде исклучен од споделувањето на жртвата. Хебрејските племиња долго го задржале правилото дека секое „леgitимно“ колење е жртвување, дури и после дозволата за семејно (во смисла на „куќно“) организирање на жртвувања.

Со тоа што религијата во раните општества е колективна дејност, вообичаениот тип на обожување на хебрејските племиња е есенцијално социјален. Затоа жртвувањето е јавна церемонија на заедништво на кланот, најчесто со весел и прославувачки карактер. Во оваа смисла жртвувачкото прославување на Адонаи и на Баал формално се многу слични, обележани од радосниот карактер на ритуалите, а истото важи и за култовите во Грција и Италија и локалните култови на земјоделски заедници - жртвата е придружена со гозба, а гозбата не може да се одржи без жртва.¹²¹ Идентитетот на религиозни пригоди и сезони на прослави може да се земе како детерминирачка карактеристика на старите религии: кога луѓето го среќаваат своето божество тие се радосни заедно,¹²² а секогаш кога се заедно и радосни постои желбата божеството (односно светиот предок) исто така да биде присутно. Верувањето во ваква блискост со божеството, дека меѓу луѓето и него постојат врски кои не можат лесно да се прекинат, доаѓа од верувањето дека божеството (односно предокот) е дел од истата природна заедница. Практичната религија е само вид на социјална должност, дел од секојдневниот живот кој се подразбира, кој владее со фиксни правила за чие почитување се подготвувани сите, уште од најраното детство.¹²³

---

¹²¹ W. Robertson Smith, *op. cit.*, 236-237.

¹²² И Диркем повторува дека доколку се апстрахираат погребните ритуали, тажниот аспект од секоја религија, карактеристично за тотемскиот култ е што се слави со песни, танци, драматични изведби и општ карактер на разиграна веселост.

¹²³ W. Robertson Smith, *op. cit.*, 238.

Одбивањето да се прифати дека за раниот човек тотемското животно има толку голема важност, Робертсон Смит го отфрла, објаснувајќи дека не се работи за верување во светоста на животното како што би очекувале модерните луѓе. Раниот човек, според него, немал концепција за светоста на човековиот живот која постои во современиот свет. Животот на соплемениците го сметал за свет, не затоа тие биле луѓе, туку затоа што биле соплеменици. На ист начин животот на неговото тотемско животно е свет, не затоа што се работи за живо суштество, туку затоа што имаат исто потекло и ист принцип.¹²⁴

Во ритуалите на жртвување дури и кога „нечисто“ животно се нуди како жртва, тоа го менува статусот и станува свето. Божеството на кое му се посветува е она кое ја штити светоста на жртвата. Во некои случаи верниците преку митски зборови или преку симболичко преправање ја нагласуваат нивната врска со жртвата, а со тоа и со божеството, затоа што се работи за двојна асимилација (жртва-клан и жртва-божество, а со тоа и клан-божество). Робертсон Смит споменува дека жртвувањето се ограничува на свечени пригоди, вообичаено во сезоната со многубројни и чести церемонии, за да се подвлече важноста на заедничката прослава. Во сите тотемски заедници, верниците учествуваат во јадење на телото на тотемот, што во профани околности е забрането. Друго општо правило е дека светото животно е забранета храна, со тоа што ги претставува предокот и кланот. Доколку тотемот со кој се манипулира за време на годишните свети свечености се сведе на остатоци, тие се чуваат од дофатот на профаните членови на племето, односно од допирот надвор од свети околности.¹²⁵ Жртвувањата на животни кои не се јадат вообичаено не се нови, туку токму тие ја имаат презервирано карактеристиката на најстарите жртвени ритуали. Површен поглед на обичните жртви на домашни животни кои вообичаено се користеле за храна прави тие да изгледаат како базирани на сосема инакви правила. Но, Робертсон Смит смета дека следејќи ги компаративните докази, мора да се заклучи дека со тоа што сите видови жртвување во почетокот биле чинови на кланот, дека и тие во нивното потекло биле ретки и свечени понуди на жртви чии животи биле вообичаено сметани за свети, затоа што биле роднини на племето и на нивното божество, односно предок. Ваквата почит се изразува кон домашните животни во многу сточарски култови. Робертсон Смит нагласува

---

¹²⁴ W. Robertson Smith, *op. cit.*, 266.

¹²⁵ Опширни примери во W. Robertson Smith, *op. cit.*, 250-277.

дека треба да се прави дистинкција меѓу светите домашни животни од сточарските племиња¹²⁶ – давачите на млеко; и светите животни од див или полуприпитомен вид, кои се вообичаено опкружени со строги табуа затоа што учествуваат во божествена природа. Оваа втора класа на свети суштества е постара од припитомената, секако, и Робертсон Смит смета дека набљудувањата на племенскиот живот на сите краеве на светот покажува дека верувањето во свети животни, слични на семејствата на луѓето, е најсилно изразено во заедници кои не се сточарски.¹²⁷ Всушност, во најпримитивните времиња, дистинкцијата на вообичаени и невообичаени жртви, карактеристична за подоцнежниот паганизам, не постои. Во обата случаи светата функција е чин на целата заедница, која се разбира како круг на исто потекло, членови поврзани едни со други и со нивното божество преку партиципирање во еден живот, или месо и крв.

Пролевањето на крвта на свето суштество значи нарушување на светоста на животот кој се пренесува низ секој член, човечки или ирационален, на светиот круг на заедницата. Колењето на жртва во свети околности е дозволено затоа што така светоста не се нарушува, туку се нагласува. Човекот „...ја запечатува својата мистична поврзаност со својот бог“.¹²⁸ Верувањето во крвта како специфично света, односно како носител на животниот принцип, а со тоа и верувањето дека со конзумирање на крвта на друго живо суштество се апсорбира и неговата природа, се појавува во многу форми кај примитивните народи, вели Робертсон Смит.¹²⁹ Во деловите на светот во кои припадниците на племето имаат привилегија на избирање на специјален свет тотем, наместо кланскиот, или покрај кланскиот, врската меѓу нив и видот се гледа како света само доколку ја запечатат со свет чин на убивање на тоа суштество, и, доколку е можно (во зависност од видот), употреба на неговата крв. Најпозната примена на идејата за споделувањето на крв-

¹²⁶ W. Robertson Smith, *op. cit.*, 277.

¹²⁷ W. Robertson Smith, *op. cit.*, 337.

¹²⁸ Во подоцнежното време постоело верувањето дека споделувањето на било каква иста храна меѓу двајца е доволно за воспоставување на еден вид на света врска меѓу нив, но во тотемските култови правилата на поврзување се многу построги, затоа што се базираат на света врска со еден вид на суштествување (а со тоа и месото и крвта) и специфичен животен принцип (W. Robertson Smith, *op. cit.*, 295).

¹²⁹ Впрочем, јадењето на дел од месото на силни карнивори било за да се присвои нивната храброст или сила – ова е типичен пример на принципот на сличност од симпатичката магија.

та е онаа на братството по крв, примери за што се наоѓаат насекаде низ светот и тоа и во современиот свет.¹³⁰ Робертсон Смит забележува дека во раниот јудаизам светоста на олтарот е исто така суспендибилна на опаѓање, затоа постои потребата за годишно обновување преку попрскување со света крв. Оваа концепција не може да се објасни преку сложеното учење на *Сџариоџ завейџ*, но е совршено разбирлива како остаток од примитивните идеи за жртвувањето, во кое олтарот е вид идол, а неговата врска со верниците периодично се реосветува преку споделување на ист принцип (во случајот тоа е крвта), што ја гарантира обновата на врската меѓу божеството и верникот.¹³¹

Ритуалите со невообичаена форма, кои подоцна биле поврзувани со идеи на грев и искупување на гревот, во одредени случаи биле модерни претставници на она кое може да се смета за примитивни сакраменти, кои се одржувале поради силата на навиката, без какво било подлабоко значење кое би кореспондирало со чудната свеченост на нивната форма. *Piacula* (даровите на искупување кои служат за повторно воспоставување на врската со божеството), прославувани годишно во повеќе култури, не нужно потекнуваат од растечкото чувство за грев, грешност и стравот од гневот на божеството (иако овие причини подоцна биле од оперативна важност), туку често се само преживевани годишни жртвувања на поврзување со телото и крвта на свето животно.¹³² Годишното дарување задржува некои од елементите на најстарото жртвување, како идејата за месо толку свето што може да се јаде само во рамките на света тајна, на пример. Погрешно е да се верува, тврди Робертсон Смит, дека годишните религиозни гозби датираат од почетокот на земјоделскиот период, поради внимателното мерење на времето и пресметувањето на годишните доба, сеидбата и жетвата, затоа што сакраменти се наоѓаат низ целиот свет. Некои од сакраментите вклучуваат директно поврзување со телото на животното, но често идејата е дека теантропската жртва е премногу света за да биде третирана како било освен со најголема можна почит. Во голем број племиња таа е заштитувана од манипулации со криење, горење, закопување или потопување. Не би било точно примитивните *piacula* да се поврзат со експлицитни идеи за грев и прошка. Тие потекнуваат од чисто натуралистичка концепција за светоста и нивното значење е во мистичните рела-

---

¹³⁰ W. Robertson Smith, op. cit., 297.

¹³¹ W. Robertson Smith, op. cit., 390.

¹³² W. Robertson Smith, op. cit., 385.

ции во религиозната заедница кои се истрошуваат и мора да бидат обновувани одвреме-навреме. Доказот за тоа дека жртвите со пијакуларна форма не се нужно поврзани со искупување на грев и страв од божеството, Робертсон Смит го гледа во искупувањето на Јом Кипур, кое служи за чистење на луѓето од сите нивни гревови.¹³³ Се работи не за акутно искупување, кое е веќе сторено преку ритуали на каење или преку специјални *piacula* за специфични прекршувања, туку за годишна интроспекција, каење и поправање на стореното. Денот на искупување е институција порана од Песак, за чие одбележување може да се тврди дека, иако ритуалот на попрскана крв има заштитна ефикасност, е карактеризирано со отсуство на форми на понижување или себе-редуцирање. Значајно е тоа што Робертсон Смит инсистира дека важноста на ритуалот на жртвување за општеството преживува и по губењето на важноста на оригиналната функција. Поврзувањето со божеството или светиот предок, како и одржувањето на ритуалот низ вековите и по опаѓањето на светоста во светот се должат на рационализацијата на чиновите, преку етиолошките митови, а подоцна и преку алегориите и сказните.

Во обидот за дефинирање на природата и на социјалната функција на жртвувањето, Мос и Убер се благодарни за првите чекори во истражувањето на проблемот направени од Тајлор, Фрејзер и Робертсон Смит, предлагајќи нивна теорија, односно повеќе хипотеза отколку теорија, која би била посеопфатна, со заедничка концепција на сите факти со кои се располага за ова опширно подрачје, координирани во еден систем. Теориите за жртвувањето се стари колку и религиите, но за да се разбере научниот карактер на жртвата-дар, на жртвата-оброк, на жртвата-завет и слично, во рамките на ритуалната практика мора да се разгледаат примерите од различните заедници, за што Мос и Убер се благодарни на англиската антрополошка школа.¹³⁴ Тајлор, споредувајќи ги фактите од различните раси и цивилизации, формулирал генеза на формите на жртвување во *Примитивна култура*, резимираат Мос и Убер. Според Тајлор, жртвата е дар за натприродните суштества, преку која човекот се приближува кон нив. Кога божествата се оддалечиле од човекот, по губењето на иницијалната општа светост на светот, потребата да се продолжи со нивно дарување направила да се појават жртвените ритуали кои на духовните супериорни суштества им носат и продуховени дарови. На дарот од

¹³³ W. Robertson Smith, op. cit., 489.

¹³⁴ M. Mauss, H. Hubert, „Essai sur la nature et la fonction du sacrifice“, 5.

тој тип му се припишува „омаж“ на нешто, за кое верникот не очекува возврат. Оттаму, го резимираат ставот на Тајлор, доаѓа до поврзувањето на жртвата со негирање и откажување, односно идејата за себе-жртвување во ритуалот. Мос и Убер сметаат дека колку и оваа теорија да ги објаснува фазите на моралниот развој на феноменот, таа не ги објаснува механизмите, туку само ги дава старите популарни концепции во модерен јазик. Тие се согласуваат дека во оваа теорија барем делумно има историска вистинитост. Точно е дека жртвата до одреден степен е токму за верникот да се поврзе со божеството, односно преку давање на дар да добие извесни „права“ врз божеството. Нахрането и задоволно, смилостивно божество, секако е во прилог на одржувањето на благосостојбата на верникот. Но, Мос и Убер не се согласуваат само со забележување на фактот, туку сметаат дека треба да се објасни неговото потекло. Затоа, тие сметаат дека Робертсон Смит во *Релиџијата на Семитиите* бил првиот кој дал разумно објаснување за жртвувањето, инспирирано од анализата на ритуалните механизми во тотемизмот. Имено, разбирањето на организацијата на тотемскиот клан му ја објаснило идејата за семитското семејно организирање, но и го поттикнало да ја разбере целта на жртвата во тотемизмот. Во него, тотемот или божеството е во роднинска врска со членовите на кланот. Преку споделувањето на телото и крвта, ритуалот служи за гарантирање на заедничкото живеење благодарение на роднинските врски на тотемското суштество со членовите на кланот и на членовите на кланот едни со други. Ритуалот служи за постојано повторно воспоставување на заедништво. Според Робертсон Смит, жртвувањата преку алијансата по крв и преку заедничкиот оброк се наједноставните начини да се добие тој посакуван резултат. Во ситуациите во кои тотемското суштество се конзумира во светото време, или симболички се инволвира во свет оброк, се работи за принципот на асимилација на едни суштества во други, за да се докаже дека сите се всушност едно суштество. Според ова, секое жртвување може да се сведе на повторно воспоставување на прекината врска, а секоја жртва да се смета за ритуал на искупување, што според Робертсон Смит е карактеристично во жртвувањето и многу по надминувањето на тотемизмот.¹³⁵ На овој начин се објаснува и дихотомијата свето-профано, односно чисто-нечисто. Со развојот на заедниците и заменувањето на старите тотеми со домашни животи, или барем припитомени видови, тие фигурирале како жртви ретко, во строго контролира-

---

¹³⁵ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 6-7.

ни свечени услови. Поради ова тие станале премногу свети за да бидат допирани од профани суштества и можеле да бидат третирано како жртва само од најпосветените членови на заедницата. Нивните остатоци биле уништувани, за да се спречи можниот контакт на светото со профаното. Ова е типичен случај во кој светоста на жртвата се претвора во нечистотија (светото е позабрането од нечистото профано). Мос и Убер забележуваат како "...амбигвitetот на природата на светите нешта кој Робертсон Смит така восхитувачки го расветлил, му овозможил да ги објаснува овие трансформации".¹³⁶ Всушност, Робертсон Смит покажува како чистото и нечистото не се спротивности кои се исклучуваат, „...туку се два аспекта на религиската реалност“.¹³⁷ Религиските сили се карактеризираат со нивниот интензитет, важност, достоинство и одделеност од она кое е нерелигиозно. Начинот на кој така карактеризираниите религиско-религиозни сили се екстериоризираат не е нужно определен од нивната природа, затоа што тие се употребуваат со разни цели, во зависност од контекстот на просторот и времето, митовите и ритуалите кои се употребуваат и слично. Така, Мос и Убер го објаснуваат фактот што жртвениот механизам задоволува религиозни потреби со екстремна разлика – тој има ист амбигвitet како и самите сили. Се работи за серии на дијалектички спротивности, затоа жртвата ја претставува и смртта, а не само животот; болеста, а не само здравјето; таа ја претставува и вистината и

¹³⁶ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 7.

¹³⁷ M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 59. Иако Диркем го пофалува Робертсон Смит, сметајќи дека „ ... една од најголемите заслуги за науката за религијата е што тој фрлил светлина врз амбигвitetот на поимот на светото“ (É. Durkheim, op. cit., 584), тој исто така смета дека „ ... иако Робертсон Смит имал остра смисла за амбивалентноста, никогаш експлицитно не ја објаснил“, туку се ограничил на тоа да покаже дека со тоа што сите религиски сили се интензивни и контагиозни, кон која и насока да е нивното влијание, треба да им се пристапува со внимателност и почит (Ibid). Се чини, според тоа како Диркем го чита Робертсон Смит, дека сличноста која тој ја нашол меѓу креативните и заштитните сили и уништувачките и заканувачките сили е во односот на субјектот кон нив, и покрај контрастите кои ги разликуваат. Сепак, тоа не објаснува како лошите сили ги имаат интензитетот и контагиозноста на нив спротивните, ниту како воопшто овие сили се со религиска природа. Исто така, енергијата и насилноста типична за двата вида сили не објаснува како, и покрај конфликтот меѓу нив, тие се совршено способни да се трансформираат едни во други, смета Диркем (É. Durkheim, op. cit., 588). Сепак, прашање е колку тоа било нужно во теоријата на Робертсон Смит, кој конзистентно се има ограничено на истражувањето на разни аспекти на религијата на Семитите, но не и на мета-теоријата на сопственото истражување.

лагата; и гревот и заслугата.¹³⁸ Жртвата, за Мос и Убер, е начин на концентрација на религиозното, таа го изразува, го инкарнира, го

¹³⁸ Гордон К. Бут (Gordon K Booth, “The Fruits of Sacrifice. Sigmund Freud and William Robertson Smith”, Scottish Corpus of Texts and Speech, Document 682, Continuum Publishing, <http://www.scottishcorpus.ac.uk/corpus/search/document.php?documentid=682>), го критикува Робертсон Смит, тврдејќи дека негов проблем бил тоа што му недостасувале концептите и терминологијата кои подоцна ги вовел Зигмунд Фројд (Sigmund Freud) за објаснување на функционирањето на потсвеста.

Амбивалентноста на Робертсон Смит и на Мос и Убер кај Фројд е *амбивалентноста* (во „Das Tabu und die Ambivalenz der Gefühlregungen“, *Totem und Tabu*, Leipzig & Vienne, 1913, 17-68). Круцијално е тоа што Робертсон Смит нема идеја за поимот на амбивалентноста, тврди Бут, односно за симултаното присуство на спротивставени чувства, како љубов и омраза. Според него, се чини дека поларни емоции не можат да се појават истовремено кај индивидуа или кај група, туку се резултат на промените во ставот со изминувањето на времето или со промената на околностите. Фројд, тврди Бут, отпрвин бил привлечен од идеите за жрвувањето на Робертсон Смит затоа што му помогнале да ги разбере случаите на длабока емоционална амбивалентност кај неговите пациенти. Во чинот на жртвувањето постојат истите котрадикторни чувства – светото е објект на табу. Светото животно не смее да се јаде, а чинот на жртвување ги подразбира токму неговото убивање и јадење. Роднинската врска се обновува преку периодичното убивање на тотемското суштество, односно, подоцна, на теантропската жртва. Затоа она кое инаку би било сквернавање, е врвен чин на пристапување во однос со светото. Во *Тотем и табу* Фројд споменува дека после убивањето на тотемскиот оброк следува симболичко жалење, како еден вид ретрибуција за чинот. Во сето излагање на Бут ова не покажува како Робертсон Смит има недостаток на разбирање на дијалектиката на ритуалот и на религиозните феномени, ниту дека Фројд има поголемо или инакво разбирање. Бут пишува дека објадата се согласуваат за истото, но онаму каде Фројд видел чин карактеризиран од интензивни чувства на колективна амбивалентност, Робертсон Смит „малку неуверливо“ ја припишал појавата на чувство на вина, а со тоа и концепцијата за грев, на продуктувачките ефекти на подоцнежната религија која ги вовела идеите за каење и искупување.

Иако Робертсон Смит колебливо ги прави овие компарации и аналогии, тоа го прави поради претпазливост, а не поради недостаток на разбирање на основните концепции со кои сосема сигурно владее. Религијата на Семитите, како и религијата општо, избобилува со спротивности. Мари Балмари (Marie Balmari) разгледува ситуации од Библијата од психоналитички аспект, постојано посочувајќи на примерите на спротивности (*Le sacrifice interdit – Freude et la Bible*, Grasset, Paris, 1986). Ги разгледува опозициите: верници-неверници и сличноста на тоа што се случува во нивните срца (M. Balmari, op. cit., 21-45), љубовта кон ближниот и ближниот како туѓ (op. cit., 45-71), жртвата на Авраам-нежртвата на Исак (op. cit., 183, 195). Така, дури и во примери во кои наизглед нема коинциденција на спротивностите, како концепцијата за Рајот, таа наоѓа поларна спротивставеност – во Рајот се застапени родовата разлика, грешноста и безгрешноста, спокојот и ставот

носи. Дејствувајќи преку неа се дејствува врз религиозното, се раководи со него, тоа се привлекува и апсорбира или се оддалечува и елиминира“.¹³⁹

На овој начин се разбира дијаболичноста на ритуалите – двата вида на религиско дејствување преминуваат еден во друг, ритуалите кои се чинат спротивставени всушност имаат речиси идентични механизми.

(op. cit., 274). Некоректно е да се верува дека Робертсон Смит, посветен истражувач на религиите, не ја забележал очигледната дијалектика, или пак дека ја забележал, но одлучил да ја игнорира.

Идејата за амбивалентноста е Аријаднина нишка во опусот на Фројд и особено важна и во делото на Карл Густав Јунг (Carl Gustav Jung). Сабине Шпилрајн (Sabine Spielrein) во обидот за помирување на психоанализата, еволутивната теорија и развојната психологија, во концепцијата за сексуалниот нагон како збир на деструктивен и на трансформаторски инстинкт, односно концепцијата за деструкција како причина за настанувањето (Sabina Spielrein, “Die Destruktion als Ursache des Werdens”, *Jahrbuch für psychoanalytische und psychopathologische Forschungen* IV, 1912, 465-503) ги антиципира идеите за нагонот кон смртта наспроти нагонот кон животот на Фројд и идеите за нагонот за трансформација кај Јунг. *Антиципира* е можеби пресилен збор, затоа што нејзиното истражување е под менторство на Јунг, а со влијанија на Фројд, но Бруно Бетелхајм (Bruno Bettelheim), на пример, тоа го навестува, во Bruno Bettelheim, “A Secret Asymmetry”, *Freud's Vienna and Other Essays*, Alfred A. Knopf, New York, 1983. Треба да се внимава, меѓутоа, инхерентната амбивалентност во истражувањето на светото да не се замени со концепцијата на енантиодромија на Јунг. Енантиодромија е вид на *coincidentia oppositorum*, карактеризирајќи се со ритам на позитивно и негативно, добивка и губиток, темнина и светлина. Нешто поминува во својата спротивност, меѓутоа, дури кога ќе стане преобилно – иницијалната ситуација се надминува поминувајќи во ново (спротивно) ниво (C. G. Jung, *The Archetypes and the Collective Unconscious*, 2nd ed., (R. F. Hull, transl.), Routledge, London, 1981, 38. 215, 299). Така, кај Јунг постои концепцијата за искуство на трансцендентноста на животот: ритуалните искуства го покажуваат вечното продолжување на животот преку трансформација и обновување, најчесто преку разликата меѓу моменталните конкретни манифестации и идејата за вечното обновување, преку претставувањето на смртта и повторното раѓање на божеството или на херој налик на божество (C. G. Jung, op. cit., 215). Ниту пак идејата за светото како спој на спротивности треба да се идентификува со претпоставката дека спротивното произведува спротивно, напротив, се работи за сосема различни концепции. Во теоријата на магијата произведувањето на слично од сличното е еден од основните принципи. Мос и Убер во „Општа теорија на магијата“ покажуваат како претпоставката за правилото за контрарност е неоснована. Спротивното се произведува од спротивното, единствено преку интермедијарното слично (M. Mauss, H. Hubert, “Esquisse d’une theorie generale de la magie”, 49).

¹³⁹ M. Mauss, H. Hubert, „Essai sur la nature et la fonction du sacrifice“, 59.

Од друга страна, кога роднинската врска на луѓето со животните престанала да им биде блиска на Семитите, човечката жртва ја заменила животинската, како единствен преостанат начин за воспоставување на директна размена на крв меѓу кланот и божеството. Но идеите и обичаите кои во општеството го заштитувале животот на индивидуите, со пропишувањето на антропофагија направиле жртвениот оброк да престане да се практикува. Но, од друга страна, има и друга линија на опаѓање на светото. Така, малку по маку, светиот карактер на домашните животни кои сепак секојдневно се профанизирале во животот и исхраната на племињата, почнал да се брише. Божественоста повеќе не можела да биде поврзана со животинските форми, во оваа смисла жртвата, оддлечувајќи се од божеството, се приближила до човекот. На тој начин, за да се објасни понудувањето на дар, тој се претставувал како понуда од луѓето на божествата, од што настанала идејата за жртва-дар. Истовремено, тврдат Мос и Убер, сличноста на ритуалот на казна и искупување (на грешката) и на општата форма на ритуалната жртва, симболичниот чин на „давање на крв“ (размена или асимилација на потеклото, односно крв како понуда на нешто сопствено и значајно, и слично) и други аспекти блиски на ритуалите за воспоставување на врска, им дало еден вид на казнен карактер, на тој начин трансформирајќи ги во ритуали на искупување.¹⁴⁰

Пред истражувањата на Робертсон Смит, тврди Диркем, жртвувањето било сметано за омаж или дар, задолжително или опционално, аналогно на дарувањето на владетелот од страна на поданикот. Но, две фундаментални карактеристики на ритуалот

---

¹⁴⁰ На ваквите истражувања им се придружуваат тие на Фрејзер и на Џевонс. Мос и Убер нив ги определуваат како „теолошко хиперболизирање на учењето на Робертсон Смит“ (M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 7). Во контекст на теоријата на Робертсон Смит работи и Хартланд, а Фрејзер го подобрува рудиментарното разбирање на жртвувањето на божеството на Робертсон Смит, поврзувајќи ја идејата за жртвувањето на божеството со идејата за аграрните демони, на пример. Идејата за роднинската врска меѓу тотемската жртва и божеството служела за објаснување на годишните ритуали во светото време: во нив се одвивал мимезис на жртвување на божеството и негова симболичка комеморација. Фрејзер на ритуалите посветени на духовите, односно демоните кои ја овозможуваат вегетацијата, им ја приближува тотемската жртва. Мос и Убер сметаат дека тој јасно покажува како од жртвата и заедничкиот оброк на асимилација на божеството, односно светиот предок, потекнува аграрното жртвување во чии рамки за одоброволување на божеството на полињата и вегетацијата на крајот на годината се одвива чин на негово убивање и конзумирање (M. Mauss, H. Hubert, op. cit., 8).

не можат да се објаснат со ова гледиште: фактот дека жртвувањето е најчесто во вид на оброк, што значи дека супстанцијата на жртвата е храната; и фактот дека, доколку е оброк, верникот кој го нуди оброкот учествува исто толку колку и инстанцата на која ѝ го нуди. Ова, смета Диркем, Робертсон Смит прв го забележал во *Предавањата за религијата на Семитите* VI-XI. Определени делови од жртвата се резервирани за божеството (односно, светата инстанца кај Диркем, кој и овде конзистентно не инсистира на божество), други им се нудат на оние кои учествуваат во ритуалот и тие ги конзумираат (затоа во *Библијата* жртвата често се нарекува „оброк подготвен пред Бога“). Во некои заедници оброкот служи за воспоставување на вештачка роднинска врска меѓу учесниците. Во роднинска врска се суштества кои споделуваат исто месо и иста крв, а со тоа што храната служи за обновување на телесната супстанција, споделувањето на храната е слично на споделувањето на потеклото. Според Робертсон Смит, резимира Диркем, „...целта на жртвените прослави е верниците и божествата да се поврзат како исто месо, да го врзат јазолот на роднинска врска меѓу нив“.¹⁴¹ Благодареејќи на ваквото гледиште, жртвувањето се гледа на нов начин – суштината не е само во значењето на откажување и лишување, туку на поврзување. Диркем е внимателен, тој не тврди дека она кое прославите на жртвување го постигнуваат резултира само од фактот на делење на храната. Светоста кај човекот не може да се постигне со едноставниот факт на споделување на трпезата со божеството (светото суштество), туку преку природата на храната која се конзумира, односно благодарение на фактот што таа е света. Доколку се работи за конзумирање на месото на некакво животно, тоа се прави по долга серија на ритуални подготовки и прочистувања, преку чинот на трансформација на животното во потполно свето суштество. Поради фактот на контагиозноста на светото, светоста на храната се пренесува на сите оние кои во контролирани услови на прослава ја конзумираат. Ова, меѓутоа, не го омаловажува фактот дека поврзувањето преку споделувањето на храната е еден од главните елементи на жртвувањето, за што Диркем бара докази во ритуалната практика на австралиските племиња. Со убивањето на тотемското животно, се влегува во директна комуникација со светиот принцип кој се наоѓа во него. Разликата Диркем ја лоцира во тоа што животното е природно свето, а во примерите на ритуално жртвување тоа ја прима светоста вештачки, преку серијата ритуали на жртвување.

---

¹⁴¹ É. Durkheim, op. cit., 481.

Во теоријата на Диркем, функцијата на светото поврзување е во потврдувањето на принципот на кланот – сите членови на кланот содржат вид на мистична супстанција од која е сочинета душата, која е супериорниот дел од нивното суштествување, затоа што доаѓа од светиот предок. Доколку не се надоместува енергијата која природно, со текот на времето се губи, дури и најдуховните сили ослабуваат. Потеклото на потребата од позитивниот култ е во голема мера засновано на потребата специјалниот статус на членот на племето, и на племето како целина, да бидат постојано одржувани. Припаѓањето на тотемот и безбедната добросостојба зависат од периодичното обновување на тотемскиот принцип – во тоа е нужноста од светите времиња и контактот со светото на светиот простор. По принципот на еднаквост, доволно е периодично присвојување на делови од тотемските суштества во свет контекст, како и навраќање на времето на светите предци преку споменување на приказните кои се однесуваат на нив-митовите.

Диркем смета дека Робертсон Смит со генијална инспирација имал интуиција за овие факти и без да има податоци за нив. Тој успеал да дојде до идејата дека на почетокот, животното кое се нуди во жртвувањето мора да биде сметано барем за речиси-божествено и за роднина на оние кои го понудуваат, преку серија на чудесни заклучоци, се восхитува Диркем. Карактеристиките на жртвувањето кај Робертсон Смит се токму карактеристиките преку кои се дефинира тотемскиот вид. Тој претпоставувал, без да има фактичка основа, дека тотемизмот мора да имал ритуали на поврзување и асимилација, кои ги истражува Диркем. Вака разбраното жртвување тој го сметал за основа на севкупната институција на жртвата. Така, жртвата прво се воведува не за да создаде врска на вештачко роднинство меѓу човекот и неговите божества, туку да ја одржи и обнови природната роднинска врска која постоела на почетокот. Чудесниот заклучок до кој дошол Робертсон Смит за Диркем е дотолку поинтересен, поради нерасполагањето со коректни податоци. Имено примерите од тотемизмот¹⁴² кои Робертсон Смит

---

¹⁴² Диркем е внимателен и на ова ниво – тој не може да тврди дека постои доказ дека ваквото жртвување е нужно инхерентно на тотемизмот, ниту дека е почетната точка на сите видови жртвување. Но, со тврдењата на Робертсон Смит и идејата за светото време, колку и универзалноста на ритуалот на жртвување вака разбран да не може да се застапува без резерва, никако не може да се сомнева во неговото постоење. Поврзувањето со божеството и луѓето преку ритуален оброк е еден од најосновните ритуални чинови, и карактеристичен и за најрудиментарните типови на религија. Роберт Алун Џоунс (Robert Alun Jones) забележува дека длабокото влијание на Роберт-

ги употребува воопшто не се репрезентативни, поради што Диркем смета дека неговите заклучоци мора да биле резултат на генијална интуиција.¹⁴³

Сепак, колку и да е Диркем восхитен од работата на Робертсон Смит, тој додава дека новите факти ја поткопуваат неговата теорија. Ако иманентно се следи Робертсон Смит, може да се тврди дека поврзувањето со предокот или божеството иницијално не е само есенцијален елемент на жртвувањето, туку и негов единствен елемент. Според Робертсон Смит, не само што е грешка да се редуцира жртвувањето на самиот чин на понуда, туку самата идеја за понуда на нешто на почетокот била отсутна, пројавувајќи се дури подоцна, под влијание на надворешни околности. Исто така, Диркем смета дека Робертсон Смит бил на ставот дека идејата за понудувањето на дар на божеството не само што не помогнала да се разбере ритуалниот механизам, туку и го маскирала. Концепцијата на божеството подразбира априори дека тоа треба да се грижи за луѓето, за тие да бидат заштитени и да имаат храна. Затоа жртвување преку дар во вид на храна за божеството нема смисла – контрадикторно е човекот да очекува дека боговите очекуваат храна од него, кога благодарейќи на нив тој добива храна. Заклучокот на Робертсон Смит е дека комбинираната идеја на жртвување-дарување можела да се јави само во „големите“ религии. Се работи за социолошко поврзување – во развиените религии светот ја губи светоста и божествата се одделени од нештата со кои иницијално биле споени. Затоа тие се конципираат повеќе како владетели на земјата и нејзините производи и затоа понудата на тие производи има смисла доколку се разгледува како понуда на владетелот во замена за правата кои тој им ги дава. Робертсон Смит смета, меѓутоа, дека оваа нова интерпретација е оригиналната идеја, само из-

---

сон Смит врз Диркем направило тој да се посвети на современо истражување на институцијата на жртвувањето, а дека современо мета-истражување објаснува зошто таквата врска е важна за разбирање на некои од поентите од Елементарните форми на религиозниот живот. Со тоа што Диркем се повикува на компарација на Тајлор, Фрејзер, Убер и Мос, но се фокусира на Робертсон Смит, третманот на жртвувањето во делото е неочекувана комбинација на спекулативна реконструкција на раното хебрејско општество, амбивитетот на австралиските етнографски податоци и реформулација на Кантовата етика во општествен контекст (Robert Alun Jones, “Robertson Smith, Durkheim, and sacrifice: An historical context for *the elementary forms of the religious life*”, *Journal of the History of the Behavioral Sciences*, Vol. 17, Iss. 2, April 1981, 184–205).

¹⁴³ É. Durkheim, *op. cit.*, 482-485.

менета и корумпирана. Кога поимот дека идејата за сопственоста го прави материјално сето она кое го допира станува дел од жртвувањето, жртвата се изопачува и се претвора во трговска размена меѓу човекот и божеството.¹⁴⁴ Диркем смета дека овој аргумент може да се разниша. Имено, примерите на ритуалите кои тој ги дава се од најпримитивните заедници, а сепак во нив нема никакво појавување на мистични личности, нема духови или божества, туку нејасни, анонимни, неперсонални моќи. А сепак, она кое го претпоставуваат е токму расудувањето кое Робертсон Смит го смета за невозможно поради неговата апсурдност.¹⁴⁵ Ритуалите кои ги опишува Диркем служат за зголемување на фертилноста на животинскиот или растителниот вид кој е тотем на кланот, кои се свети. Светиот тотемски вид го инкарнира она кое Диркем на метафоричко ниво го смета за тотемско божество. Поентата на Диркем е дека тоа има потреба од помош за да го продолжува своето постоење. Човекот, преку годишните ритуали го гарантира постоењето на секоја генерација. Кога би престанал да ги прави ритуалите на прославата, светите суштества би опаднале и сосема би исчезнале. Во дијалектички однос, меѓутоа, човекот зависи од нив, затоа што без нив не би можел да постои, тој од нив ја зема силата за одржување на неговото духовно суштество и за стапувањето во релации со сè што го опкружува. Божествата се одржуваат благодарейќи на човекот, а тој се одржува благодарение на нив – вака се затвора кругот (ако воопшто кругот може да се затвори), кој, според Робертсон Смит е имплициран во самиот поим на жртвена понуда. Човекот „...на светите суштества им дава малку од она кое го добива од нив, а од нив го добива сето кое им го дава“, резимира Диркем.¹⁴⁶

¹⁴⁴ W. Robertson Smith, *op. cit.*, 390.

¹⁴⁵ É. Durkheim, *op. cit.*, 487.

¹⁴⁶ É. Durkheim, *op. cit.*, 488. Култот, значи, не е институиран само поради доброто на човекот, туку и на божествата. „Божествата“, пишува Дирем, „имаат потреба од него колку и верниците. Без сомнеж, луѓето не би можеле да живеат без божествата, но од друга страна, и божествата би се изгубиле кога не би биле обожувани. Затоа, целта на култот не е само да го донесе профаното во поврзување во светите суштества, туку и да ги одржи светите суштества живи, да ги обнови и пополни“ (*op. cit.*, 494-495). Во неговата социолошка теорија, Диркем ги поврзува механизмите на религиозниот ритуал и природата на функционирањето на општеството. Најдобрите делови од себе индивидуата ги добива од општеството, сè она кое ја детерминира како учесник во интелектуалната и моралната култура. Ако на човека му се одземат определувачките атрибути на природата кои доаѓаат од општеството, како јазикот, науката, уметноста, моралот, тој би се редуцирал на животно. Од друга

Покрај тоа, понудата која ја прави секоја година е по природата иста која ќе биде давана подоцна, во жртвувањата во вистинската смисла на зборот. Жртвувачот нуди животинско за неговиот животен принцип да се оддели од него за да може да го „нахрани“ божеството. Споменатите зрна прав кои се одделуваат од светите камења, на пример, и кои служат за оплодување на тотемските видови и обновување на светот, го прават тоа според механизам кој вообичаено е карактеристичен за жртвените понуди. Протекувањето крв е исто така вистинско понудување, на различни нивоа на развојот и на различни начини (врз свети карпи или врз олтари), но секогаш е понуда на божеството или предокот. Не може да се тврди дека идејата за понудата е скорешен цивилизациски производ.

Интичиума како свет ритуал на понуда кај Арунта ја содржи основата на системот на жртвување. Во полна форма, жртвата содржи два суштински елемента: чин на поврзување и чин на понуда на нешто¹⁴⁷. Верникот се поврзува со божеството преку тоа што симултано конзумира света храна и му нуди и на божеството. Сосема е логично, дури и без да се наведуваат примери, смета Диркем, дека жртвата е истовремено и чин на поврзување и чин на дарување или на откажување. Секогаш кога се нуди нешто, тоа се прави одрекувајќи се од тоа нешто. Така, кога верникот на божеството му нуди храна или некакво материјално добро, по дефиниција тој го одделува тоа од својата потенцијална употреба и му го нуди нему. Покрај тоа, додава Диркем, се чини дека жртвата, општо земено, а посебно жртвеното понудување, може да се понуди само на персонални суштества (или семи-персонални, во согласност со неговите ставови дека разбирањето на личноста е инакво во примордијалните заедници), што секако не е случај со примерите од Австралија. Тој тврди, значи, дека жртвата не може да зависи од природата на оној на кого се принесува. „Жртвата е независна од варијабилните форми на религиските сили и има подлабоки корени“.¹⁴⁸

Исто така, чинот на понуда е поврзан со идејата за морален субјект кого понудата треба да го задоволи. Затоа чиновите на жртвување полесно се разбираат ако се замисли дека се насочени кон личностни суштества. Но, ритуалните чиновите на австралиски-

---

страна, општеството не би постоело кога не би имало индивидуи со јазик, наука, уметност и морал.

¹⁴⁷ É. Durkheim, op. cit., 489-490.

¹⁴⁸ É. Durkheim, op. cit., 491.

те племиња повикуваат неперсонални сили. Диркем, сепак, не тврди дека тие биле доволни за директно од нив да се појави идејата за митски личности. Сепак, тој смета дека идејата се формирала во култот од природата на овие ритуали.

Идејата за тоа дека божествата им требаат на верниците, и обратно, е типично *do ut des* правило. Според Диркем преку него се експлицира механиката на жртвениот систем и на целиот позитивен култ. Во природата на светите суштества е и нивното однесување да биде амбивалентно – кога би било конзистентно еднополарно, не би се појавила идејата за нудење на дарови. Сфатени како космички животни принципи, тие се подложни на ритмот на животот, а дијалектиката на стварноста функционира низ осцилации. Циклусот на животната средина и циклусите на профаното и светото време наизменично следуваат едни по други. Животот е несигурен, затоа што околностите се несигурни и опасни, продолжувањето на видот се загрозува од разни фактори. Токму затоа одржувањето на средината и обновувањето на светото се нужен дел од постоењето. Покрај надворешните, физички опасности и кризи, се јавуваат и внатрешните и ментални кризи. Светите суштества се свети само затоа што се замислени како свети, доколку се престане да се верува во нив, нивната светост ќе престане. Токму затоа, она кое на Робертсон Смит му се чини нелогично, за Диркем е разбирливо – даровите кон светите суштества се дел од изразувањето почит кон нив. Светоста најјасно се екстериоризира кога сите верници учествуваат во споделена емоција, нарација и ритуал. Претставите за светото мора да се одржуваат¹⁴⁹ – во секојдневниот живот тие би паднале, ако не во заборав, тогаш во потисната состојба, поради што постојат начините за нивно ревитализирање, вадење на површина, директно поврзување со нив и нивно инкорпорирање во идејата за суштината на светот.

Ритуалите на позитивниот култ, и покрај нивната разновидност, карактеристично се радосни по карактер, полни самодоверба, ентузијазам, во очекување на радосниот исход кого го најавуваат и постигнуваат. Веќе споменатите ритуали на искупување не се весели по природа. Служејќи за искупување поради трансгресија на некакво религиско правило или како сеќавање на не-

¹⁴⁹ Диркем смета дека во филозофска смисла, истото важи за што било: нештата постојат само преку нивната претстава. Но, за религиските сили ова не може да се тврди, затоа што ништо во „изгледот“ на нештата не кореспондира со светоста. Светоста не се „преведува“, затоа што светоста која ја спознаваме е само појава (É. Durkheim, op. cit., 325-326, 493).

каков важен несреќен настан, тие имаат различна форма. Искупувачките ритуали, во смисла на жртвени ритуали со искупување или покајување како цел, можат да се вбројат под „пијакуларни“ ритуали. *Piaculum* ја содржи идејата за искупување на грев/грешка, но има и пошироко значење. Така, Диркем определува дека „...каква било несреќа, што било заканувачко, и што било кое предизвикува чувства на вознемиреност и страв поради стореното бара *piaculum*, односно пијакуларен ритуал“.¹⁵⁰ Интересно е што *Антрополошкиот речник на Макмилан (Macmillan Dictionary of Anthropology, 1986)* и изданието на англиски на *Елементарни форми на религиозниот живот (Elementary Forms of Religious Life, trans. Karen E. Fields, Simon&Schuster, New York, 1995)*, го определуваат Диркем како авторот кој го има воведено терминот во теоријата за религиите и ритуалите. Робертсон Смит, на кого Диркем често се повикува, прв го воведува терминот во *Предавања за религијата на семејството*. Така, Робертсон Смит ги определува пијакуларните и оракуларните ритуали како цели со невообичаени жртви;¹⁵¹ како „определени особено свечени жртвувања“ во кои се учествува во поврзување со света жртва преку крвта и месото, некогаш не преку нивно консумирање поради претераната светост на жртвата, туку со нивно уништување,¹⁵² „жртвување за отплаќање на грешките“.¹⁵³ Исто така, холокаустот, во смисла на општо горење на специфичен принос, иако сосема стара идеја, не била честа форма на жртвување, смета, освен на големи јавни прослави. На пример, турбулентните времиња пред еврејската независност направиле да се бараат нови начини за давање на жртва на божества за кои се верувало дека ги напуштиле верниците. Така, пијакуларните ритуали и скапите холокаусти биле уште повеќе акцентирани со фактот што сè помалку имало вообичаени жртвувања. Ако се остават на страна *piacula* и целите изгорени жртви (холокаустот), се чини дека според Левитскиот ритуал, дистинкцијата меѓу жртви споделувани и од верниците и жртви кои сосема биле посветувани на божеството, може да се сведе на дистинкција меѓу животински и растителни жртви.¹⁵⁴ Робертсон Смит ја употребува и формулацијата „...сите жртви се понуди со слободна волја и освен во ретки случаи на пијакуларен *oblatum*, дар, човечката жртва

¹⁵⁰ É. Durkheim, op. cit., 557.

¹⁵¹ W. Robertson Smith, op. cit., 219.

¹⁵² W. Robertson Smith, op. cit., 227.

¹⁵³ W. Robertson Smith, op. cit., 304.

¹⁵⁴ W. Robertson Smith, op. cit., 238.

и едноставните понуди како млекото и слично, објект на жртвата е давањето на материјал за жртвено спојување со божеството¹⁵⁵. И во најстарите нации идејата за жртвената понуда најјасно се определува преку света десетина,¹⁵⁶ која се давала на божествата од произведеното од почвата или водата. Пијакуларното дарување, за разлика од ова вообичаено дарување, е потешко, позначајно, со посилни импликации. Секако, очигледна е врската на жртвувањето со одоброволувањето на повисоката инстанца задолжена за добросостојбата на религиозната заедница. Идејата на мрзливиот бог се поврзува со идејата за негово „активирање“. Така, кога има ситуации на несреќа, како суша, болест, војна и слично, што покажува дека „задолженото“ божество не е веќе активно само од себе, нормално е да се заклучи дека роднинската врска со него се има изгубено или има ослабнато, како и дека преку свечена церемонија таа мора повторно да се воведо за да биде со иста сила како на почетокот. На тој начин светиот живот повторно се распоредува на сите припадници на заедницата. Според ова гледиште, беше нагласено и претходно, сите жртвени ритуали можат да се сметаат за искупувачки на некој начин, затоа што се работи за реактуализација на светото време од почетокот во кое врската со светоста била уште потполна и недопрена. Во општества со божества, врската со светото е често повторно воспоставување на хармонија со отуѓено божество, но идејата за жртвено поврзување секогаш ја вклучува рудиментарната концепција на пијакуларна церемонија. Затоа Робертсон Смит и нагласува дека во постарите, но и во поновите форми на семитскиот ритуал, поимите на поврзување и искупување се секогаш поврзани, со тоа што искупувањето е чин на поврзување, кој го брише сеќавањето на опаднатата светост и воведува супериорно постоење.¹⁵⁷ Робертсон Смит се прашува за разлозите за постепеното опаѓање на бројноста на вообичаените жртвувања и смета дека од една страна, тоа е поради постепеното губење на буквалната вера во роднинската поврзаност со растителните и животинските видови како врска меѓу божества и луѓе, а од друга страна, поради зголемувањето на бројот на луѓе и намалувањето на достапна храна, кое морало да се компензира со одгледување на домашни животни. Сепак, и понатаму не е јасно, додава, зошто и покрај овие влијанија, некои жртвувања и понатаму (а и до современата доба) го имаат задржано нивниот особено

---

¹⁵⁵ W. Robertson Smith, *op. cit.*, 245.

¹⁵⁶ Десетти дел од нешто кое се произведува, како религиозен данок.

¹⁵⁷ W. Robertson Smith, *op. cit.*, 348.

свет карактер, при што во многу случаи суштеството станува толку свето, што е забрането да се допира или јаде, ниту е јасно зошто опстојува специфична пијакуларна ефикасност која им се атрибуира на овие жртвувања, смета тој.¹⁵⁸ Пијакуларните понуди тој ги дели на општи и специјални. Така, обичен дар презентира во специфични просторно-временски околности, кој има поголема вредност од вообичаената, се смета за доволен да одоброволи божествен гнев или да искупи некаква обична трансгресија. Општа искупувачка моќ им се атрибуира на сите жртви, а вредноста на специјални *piacula* често се определува според тоа колку повеќе од секојдневно, вообичаено понудување го чинат верникот.¹⁵⁹ Значи, пијакуларните ритуали се изведуваат за искупување на некаков грев, *piacula* се понизните дарови за опростување на стореното. Едноставно, ритуалот служи за искупување преку купување на божествената (или светата) прошка. Меѓутоа, не треба да се меша старозаветниот концепт за Божјиот гнев со воведувањето на овие искупувачки механизми. Робертсон Смит нагласува дека карактеристичните својства на пијакуларното жртвување не се инвенција од доцниот семитски период, во кој смислата за грев и гнев на божеството е добро развиена, туку се својства кои се пренесени од најпримитивните типови на религија, во кои и нема концепт за грев како што е подоцна разбираан и во кои целата понента на ритуалот е одржувањето на физичка светост, која, пак, ја одржува религиозната заедница во живот и добросостојба.¹⁶⁰ Реактуализацијата на светото време и на светата врска се основата на сета подоцнежна жртвена ритуалност, значи. И во понапредните општества, разликата меѓу пијакуларни и обични, вообичаени жртвувања, долго време била само разлика во ритуалот. Во пијакуларните жртви не се работело толку за жртвување поради грев, туку за жртви во кои церемонијалните форми во специфичните свети околности го изразуваат фактот дека животот на жртвата е „*sacrosanctum*“, истовремено во врска и со животот на божествата и со тој на верниците. Затоа, долг период, моќта која се припишувала на пијакуларната ритуалност доаѓала од холокаустите и други извонредни понуди, како начин за омекнување на божественото незадоволство. Сепак, искупувачка моќ се припишувала на сите видови жртвување, и Робертсон Смит е внимателен кога го застапува механизмот на искупување поради страв од гнев на божес-

¹⁵⁸ W. Robertson Smith, op. cit., 354.

¹⁵⁹ W. Robertson Smith, op. cit., 97.

¹⁶⁰ W. Robertson Smith, op. cit., 401.

твото, затоа што не може да се застапува верување во јасна и дистинктна присутност на концептите за грев и ретрибуција. Може да се смета дека холокаустот е само модификација на стара форма на сакраментално поврзување.¹⁶¹

Во пијакуларните ритуали јасно се забележува амбивалентноста на светото. Оплакувачките ритуали можат да се вбројат во широката дефиниција на пијакуларни ритуали,¹⁶² но затоа што во најголем дел се поврзани со забрани, поради интринсично светата природа на починатиот, Диркем ги определува како карактеристично негативни.¹⁶³ Ритуалите на оплакување се речиси секогаш поврзани со идејата за нечистото (во современиот јудаизам останува јасна дихотомијата чисто-нечисто и ритуалите на погребување и оплакување реферираат на посветена контрола на нечистото како и во старозаветниот период). Оплакувањето се поврзува со починатите, кои се помалку или повеќе табу. Џевонс забележува дека поради контагиозноста на светото и на табуто, забранети се малите растојанија меѓу оној кој е нечист и она кое е суштински важно, како храната или посевите. Самата вест за смртта на близок е доволна да направи некого нечист (не е нужна физичката близина до починатиот или неговите лични предмети), и потребна е пурификација со крвта на одбрана жртва, на пример, или изговарање на митски зборови.¹⁶⁴ Дури и самото име на починатиот, покрај веста за неговата смрт, се опасни. Името има специфична означувачка светост, кога носителот на тоа име престанува да биде, името станува табу во траење од извесен период.¹⁶⁵ Детето родено на денот на смртта на негов близок или во времето на оплакување на владетелот во многу култури се смета за табу и постојат различни варијации на церемонијата на негово прочистување, од бенигни попрскувања со света вода или крв до негово закопување или давење.¹⁶⁶ Алиштата кои се носат за време на смртта

---

¹⁶¹ W. Robertson Smith, op. cit., 402.

¹⁶² É. Durkheim, op. cit., 557.

¹⁶³ Диркем ги споредува колективните состојби на еуфорија и дисфорија, односно на прославата на среќен и на одбележувањето на тажен настан со среќното и несреќното (во смисла на заштитно и заканувачко) свето. Се работи за категории на колективот, и митолошките конструкции кои ги симболизираат се поврзани во самата нивна суштина. Заедништвото и различноста во општеството се истовремено и заедништвото и различноста на светите нешта.

¹⁶⁴ F. V. Jevons, op. cit., 60.

¹⁶⁵ Разновидни примери од различни култури во F. V. Jevons, op. cit., 61.

¹⁶⁶ F. V. Jevons, op. cit., 66-67. Верувањето е дека тоа дете припаѓа на светот на смртта или на сферата на божествата. Исто така и во Rupert Stasch, *Society*

на близок стануваат загадени и треба да се уништат.¹⁶⁷ Во јудаизмот и понатаму постојат овие правила: допирањето на светите книги се прави само при носење на определена облека, затоа што таа станува табу и не смее да се носи надвор од таквиот свет контекст, а за време на шивата (ритуалот на оплакување) не се облекуваат нови чисти облекувања, туку се задржуваат оние кои се веќе табу.¹⁶⁸

Контагионот на табуто е способен да се пренесе не само на предмети, туку и на дејства, а и на самото време. Затоа времето после погребот е нечисто, некогаш во целиот период на оплакувањето, и во тој период не се работат суштински работи, ниту се донесуваат важни одлуки. Трагата од ова верување може да се лоцира и во престанувањето на работата за време на свети празници – од една страна се работи за презервација и почит кон светоста, од друга страна, доколку е одбележувачки, оплакувачки празник, работата престанува поради табуто и верувањето дека каква било

---

of Others - Kinship and Mourning in a West Papuan Place, University of California Press, Berkeley, 2009, 88.

¹⁶⁷ Ова правило има и медицинско, здраворазумско објаснување – починатиот од болест може да ја пренесе болеста преку контакт, овој пат се работи раг excellence важење на симпатетичките правила кое опстојува и во современата базична епидемиологија. Во оваа смисла може да се тврди дека многу свети правила се во врска со зачувување на здравјето на заедницата. Строгите критериуми за постапување со заразените и болните членови на заедницата во *Штариош завей* (како болните од лепра, на пример), се такви затоа што болниот или починатиот се табу, но тие се табу затоа што со искуство се утврдilo дека заразата се шири од нив. Доколку се генерализира, тогаш и другите правила од обичајното право можат да се интерпретираат како здравствено фундирани. Тешко е со сигурност да се тврди дека поделбата на „чисти“ и „нечисти“ животни во раните култури може да се изрази низ здравствени мерки, но со резерва може да се тврди дека „божествените правила пренесени од Мојсеј се први од тој вид во кои се признава дека зараза може да се пренесе и преку храна и вода“ (Gerhard F. Hasel, “Health and Healing in the Old Testament”, *Andrews University Seminary Studies*, Autumn 1983, Vol. 21, No. 3, 196).

¹⁶⁸ Maurice Lamm, *The Jewish Way in Death and Mourning*, Jonathan David Publishers, 2000, I, 8 – II, 1, http://www.chabad.org/library/article_cdo/aid/281541/jewish/The-Jewish-Way-in-Death-and-Mourning.htm. Покрај тоа, идејата за заштитата на здравјето може да се забележи и во неоплакувачки ритуали. Со тоа што одблежувањето на шабат е за физичко, ментално и емоционално обновување, резултатот е доброто здравје на заедницата. Во оваа насока може да се тврди дека покрај тоа што библискиот концепт за неделно одбележување во свето време со тоа има свето значење, тоа не само што има „обновувачка вредност за индивидуите, туку служи и за заштита од болести“ (Gerhard F. Hasel, op. cit., 193-194).

работа би била нечиста. Контагионот на светото функционира на ист начин (со оглед на тоа што табуто е истовремено спротивноста и суштината на светото). Интересно е што во Полинезија се воведува табу период на забранети активности не само по смртта на роднина, или општо табу по смртта на владетелот, туку и пред влегување во битка, што од една страна се прави за подготвување на светото насилство, а од друга страна за спречување на смртта на учесниците. Оплакувањето е поврзано и со откажување од задоволства, нејадење храна и слично. За Џевонс, материјалната, физичката теорија на табуто (имплицирана и во самите термини кои се употребуваат, како *конџаион*, *зараза*, *загадување* од табуто) е неодржлива, затоа што верувањето во табу не е индукција базирана на опсервација, искуство и експерименти, туку на априорно верување.¹⁶⁹ Се работи за комбинација на симпатетичките принципи: контактот со починатиот е доволен да пренесе дел од неговите својства, а покрај тоа важи и фактот дека што било ментално асоцирано со табуто предизвикува ист страв како и самото табу (самата смрт е страшна, а не можноста духот на починатиот да се осветува на живите). Не постои генерализирано верување во беневоленоста или малеволентноста на духовите на починатите. Сепак, примерите на специфична гозба за оплакување можат да се поврзат со изразувањето на почит кон починатите. Имено, според интерпретацијата на Џевонс (на чија линија е и Диркем – барем со идејата за понудата на жртвен оброк), отпрвин постоело верување дека мртвите имаат исти потреби од храна и течност како и живите, за што биле зависни од нив. Затоа, погребните гозби можат да се интерпретираат како аналогни на гозбите со жртвен оброк понуден на боговите. И починатите и божествата имаат потреба од понудената храна, во овој аспект починатите се на исто рамниште и почестени на ист начин како и божествата.¹⁷⁰ Џевонс го лоцира идентификувањето на погребната гозба со жртвена гозба во аграрниот период и смета дека е еден од елементите на обожувањето на предците.

---

¹⁶⁹ F. V. Jevons, op. cit., 80. Сепак, Џевонс нема емпириска поткрепа за ваквиот став. Само затоа што тој не реферира на племиња кои не се обиделе, не значи дека нема таква колективна меморија. Во некои заедници точно се знае дека „несреќа“, во форма на болест, доаѓа од допирањето на мртвиот или неговите контаминирани лични предмети, но и на оние кои веќе биле во контакт со него. Од друга страна пак, однесувањето во врска со светото и табуто е вообичаено стипулирано во митовите на заедниците, така што, нема потреба од лично искуство, зашто се повикува на светото време и светото познание.

¹⁷⁰ F. V. Jevons, op. cit., 194.

Сепак, покрај поврзаноста со табуто, а со тоа и со системот на забрани, оплакувачките ритуали имаат и позитивни механизми. Тоа се вообичаено сложени, често насилни церемонии на самоказнување или откажување од говор, на пример. Исто така, погребните ритуали припаѓаат на позитивниот култ, затоа што преку нив се изразува почит кон починатиот и се афирмира животот. За Диркем е значајно тоа што, иако индивидуалното чувство на тага и губиток е секако присутно при смртта на близок, оплакувањето не е природен одговор на лична сензибилност погодена од сурова загуба, туку е обврска наметната од групата,¹⁷¹ регулирана од митски и социјални правила и опасност од казни. Идејата е дека самите починати сакаат да бидат оплакувани, покажуваат теренските истражувања. Ваквото митолошко објаснување е далеку од задоволително, затоа што додека може да се прифати дека во човековата природа е желбата нечие отсуство да биде почувствувано и оплакувано, тоа не ја објаснува разновидноста и комплексноста на оплакувачките и погребните ритуали, особено примерите во кои живите си нанесуваат физички повреди и болка. Диркем смета дека механизмите на радосните ритуали можат да се транспонираат и во тажните. Кога индивидуата умира, заедницата на која припаѓала се намалува и таквата несреќа се споделува, исто како што се споделуваат радосните случувања. Игнорирањето на загубата на членот на заедницата ја негира самата заедница, како кохезивен збир на нејзините членови. Невообичаеното насилство на експресијата на споделената тага (а чувствата во колективитетот се интензивираат) е доказ дека и во тажните моменти заедницата е жива и активна. Болниот шок на загубата се компензира со сила посила од вообичаената, и реакции постраственни од вообичаените. Смртта не е единствен предизвикувач на оплакување. Диркем дава примери од Арунта племињата, во кои како јавна несреќа се смета откривањето на нивните тајни чуринга од страна на неприпадници на племето. Покрај тоа, стандардни примери се неуспешната жетва или потрага по нешто, недостатокот од вода за пиење како резултат на суша и слични несреќи.

Диркем обрнува внимание на тоа дека пијаќуларни ритуали во потесна смисла на зборот, како жртвени ритуали за искупување на грев, речиси сосема отсуствуваат кај австралиските племиња.¹⁷² Во понапредните религиски организации, потребите за искупување се чинат поврзани со антропоморфни идеи. Лишува-

¹⁷¹ É. Durkheim, *Les formes élémentaires de la vie religieuse*, 567.

¹⁷² É. Durkheim, *op. cit.*, 379.

њата или себе-повредувањата како обид за ублажување на направените грешки се прават за да се спречи малеволентноста на светите суштества, но ваквите практики се резултат на конципирањето на божествата и духовите како личности со морал, страсти и потреби слични на човековите. Затоа, според Диркем, Робертсон Смит ги лоцира искупувачките *piacula* мошне доцна. Диркем не се согласува со доцното потекло, затоа што пијакуларните ритуали се карактеристични за раните австралиски религиски заедници и ретко кога се поврзуваат со божества или духовни суштества.

Прашањето за тоа како лошите сили ги имаат интензитетот и контагиозноста на нив спротивните, како и тоа зошто воопшто овие сили се со религиска природа, а и прашањето како и покрај конфликтот меѓу добрите и заштитничките и лошите и уништувачките сили, тие се совршено способни да се трансформираат едни во други, до одреден степен се одговара преку пијакуларните искупувачки ритуали. Искупувачките ритуали се однесуваат на некаква трансгресија, грешка, грев, или на некаква несреќа, проблем, опасност, и служат за нивно поправање, односно, во оплакувачките ритуали, за акцентирање на загубата.¹⁷³ Овие ритуали се често насилни и самите по себе опасни. Инволвираат жртвување,

¹⁷³ Интересни се импликациите на постоењето на социјална меморија, концепт кој е очигледен кај Диркем, а потоа развиен од Морис Холбокс. Оплакувачките, одбележувачки ритуали се во суштината на идентитетот на заедницата. Според Вернер Гепхарт (Werner Gephart, "Memory and the sacred: the cult of anniversaries and commemorative rituals in the light of *The Elementary Forms*", *On Durkheim's Elementary Forms of Religious Life*, ed. N. J. Allen, W. S. F. Pickering, W. Watts Miller, Routledge, London-New York, 1998, 127-136), најдобриот начин за интерпретирање на социолошката теорија за религијата на Диркем е токму преку разгледувањето на механизмите на социјалната меморија. Заедништвото на општеството е блиско поврзано со колективната меморија – тоа каков е идентитетот зависи од тоа за што е таквата меморија. Меморијата, пак, зависи од организацијата и од ритуализацијата во функционирањето на заедниците. Проблем кој Гепхарт го истакнува, доколку Диркемовата концепција конзистентно се примени, е прашањето околу тоа како модерните, западни општества би требало да ја ритуализираат нивната променлива социјална меморија, која со секој нов историски настан, и со секоја нова негова интерпретација се менува. Тој се прашува како успешно би се изведувале одбележувачки ритуали за француската револуција, или за основањето за град, за уништувањето на град, за повлекувањето на Нантскиот едикт, на пример. Во рамките на едно општество се појавуваат различни и спротивставени интерпретации на историските настани, што предизвикува проблеми. Тој се прашува дали различните „читања“ на минатото прават ритуализацијата да престане да биде возможна и дали со тоа се губи социјалната меморија.

кое по себе е комплексен механизам. Колективните страсти кои се очигледни при овие ритуали служат за засилување на енергијата на групата која учествува и која зависи од ритуалите. Обата вида сили, и малигните и беневолените, учествуваат во динамиката и исходот на активностите. Тие не преминуваат едни во други само затоа што се менуваат околностите (во смисла на тоа дека доколку ја рефлектираат емоционалната состојба на заедницата, промената на состојбата ја менува нивната екстериоризација), туку до некаде околностите се менуваат затоа што во природата на овие сили е да се трансформираат едни во други.

Разликата меѓу позитивниот и негативниот култ, како разлика меѓу систем на дозволи и на забрани, е, значи, исто така, дијаболична во основа. Како што секоја афирмација е негација, секоја дозвола во форма на афирмација на некакво посакувано дејство е негација на нејзината спротивност; и обратно, секоја забрана во форма на негација на некакво дејство е афирмација на спротивното, не неизвршувањето на тоа дејство. Затоа, не може да има потполна одделеност на системите на дозволи и забрани, ниту методолошки, ниту во култот. Забраните кои важат во врска со светото ја афирмираат врската на стравопочит и зависност на религиозниот човек и светото; како и на потребата светото да биде заштитено од верникот. Пропишаните дејства кои треба ритуално да се извршуваат во светиот култ се ограничени од забраните – во моќта на светото е и неговата ограниченост. Во моќта која се добива со манипулирањето на светата сила од страна на човекот во религијата е и неговата лимитирачка одговорност – светото мора да се заштити и одржува, за со неговата сила да се заштити и одржува средината и животот на човековата заедница.

Во следната глава ќе биде разгледана теоријата за светото на Рудолф Ото, според која светото е нешто сосема друго, супериорна реалност која е неискажлива и нерационална, а која сепак се разбира; реалност која верникот истовремено го привлекува со фасцинантна моќ и го одбива поради заканувачката сила, која предизвикува чувства на стравопочит и на ужаснатост, на фасцинаност и на љубов.

4 | ОПРЕДЕЛУВАЊЕТО НА НУМИНОЗНОТО ВО ТЕОРИЈАТА НА РУДОЛФ ОТО

4.1 | Компонентите на нуминозното

4.1.1 | *Mysterium tremendum*

Во претходните глави беше разгледана концепцијата за маната, како основа на светот; и теоријата за религиозните феномени, а со тоа и за светото, на Емил Диркем. Уште во примордијалното сфаќање на маната се забележува свесноста дека маната е неискажлива и непозната, иако е присутна и творечка. Уште во таквите идеи може да се лоцира идејата за маната како за нешто отаде вообичаениот, секојдневен живот, нешто кое, колку и интензивно да е инволвирано во него, сепак не му припаѓа на неговото подрачје, односно идејата за маната како нешто различно, туѓо, нешто друго. Идејата за светото на Рудолф Ото е идеја за реалност која ја трансцендира нашата моќ за рационално познание. Светото не припаѓа на обичното подрачје на профаното живеење, тоа е супериорно и нешто кон кое верникот се стреми. Тое е недефинирано, непоимливо, но може да се опише преку аналогии и метафори. Тоа е непознато, не припаѓајќи на област слободно достапна на познанието и на јазичниот израз. Чувството кое го предизвикува е чувство на треперење пред застрашувачката, ужаснувачка мистериозност, пред моќ која плаши со нејзината преобилност и туѓост. За Ото, светото е нешто сосема друго. Во следните две поглавја ќе биде разгледани неговата теорија за компонентите на светото (нуминозното) и ќе бидат покажани сличностите и разликите со блиските концепции за возвишеното и непријатно непознатото.

На почетокот на своето дело *Светиото* (или *Идеја за светиото* со полн наслов (*Идеја за*) *Светиото – за ирационалното во идејата за божественото и неговата врска со рационалното*, 1917), Ото најавува дека нуминозното ќе биде разгледувано преку специфичната категорија *светио*, што може да се познае и признае како особено вреднување само на религиското подрачје. Тоа сепак опфаќа и други подрачја, како на пример етиката, но самото не произлегува од ниедно друго подрачје. Нуминозното во себе има

елемент, или момент, кој ѝ се измолкнува на рационалноста, земена во повисока смисла: тоа е моментот на *arretton* – *ineffabile* – неизречивото, тоа што е сосема недостапно на какво било поимовно разбирање.¹

Доколку светото се зема во некаква јазична употреба, или пак во филозофска и теолошка употреба, ова тврдење би било од почеток лажно. Несоодветното разбирање потекнува од тоа што светото вообичаено се употребува само во преносна смисла, а никако во неговата изворна смисла, имено, како апсолутен морален предикат, како совршено добро. Во оваа смисла е светата волја кај Кант, волјата која благодарение на поттик на должноста без колебање се покорува на моралниот закон, совршено моралната волја. Се говори, исто така, додава Ото, и за светоста на должноста или законот, не мислејќи на ништо друго, освен на практичната нужност, на нејзиното општо важење.² Ова е мошне слободна употреба на зборот *свешто*, што пак, не значи дека светото не го вклучува сето ова во себе, напротив. Меѓутоа, покрај сето ова, тоа содржи и очигледен вишок на значење, кој треба да се изолира. *Свешто* и јазичните еквиваленти на зборот во семитските јазици, во грчкиот, латинскиот и другите стари јазици, се однесувало токму на тоа додатно значење, на тој вишок на смисла. Елементот на моралност или воопшто не бил опфаќан, или не во прв ред, а никогаш исклучително. Првото и главно значење било токму вишокот на значење на светото. Поради природата на современиот јазик, кој секогаш моралното му го подредува на светото,³ потребно е да се најде соодветно име за светото, при потрагата за специфичниот вишок како негов составен дел, кое би го означувало светото без елементот на моралност, а со мерата на „додатност“, но воопшто без рационалниот елемент. Без светото во неговото додатно значење религиите воопшто не би биле религии, затоа што

---

¹ Rudolf Otto, *Das Heilige - Über das Irrationale in der Idee des Göttlichen und sein Verhältnis zum Rationalen* (во понатамошниот текст наведувано само како *Свештошо - Das Heilige*), 4 Auflage, Trewendt-Granier, Breslau, 1920, 5.

² R. Otto, op. cit., 6.

³ Тод А. Гуч (Todd A. Gooch) прави доста интересна јазична компарација, забележана од други автори. Во англискиот јазик (а и во други модерни јазици), постои изреката „посвет од тебе“ (*holier than thou*), која се употребува за некој кој суди за моралните недостатоци на другите (не нужно самиот надминувајќи ги во своето однесување), кој смета дека е морално супериорен. Недоразбирањето на кое реферира Ото е рефлектирано во овој идиом, забележува Гуч (Todd A. Gooch, *The Numinous and Modernity*, Walter de Gruyter, Berlin-New York, 2000, 107).

тоа е, всушност, нивната внатрешност, нивното јадро, определува Ото.⁴

Во семитската библиска религија, каде има термин – *qadosh*, на кого му кореспондираат *hagios* и *sanctus*, а уште попрецизно *sacer*,⁵ тоа е очигледно. Не постои сомнеж дека во сите три јазици (хебрејскиот, грчкиот и латинскиот) овие термини означуваат и *добро*, т.е. *ајсолуџно добро*, доколку се работи за ситуации во кои поимот ја достигнал највисоката фаза во неговиот развој. Но, во оваа смисла, *свешто* го претставува оформувањето и исполнувањето со етичко значење, односно схематизација, на она кое е всушност единствен одговор на специфично чувство, кое може да биде и етички неутрално и кое мора да биде посебно разгледувано.⁶ За оваа цел Ото го предлага зборот *нуминозно*, од латинскиот збор *pumen*, повикувајќи се на зборот *otinoes* изведен од латинскиот збор *omen* (ако *омен* е претчувство или злочувство, *нумен* е „божествено (прет)чувство“).⁷ Во неговата теорија, значи, станува збор за специфичната нуминозна категорија на значење и вреднување, како и за нуминозна духовна состојба, која се наоѓа секаде каде се применува категоријата. Ваквата духовна состојба, тврди, е совршено *sui generis* и не може да се сведе на ниедна друга. Токму поради нејзината нередуцирливост и специфичност, категоријата на нуминозното, како и сите други апсолутно примарни и елементарни дадености, иако дозволува да биде анализирана, не може да се дефинира.⁸ Ото смета дека постои само еден начин да се помогне некому во разбирањето на светото,⁹ а тоа е само преку разгледување и толкување на проблемот преку неговите сопствени начини на употреба на умот, сè додека не ја достигне

⁴ R. Otto, Ibid.

⁵ Во референтниот лексикон *Brown–Driver–Briggs*, кој се смета за стандардна референца за библискиот хебрејски јазик, зборот *qadosh* е преведен како „разделба“ или „повлекување“, од глаголот *qadash*, кој означува „да се одвои на страна, да се постави на соодветно место“ – *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament*, Clarendon Press, London, првото издание е од 1906 година. Во истоимениот речник KBL, на Колер (Koehler) и Баумгартнер (Baumgartner), тој се преведува како „да се биде свето, воздржано од профана употреба“, како и „да се третира со специјална грижа“.

⁶ R. Otto, op. cit., 6-7.

⁷ Терминот *нуминозно* доаѓа од латинскиот збор за *божес̀тво*, *pumen*, кој означува божја волја, одобрување или заповед, поточно „божествено одобрување изразено преку климање со глава“, а од глаголот *puere*, *клима*.

⁸ R. Otto, op. cit., 7.

⁹ Нејасно е зошто наеднаш се префрла токму на „разбирање“ – *Verstaendnis*, кога очигледно говори за чувства, а не разум, во еден вид опозиција.

точката во која нуминозното пред него не почне да се движи, да добие живот и свесност. Може да се помогне со потсетување на сè она кое се наоѓа во други делови на умот, познато и блиско, кое би можело да се постави во контраст со специфичното искуство на светото. Она кое се обидува да се разјасни, всушност не може токму да се разјасни, затоа што се работи за ставање во контекст на сличност и разлика, или присоединување и елиминација. Имено, единствено што може да се посочи, дава пример Ото, е дека она X кое се обидуваме да го објасниме не е конкретен Y, но е слично, односно спротивно на Y, со што се помага само да се поттикне да „дојде на ум“. Ова недефинирливо X не може да се пренесе како знаење, но може да се олеснува, пробудува, поттикнува (како и сè друго што доаѓа од умот, додава Ото). После објавувањето на *Све-шошо*, Ото забележал дека „нуминозното“ не може да се смета за негова сопствена креација.

Својата идеја за нуминозното како термин за концепцијата, односно како *sensus numinis* – чувствување на нуминозното, Ото му ја припишува на Николас фон Цинцендорф (Nicholaus von Zinzendorf).¹⁰ Во есејот „Цинцендорф како пронаоѓач на *Sensus numinis*“ (“Zinzendorf als Entdecker des Sensus numinis”, 1932), Ото ги забележува точките на совпаѓање меѓу теолошките ставови на Цинцендорф и сопствените. Главната заедничка црта која експлицитно ја нагласува е идејата за „религиозното чувство како човекова предиспозиција“ и за чувството на нуминозното како подлежечко во религијата.¹¹ Делото на Цинцендорф речиси воопшто не е анализирано. Непреведен, тој останува интересен како еклектичен теолог и реформаторски насочен бискуп во Моравската црква, но непознати остануваат неговите ставови за чувството на светото, освен што се споменати од страна на Ото и истражувачите на Ото¹².

---

¹⁰ R. Otto, *Das Gefühl Des Überweltlichen (Sensus Numinis)*, C. H. Beck Verlagsbuchhandlung, Munchen, 1932, ch. 1.

¹¹ R. Otto, op. cit., 6. Треба да се забележи дека *чувство*, *Gefuehl*, Ото го разбира како познание или сензација кои сè уште не се концептуализирани. Ова тој го објаснува во фуснота во првото издание, но некои подоцнежни германски изданија, како и многу преводи на делото го изостават. Нијансите меѓу некоцептуализирана сензација, емоционален одговор, когнитивно чувство и други, подетално ги разгледува во *Das Gefühl Des Überweltlichen*, 324, pass.

¹² На пример, во Katharina Wiefel-Jenner, *Die Liturgik Rudolf Ottos*, Vandenhoeck und Ruprecht, Goettingen, 1997: иако се работи за теолошко дело, Цинцендорф е споменат само еднаш, во белешка, како сличен на Ото во ставовите за феноменот на религиозното искуство (45).

Исто така, Ото смета дека дел од заслугата треба да му се припише на Жан Калвин (Jean Calvin), кој во *Институција на христијанската религија* (*Institutio christianae religionis*, 1559), пишува за чувствување на божественото, некоја умност на божествената нуминозност.¹³ Калвин употребува конструкции како: „Без сомнеж, постои во човековиот ум, и всушност според природен инстинкт, чувство за божественото (*divinitatis sensum*), чувство за нуминозното“ (Inst., I, 3, 1); „Така е всушност со сите луѓе кои точно расудуваат, и ќе биде секогаш потврдено, дека во умот на луѓето е втиснат чувство за божественото, кое не може да биде избришано (Inst. I, 3, 3 ad init.); „Свесноста за божественото е постојано обновувана... божественото постојано праќа нови капки од него во човекот“ (Inst. I, 3, 1) и слично. Кај Калвин чувството за божественото (како *sensus divinitatis* или *sensus deitatis*) и чувството за нуминозното се синоними, како и со *numinis intelligentia* (синтагмата која ја споменува Ото) и *dei notio*.¹⁴ Чувството за божественото, значи, имплицира помалку или повеќе развиена способност да се перципира божествената моќ. Тоа е форма на познание која му се наметнува на човекот, која може да биде потисната, но не може да биде засекогаш отфрлена. Во рамки на истражување на „реформирана епистемологија“, чувството за божественото припаѓа на идејата за „Божјиот дизајн“ – според божјиот план чувството на божественото е втиснато во човечкиот дух и служи како детерминатор на неговите стремежи.¹⁵ Познанието кое произлегува од него не е изведено, туку е основно (всушност и не „произлегува“ во полната смисла на зборот). Идејата за нуминозното е вродена, според Калвин, и оној кој се обидува да се ослободи од оваа идеја си создава непријатно чувство. Човек не може сосема да се ослободи од последиците на идејата и чувството. Невозможно е да се побегне од семејта на Бог, што е утешна вистина, но истовремено и застрашувачка вистина.¹⁶ Вродената идеја за нуминозното може да се определи како една од главните принципи на Калвиновиот систем. Вроденото познание на Бога преку чувството на божественото го овозможува општото откривање на Бога во природата и во историјата (учењето за теофанијата низ историјата и природата би можело да се смета како втор принцип). Понатаму, како други

¹³ R. Otto, *Das Heilige*, 8-9.

¹⁴ Користејќи го J. Calvin, *Institution de la religion chretienne*, E. Beroud & C., Geneve-Paris, 1888.

¹⁵ Cornelis van der Kooi, *As in a Mirror: John Calvin and Karl Barth on Knowing God*, Brill, Leiden-Boston, 2005, 71.

¹⁶ Според Калвин, во C. van der Kooi, op. cit., 72.

принципи можат да се сметаат: доктрината за Божјото присуство во Светите Книги; доктрината за неетичките последици на гревот и сфаќањата за Светиот дух. И природното откровение и познавањето на божјото присуство низ Светите книги и ритуали, а и други аспекти од системот на Калвин се можни благодарение на *sensus numinis*.¹⁷

При испитувањето на моментите на душевна трогнатост и религиозна возбуда, на моментите на свечена побожност, тие треба да бидат анализирани според тоа што е единствено во врска со нив, а не според тоа што им е заедничко со некои слични состојби, смета Ото. Така, да се биде морално поттикнат преку контемплацијата на добри дела, или да се чувствува возвишеност, е различно од тоа да се биде длабоко внесен во чувство на религиозна посветеност. Чувството на побожност, на религиозна посветеност, е слично, но никако идентично со збирот на чувствата на благодарност, доверба, љубов, понизна подреденост и оддаденост. Ниедно од овие чувства посебно, ниту сите заедно, не можат да го достигнат посебното обележје на свеченото (*solemnne*), необичното, кое е единственото преку кое се чувствува специфичната трогнатост.

Ото го споменува Фридрих Шлаермахер (Friedrich Schleiermacher) како заслужен за изолирање на мошне важен елемент на ваквото искуство. Тоа кај Шлаермахер е чувството на зависност. И во *Наука за верата (Glaubenlehre, 1830-31)* и во *Говори за религијата (Reden über die Religion, 1799)*, Шлаермахер инсистира на тоа дека суштината на религијоните чувства се состои од чувството на апсолутна зависност. Во обете дела тој признава дека не може навистина да се има ова чувство, освен ако не е предизвикано од дејството на поединечните нешта. Но, ако поединечните нешта во нивните дејства се само поединечни, единствениот резултат на дејствата е дефинитивност на чувствената свесност за себе.¹⁸ Тој ова го постулира како субстрат на религиозното чувство. Сепак, доколку поединечното нешто е големо или мало, нашиот поединечен живот реагира против него и не може да има чувство на зависност, освен случајно, сè додека реакцијата не е еднаква на акцијата. Но, доколку поединечното нешто не влијае врз нас како

---

¹⁷ Подетално во Benjamin Breckinridge Warfield, "Calvin's Doctrine of the Knowledge of God", *The Princeton Theological Review*, vii, 1909, 219-325.

¹⁸ Friedrich Schleiermacher, *On Religion – Speeches to its Cultured Despisers*, K. Paul, Trench, Trubner & Co., London, Digitalised Public Domain Press, 2006, trans. John Oman од третото германско издание 1893, 42.

поединечно нешто, туку како дел од целината, влијаејќи врз нас ќе функционира како „воведувач во целината“. Резултатот, потоа, секако зависи од расположението и ставот на духот на човекот. Но, така нашата реакција ќе ни се покаже како детерминирана од истата причина и истиот начин како и иницијалната акција, и чувствувајќи ја целината, нашата состојба може да биде само чувство на потполна зависност, ништо помалку. Шлаермахер го поставува ова чувствување на целината како чувствување на Бога. Имено, ние не се чувствуваме зависни од целината како од агрегат на меѓусебно предизвикани делови, од кои и самите сме дел, туку тоа е можно само доколку под ваквата кохерентност постои нешто кое ги предизвикува сите нешта и ги условува нашите релации со другите делови, или членови, на целината. Од тоа „нешто“ потекнува нашето чувство на зависност и врз него се втемелува.¹⁹

Сепак, Ото ја изложува својата критика на овој став. Прво, определува, „чувството на зависност“ на кое Шлаермахер мисли, во неговиот специфичен квалитет не е чувство на зависност во „природна“ смисла на зборот. Други области од животот, односно други емпириски подрачја, го предизвикуваат тоа чувство, како чувство на личен недостаток или немоќ, свесност за зависноста од определени околности или специфично опкружување. Ова чувство за кое пишува Шлаермахер, смета Ото, има несомнена аналогија со овие состојби на духот, кои можат да служат како негов показател. Неговата природа може да биде осветлена или малку разјаснета од овие состојби, затоа што, следејќи ја нивната насока, ова чувство може да биде спонтано почувствувано. Сепак, чувството на зависност е квалитативно различно. Впрочем, Шлаермахер го признава ова, разликувајќи го чувството на побожна, или религиозна зависност, од сите други чувства на зависност, додава Ото. Грешката која Ото ја забележува кај Шлаермахер се состои во тоа што тој разликува апсолутна и релативна зависност, што е разлика во интензитетот или степенот, а не е на ниво на интринзичен квалитет. Употребувајќи ја именката *зависности* за ова чувство, не се добива ништо повеќе од само мошне блиска аналогија. Проблемот е што тоа не може да биде изразено преку аналогии, затоа што е толку примарна и елементарна даденост на психичкиот живот, што може да се дефинира само преку себе самото.²⁰ Ото го критикува Шлаермахер за употребата на аналогии, иако и самиот е свесен дека мора да ги употребува. Ова, сепак, не е толку проблем на

¹⁹ *Ibid.*

²⁰ R. Otto, *Das Heilige*, 9.

негова неконзистентност, колку потреба за нагласување на тешкотиите при дефинирањето на разни аспекти од религискиот феномен, а особено чувството на светото.

Ото си помага со познат пример во кој точниот момент или елемент на религиозното чувство е најактивно присутен – кога Авраам го моли Бог да ги поштеди жителите на Содома, велејќи „Еве, се осмелив да му проговорам на Господа, иако сум земја и пепел“.²¹ Авраам го признава чувството на зависност, кое е истовремено и нешто многу поголемо од чувството на зависност, и нешто сосема различно од него. За да му се даде име на ова чувство, Ото предлага да се нарекува свесност или чувство на создаденост, *Kreaturgefühl*. Тоа е всушност, чувството на суштеството, на создаденото (во случајот на Авраам), кое е соочено со преобилноста на сопствената ништост, спротивставена на она кое е врховно, кое е над сите суштества. *Kreaturgefühl* е чувство на создаденост, во смисла на суштинска условеност на создаденото од Создателот. Односно, не станува збор за обична создаденост (разбрана како условеноста кај Шлаермахер), туку апсолутна создаденост, во смисла на создаденост од страна на Апсолутот. Според овој пример, верува Ото, очигледно е дека ниту оваа фраза не е поимно објаснување на проблемот. Сè што оваа формулација изразува е себе-редуцирањето до ништост пред обилноста на семокна, апсолутна големина од некаков вид. Проблемот е што акцентот е на видот на оваа преобилна моќ, а овој вид не може да биде вербално изразен, туку само пренесен индиректно, преку тонот и содржината на човековиот одговор на моќта. Овој одговор, пак, за да може да биде разбран, мора да биде искусен.²²

Ото наоѓа и втор проблем во формулацијата на Шлаермахер. Категоријата која тој ја има откриено и според која ја определува вистинската содржина на религиозното чувство, е всушност само категорија на себе-вреднување, во смисла на себе-презир. Се работи, смета Ото, за религиско чувство определено - директно и во прв ред - како свесност за себе, чувство кое се однесува на себе во специфично определена релација кон сопствената зависност од нешто. Така, според Шлаермахер, до божественото може да се дојде само како резултат на изведување. Имено, преку постоење на причина надвор од себе: свесноста за себе заклучува за сопствената зависност, што е сосема спротивставено на психолошките факти на случајот, смета Ото. *Kreaturgefühl* е самото по себе субјек-

---

²¹ Ген 18. 27.

²² R. Otto, op. cit., 10.

тивно чувство, резултат на друго чувство, кое го предизвикува како негова сенка. Токму тоа е нуминозен објект. „Само онаму каде нуминозно-божественото се доживува како присутно, како во случајот на Авраам, или каде се чувствува нешто со нуминозна вредност [...] може како одраз на тоа во душата да настане *Kreaturgefühl*“²³. Нуминозното се чувствува, значи, како објективно и како нешто надвор од себе. Ото смета дека тоа е толку јасен факт од искуството, што мора да се наметне како примарен факт дури и кај оние кои психолошки ги расчленуваат проблемите на религиозното доживување. Ото ја употребува формулацијата на Вилијам Џејмс (William James) од *Видови на религијско искуство* (*Varieties of Religious Experience*, 1902), за потеклото на грчките претстави на боговите, иако смета дека е наивна. Целото множество на инстанци во врска со потеклото на грчките богови, пишува Џејмс, води до заклучокот дека во човековата свест има чувство за реалност, чувство на објективно присуство, перцепција на она кое може да се определи како „нешто присутно“, подлабоко и поопшто од кое било друго специјално и посебно чувство, според кои современата психологија претпоставува дека постоечките реалности иницијално се откривале. Сè додека религиските концепции се во врска со ова чувство на реалност, продолжува Џејмс, во нив и покрај критиките се верува, иако тие можат да бидат толку неодредени и далечни, речиси незамисливи.²⁴ Џејмс не смета дека директно доживеано религиозно искуство не е можно, напротив.²⁵ За Ото, ова чувство на реалност кое Џејмс го споменува, чувството на нуминозен објект кој е објективно даден, мора да се постави

²³ *Ibid.*

²⁴ William James, *Varieties of Religious Experience – A Study in Human Nature*, Penn State Electronic Series, Pennsylvania State University, Hazleton, 2002, 62.

²⁵ Чарлс Тејлор (Charles Taylor) вака ја резимира Џејмсовата концепција за религиозниот живот. Постојат луѓе кои имаат изворно, моќно религиозно искуство, кое потоа се пренесува индиректно, преку некаков вид на институција; се предава на други и тие почнуваат да го живеат на 'второстепен' начин. Во преносот се губат силата и интензитетот на оригиналот, сè додека не остане само 'здодековната навика' (Charles Taylor, *Varieties of Religion Today – William James Revisited*, University of Harvard Press, Cambridge-London, 2003, 5). Џејмс не инсистира, како Ото и многумина, на неискажливоста на голем дел на религиозните чувства и религиските феномени, но инсистира на емоционалниот аспект на доживувањето на религиозното. Така, според Џејмс, смета Тејлор, реалното место на почеток на развојот на религијата е личното искуство, а самото искуство, пак, е во спротивност со формулациите со кои луѓето ги дефинираат, оправдуваат и рационализираат нивните чувства (C. Taylor, *op. cit.*, 7).

како примарна, директна даденост на свеста. На овој начин чувството на зависност е негова последица, наспроти себе-понижувањето на субјектот.

Нуминозното, значи, може да се означува не преку фиксни поими, туку преку посебниот начин на кој се рефлектира во духот, преку чувството кое го предизвикува. Ото смета дека мора да се определи најдлабокиот, најфундаментален елемент на сите силни и искрени религиозни емоции, во кој припаѓаат верата во спасението, надежта и љубовта, но кој е поголем и посилен од нив.²⁶ Овој елемент може да се појавува и независно од нив, затоа што е во релација на суперординираност, и да го преплавува верникот со чувства со ненадминлива снага.²⁷ Овој елемент се наоѓа и во не-

²⁶ Емоцијата кон светото, свеста за светото, ја објаснуваат релацијата меѓу човекот и светото на специфичен, неискажлив начин. Во оваа смисла „Се работи за откривање на божественоста во човекот и на откривање на божественоста во историјата на човекот“ (Julien Ries, *I cristiani e le religioni, Opera omnia*, Vol. 1, Jaca Book, Milano, 2006, 445).

²⁷ R. Otto, op. cit., 13. Разликувањето на два вида на познание – директно, без потреба од посредување, базирано на чувства и тешко дефинирливо; и концептуално, систематично познание е мошне важно кај Ото. Тој во голема мера се потпира на Јакоб Фриз (Jacob Fries). Фриз го употребува *Ahnung* (или *Ahndung*), термин од неговото дело *Vera, знаење и Ahnung (Glaube, Wissen und Ahnung, 1805)*, кој е непреведлив. Може да се смета за „опскурно предвидување на настан, неоснован на претходно познание, но почувствуван“, или како „длабока, неизразена желба преку очекување“. Потоа, како „чувство на состојби и врски кои се скриени од јасното познание; убедување кое зависи од чувство, без дефинирана концепција“ (Schmidt, *Philosophisches Woertherbuch*), или, „убедување, кое потекнува од чувствата, без дефинирана поимност, а се однесува на реалноста на надсетилното, кое ни дава увид во реалното постоење на нештата во нивните појави и нè доведува до нивното вечно значење и телеолошка врска со убавината и возвишеноста на светот“ (Eisler, *Handwörterbuch der Philosophie*). Во *Филозофијата на религија базирана на Кант и Фриз* (1909) (консултиран е оригиналот - Rudolf Otto, *Kantisch-Fries'sche Religionsphilosophie und ihre Anwendung auf die Theologie*, J. C. V. Mohr, Tuebingen, 1909, но поради проблемот на непреведливоста во продолжение ќе биде наведено според англиската верзија - Rudolf Otto, *The Philosophy of Religion Based on Kant and Fries*, E. B. Dicker, trans., Richard R. Smith Inc Publishers, New York, 1931) Ото го споменува како „опскурен поим“ (82) или „... идеја која се чувствува преку директна сила во религијата, во чувство и опскурна концепција (Ahnung) која го зафаќа духот со мистериозна моќ (82). Исто така, како она кое може да се доближи до она што Имануел Кант (Immanuel Kant) го нарекува „неразвиена концепција“, перцепција од овој вид, која не може да се изрази преку термини, и која се развива само во чувствата (93). Покрај тоа, тој објаснува дека нашата интуитивна перцепција е ограничена на сетилното, од што произлегува дека „разбирање“ на познанието, познание на бесконечното преку позитивни поими не

надејни, силни напливи на милост, во фиксните и уредени свечености на култот – ритуали, литургии; како и во атмосферата околу стари религиски споменици и згради, храмови и цркви. Она со кое духот се соочува во ситуации на ексцитирана милост и трепет при ритуали и околу специфични места, Ото го нарекува *mysterium tremendum*, сметајќи дека и нема друго соодветно име. Чувството на *mysterium tremendum* некогаш се појавува полека, како плима, „...преплавувајќи го духот со мирно расположение на најдлабоко обожување“.²⁸ Ото ова чувство му го спротивставува на неговиот недостаток, што е всушност чувствувањето на профаното, на обичното, сметајќи дека спокојното обожување може да прерасне во подетерминиран и потраечки став на духот, продолжувајќи, како возбудувачки треперечко и резонирачко чувство, сè додека не се изгуби и сè додека духот не си го врати своето вообичаено, профано, нерелигиозно настроение на секојдневното искуство. Чувството може наеднаш да еруптира од длабочината на душата преку спазми и конвулзии, или да доведе до чудна возбуда, дури и во вид на интоксигирано лудило, дури и до екстаза. Ова чувство, додава Ото, има диви и демонски форми и може да доведе до ужасна застрашеност и треперење. Формата на појавување варира: од сурови, варварски претходници во раната манифестација, до нешто прекрасно, чисто и величествено. Исто така, може да се појави како тивка, треперечка и безгласна понизност пред она кое е *mysterium* (*Geheimnis* – тајна, мистерија), неискажливо и над сите суштества. Очигледно е, како што нагласува и самиот Ото, дека формулацијата на мистериозниот предизвикувач на овие специфични

е возможно. Бесконечното за нас е неразбирливо. Но, она кое не може да се постигне во разбирањето може да се постигне во чувствата, и затоа чувството, заедно со познанието и верата, дава вид на реално знаење, кое ги комбинира двата вида на *ahnen*. Опскурните чувства за возвишеното во сите фази, во природниот и во духовниот живот, нè омаѓепсуваат со нивната моќ и така вечното во временското и временското како појава на бесконечното ги разбираме и без „медиум“. Доволно интелигибилно, позитивно, иако над нашите моќи на експресија, светот на верата се манифестира во светот на знаењето преку *Ahnung* (R. Otto, op. cit., 101-102).

Лион Шлам (Leon Schlamm) забележува дека тоа што Ото од една страна го поставува директното искуство, а од друга страна индиректното „дискурзивно“ познание, може да се спореди со „knowledge by acquaintance“ наспроти „знаење за“ (knowledge about) на Џејмс, или дистинкцијата на Бергсон на интуиција и интелигенција, како и дистинкцијата на Мартин Бубер (Martin Buber) на „јас-ти“ и „јас-тоа“ врските (Leon Schlamm, „Numinous Experience and Religious Language“, *Religious Studies*, Vol. 28, No. 4, Dec., 1992, 537).

²⁸ R. Otto, *Das Heilige*, 14.

чувства и овде се чини невозможна. На некој начин се работи за апофатички пристап, затоа што Ото пишува дека “...обидот за определување преку поими е само преку негативни поими“. Сепак, тој не употребува негативни поими (како *не-* или пак, *хипер-* со идеја на преобилност) во класична смисла на апофатичка теологија и се задржува на невозможноста да бидат опишани и директно разбрани тајноста и езотеричноста на *mysterium*. Ото нагласува дека со тоа што *mysterium* компонентата е скриена, невообичаена, непозната, таа е и над поимноста и над разбирањето.

Ото не е прецизен околу овие определувања. После инсистирањето на непознатоста на мистеријата и на неможноста за дефиниција преку поими тој додава дека “...терминот не го дефинира објектот попозитивно во неговиот квалитативен карактер“. Тој смета дека иако она кое е нагласено со терминот е негативно, она кое се мисли е всушност интензивно позитивно.²⁹ Имено, „ова чис-

²⁹ Нинијан Сمارт (Ninian Smart) го критикува Ото, сметајќи дека од една страна го определува религиозното искуство како *sui generis*, а од друга страна иронично ја илустрира неговата природа со пример. Ова за Смарт е доволно да заклучи дека она што тој го нарекува „мистичко искуство“ (иако за самиот Ото не сето искуство на нуминозното е мистичко), не е толку различно, или барем не до степен на неразбирливост. Тоа може да се сфати, на лимитиран начин, преку употребата на имагинацијата, следејќи ги описите на мистиците (Ninian Smart, “Understanding Religious Experience”, *Mysticism and Philosophical Analysis*. Ed. Steven T. Katz., Oxford University Press, New York, 1978, 18). За Смарт, она кое Ото го зема како неискажливо (*ineffabile*) и неописливо, не нужно подразбира неискажливост. Така, кога Бог се смета за неразбирлив, тоа мора да значи нешто повеќе од тоа дека Бог не е сосема разбирлив, но секако не значи дека е сосема неразбирлив (N. Smart, *op. cit.*, 19). Тука Смарт се соочува со проблемот типичен за апофатичката теологија, лоцирајќи ја замката на „разбирање на неразбирливото“ (да се каже што Бог не е, сепак подлежечки подразбира знаење на тоа што Бог е, а што не е), немајќи идеја за нејзино надминување. Кога Бог би бил потполно неразбирлив, тоа би значело дека за него ништо не може да се знае, дури ни неговото можно постоење, пишува Смарт. Покрај тоа, слични изрази се наоѓаат и во опишувањето на секојдневни искуства: „зборови не можат да ја изразат мојата радост/благодарност/жал“ – субјективното искуство е едноставно неискажливо. Ова тој го нарекува „перформативна трансценденција“, односно перформативна употреба на зборови за изразување на намера над нивното вообичаено значење и содржина (по себе, оваа симплификација на теоријата на говорните чинови е сосема лимитирана, и без подетално објаснување, дури и не сосема точна, но Смарт не навлегува подетално во овие проблеми од филозофијата на јазикот). Онтолошката трансценденција на објектот кој се опишува, продолжува, не ја исклучува употребата на аналогни дескрипции, инаку би биле сведени на тишина, неспособни било што да спознаеме и споделиме, независно дали е тоа директно или по аналогија. Така, „ ... неточно

то позитивно може да се искуси со чувства кои дискусијата за нив ги прави појасни, поттикнувајќи ги во духот“.³⁰ Дефинирањето останува да се врши преку недостаток на поими и негативни поими, но чувствата околу кои се врши дефинирањето се чувства кои можат да се доловат, дискутираат, интензивираат и пренесат. Нуминозното, значи, може да се означува не преку фиксни поими, туку преку посебниот начин на кој се рефлектира во духот, преку чувството кое го предизвикува. Ото често повторува дека чувството на нуминозното е неискажливо, дека тоа се противи на буквални описи и се опишува со аналогии, од што може да се заклучи дека ги одвојува религиозното искуство и религиозниот јазик, кој не успева да го долови искуството. Нуминозното ги трансцендира можностите на јазикот, но и можностите за директно познание, затоа само приближно се опишува или директно се доживува (со аналогите индивидуата може да се отвори кон него, а со тоа и подиректно да го доживее).

Сепак, постојат автори кои кон оваа концепција за врската меѓу религиозното искуство и религиозниот јазик, пристапуваат критички не само кон Ото, туку и кон многу други истражувачи на религиските феномени. Според нивните тврдења, строгата дистинкција меѓу религиозниот јазик и искуство е несфатлива, затоа што не успева да признае дека кога се истражува феноменологијата на искуството се открива дека искуството и јазикот се неразделни, содржејќи се еден со друг. Јазикот е дел од искуството. Покрај тоа, се тврди дека дистинкцијата меѓу религиозното искуство и религиозниот јазик паразитира врз друга, еднакво дискутабилна претпоставка, карактеристична за Ото, како и за повеќето истра-

---

е да се заклучи дека неискажливоста е единствена карактеристика на религиозното искуство, или дека е апсолутна (затоа што во ова има контрадикција)“ (Ibid.). Ото, впрочем, воопшто не смета дека религиозното искуство има само една карактеристика, ниту определува „апсолутни карактеристики“, но може да се претпостави дека коментарот не се однесува токму на него, туку на припадници на посила струја на апофатичката теологија.

Религиозното искуство може да биде разбрано, смета Сمارт, само во теорија која ќе има способност да ја процени неговата валидност, затоа што „... разирањето на религиозното искуство подразбира посветеност“. Но, за да се направи ова, прво мора да се работи на длабока феноменолошка анализа за разликување на различните религиозни искуства, описите и нивните интерпретации (N. Smart., op. cit., 20). Ова, сепак, не би довело нужно до коректно проценување на валидноста, за што Смарт е очигледно свесен, затоа што едноставно завршува со оваа методолошка препорака.

³⁰ R. Odo, op. cit., 13.

жувачи на мистички искуства, дека таквото искуство е непосредувано.³¹

Стивен Кац (Steven Katz), Ренфорд Бемброу (Renford Bambrough) и Пол ван Бурен (Paul van Buren)³² претпоставуваат дека тврдењата на Ото за непосредуваната природа на нуминозното искуство и неговата неискажливост покажуваат дека тој не ја разбира комплексноста на искуството генерално и на нуминозното искуство партикуларно, како ни на когнитивните процеси кои овозможуваат искуство, што води кон прашања за тоа дали воопшто треба да се зборува за нејазични искуства. Шлам, напротив, смета дека Ото е сосема во право кога тврди дека нуминозното искуство го трансцендира јазикот, а и религиската традиција во чии рамки се појавува.³³ Кац не реферира директно на *Свештошо*, но го споменува Ото во контекст на критика на автори кои сметаат дека постојат директни искуства, сметајќи дека не постојат чисти (i.e. непосредувани искуства), ниту обични форми, ниту мистички, затоа што сето искуство се „процесира“, организира и станува достапно преку екстремно комплексни епистемолошки патишта;³⁴ како и заедно со други автори кои сметаат дека сите мистици имаат исто искуство или мал број на слични искуства, со што не се согласува.³⁵ Она што се чини дека се слични описи, всушност не реферираат на слични искуства, затоа што јазикот е контекстуален и зборовите „значат“ нешто само во контекст. Зборовите (*убаво, возвишено, трансцендирачко, парадоксално* итн.) се применуваат за разни објекти и појави. Присуството на зборовите не ја гарантира ниту природата на искуството, ниту природата на референтот, ниту споредливоста на различни тврдења. Така, ако се каже, на пример, дека „X ја трансцендира сета емпириска содржина, е отаде просторот и времето, е свето, може да се изрази само преку парадокси и е всушност неискажливо“, тоа X може да се замени со неколку, радикално различни и взаемно исклучителни поими (Бог, Браман, Алах, нирвана, природата), што само покажува дека одбирањето на описи на мистички искуства надвор од контекст

³¹ L. Schlamm, op. cit, 533.

³² Steven Katz, “Language, Epistemology and Mysticism”, *Mysticism and Philosophical Analysis*, ed. Steven Katz, Oxford University Press, New York, 1987, 22-74; Renford Bambrough, “Intuition and the Inexpressible”, Steven Katz, ed., op. cit., 200-213, Paul van Buren, *The Edges of Language*, Macmillan, New York, 1972.

³³ L. Schlamm, op. cit., 534.

³⁴ S. Katz, op. cit., 24-25.

³⁵ S. Katz, op. cit., 46.

стот не дава можност за нивна споредба, туку само ја исклучува можноста за интелигибилност, затоа што ги испразнува одбраните термини и описи од определено значење. Кац определува дека овој логичко-семантички проблем е карактеристичен за сите истражувачи, од Вилијам Џејмс натаму³⁶.

Шлам го споредува овој став на Кац со *The Edges of Language* на Ван Бурен, кој ја брани тезата дека параметрите на искуството одат до таму до каде одат параметрите на јазикот: искуствата на длабока љубов и посветеност не одат отаде јазикот, што значи дека и религиозните искуства не можат да одат отаде способноста да се говори за нив. Длабоките мистички искуства не се објаснуваат лесно, но зборовите, доколку точно се употребуваат, ја вршат нивната функција, а тоа е токму пренесувањето на искуства, инаку јазикот не би се ни доближувал до нив.³⁷ Шлам смета дека ова значи дека во соопштувањето на религиозните искуства се напушта вообичаениот јазик и се говори на „работ на јазикот“, но и дека Ван Бурен е претпазлив во врска со тоа дека застапувањето за метафорички јазик подразбира дека се оди до рабови на јазикот после кои не може да се продолжи без да се западне во бесмисленост.³⁸

Бемброу се спротивставува на концепцијата на Ото за неможноста да се пренесе религиозното искуство поради неможноста зборовите прецизно да пренесат емоции, тврдејќи дека емоциите мора да може јазично да се пренесуваат, инаку за нив ништо не би се знаело. Доколку јазикот има граница, тоа би значело дека и разумот има граница која не може да биде надмината, што *a priori* би нè спречувало да го прошириме нашето познание.³⁹ Со тоа тој не се согласува, сметајќи дека отаде она кое се чини како граница, секогаш има нешто повеќе што може да биде спознаено – не треба да има граница на нашите познавателни моќи, ниту на нашата способност за експресија на познанието. Секој привремен познавателен проблем само служи за да покаже во која насока треба да се оди за да се надмине таа граница. Неуспехот да се изрази е неуспех, пишува, а не може да се има идеја за неуспех, ако идејата за успех е незамислива.⁴⁰ Шлам го критикува ова – со идејата за движењето по рабовите на јазикот, се доаѓа до тоа да се

³⁶ S. Katz, op. cit., 47.

³⁷ *The Edges of Language*, 66-67&104 во L. Schlamm, op. cit., 540.

³⁸ L. Schlamm, op. cit., 541.

³⁹ R. Bambrough, op. cit., 202.

⁴⁰ R. Bambrough, op. cit., 212.

тврди дека јазикот го вклучува сето искуство, што е инхибиција на проширувањето на јазикот. Ова е во остар контраст со Ото, кој често ја споменува потребата од аналоген јазик за разбирање на нуминозното искуство. Токму забележувањето на дистанца меѓу нуминозното искуство и религиозниот јазик го тера Ото да го прошири јазикот за нуминозното искуство колку што може повеќе, но секако не до ниво на бесмисленост.⁴¹ Истото важи и за критиката на Бембру – додека таа е применлива на компонентата *mysterium*, во компонентите *tremendum* и *fascinans* Ото го шири познанието што повеќе.⁴²

Филип Л. Барнс (Philip L. Barnes) ја резимира позицијата на Ото за неискажливоста на нуминозното искуство во две точки: религиозното познание е есенцијално неконцептуално; параметрите на религиозното искуство и вистина одат отаде параметрите на религиозниот јазик, што значи дека според Ото, она кое е најреално во религијата е над можноста за дескрипција и исказна експресија.⁴³ Тој смета дека критиката на Стивен Кац на интерпретацијата на мистицизмот е недоволна, проблематична и инфериорна на начини кои на застапниците на интерпретацијата на религијата на Ото им се недостапни. Затоа, смета Барнс, Шлам сосема ги промашува обидите да ги критикува Кац и Бемброу, заборавајќи ги филозофските линии во кои се движат. Ото, според Барнс, не е одбранет од Шлам, особено што тој не се повикува на нови идеи од филозофијата на умот и на јазикот.⁴⁴

Треперењето е по себе совршено позната и природна појава на чувството на страв. Треперењето како *tremendum* Ото го зема, меѓутоа, по аналогија, за да денотира специфичен вид на емоционален одговор. Ова специфично треперење е сосема различно од она при уплашеност, но бидејќи може да се направи приближна аналогија со стравот, тоа помага во разбирањето на неговата при-

---

⁴¹ L. Schlamm, op. cit., 544.

⁴² L. Schlamm, op. cit., 545. Овие компоненти ќе бидат разгледани во продолжение.

⁴³ Philip L. Barnes, “Rudolf Otto and the Limits of Religious Description”, *Religious Studies*, Vol. 30, No. 2 (Jun., 1994), 221.

⁴⁴ Намерата на Ото за дистинкција меѓу неконцептуалната религиозна свест и вобичаените познавателни категории е инспирирана од апологетски мотиви за заштита на автономијата на религијата, преку инсистирање дека постои дистинктно религиозно подрачје и искуство. Но, Ото, додава Барнс, исто така верува дека религијата треба да биде имуна на рационални критики, стратегија која е „... исто толку лошо конципирана колку што е неуспешна“ (P. L. Barnes, op. cit., 229-230).

рода, смета Ото. *Hiqdish* на хебрејски означува „страв кој е повеќе од обичен страв“.⁴⁵ Да се чувствува нешто како свето значи да се чувствува како страшно, но тој страв не е сличен на ниеден друг, припаѓајќи на категоријата на нуминозното. *Сџариоџ завей* изобилува со примери на експресија на ова чувство. Како особено забележлив е стравот од Бога, кој се пренесува како демонски страв и го опфаќа човека со парализирачки ефект. Може да се примени следната аналогија: радоста од убавото, колку и да е аналогна на задоволството од пријатното, се разликува во квалитетот, таа не може да биде изведена од ништо друго освен од самата себе – таква е релацијата меѓу специфичната религиска ужаснатост придружена со стравопочит и обичниот природен страв.⁴⁶ Мора да се направи дистинкцијата меѓу страв како уплашеност и страв како ужаснатост. Поедноставно би било кога би се земале како чисти синоними, кога обете би денотирале иста (лоша) емоција.⁴⁷ Сепак, целиот развој на религиозното чувство низ Светите книги е многу покомплексен и коректно би било да се зборува за психичкиот премин од стравот како обична уплашеност, до треперечкиот страв од светото, односно од Бога. Дури, стравот од Бога е во директна врска со стремежот за соединување со божјата милост. *Сџариоџ завей* изобилува со формулации од типот на „Ако се плашиш од Бога, ќе нема од што друго да се плашиш“, или „Стравот од Бога ќе биде твоето богатство“, односно „ужасот од Бога е неговото богатство“, во смисла на пристап кон божјата благодат преку чувствувањето на страв.⁴⁸ Во чувствата кон светото има преклопувања – религиозниот човек се плаши во неговата радост и се радува во неговата ужаснатост.⁴⁹ Во *Сџариоџ завей* има повеќе од четириесет хебрејски зборовни корени кои го означуваат стравот, како и уште стотина термини и изрази за неговата физичка манифестација, а најважните зборовни корени се застапени повеќе од илјада пати во *Сџариоџ завей*.⁵⁰ Биолошки гледано, стравот е нужен за зачувување на опстанокот, тој е природна реакција за избегнување на повреда или смрт.⁵¹ Стравот и смртноста се директно поврзани, затоа и чувствата за нив се во тесна врска. Така,

⁴⁵ R. Otto, op. cit., 15.

⁴⁶ R. Otto, op. cit., 16.

⁴⁷ Benoit Standaert, *Il timore di Dio e' il suo Tesoro*, Largo A. Gemelli, Milano 2006, 64.

⁴⁸ Дey 6, 2, Иса 33, 6.

⁴⁹ B. Standaert, op. cit., 3.

⁵⁰ Bruna Costacurta, "Dalla paura al timore di Dio", Ch. A. Bernard, ed., *L'antropologia dei maestri spirituali*, Edizioni Paoline, Torino, 1999, 54.

⁵¹ B. Costacurta, *Dalla paura al timore di Dio*, 55.

искуството на стравот не е само конститутивен елемент на личноста, туку преку него се претставуваат нејзините вистински карактеристики, затоа што „преку стравот се открива што е вистина човекот во сета негова ограниченост, стравот ги уништува илузиите за семоќност и бесмртност“.⁵² Во *Сџариоџи завейи* само Бог не е субјект на стравот, затоа што Бог не може да чувствува страв, ниту ужас. Само за Бог не постои опасност, затоа што самиот е носител на полниот и апсолутен живот. Човекот се плаши и се ужаснува од Бога, но преку тоа ги сфаќа својата лимитираност и своите можности, преку тоа ја доживува својата врска со светото, кое истовремено му се заканува и го охрабрува.⁵³

Ужаснатоста, значи, не е негативна емоција, туку е амбивалентна. Дијаболичноста на нуминозното е парцијално во фактот што стравот и ужаснатоста кои ги предизвикува се истовремено чувства на привлеченост и фасцинираност. Семоќта и гневот на нуминозното предизвикуваат страв и желба за дистанца, а истовремено и посветени почит и љубов, како и желба за доближување, за поврзување, за блискост. Светоста на Бога не застрашува само заканувачки, и не нужно заканувачки, туку застрашува поради својата природа. Од една страна, ужасот од Бога служи како морален коректив (стравот од казна и ретрибуција), а од друга страна и не е директно поврзан со обичниот човеков живот.⁵⁴ Ужаснатоста од Бога е инаква од егзистенцијалниот страв во обичниот живот, затоа што, почувствувана во нејзината полнотија и моќ, таа ги потиснува сите други стравови, припаѓајќи на повисоко, свето, божествено рамниште.

Се работи за уплашеност и треперење кои ни најзаканувачките и моќни создадени суштества не можат да ги предизвикаат. Грчкиот кореспондирачки термин е *sebastos*, ранохристијански-латинскиот *augustus*. Ото споменува дека раните христијани сметале дека *sebastos* и *augustus* не можеле да се употребуваат ниту за највисоко поставените човечки суштества, дури ни за императорот, затоа што тоа би значело дека на создадено суштество му се дава името кое е соодветно само за *numen*, за божеството, што би

---

⁵² Bruna Costacurta, *La vita minacciata – il tema della paura nella Bibbia Ebraica*, Editrice Istituto Pontificio Biblico, Roma, 2007, 27.

⁵³ B. Costacurta, *La vita minacciata*, 27-28.

⁵⁴ Во оваа смисла, се разликуваат фази или стадиуми на чувството на страв. Прв се појавува стравот од казна, потоа стравот како подготовка на идната награда и на крајот стравот се заменува со љубов. Застапувањето на оваа градација е карактеристично за византиската филозофија, на пример.

било чин на идолатрија. Во англискиот јазик Ото ги зема *awe* и *aweful* како соодветни зборови, затоа што во нивното подлабоко и поспецифично значење се приближуваат до значењето кое се обидува да го долови (тука припаѓа и формулацијата „standing aghast“ или „being aghast“). Во германскиот јазик глаголот *erschauern* е близок до високата и зрела емоција на треперење од нуминозното. Зборови како *grausen* и *Schauer, gruseln, graven* и *graesslich* исто така мошне соодветно го означуваат и опишуваат нуминозното. Ото се повикува на својата анализа на делото *Анимизам* на Вилхелм Вунд (Wilhelm Wundt), каде Вунд го предложил зборот *Scheu, ужаснаѝосѝ*, сепак додавајќи дека подобар избор би бил „религиозна ужаснатост“ или слична формулација која го вклучува и зборот *релиѝозна/о*.⁵⁵ Фазата што му претходи на овој страв е демонската застрашеност, со нејзината „чудна перверзност, вид на морничав страв“. Ова чувство почнува да се пројавува во чувството на *das Unheimliche*, нешто непријатно непознато, морничаво или чудно.⁵⁶ Според Ото, токму фактот на непријатна непознатост го предизвикува чувството на чудна морничавост во духот на примордијалниот човек и токму ова чувство е почетниот импулс за религискиот развој низ историјата. Имено, од овој корен потекнуваат демоните и божествата, како и сите производи на митолошка аперцепција или фантазија. Сите обиди за објаснување на потеклото на религијата од типот на анимизам, магија или народна психологија се осудени на пропаст, поради тоа што дивергираат од главната идеја и ја промашуваат целта на нивното истражување. Според Ото, Р. Р. Марет и Натан(иел) Содерблом⁵⁷, иако немаат обрнато внимание на природата на религиозната ужаснатост и нејзината квалитативна различност од сите други природни чувства, сепак барем се приближуваат до позиција што тој ја застапува.⁵⁸ Особено Марет, смета, прилично се приближува до она за кое Ото смета дека е суштината на проблемот. Марет има специфични ставови за односот на понизноста на религиозниот човек кон објектот на восхит, како и за импликациите на тој од-

⁵⁵ R. Otto, op. cit., 16.

⁵⁶ За компарацијата на концептот за *unheimlich* со идејата за светото како *ganz andere*, подоцна во текстот.

⁵⁷ Се повикува на Nathan Soderblom, *Das Werden des Gottesglauben*, Hinrichs Verlag, Leipzig, 1915, особено Ch. 1, 1-9.

⁵⁸ Не е познато дали Ото ги имал читано есеите „Психологијата на непријатно непознатото“ на Ернст Јенч (Ernst Jentsch) и „Непријатно непознатото“ на Фројд кои ќе бидат разгледани во следното поглавје, ниту дали бил инспириран и од нив, покрај од авторите кои ги наведува.

нос во развојот на религијата. Во современите линии на развој на антропологијата тој забележува две главни тенденции. Едната е припишувањето на фактите од човековата историја, во име на социјалната психологија, на определени примарни импулси за кои клуч има изучувањето на емоциите, како во теоријата на Уилијам Мек Дугал (William McDougall). Другата е кореспондирачката тенденција на отфрлање на интелектуализмот, во две форми, од една страна, акцентирајќи го влијанието на емоциите, во теоријата на Едвард Вестермарк (Edvard Westermarck), или пак влијанието на социјалната средина, како кај Диркем и Лусјен Леви-Брил (Lucien Lévy-Bruhl).⁵⁹ Затоа, ставот на Фрејзер за понизност како специфична карактеристика на религијата е коректен, според Марет. Она кое на Марет му пречи е лоцирањето на раѓањето на религијата, а според тоа и на понизноста, во промената на мислењето како последица на неуспехот на определена псевдо-научна теорија на каузалност. Тоа е прединтелектуалистички став, смета, прединклиниран да ги третира чувствата како резултат на мислата, а не како нејзин предизвикувач, независно дали се во индивидуална или социјална манифестација. Ако се анализира религиозното искуство на примордијалниот човек, кое најчесто се добива „во толпа“, се забележува доминантно емоционален движечки интерес рефлектиран во она кое му се припишува на објектот на религиозна почит – светиот или натприроден објект. Во целото поглавје за раѓањето на понизноста Марет го разгледува светото од статички и динамички аспект. Редуцирано, анализата се сведува на следните неколку забелешки. Статички разгледувано, светото во неговиот негативен аспект е помалку или повеќе непријатно непознато, често тајно, скриено, со ограничена пристапност, а поради тоа речиси секогаш табу. Таквите квалитети во објектот предизвикуваат специфични чувства во субјектот, како потреба за бегство и истовремена треперечка привлечност, треперење од страв, слабост, кои можат да се вбројат во категоријата на астенички чувства, состојби на треперење на срцето (односно, тешко преведливата кованица heart-sinking) и вознемиреност.⁶⁰ Ова, смета Марет, сосема очигледно може да се земе како психо-физичка основа на понизноста. Во неговиот позитивен аспект, пак, светото е секогаш вид на мана, потекнува од прастари времиња и често е персонално преку она во кое се манифестира. Контагиозноста на светото е толку силна, што и неповрзана со личност предизвикува религиозниот

---

⁵⁹ R. R. Marett, *The Threshold of Religion*, 169.

⁶⁰ R. R. Marett, op. cit., 186.

човек да се чувствува силно, мудро, добро, енергетизирано од контактот со него, во околности организирани и одобрени во рамките на религијата.⁶¹ Динамички разгледувано, искуството на светото може да се опише како развивачко од депресија и пасивност како онаа на ларвата, сè до обновената виталност. Светите ритуали, како на пример, ритуалите на премин, вклучуваат внатрешна енергија и движење. Иницијацијата е нужен дел од процесот на социјализација, додека склопувањето на брак, родителството, раѓањето и умирањето се ритуали на духовна транзиција и трансформација на една природа во друга. Според Марет, понизноста, како резултат на стравот и треперчката уплашеност, се раѓа од чувствата и импулсите, всушност така правејќи ја основата на религиозното искуство.

Објаснувањата можат да бидат успешни, тврди Ото, само доколку го препознаат овој факт на нашата природа како основен, единствен, неизведлив од ништо друго, како основен фактор и основен импулс кој подлежи на целиот процес на религиска еволуција. Ото се повикува на изјава на Мартин Лутер (Martin Luther), според која природниот човек (*der natürliche Mensch*) не може совршено да се плаши од Бога, сметајќи дека е точна од психолошко гледиште. Тој смета дека може да се додаде дека природниот човек е прилично неспособен да трепери (*grauen*) или да чувствува ужаснатост во вистинската смисла на зборот, затоа што треперењето е нешто повеќе од природен, вообичаен страв. Треперењето е доловување на мистериозното кое му се приближува на духот и ги допира чувствата, имплицирајќи ја првата примена на категорија на вреднување која нема место во секојдневниот природен свет на обичното искуство. Ова е можно да почне само кај оние кај кои се има разбудено природната предиспозиција, единствена по вид и различна од секоја природна способност.⁶² Оваа способност отпрвин предизвикува сурови и насилни манифестации, но и во нив се забележува сосема нова функција на искуството. Нуминозната ужаснатост, во нејзините сирови, примордијални форми, е карактеристика на таканаречената „религија на примитивниот човек“, појавувајќи се како демонски страв. Со развивањето на нуминозните чувства, овие сирово наивни и примордијани емоционални пореметувања биле надминати. Но, и со мистериозно растечката моќ на поразвиеното чувствување на нуминозното, дури и откако тоа добило повисок и почист начин на експресија, останала мож-

⁶¹ R. R. Marett, op. cit., 170.

⁶² R. Otto, op. cit., 18.

носта сите овие примитивни типови на возбужденост да се излијат во духот во нивната иницијална наивност и да бидат почувствувани повторно со ист интензитет. Како пример за ова Ото ја дава треперечката непријатност и уплашеност која се појавува при слушањето на хорор приказни за духови, дури и кај добро образувани личности. Разликата меѓу обичниот страв и неприродната ужаснатост не е само според интензитетот и нивото. Ужаснатоста или стравот можат да бидат со толкав интензитет, што се чувствува дека пенетрираат до сржта на коските и прават да се изгуби осетот во екстремитетите. Или пак, ужаснатоста може да се прикраде како нежна возбуда, како минлива сенка која само го допира духот. Според Ото, и самата физичка реакција на овој специфичен страв на непријатно непознатото е посебна и не се појавува кај природните страв и ужаснатост. Така, чувството на „заледување на крвта“ може да биде симптом на обичен, природен страв, но кај симптомот на „наежување на кожата“ има нешто неприродно, смета. Врската меѓу двата вида страв не е во интензитетот, затоа што обичниот страв не може да премине во неприродна ужаснатост со зголемување на интензитетот. Се чини дека на Ото му пречи премногу грубата општа поделба на елементарните чувства на задоволство и на болка, затоа што претставува пречка во определувањето на нијансите на видовите страв при подлабоко психолошко истражување. Задоволствата се диференцираат според интензитет и постојат дефинирани и специфични разлики. Состојбата на духот варира според тоа дали душата е во состојба на задоволство, радост, естетска занесеност, морална егзалтација, или пак во религиозно блаженство кое се појавува при чинови и состојби на ритуална посветеност.⁶³ Овие состојби се ставаат под заедничка класа или категорија (во случајот - задоволство), што, од една страна, помага да се разликуваат од сите состојби кои не се состојби на задоволство, но од друга страна ја замаглува разликата меѓу нив. Состојбите на задоволство наликуваат едни на други, но ваквото категоризирање резултира со прикажување на различните субординирани видови на чувства едноставно како различни степени на исто чувство. Со ова воопшто не се расветлува суштината на состојбите на духот, смета Ото. Чувството на нуминозност во неговиот полн развикот е потполно различно од демонскиот страв, но дури ни во највисоките степени тоа не го затскрива своето потекло, ниту својата природа. Имено, иако раната фаза на обожување на демоните прогредирала сè до највисокиот степен на

---

⁶³ R. Otto, *op. cit.*, 18-19.

обожување на боговите, боговите сепак задржуваат во себе нешто од непријатно непознатото кое се одразува во чувствата на оној кој ги обожува. Тоа е, всушност, чудниот квалитет на непријатно непознатото и на ужаснувачкото, кои опстојуваат со квалитетот на егзалтираноста и возвишеноста. Овој елемент, значи, колку и да е омекнат, не се губи ни на највисокото ниво, каде обожувањето на Бога е во неговата најчиста форма. Овој елемент е во сржта на религиозното чувство и според Ото, неговото исчезнување би претставувало суштинска загуба. Треперењето „...повторно се појавува во облагородена форма, и душата, без зборови, трепери сè до најдалечната нишка на нејзиното суштествување“.⁶⁴ Во христијанските химни, во извикот „Свет, свет, свет!“, на пример, треперењето е веќе без неговата нестабилна и збунувачка карактеристика, но неискажливото и чувството на неискажливото остануваат. Треперењето преминува во мистична ужаснатост и „...го ослободува, како негов придружник, рефлектиран во себе-свесноста, чувството за создаденото“ (Kreatur-Gefühl), она веќе споменато чувство на личосна ништожност и себе-деградирање пред објектот кој се искусува директно и предизвикува ужаснатост.⁶⁵ Критиката која Ото му ја упатува на Шлаермахер, имено, дека ја промашува поентата на својата конструкција за чувството на потполна зависност, важи токму и за овој вид на страв. Така, во *II Говор*, Шлаермахер пишува дека светата стравопочит спремно ја прифаќа како прв елемент на религијата. Обичниот страв и кај Шлаермахер, не само што не е самата религија, туку не е ни подготвителен или воведувачки.⁶⁶ Тој се повикува на своите белешки од *Учење за верајџа*,⁶⁷ каде истапува против мислењето дека идолатријата и политеизмот потекнале од стравот. Со ова, објаснува, сакал да покаже дека суштината на ниските и високите фази на религијата е слична, што не би можело да биде доколку првите настанале поради стравот, а повисоките не. Во *Учење за верајџа* Шлаермахер ја анализира концепцијата дека милоста општо земено го има своето потекло во стравот. Не може да се тврди дека доколку грчките и римските политеисти, во храброто соочување со животот го имале победено стравот, нивната вера во боговите ќе исчезнела. Шлаермахер ги поврзува љубовта и стравот - доколку стравот не е на некој начин первертирана љубов, може да го смета својот објект

⁶⁴ R. Otto, op. cit., 19.

⁶⁵ Ibid.

⁶⁶ F. Schleiermacher, op. cit., 56 .

⁶⁷ Мисли на 8, 1&4.

само како злокобен.⁶⁸ Кога се работи за повисоки суштества, кои не се обожувани или карактеризирани како лоши, мотивот не може да биде страв сосема одделен од чувството на љубов. На тој начин, во сите религии, од почетокот љубовта е оперативна и сето стремење кон совршенство е едноставно прогресивна пурификација на љубовта, во одредени аспекти со помош на стравот. Ова е речиси потполно во согласност со ставовите на Ото. Потоа, Шлаермахер исто така разликува видови на страв – светиот страв е различен од кој било вообичаен, природен страв. Ние исто така имаме, пишува, „...чудни, ужаснати, мистериозни чувства, кога фантазијата нè потсетува дека во природата има повеќе од што знаеме“. Овие чувства едноставно се разликуваат од тивката и смирена свесност дека секоја индивидуа е детерминирана од сè уште неистражен вид на живот. Пообразуваните се обидуваат да ги разјаснат овие (прет)чувства и да ги претворат во пожива активност на перцепција. Кај другите, поради незнаење и недоразбирања, растат до степен на чисто празноверие, во рамките на кое се манифестира побожно треперење.⁶⁹ Трепетот во празноверието може да се поистовети со примордијалното чувство на нуминозното кај Ото. Категориите на страв и треперење во овие формулации на Шлаермахер одговараат со оние на Ото. Сепак, критиката на Ото се однесува на тоа дека споменатите елементи на страв немаат врска со „чувството на потполна зависност“ сфатено како чувство на детерминираност од страна на друг, т.е. предизвиканост или условеност. Објектот е, повторно, надворешен, не се работи за врска со себе, односно себе-чувствување, смета Ото.

И најраните форми на религиозни искуства, како и оние понапредните, се неизведливи и *a priori*. Како априорен би требало да се смета и примитивниот, сиров и рудиментарен демонски ужас од кого потекнува религиозната еволуција. Првите фази на митско и демонско искуство се религиозни фази. Ото определува неколку околности од кои се состои нивниот примордијален и сиров карактер.⁷⁰ Прво, природата на почетната фаза на религиозниот развој се должи на постепеното појавување и сукцесивно буђење на неколку елементи на нуминозното. Тоа ја покажува својата полна содржина само преку бавно растечки степени, како едноподругост на потребни стимули, односно операционализирани поттикнувања. Кога целината е непотполна, нејзините порани и

---

⁶⁸ F. Schleiermacher, *Ibid.*

⁶⁹ F. Schleiermacher, *op. cit.*, 59.

⁷⁰ R. Otto, *op. cit.*, 157.

парцијални конститутивни моменти или елементи во себе имаат нешто чудно, несфатливо, дури гротескно.⁷¹ Ова, смета Ото, е особено точно за религиозниот момент кој во секој случај бил првиот пробуден и развиен во човековиот дух, а тоа е токму демонската ужаснатост. Интересна е амбивалентноста на демонскиот страв: неговата природа е таква што, земен сам и *per se* тој нужно и природно повеќе личи на нешто спротивно од религија, а не на религија. Ото дава силна психолошка забелешка: ако демонскиот ужас се оддели од елементите кои инаку го сочинуваат неговиот контекст, тој личи на страшна форма на авто-сугестија, еден вид на психички кошмар на племенскиот ум. На овој начин нема никаква врска со религијата: „...натприродните суштества со кои примордијалниот човек стапува во релација се појавуваат како фантоми, како проекции на неразвиена фантазија и еден благ вид на параноја“.⁷² Како втор аспект на природата на раната религија Ото го зема фактот што примитивноста на сировите фази се должи на ненадејно дејствувачки и каприциозен карактер, типичен за најраната форма на нуминозното чувство. Конфузноста прави тој да биде погрешно поистоветуван со природни чувства. Потоа, се должи и на фактот што вреднувањето поттикнато од елементот на нуминозната свесност (на пример, токму фазата на демонскиот страв) се поврзува мошне природно со објекти, појави и ентитети кои го поттикнуваат буђењето на нуминозното чувство по аналогија, а потоа го вртат кон себе – коренот на натурализмот и деификацијата на природата. Исто така, а во контекст на претходните фактори, сировоста на примордијалната религија се должи и на неконтролираната, ентузијастичка форма на речиси див фанатизам, во која нуминозното го напаѓа духот на верникот, појавувајќи се како религиозна манија. И конечно, и најважно, Ото го определува овој амбивалентен карактер како фактор и недостаток на рационализација и морализација на искуството. Нуминозното чувство полека и постепено се полни со рационално, морално и културно значење.⁷³ И во првото буђење на демонскиот ужас, инсистира Ото, се работи за чисто априорен елемент; и во овој поглед

⁷¹ Тешкотиите во класификацијата на религиите по род и вид исто така се должат на сериското и постепено буђење на различните аспекти и моменти на нуминозното. проблемот е што фактите кои се класифицираат се во најголем дел неповрзани, како и дистинктните видови од еден род. Тие не се форми или шеми според кои целата религија би можела да биде анализирана, туку конститутивни елементи од кои таа постепено се гради.

⁷² R. Otto, *op. cit.*, 158.

⁷³ R. Otto, *op. cit.*, 159.

може да се спореди со естетското судење и категоријата на убавото, кои се сосема различни како ментални искуства кога се препознава дека некој објект е убав или ужасен. Во обата случаи постои согласување дека на објектот му се припишува атрибут кој би требало да се интерпретира, кој не се добива и не може да се добие од сетилното искуство, туку се припишува преку спонтаното судење на субјектот. Интуитивно, значи, за објектот се сфаќаат само неговите сетилни квалитети и просторната форма, ништо повеќе. Дека овие сетилни податоци значат дека објектот е убав, нема врска со сетилните елементи кои не можат ништо да пренесат во врска со ова. Напротив, смета Ото, субјектот мора да има обскурна идеја за тоа што е самото убаво, која му ја припишува на објектот, инаку и наједноставното искуство на убавото би било невозможно.

Сировата фаза се надминува со откривањето на нуменот – нуминозното се екстериоризира и станува очигледно за умот, а многу посилено и пополни и чувствата. Полнежки се со рационални елементи, преминува во подрачјето на замисливото и разбирливото.⁷⁴ Сепак, сите елементи на нерационалната непоимливост

---

⁷⁴ Филип К. Алмонд (Philip C. Almond) споредува: додека општо земено, рационалното се идентификува со мислење, а нерационалното со чувствување, за Ото, примената на термините се детерминира не толку преку реферирање на самите мислење и чувствување, туку преку реферирање на објектите на мислење и чувствување. Така, *рационално* и *нерационално* се предикати на објектите примарно, а на мислењето и на чувствувањето секундарно. Независно од тоа дали некој објект во партикуларна инстанца е мислен или чувствуван, тој е сепак рационален објект во смисла на тоа дека може да се мисли концептуално. Спротивно на ова, независно од тоа дали објектот е мислен или чувствуван, сè додека не може да биде доведен во доменот на концептуално разбирање тој е нерационален. Кантовски земено, рационалниот објект може да се мисли во а priori категориите на разумот, а нерационалниот не може да биде мислен. Она на кое реферира религијата, за Ото, е и рационален и нерационален објект. Од една страна, нуминозното поседува рационална природа и може да се смета за рационален објект. Така, божеството е карактеризирано со атрибути како дух, разум, цел, волја, сепоќ, единственост и слично, тоа може да се разбере, барем до некаде, преку аналогича со човечката природа на разум и волја. Но, во овие атрибути има голема разлика кога се применети на човечката природа и на божествената – на божествената природа ѝ се придаваат само аналогно, затоа што тие се преобилни и потполни кога се применуваат на Бога, а кај човекот се лимитирани. Бидејќи Бог не е објект кој може да се мисли преку таква ограниченост, атрибутите кои му се припишуваат можат да се мислат како за него применливи само доколку се отстранат ограничувањата на разумот (Philip C. Almond, *Rudolf Otto: An Introduction to His Philosophical Theology* (University of North Carolina Press, Chapel Hill, 1984, 55-56).

постојано се задржуваат во нуминозното и се интензивираат со продолжувањето на неговата екстериоризација. Откривањето не е само премин кон разбирливоста и поимливоста – нешто може да биде длабоко спознаено преку чувствата поради задоволството кое го носи или возбуждавањето кое го предизвикува, а сепак да не може да биде разбрано. Дури, додава Ото, да се спознава и да се разбира поимно се различни категории на когнитивната сфера, често спротивставени и во релација на исклучителна дисјункција. Ова, сепак, не значи дека обскурноста на нуменот е еднаква на непознатливост.⁷⁵

Ото е свесен дека повикувањето на ова чувство на нуминозен страв предизвикало многу тешкотии кај преведувачите и егзегетите на Светите книги. Така, во *Сџариоџ завей* тоа е стравот од *џневоџ Божји* (*Za'am Na'el*, односно *orge*), во *Новиоџ завей* се појавува повторно како страв од *orge theon*, и очигледна е аналогичноста со идејата за мистериозната *ira deorum* присутна во многу религии.⁷⁶ Гневот Божји од *Сџариоџ завей* не е едноставен за анализа, смета Ото: тој не се однесува нужно на морални квалитети; неконзистентно почнува и се манифестира; појавувајќи се наеднаш, како скриена природна сила или како наплив на електрицитет; непресметлив и арбитрарен. Проблемот во разбирањето мора да се лоцира во погрешното ниво. Имено, според Ото, доколку божеството се разбира само преку неговите рационални атрибути, во ваквото неконзистентно манифестирање на гневот се забележува само каприциозност и несфатлива страст. Сепак, постои опасност теолошкото и филозофското мета-разгледување на божјиот гнев во модерното доба да бидат несоодветни, затоа што поаѓаат од потребата за систематичност, јасност и целисходност, не од чувствата на религиозниот човек. Така, Ото не мисли дека религиозниот човек во *Сџариоџ завей* би го сметал божјиот гнев за каприциозен и малициозен. Напротив, за верникот, гневот е манифестација на божественоста, нејзина природна експресија.

Нуминозното е доминантно нерационален објект. Чувство може да се има и за рационален и за нерационален објект – доколку рефереира на објект кој може да се дефинира во прецизни концептуални термини, тогаш доаѓа од подрачјето на рационалното, но доколку се предизвикува од нерационален објект, како на пример, нерационалната страна на божественото, односно нуминозното, тогаш се работи за квалитативно единствено чувство.

⁷⁵ R. Otto, op. cit., 160. Во оваа смисла концептот за *deus absconditus* не е еднаков со концептот за *deus ignotus*.

⁷⁶ Ото генерализира дека и највишите богови на милоста, покрај својот добар лик често имаат и гневна форма.

Гневот и стравот кој тој го предизвикува за старозаветниот верник се незаменливи елементи на самата светост. Гневот е токму самиот *tremendum*, сфатен и изразен преку наивна аналогија од доменот на природното искуство – во овој случај тоа е вообичаениот човеков психички живот. За Ото, колку и да е наивна оваа аналогија, а можеби токму затоа што е мошне директна, таа е вознемирувачки точна, затоа што ја има задржано својата вредност, важејќи за модерниот човек исто толку колку и за примордијалниот, како главен начин за изразување на еден елемент на религиозното чувство.⁷⁷ Божјиот гнев никако не може да се смета за природен гнев, напротив, тој е потполно неприроден, или попрецизно, натприроден, нуминозен. Ото потсетува на дистинкцијата меѓу директното чувство и процесот на рационализација кој почнува штом се појават елементи од моралното расудување (како казна за морални прекршоци). Гневот Божји во *Библијата*, меѓутоа, е синтеза на иницијалната категорија на емоции и подоцнежното развивање во областа на моралноста.⁷⁸

Елементот на нуминозното кој ја опфаќа неговата моќ, надмоќност, е оној на *maiestas*. Елементот на *tremendum*, заедно со *maiestas*, ја дава категоријата на *tremenda maiestas*, или ужасна семоќ. Додека *tremendum*, како категорија на потполна непристапност, се повлекува и се губи, семоќта останува зачувана во мистицизмот, на пример, особено затоа што токму во релација со неа, чувствувањето на создаденоста се појавува како нејзина сенка или субјективна рефлексивност. Ото се повикува на Марет - преку чувството на сопствено редуцирање на ништост, до сопствената деградација сè до пепел и ништожност, се фомира сировиот нуминозен материјал за чувството на религиозна понизност.

Ото потсетува на критиката на концепцијата на Шлаермахер за чувството на зависност (*Kreatur-Gefühl* кај Ото). Една од

⁷⁷ Ото забележува дека не може да се има сомнеж, и покрај негациите на Шлаермахер и Албрехт Ричл (Albrecht Ritschl) дека и христијанството се повикува на Божјиот гнев. Според Уејн Праудфут (Wayne Proudfoot), застапувањето на Ото на ставот дека христијанството е поразвиено и супериорно над другите религии е затоа што тоа најполно ги разбира и цени моралната обврска и моралната должност, чувството на грев и потребата од искупување, асоцирани со нуминозната моќ од која, покрај посветеност и љубов, се има и ужаснат страв (Wayne Proudfoot, "Mysticism, the Numinous, and the Moral", *The Journal of Religious Ethics*, Vol. 4, No. 1, Spring 1976, 26).

⁷⁸ Покрај гнев постои и љубомора, така, „да се биде љубоморен за Бога“ означува душевна состојба која е секако нуминозна, затоа што карактеристики на *tremendum* преминуваат во човекот кој го има ова искуство.

грешките на Шлаермахер е што она кое е само секундарен ефект, чиста последица, го зема како основа и појдовна точка; тој ја разгледува свесноста за религиозниот објект само како изведена од сенката која објектот ја фрла врз свесноста.⁷⁹ Исто така, додава Ото, чувството на потполна зависност кај Шлаермахер е свесност за предизвиканост (како последица на причина). Бог, во оваа смисла, е предизвикувачот на сето, затоа што релацијата на зависност е каузална. Но, според Ото, идејата за ова воопшто не постои во директното религиозно чувство кое се има во моментот на обожување, напротив, тоа припаѓа на рационалната страна на идејата за божеството (божественоста) и потекнува од друг извор. Разликата меѓу чувството на зависност и чувството кое се јавува кај Авраам кога се осмелува да му проговори на Бога, иако се чувствува како ништо освен земја и пепел, може да биде изразена како разлика меѓу свесноста за создаденоста (*Geschaffenheit*) и свесноста за суштествувачкоста (*Geschöpflichkeit, creatureliness*). Во првиот случај суштеството се зема како дело на божествен создателен чин и акцентот е врз фактот дека суштеството било создадено; во вториот случај немоќта и општата ништожност се поставени спротивно на семоќната сила, тие се земја и прав наспроти страшната семоќ, со што акцентот е врз статусот на суштеството. Штом спекулативната мисла се однесува на овој втор тип на свесност, идеите стануваат различни од оние на Шлаермахер за свесноста за создавањето и одржувањето. Прво се доаѓа до идеите за анихилацијата на себе, а потоа до трансцедентното како цела реалност. Мистицизмот, на пример, ги има овие идеи, иако е претставен со различни форми.

Се работи, имено, за фактот што една од главните карактеристики на мистицизмот е токму ова себе-редуцирање; оценувањето на себе како нешто не сосема реално или не суштински реално. Од друга страна, мистицизмот води кон вреднување на трансцедентниот објект, како точка на референтност: трансцедентното, преку полнотијата на постоењето е врвно и апсолутно, а конечното себство во споредба со него станува свесно за сопствената нишност. Според Ото, овде нема никаква каузална релација меѓу создателот и создаденото. Точката, смета, од која почнува спекулацијата, не е во свесноста за апсолутна зависност на себе како резултат на божествена причина, или нејзина последица, затоа што тоа би довело до свесност за, и инсистирање на реалноста на себството. Напротив, спекулацијата почнува од свесноста за апсолутната супериорност или надмоќност на огромна сила надвор од себе, и ду-

⁷⁹ R. Otto, op. cit., 22.

ри „...кога се враќа кон онтолошки термини за да ја постигне својата цел елементот на *tremendum*, изворно сфаќан како полност на моќ, се преобразува во полнотија на суштествување“.⁸⁰ Мистицизмот е нагласување до висок степен, дури пренагласување, на нерационалните или надрационалните елементи во религијата и интелигибилен е само кога е така разбран. Во мистицизмот се појавува идентификација со нешто кое е истовремено апсолутно врвно по моќ и реалност и потполно нерационално, и затоа, смета Ото, токму кај мистиците најчесто се среќава овој елемент на религиозна свесност.⁸¹

Во неговото истражување на специфичните религиозни искуства Праудфут се фокусира на „две религиозни интерпретации на искуството“, мистичкото и нуминозното (акцентирајќи ја така интерпретацијата, а не самото искуство). Според него, може да се разгледуваат две конструкции – едната ја вклучува смислата на директност (непосредност), што ја потиснува можноста за морално судење, а другата овозможува простор за етички критериуми. Праудфут смета дека мистицизмот не треба да се гледа како спротивставен на моралноста, туку напротив, како начин за разбирање на врската меѓу моралните ставови и фактичките верувања. Исто така, тој смета дека религиозните верувања и ставови и религиските практики традиционално биле во врска со проблемот на релацијата меѓу верувањата и моралните ставови. Во оваа смисла главна функција на религиските практики и симболи е создавањето и одржувањето на оваа релација.⁸² Во религиските системи тој ги вбројува лингвистичките симболи, икони, артефакти, природни објекти и појави кои се одделуваат како свети, симболичките дејства (жртвувања, обожувања, различни видови ритуали) и институции. Сите овие религиски компоненти служат како рамки на перцепција или дескрипција, но и како определувачи на дејствата, значи служат и за прескрипција. Така, сликата на свет човек е и дескриптивна и прескриптивна. Ако се направи обид за диференцијација меѓу дескриптивните и прескриптивните употреби на јазикот, се јавуваат проблеми во врска со многу религиски симболи, тврдења и значења, затоа што тие ги содржат обете. Религиозни-

⁸⁰ R. Otto, op. cit., 24.

⁸¹ Овде Ото се повикува на Едуар Ресежак (Edouard Recejac), *Essai sur les fondements de la connaissance mystique*, 1897, според кого мистицизмот почнува од копнежот, од чувството на универзална доминација, непобедлива и семоќна, а потоа се претвора во желба за соединување со она кое така доминира.

⁸² W. Proudfoot, op. cit., 4.

те верувања типично содржат фактички тврдења, како и експлицитни или имплицитни повикувања на посветеност на нешто, односно правила за дејствување.⁸³ Ако главната карактеристика на сето мистично искуство е чувствување на поврзаност со сето, на израмнувањето на дистинкциите, тогаш множеството на дескриптивни изјави за свет кој потекнува од мистична интерпретација на искуството би требало да се смета за илузорно.⁸⁴ Нуминозното се искусува како нешто сосема друго, како нешто кое се спротивставува и на самото себе, привлечно и ужасно, но секогаш фасцинантно во неговата другост. Така, нуминозното искуство е спротивставено на мистичното искуството на поврзаност со сето што постои. Наместо израмнувањето на сите дистинкции, се работи за инаков случај: една дистинкција, таа меѓу светото и профаното, се шири до тој степен што е непремостлива и основна за сето искуство. Нуминозното стои наспроти сето она кое се смета за познато.⁸⁵ Праудфут определува дека нуминозниот карактер на религиозното искуство често се идентификувал со моралниот аспект на западните религиски традиции, наспроти „мистичниот акцент врз униформноста и празнотијата на Исток“ (оваа изјава нема да биде разгледувана, иако е доста проблематична). Но, продолжува, нуминозното и моралното треба да се разликуваат. Ото, впрочем, уште на самиот почеток го определува нуминозното како вишок, како нешто додатно, покрај моралните категории (Праудфут не го заборава ова). Нуминозното чувство е директно среќавање со моќ. Тоа не е специфично морално искуство, колку и религиските феномени понатаму да се поврзуваат со моралноста (односно, колку и должноста да има потекло во божјата волја, која својот авторитет го добива од нуминозната моќ која Ото ја опишува), но не е ни мистичко искуство.⁸⁶ Праудфут негира дека е мистичко искуство во смисла на чувство на станување на едно со универзумот и чувствување на целиот свет како себе си. Меѓутоа, тој не навлегува во разгледување на амбивалентната страна на искуството, од типот на гледање на темна светлина или познавателно незнаење и слично.

Џон Франсис Батлер (John Francis Butler) исто така го одделува тврдењето на Ото за чувството на нуминозното како спротивставено на идејата за чувство на поврзаност со Бог или со сè како

⁸³ W. Proudfoot, *op. cit.*, 5.

⁸⁴ W. Proudfoot, *op. cit.*, 7.

⁸⁵ W. Proudfoot, *op. cit.*, 12.

⁸⁶ W. Proudfoot, *op. cit.*, 13.

основа на религијата. Тој смета дека Ото потполно го потврдува ова низ аргументацијата за компонентите на нуминозното, како и преку примерите кои се движат од областа на етимологијата до принципите на исламската архитектура, користејќи „...по нешто од секое поле на човековата духовност, но додавајќи свежо семе на секое“.⁸⁷ Единственото кое на Батлер му пречи во врска со учењето на Ото е што тој се држи претерано блиску до нуминозното. Сепак, признава дека не може да му се замери што не понудил вистинска синтеза на рационалните и нерационалните елементи на разбирањето на божеството, затоа што тоа не му е тезата во *Свештошо*. Ниту може да се забележи дека тој претерува со акцентирање на нуминозното – точно е дека се посветува само на него, но нуди и можност за разгледување на други вредности преку идејата за схематизацијата, на пример. Она што се чини дека на Батлер му е нејасно, е начинот на кој Ото ги одбира нуминозните примери. Тој пишува дека за Ото, ако музиката на Јохан Себастијан Бах потоне до тишина, тоа е особено нуминозно, но ако се разгласи моќно, не е толку нуминозно. „Зошто не се подеднакво нуминозни, но помешани со различни елементи?“ се прашува Батлер, како и за тоа и зошто една химна од еден автор Ото ја зема за понагласено нуминозна од друга химна на истиот автор.⁸⁸ Сепак, чувството на нуминозното постои, и тоа е квалитативно дистинктно, не може да биде објаснето од психологијата; како и задоволството, убавината, моралот, тоа е тоа што е и не може да биде нешто друго. Сепак, Батлер не смета дека ова го штити од критика. Од оваа изјава не се сфаќа дали мисли на самото чувство на нуминозното, или концепцијата за него – како што постои разлика меѓу критиката на убавото или на теоријата на убавото и на моралот или етиката. Но, Батлер продолжува: доколку е нужно нуминозното може да се редуцира на статус на епифеномен. Исто како што чувството за моралност може да се смета како квалитативно дистинктно, но во смисла на тоа дека вселената е таква што, во определени услови моралноста нужно може да се појави како епифеномен на инстинктите за задоволство, така и чувството за нуминозното може да не биде чувство за објективен нуминозен Бог, туку епифеномен на анимистички проекции, на пример.⁸⁹ Но, Батлер

⁸⁷ John Francis Butler, “Psychology and the ‘Numinous’”, *The Journal of Religion*, Vol. 13, No. 4 (Oct., 1933), 405.

⁸⁸ J. F. Butler, op. cit., 406.

⁸⁹ Батлер се оградува. „Објективен“ наспроти „субјективен“ Бог е сосема друго прашање, во кое тој нема намера да навлегува, J. F. Butler, op. cit., 408.

признава дека ова не е психолошка критика, туку метафизичка, затоа што нешто „да се објасни како епифеномен е последно уточните на строгиот метафизичар“.⁹⁰ Тој се повикува на Џејмс Леуба (James Leuba), и определува дека во чувството на нуминозното има единствена и специфично религиозна вредност, која е показател на објективно валидно искуство на Бог. Религиозниот чин е стравот, и тоа не од спојувањето со Бога, туку од нуминозното. Интересно е што Батлер воопшто не ја разгледува можноста стравот да биде вид на спојување. Батлер прави поделба на обичните религиозни искуства. Првите се искуства кои се религиски валидни и кои немаат секуларни елементи (морални или унифицирачки) по себе. Нивниот објект и суштинската природа е стравот од нуминозното. Сепак, овие содржат и аспект на спојување со божественото, затоа што „...стравот од нуминозното е емоционално искуство на високо ниво, што значи дека е субјективно унифицирачко. Но, ова не е дадено, туку е еден вид на „коллатерална случајност“ од психичкиот трепет на нуминозната уплашеност.⁹¹ Втората група се искуства на нуминозен страв заедно со свесно разрешување на морални конфликти, со чувство за унифицирање, кое не се бара по себе, туку се појавува природно (благодарение на моралната природа на Бога). Во третата група тој не забележува нуминозен страв, туку само секуларна потреба за разрешување на морални конфликти со придружните емоции (како загриженост и олеснување). Следните групи (четвртата, петтата и шестата) се како и првите три, но во нив мистичката екстаза на спојувањето со божеството се бара по себе (свесно или несвесно). Во седмата група екстазата се бара независно од нуминозните и моралните елементи, само поради самата екстаза (или и поради самата неа и поради психичкото олеснување).⁹² Батлер ваквата поделба ја гледа како пример за тоа како разбирањето на нуминозното може да влијае врз научното разгледување на религиозните искуства и состојби (иако не смета дека е дефинитивна и потполна).

Ото ја нагласува и енергијата на нуминозниот објект, како трет елемент во рамките на *tremendum* и *maiestas*, ужасот и семотта. Енергијата најлесно се забележува во гневот Божји, и секаде се прикажува преку симболичка експресија на виталност, страст, емоционалност, волја, сила, движење, вознемиреност, активност. Овој фактор на енергијата на нуменот им пречи на фило-

⁹⁰ *Ibid.*

⁹¹ J. F. Butler, op. cit., 409.

⁹² J. F. Butler, op. cit., 410.

зофите, додава Ото, кои го сметаат за чист антропоморфизам. Сепак, од една страна, доколку оние кои позајмуваат формулации од човековиот афективен живот не препознаваат дека се работи за аналогии, филозофите имаат право да се спротивставуваат, дозволува Ото. Од друга страна, тие немаат право да ги осудуваат, доколку, и покрај оваа грешка на непрепознавање на аналогите, овие формулации и термини се употребуваат за вистинскиот аспект на божествената природа – нејзиниот нерационален аспект, штитејќи ја религијата од несоодветни рационализации.

Ото повторно дава формулација слична на онаа на Шлаермахер за стравот и љубовта, сепак, без да се повика на него.⁹³ Имено, објаснува, во мистицизмот овој елемент на енергија е жив и активен фактор, особено во волунтаристичкиот мистицизам, мистицизмот на љубовта, каде се гледа во оној оган на љубов кој речиси го гори мистикот. Во ваквите енергија и притисок љубовта на мистикот полага право на заедничко потекло со самиот Божји гнев. Се работи за истата енергија, само различно насочена, затоа што љубовта е само ублажен, потиснат страв.

Ото го препознава елементот на енергија во спекулацијата на Јохан Готлиб Фихте (Johann Gottlieb Fichte) за Апсолутот, како и во Волјата кај Артур Шопенхауер (Arthur Schopenhauer). Сепак, смета дека обајцата ја прават истата грешка која се наоѓа и во верувањето во митот. Се работи за тоа дека тие употребуваат природни атрибути, кои би требало да бидат употребувани само како идеограми за она кое е над можноста за искажување, како негови реални квалификации. Понатаму, тие ги земаат симболичките експресији на чувствата како соодветни поими врз кои може да се гради научна структура на познание, што не може да е точно, смета Ото.

После разгледувањето на делот на *tremendum* од концепцијата за *mysterium tremendum*, Ото преминува на моментот, односно елементот на мистеризоното, на компонентата *mysterium*. Би можело да се помисли дека придавката ја објаснува именката, но не е така, се спротивставува Ото, затоа што не се работи за аналитичка, туку за синтетичка конструкција. *Tremendum* е синтетички атрибут на *mysterium*, додава нешто кое не е нужно инхерентно. Тие, секако, кореспондираат: идејата за *mysterium* е тесно поврзана со идејата за ужасот, често дополнета од неа, дури, мистеријата самата станува ужаснувачка мистерија. Но, додава Ото, преминот од едната кон другата идеја не е секогаш толку лесен,

---

⁹³ R. Otto, op. cit., 25.

затоа што иако интуитивно ни се блиски, елементите на значењето имплицирани во ужасноста и мистериозноста се во себе дефинитивно различни. Понекогаш мистеријата е толку навлезена во религиозната свест и се одликува толку очигледно, што во споредба со неа ужасноста речиси се губи, а некогаш, пак, компонентата *tremendum* го зафаќа духот толку многу, што ја потиснува компонентата на *mysterium*.⁹⁴

За оваа втора комбинација, Ото го воведува ступорот како емоционална реакција која може да се смета за слична на треперечка ужасноста, а е различна затоа што означува празна вчудовиденост, потполна зачуденост, збунетост која блокира. Тајната, мистеријата, земена во чисто природна форма, прво значи само тајна или мистерија во смисла на она кое ни е туѓо, непознато, неразбрано и необјаснето, со што *mysterium* е во себе само идеограм, аналоген поим земен од природната сфера, кој го илустрира овде потребното значење, но нема способност потполно да го долови. Затоа, Ото ја воведува конструкцијата *höflich* различно или *höflich* *gruß* – *ganz andere (thateron, anyad, alienum)*, за мистериозното во религиска смисла. Тоа е сосема над сферата на вообичаеното, интелигибилното, познатото, тоа излегува од границите на познатото и е во потполн контраст со него, исполнувајќи го со чудење и вчудовиденост духот кој го препознава овој контраст.⁹⁵ Ова може да се забележи и во пониските и најрани нивоа

⁹⁴ R. Otto, op. cit., 28-29. Во неговото истражување на степенот до кој теоријата на Ото е феноменолошка (критикувајќи ги неговите „феноменолошки“ хипотези, потпирањето врз теоријата на Фриз, тешкотијата во обидот феноменологијата на религиозното искуство да се „отплетка“ од филозофијата на религијата итн.), Дејвид Бастоу (David Bastow) го резимира *Свејшошо* во две точки: дека нуминозното искуство е универзален начин со кој се доаѓа до верување во божества; и – за оваа точка смета дека е поплаузибилна – луѓето кои веруваат во богови секогаш во нив наоѓаат *mysterium, tremendum, fascinans et augustum*, односно реагираат на нивното верување со емоции на страв и слично (David Bastow, „Otto and Numinous Experience“, *Religious Studies*, Vol. 12, No. 2 (Jun., 1976), 174).

⁹⁵ Карл Барт (Karl Barth) во *Послание до Римјаниите (Der Römerbrief, 1918)* се осврнува на *Свејшошо* на Ото со големо задоволство. „Субјектот има психолошка ориентација, но јасно излегува од нејзината граница во она над или отаде, со моментите на нуминозното кое не треба да биде рационално конципирано, затоа што е нешто сосема друго, божественото“, пишува (во P. C. Almond, op. cit., 4). Она што Барт го смета за пријатно во делото на Ото е тоа што обајцата го имаат поимот на трансцедентното кое е сосема друго, над разумот, но и над било каков човечки труд, кое е извор на вредност, односно на повисок онтолошки статус, безбедно позиционирано надвор од кризата на овдешниот свет (Lynn Poland, „The Idea of the Holy and the

на примордијална религија, во кои „нуминозната свест е само некохерентно возбудување на чувствата“.⁹⁶ Ото се спротивставува на анимистичката теорија, според која она што е карактеристично за оваа фаза е верувањето во чудни суштества, како души и духови, кои се невидливи. Според него, тоа се обиди на различни начини да се објасни недоумицата која се поставува во врска со светот. Нивната последица, пак, е ослабнувањето или умртвувањето на самото искуство. Овие обиди се извори не на религијата, туку на рационализацијата на религијата. Со рационализирањето се доаѓа до конструкции на масивни структури на теории и интерпретации, со што за елементот на мистеријата сменува место.

Вината за елиминирањето на фундаменталниот факт на религиозното искуство Ото ја наоѓа во имагинативниот мит претворен во систем, како и во интелектуалистичкиот схоластицизам доведен до комплетност. И во најниските фази на религиски развој, основното и подложечко религиозно искуство се наоѓа во „...чудниот, специфичен момент на свесност, на ступор пред нешто сосема друго, независно како тоа ќе се нарече или воопшто и нема да се именува“.⁹⁷ Во оваа смисла, не е важно што за да ја интерпретираат и зачуваат нивната уплашеност од ова сосема друго, луѓето создаваат објаснувања од подрачјето на легендите. Чувството, односно свесноста за сосема другото индиректно се предизвикува од, или се поврзува со објекти или појави кои се загадочни на природен план, или пак се од изненадувачки или чуден карактер. И овде, повторно, се работи за асоцијација меѓу нешта кои се специфично различни, меѓу нуминозното и природниот момент на свесност, а не само меѓу градуални зголемувања на едното од нив (на пример, на природното сè додека не се претвори во нуминозно). Како и во случајот со обичниот, природен страв и демонската ужаснатост, и овде транзицијата од природна до демонска вчудовиденост не е прашање на степен, туку на квалитет. Во врска со определувањето на мистериозното, Ото споменува дека може да се забележи дека мистериозното е она кое е и останува апсолутно и не-

---

History of the Sublime”, *The Journal of Religion*, Vol. 72, No. 2 (Apr., 1992), 184).

Едмунд Хусерл (Edmund Husserl) смета дека Ото, повикувајќи се на искуство на божественото отаде границите на себе, фундаира феноменологија на другоста, „дескриптивна наука на божественоста“ (дури, во писмо до Ото тој му напишал дека го смета неговото дело *Das Heilige* за прв обид за феноменологија на религијата, во P. C. Almond, op. cit., 87).

⁹⁶ R. Otto, op. cit., 30.

⁹⁷ R. Otto, *ibid.*

менливо надвор од нашето разбирање. Она кое му е недостапно на нашето разбирање во некои случаи, инаку, во принцип, сосема интелигибилно, не е мистерија, туку само проблем. За ова, Ото смета дека не е точно. Вистински мистериозниот објект, односно појава, е над нашето разбирање, не само затоа што нашето познание има определени граници што не можат да бидат отстранети, туку затоа што во него ние се среќаваме со нешто сосема друго, чиј вид и природа се неспоредливи со нашите. Тоа е толку туѓо, што пред него ние се повлекуваме во морничаво и восхитувачко чудење. Ова станува уште појасно, доколку се разгледа травестијата на вистинското нуминозно во стравот и ужасот од духови. Чувството на ужаснатост кое го предизвикува идејата за духови е чувство на морничав ужас (*graven, graessen*). Привлечноста на хорор-приказните за духови лежи во ова чувство на морничавост, или поточно, не во самото чувство, туку во ослободувањето на тензијата кога тоа чувство престанува. Инаку кажано, нас не нè привлекува духот, туку справувањето со духот, односно тоа што се ослободуваме од него и од стравот. Сепак, смета Ото, ова е недоволно: вистинската привлечност на хорор-приказната е тоа што до невообичаен степен ја поттикнува имагинацијата, будејќи љубопитност, немирин интерес. Невообичаеноста на ситуацијата е привлечна бидејќи е одбивна.⁹⁸ Амбивалентноста не е само таму: идејата за духовите не е страшна, а со тоа привлечна и одбивна, поради позитивните и помимни атрибути на духот (физички карактеристики, моќи итн., кои се дел од хорор-приказните), туку поради фактот што духот воопшто не постои. Тоа е она потполно друго, нешто кое воопшто и нема место во нашата схема за реалноста и во схематизирањето на познатите концепти, туку припаѓа на друга реалност и во подрачјето на непознати концепти. Затоа предизвикува и страв и непобивлив интерес. Колку и стравот од духови и чувствата на ужас од хорор-приказните воопшто да се еден вид на каракитура на вистинската ужаснатост, тие се добар показател на тоа како изгледа силната, вистинска смисла на демонското искуство на треперење. Во мислата на Ото е особено важно тврдењето дека со развојот на културата, овој елемент на елементарна нуминозна свесност, чувството за потполно другото, се засилува и се разјаснува, и неговите повисоки начини на манифестација се изоструваат. Ова го поставува нуминозниот објект во контраст не само со сè што е нуминозно, односно сè што е познато (дури може да се каже со природата општо), така претворајќи го во нешто натприродно, туку и со

---

⁹⁸ R. Otto, op. cit., 32.

самиот свет, на тој начин издигнувајќи го до степен на надсветовно, нешто кое е над целата позната уреденост на светот.⁹⁹ Меѓу нуминозното и обичното, значи, постои онтолошка хетерогеност, едното е на рамниште кое е дефинитивно различно од другото и поставено над него.

Сепак, Ото е претпазлив, овие термини, *најнатурно*, *трансцедентно* (односно *надсветовно*, *überweltlich*), даваат изглед на позитивни атрибути, а применети на мистериозното, личи како да го изместуваат *mysterium* од неговото изворно негативно значење, претворајќи го во афирмација. Од една страна, очигледно е дека се работи само за појава, дека термините се само негативни и ексклузивни атрибути кои се однесуваат на природата, односно светот или космосот. Но, од друга страна, од аспект на чувствата, тие се позитивни во највисок степен, иако недостасуваат поими тоа да се експлицира. Преку оваа позитивна содржина на чувствата, имено, концептот за трансцедентното и натприродното стануваат рамништа за единствени, сосема други реалност и квалитет, нешта чија природа може да биде почувствувана, но не и поимно изразена.¹⁰⁰

4.1.2 | *Mysterium fascinans*

Во нуминозното искуство, покрај елементот на мистериозноста и на ужаснувачкото, постои и нешто единствено привлечно и фасцинантно. Дијаболичната природа на нуминозното лежи и во оваа релација на привлечност и одбивност, на измачување и на фасцинација.¹⁰¹ Демонско-божествениот објект се појавува како

---

⁹⁹ R. Otto, op. cit., 33.

¹⁰⁰ R. Otto, op. cit., 34.

¹⁰¹ Според Роже Кајоа (Roger Caillois), дијалектиката на светото е во чувството кое го предизвикува. Светото кај верникот ги предизвикува истите чувства како огнот кај детето (ова е само метафора, тој не цели кон тоа дека верникот е на исто емоционално рамниште со дете). Детето истовремено се плаши дека ќе се изгори и посакува да го разгори пламенот. Верникот е ужаснат пред светото, забрането нешто, но се надева дека со тоа што му се приближува и на некој начин се поврзува со него, ќе добие нешто моќно и вредно (односно дека го чека повреда или смрт во случај на трансгресија на забраните со него поврзани). Како што огнот произведува и добри и лоши последици, така и светото ги има спротивставените квалификации на чисто и нечисто, на светиња и на сквернавање кои „... со нивните сопствени ограничувања ги дефинираат границите на проширувањето на религиозниот свет“ (Roger Caillois,

објект на хорор и на ужас, но истовремено силно привлекува. Суштеството кое трепери пред него, потресено и понизно, истовремено има силен импулс да му се обрати, дури да го присвои. Мистеријата за религиозниот човек не е само нешто на кое му се чуди, туку нешто кое го фасцинира. Покрај тоа што збунува и ужаснува, тоа и понижува со моќна проникливост, со восхитувачка интересност, со дионисиска страст, доведувајќи дури до состојби на вртоглава „интоксигираност“. Се добива комбинација која е чудна хармонија на контрасти, и „...резултирачкиот двоен карактер на нуминозната свесност, за која сведочи целиот религиски развој, од нивото на демонскиот ужас понатаму, е истовремено и најчудниот и најважен феномен во целата историја на религијата“.¹⁰²

L'homme et le sacré, Gallimard, Paris, 2008, 48). Кајоа смета дека таму е основното движење на дијалектиката на светото. Сета сила која го инкарнира се разградува: неговата амбивалентност прво се разделува во елементи кои се истовремено антагонистични и комплементарни, кон кои се имаат чувства на почит и аверзија, на посакување и на одбивност, инспирирани од неговата многусмислена природа. Светото произведува добри и лоши духови, свештеници и магови, Ормазд и Ахриман, Бог и Сатаната, а односот на верниците кон секоја од овие форми ја открива истата амбивалентност. Пред божествата се трепери со стравопочит и љубов. На другиот пол на светото, демонскиот пол, кој делумно ги одржува истите ужасни и опасни аспекти, чувствата кои се предизвикуваат се обратни на тие на привлеченост и интересирање. Ѓаволот, на пример, не е само суштество кое ги организира страдањата во пеколот, туку е и суштество кое нуди различни добра и придобивки на земјата (R. Caillois, op. cit., 49).

¹⁰² R. Otto, *Das Heilige*, 39. Чувството на светото е поврзано со чувството на ужаснатост и стравопочит, заедно со чувството на фасцинираност или восхит. Во секундарните извори кои се однесуваат на концепцијата за светото кај Ото, тоа мошне често се определува како *mysterium tremendum et fascinans* (така, кај повеќе од половина од авторите кои го споменуваат; на половина од сите консултирани интернет-страници (327) кои го споменуваат нуминозното кај Ото стои оваа формулација (во John Durham, <http://www.bytrentsacred.co.uk/index.php/rudolf-otto/the-rudolf-otto-virus>). Ова е парцијално точно, затоа што навистина се работи за овие елементи. Сепак, самиот Ото го воведува елементот на фасцинација како дел на нуминозното искуство комплементарен на *mysterium tremendum*, но никогаш во фразата *mysterium tremendum et fascinans* (иако тоа на некој начин се подразбира). Мирча Елијаде ги разгледува двете компоненти во неговата еклектичка теорија во 1957 година (и во *Светото и ѓрофано* и во *Митови, сониишта и мистерији*), но никогаш употребувајќи го сврзникот „et“, туку верно резимирајќи ги формулациите на Ото, нешто што и Џон Дурам и Нинијан Сمارт се чини дека превидуваат. Нинијан Смарт, во 1964 година пишува дека Ото „... го анализираше нуминозното искуство во рамки на латинската фраза *mysterium tremendum et fascinans*, која се сфаќа како мистерија која предизвикува ужасната стравопочит и фасцинираност“ (Ninian Smart, *Philosophers and Religious Truth*,

Според Ото, идеите и поимите кои се паралелни во рационалната страна на овој нерационален елемент на фасцинацијата се љубовта, милоста, сожалувањето, како природни елементи од вообичаениот психички живот, само што во овој случај се сметаат за апсолутни и потполни. Сепак, колку и да се важни за искуството на религиозна благосостојба или среќа, не се единствените нејзини компоненти. И во ситуациите на среќа, како и во случајот со искусувањето на религиозна ужаснатост, при ситуации на екстериоризација на божјиот гнев, на пример, нужно се содржат и нерационални елементи. Благосостојбата во овие специфични околности е многу повеќе од природното чувство на задоволени потреби, или радоста од љубовта, на пример. Така, гневот божји, до колку се земе во чисто рационална или чисто етичка смисла (како морален компас и коректив), не го исцрпува длабокиот елемент на ужас, втиснат во мистериозноста на нуменот. Милоста, на ист начин, не го исцрпува потполно длабокиот елемент на прекрасност кој се наоѓа во мистериозното беатифицирачко искуство на божеството. Веројатно е, дозволува Ото, дека во првата фаза на развој на религиозната свест, таа почнала само со вознемирувачкиот

SCM, London, 1969, 110) и „светото ... како *mysterium tremendum et fascinans*“, 112 (во ова второ цитирано издание нема промена во овие формулации од првото). Ото, меѓутоа, не го анализира нуминозното токму преку оваа синтагма. Оваа поделба многу помага во општото објаснување на концепцијата на Ото, но не е совршено точна. Смарт и самиот појаснува дека тешко е да се даде точен опис на делото на Ото и советува делото да се прочита (N. Smart, *op. cit.*, 112-113). Ретки се авторите, покрај Елијаде, кои не ја употребуваат оваа синтагма. Џозеф Кемпбел (Joseph Campbell), на пример, откако го споменува делото на Ото, ја пренесува концепцијата без да реферира на елементот на фасцинација: „... појавувањето, с. 4500-2500 г.п.н.е. на непретходна констелација на свети чинови и свети нешта посочува кон [...] вистинско длабоко искуство на *mysterium tremendum*, мистерија која се крши моќно врз нас и сега кога не е така прекрасно маскирана“ (Joseph Campbell, *The Masks of God – Oriental Mythology*, 1962, 47). Рој А. Рапапорт (Roy A. Rappaport), на пример, исто така не ја употребува формулацијата, иако коректно ја резимира концепцијата. Тој пишува како нуминозниот објект е *mysterium tremendum* во познатата формулација на Ото и тоа: мистерија - затоа што е над разбирањето, а ужаснувачка - затоа што предизвикува стравопочитување и ужас. Покрај тоа, резимира Рапапорт, нуминозниот објект е ужаснувачки затоа што поседува *maiestas*, потполна семоќ и преобилност. Тој е ужаснувачки и поради неговата енергија. Нуминозниот објект се искусува како нешто живо, пулсирачко, моќно, тој не е само апстракција, туку и суштествувачкост, и активно постоење. Нуминозното е покрај тоа и *fascinans*, затоа што покрај тоа што влева ужас, тоа и предизвикува, привлекува. (Roy A. Rappaport, *Ritual and Religion in the Making of Humanity*, Cambridge University Press, Cambridge, 1999, 370).

аспект на нуминозното, кој добил форма на демонски ужас.¹⁰³ Но, кога ова не би покажувало на нешто надвор од себе, кога не би по-

¹⁰³ R. Otto, op. cit., 40. Грегори Д. Алес (Gregory D. Alles) смета дека иако нуминозното е мистерија која истовремено одбива и привлекува со ист интензитет, реториката на Ото не е толку балансирана, затоа што тој почнува со компонентата *tremendum* и најмногу пишува за неа. Тој резимира: Ото ги потсетува читателите не само на библиските формулации за гневот Божји, туку и за тоа дека треперењето е физичко и психичко, истакнувајќи три димензии: предизвикувањето на стравопочит, преобилната моќ и енергијата. *Mysterium* предизвикува не треперење, туку восхитена воздржаност пред реалноста која е сосема друга. Елементот на *fascinans* ги претставува аспектите на милост и љубов, но Алес смета дека Ото ова го разработува на најнеинтересен и најмалку моќен начин од сите три (Gregory D. Alles, „Toward a Genealogy of the Holy: Rudolf Otto and the Apologetics of Religion“, *Journal of the American Academy of Religion* June 2001, Vol. 69, No 2, 325). Алес се воздржува од коментари за начинот на кој Ото се обидува да ги поврзе ирационалниот или искуствениот аспект на нуминозното со рационалниот или концептуален аспект, затоа што за него тоа е премногу комплексно и загадочно. Затоа, тој се ограничува на тоа да потсети дека Ото се повикува на Кантовата схематизација и на тоа дека сите коментатори на Ото тоа или го отфрлаат или го игнорираат (со тоа што и самиот се оградува од коментирање за тоа, исто така припаѓа во класата на коментатори кои тоа го избегнуваат, впрочем). Но, тој смета дека не смее да се превиди оградата која Ото ја конструира околу својата анализа. Имено, самиот Ото пишува дека читателот е поканет да го насочи својот ум на мигови на длабоко почувствувано религиозно искуство. Тој додава дека ако читателот не успее да определи такви искуства, нема потреба да чита понатаму, затоа што не е лесно да се дискутираат прашања од областа на религиската психологија (иако Ото не пишува „религиска психологија“, туку *Religionskunde* – „учење за религијата“, заб. М.Т.), со некој кој може да се сети на емоции од адолесценцијата или социјални емоции, но не и на интринзично религиозни чувства. За ова Алес смета дека е премногу проблематично и заслужува внимателна систематична критика. Сепак, и покрај тоа што идентификува проблеми, не објаснува каде и зошто ги идентификува, ниту се обидува да започне било каква, макар и несистематизирана критика. Понатаму, нему му пречи што Ото смета дека религиозното искуство ѝ претходи на концептуализацијата. „Како знае?“, прашува Алес, „Не е ли еднакво можно религиозните искуства да бидат предизвикани од идеи, очекувања и социјални контексти?“ (G. D. Alles, op. cit., 326). Понатаму, Алес забележува дека за Ото разликите меѓу нуминозното и вообичаеното искуство се квалитативни, а не квантитативни, што за него нема смисла. „Освен ако Ото не мисли дека истиот збор е еднакво употребен во двата контекста, значајни квалитативни сличности ни дозволуваат да зборуваме и за човечки и за божји гнев“ (op. cit., 326). Ова е нејасно кај Алес – од една страна се чини дека тој самиот, а не Ото, не прави разлика меѓу квалитет и квантитет, од друга страна, не е сигурно дали реферира на премин од квалитет во квантитет, односно обратно, сметајќи дека Ото тоа го заборава. Една од главните поенти на Ото е во разликата не во степенот, туку во квалитетот на различните искуства, затоа збунува што Алес

стоеле моменти на потполно искуство кое полека се формира во свесност, смета Ото, тогаш не би можело да има транзиција кон чувства на вољно и страстно предавање на себе на нуменот. Конекцијата со тоа нешто надвор од себе е нужна, за чувствата кои се јавуваат да ја продлабочат и да ја направат позначајна. Кога би се работело само за ужас, без амбивалентност, без дијалектичност, би се развиле само форми на избегнување или омекнување на гневот на нуменот. Но, на овој начин не би можело да се објасни како нуминозното е објект на потрага, на желба, на копнеж, и тоа поради самото себе, а не поради помошта која луѓето ја очекуваат од него во природната сфера. Ниту би можело да се објасни како ова се случува, не само во формите на рационално религиозно обожување, туку и во чудните сакраментални наративи и ритуали со кои религиозниот човек се обидува да го присвои нуменот.¹⁰⁴

Религиската практика се одвива преку нормални и интелегибилни форми, како апропријација, благодареење, насоченост на пророштва (пророкувања), жртвување и слично, но, покрај нив, смета Ото, постојат и серии на дејства во кои може да се препознаат, покрај корените на религијата генерално, и партикулар-

---

токму ова го смета за недоволно смислено. Исто така, тој реферира и на тоа што Ото тврди дека нуминозното и обичното искуство се истовремено и аналогни и потполно различни, што е контрадикторно. Повторно, се чини дека Алес едноставно ја пропушта поентата на Ото. Целата негова теорија е во врска со контрадикторноста на нуминозното. Алес додава како некои автори сметаат дека употребата на схематизацијата на Ото нема смисла, како и дека тој однапред определува цела една класа читатели за инкомпетентни да ги сфатат неговите концепти, но не навлегува ниту во овие проблеми, туку понатаму се фокусира на помалку проблематичните биографски, историски и генеалогски проблеми во врска со теологијата на Ото.

¹⁰⁴ Значи, светото како *tremendum* има три моменти: на достапност, на преобилна моќ (*tremenda maiestas*) и на енергија. Од најнеразвиените форми на демонски страв до мистичката контемплација, светото предизвикува ужаснатост и стравопочит, како нешто кон кое се пристапува само делумно и секако со трепет. Премоќта, почувствуванa со огромен интензитет, е апсолутната божествена супериорност која поради нејзината преобилност не може ни оддалеку да се сфати. Во врска со ова е *Kreaturgefuehl*, не како перцепција на каузална зависност од нешто, туку како искуство на сопствената ограниченост и немоќ пред безгранична големина. И конечно, енергијата се чувствува кога божественото се искусува како витално, динамично, „горечко“. *Fascinans* компонентата е во врска со потребата од доближување и парцијално поврзување со ужаснувачката, моќна преобилност. Резиме на концепцијата во потточки кај Armido Rizzi, *Il sacro e il senso – lineamenti di filosofia della religione*, Editrice Elle di ci, Torino, 1992, 44-47.

ните корени на мистицизмот.¹⁰⁵ Овде се мисли на чудните начини на однесување и форми на медијација меѓу нуминозното и религиозната индивидуа, преку која примордијалниот човек се обидува да го разбере мистериозното, но и да се наполни себе со него и да се идентификува преку него. Овие начини на однесување Ото ги дели на две класи. Од една страна ја поставува магиската идентификација на себе со нуменот: преку различни видови на магиски и посветени размени според природата и формулата, потоа ординации, консакрации, егзорцизам, и слично. Од друга страна ги лоцира шаманистичките начини на поседување и соединување со нуменот во егзалтација и екстаза.¹⁰⁶ Целта на сите овие прво било присвојувањето на благопријатната моќ на нуменот за природните потреби на човекот. Сепак, процесот продолжил – самото поседување на нуменот и бивањето поседуван од нуменот станува цел *per se*. Според Ото, религиозниот живот вистински почнува кога се случува преминот од желба и активност за соединување со нуминозното поради корист, кон желба и стремеж за соединување со нуминозното поради самото нуминозно. Нуминозното станува еден вид на добро по себе, корисно поради себе, не поради ефектите на неговата сила. Тоа е потполно различно од профаните добра кои се добиваат со магија на повикување на повисоки сили, затоа што е сила неспоредливо повисока од сè друго. Така почнува процесот на развој, во кој искуството созрева и се прочистува.

¹⁰⁵ Моќта на прорекување, како моќ на препознавање на манифестациите на светото (кај Шлаермахер и Фриз) кај Ото е и моќ за идентификување на помалку или повеќе или покомплетно изразени екстериоризации на светото. Во *Говори*, Шлаермахер ги определува чудата за знаци (Zeichen): директна релација на појавата (Erscheinung) со бесконечното или вселената. Ото реферира на манифестациите (Erscheinungen) на светото како на знаци (Zeichen), забележува Гуч (Tod. A. Gooch, op. cit., 125).

Чо Џонг Хуан (Cho Jeong Hwan) смета дека идејата за прорекувањето кај Ото е идеја за „... вистинско истражување на значењето, кое во определен објект го препознава неговиот квалитет како божествен знак; моќта на контемплација преку која религиозниот човек добива интуитивен поглед на светот е моќ за што подобро препознавање на светото кое се манифестира низ знаци“ (Cho Jeong Hwan, *Il sacro e l'uomo, Approccio a Mircea Eliade: l'uomo, essere aperto al sacro (pars dissertationis ad lauream Pontificiae facultatis Teresianum)*, Pontificia Facultatis Theologica Teresiana, Roma, 2005, 62). Затоа, кон потеклото на религијата Ото пристапува не од стојалиштето на Диркем за колективна свест, туку го потенцира креативниот гениј на големи религиозни основачи кои знаеле да го „дешифрираат“ светото. Тоа се „директни читачи на светото“ (C. J. Hwan, op. cit., 63).

¹⁰⁶ R. Otto, op. cit., 42.

Да се разбере што е нуминозното по себе вистински е можно само оддалеку, преку метафори и аналогии, а и тогаш поимањето е несоодветно, некохерентно и конфузно. Во егзалтирачката моќ на химните посветени на нуминозното, во ритуалот посветен на соединување со неговата моќ, во интоксикарачката сила на разбирањето на тоа семоќно постоење надвор од природната сфера, се наоѓа елементот на фасцинација. Моментот на фасцинација не е жив фактор само во религиозното чувство на копнење. Тој е жив и присутен и во моментите на свеченост, како во фокусираноста и скромното себе-потценување на индивидуалната посветеност на духот на светото, така и во колективното обожување во конгрегација кога ова се практикува со ревност и искреност.

Спојувањето со светото е повеќе посакувано отколку реализирано, а само преку тоа во свечениот момент душата е истовремено полна со чувство и неискажливо спокојна. Ото го споменува тврдењето на Шлаермахер за нуминозната свесност општо, која не може да се појави сама, ниту сама по себе, без да биде комбинирана и проткаена со рационални елементи.¹⁰⁷ На бројните начини на кои може да се предизвика егзалтација и смиреност, независно дали преку есхатолошки ветувања, или со добродети од свет кој е над реалниот свет, во антиципација, или како сегашно искуство, во разни наизглед различни, а всушност слични форми, се појавува чуден и моќен поттик кон идеал кој е познат само во религијата, со фундаментално нерационална природа, кој е препознатлив од умот како стремење или претчувство. Над нашето рационално суштествување се наоѓа врвниот дел на човековата природа кој не се задоволува со кореспонденција на осетите со фактите и психичките и интелектуалните импулси, или она кое мистиците го сметаат за основа на душата.¹⁰⁸

И кај елементот на фасцинација, како и кај елементот на мистеријата, можна е транзиција кон мистицизам, додава Ото. Независно од различните форми на мистицизам и импликациите на различноста на мистичките доживувања, Аријаднина нишка е неискажливоста на искусеното и преминот на таквото искуство во блажена возбуда, егзалтација и слични чувства, често инклин-

---

¹⁰⁷ *Glaubenslehre* V, во R. Otto, op. cit., 45.

¹⁰⁸ Филип Алмонд нагласува дека и Шлаермахер и Ото сметаат дека религиозното искуство има познавателен статус. Ото е првиот, забележува, од цела линија на модерни коментатори на Шлаермахер, кој ја истакнува непорекливо објективната природа на (за него) религиозната свест и затоа е во спротивност со традицијата на интерпретатори на Шлаермахер кои го сметаат за претеран субјективист (Philip C. Almond, op. cit., 41).

рајќи и кон бизарното и абнормалното, што е посведочено од автобиографски видувања од св. Павле понатаму. Ото се повикува на примери собрани во *Предавањата за видови на религиозно искуство* на Џејмс, повторно критикувајќи го тоа што самиот Џејмс како воопшто да не го забележал елементот на нерационалното присутен во сите овие искуства.¹⁰⁹ Во сите примери наведени од Џејмс Ото го забележува нерационалниот специфичен елемент во облагородувачкото искуство. Квалитативниот карактер варира во различните случаи, но во сите е сличен по интензитет и во сите случаи е присутна апсолутна фасцинираност од преобилната природа на нуменот. Ото тврди дека од една страна, следејќи ја *via eminentiae et causalitatis*, божественото е највисоката, најсилна и најдобра инстанца која може да се мисли, а од друга страна, следејќи ја *via negationis*, божеството или нуминозното не е само основа и суперлатив на она кое може да се мисли, туку автентично е субјект единствено на самото себе. Макс Чарлсворт (Max Charlesworth) го критикува Ото во однос на тоа дека за да може да се зборува за нуминозното како основа на религиозното искуство, тогаш во сите религиозни искуства треба да бидат присутни сите компоненти кои тој ги определува. Но, не сите аспекти од нуминозното се присутни во религиозните искуства на австралиските абориџински религии. Потпирајќи се на истражувањата на Штрехлов на тотемистичкиот култ, според кои членовите на кланот им пристапуваат на светите предци со почит, сметајќи дека се составени од истиот животен шринџип, Чарлсворт смета дека со тоа што преку ритуалите членовите на култот стануваат нивниот тотемски предок, во определена смисла тие не се различни од нуминозниот објект.¹¹⁰ Ова е проблематично тврдење. Самиот Ото е свесен дека често некоја од компонентите доминира над другите. Потоа, Ото реферира на универзалноста на *tremendum* во демонскиот страв од приомордијалните религии, страв кој е присутен и во тотемизмот – во негативниот култ и категоријата на табуто, нешто што Чарлсворт го превидува. Почитта и стравот се неразделно присутни во тотемизмот независно од фактот што кланските припадници се припадници на тотемот. Точно е дека тие се дел од нуминозниот објект, на некој начин, што не значи дека чувството на нуминозното некако се омекнува или се губи. Се работи за истиот проблем на дијалектиката на познатото и непознатото, односно

¹⁰⁹ R. Otto, op. cit., 47-48.

¹¹⁰ Max Charlesworth, *Religious Experience - Unit A, Book*, Deakin University, Geelong, 1993, 7.

блиското и туѓото, воочен и од страна на Диркем – нуминозното е истовремено чувство на потполна другост и интегрален дел на религиозното искуство. Ова не го потиснува, туку само оди во прилог на неговата специфична природа. Серина О’Мели (Serena O’Meley) исто така има проблем со универзалното важење на нуминозното, сметајќи дека идејата на Ото е неприменлива. Таа смета дека нуминозното не ги опишува сите нивоа на религиозно искуство; дека релацијата субјект/објект со нуменот не може да се примени во недуалистички митски искуства; и дека трите елементи на нуминозното не се симултано присутни во сето религиозно искуство. Покрај тоа, таа смета дека анализата на Ото на „рационалната“ страна на светото може да се критикува како претерано површна, затоа што не ги зема предвид различните културни сфаќања на моралноста, ниту врската меѓу космичкиот ред и моралноста, карактеристична за многу религии.¹¹¹ Идејата за субјект/објект релацијата со нуменот на О’Мели е на исто рамниште со критиката на Чарлсворт. Таа разгледува примери од источните религии и заклучува дека не секогаш во мистичните искуство е присутно *Kreaturgefühl*, ниту *mysterium tremendum*,¹¹² со што нема сеопфатност на компонентите на нуминозното. Понатаму, таа смета дека за да важи универзалната применливост, сите категории на нуминозното мораат да се искусуваат истовремено. Таа смета дека, по аналогија, не е можно да се редуцираат основните емоции на љубов или омраза во составни делови и да се каже дека некој е заљубен само затоа што исполнува, на пример, две од три категории. А сепак, смета дека токму тоа Ото го прави во неговата анализа на нуминозното, експлицитно „...минирајќи ја својата теза дека нуминозното е чисто априорна категорија, со тоа што тврди дека *tremendum* додава нешто кое не е инхерентно дадено во *mysterium*“.¹¹³ Исто така, на О’Мели ѝ се чини тешко да се замисли како се искусуваат стравот и ужаснатоста на *tremendum* симултано со пријатната состојба од *fascinans*, затоа што „...за вообичаеното искуство овие две искуства се чинат дихотомични“.¹¹⁴

Ова е проблематично на неколку нивоа. Прво, поентата на Ото не е да ги опише сите нивоа на религиозното искуство, туку нивниот подложечки фактор. Тој често повторува дека има разли-

¹¹¹ Serena O’Meley, “Otto’s Idea of the ‘Numinous’ – a Cross-cultural Reappraisal”, *Sophia*, Vol. 34 No. 1 1995, 242.

¹¹² S. O’Meley, op. cit., 244-247.

¹¹³ S. O’Meley, op. cit., 249.

¹¹⁴ Ibid.

чни манифестации на нуминозното и дека се инволвирани цели распони на различни емоции. Аналогијата со заљубеноста е несоодветна затоа што е неиманентно читање на Ото, кој постојано се оградува од вообичаени емоционални состојби наспроти емоционалноста на нуминозното. Ова исто така покажува дека О’Мели не е сигурна за тоа како заљубеноста функционира, затоа што не се сфаќа дали реферира на хормонски фактори, на психометрија или на екстериоризацијата на љубовта која е мерлива, според нејзиниот пример, со третини. Тоа што еден од елементите додава нешто кое не е инхерентно присутно во друг елемент никако не значи дека концепцијата за априорноста е неодржлива. И конечно, целата поентата е што она кое се чини контраинтуитивно или поставено во исклучителна дисјункција со вообичаеното искуство, за светото е типично. Или, во нејзини термини – да се биде заљубен и да се мрази, односно да се чувствува привлечност, посветеност, стравопочит и ужаснатост е сосема карактеристично за дијаболноста на нуминозното. Како што го формулира тоа Алмонд – нуменот има биполарна природа. Од една страна тој е објект кој е *tremendum* и кој кај оној кој го искусува предизвикува стравопочитување и треперечко љубопитство, од друга страна е објект кој е *fascinans*, омаѓепсувајќи го и привлекувајќи го. Обата момента, на ужаснатоста и на фасцинацијата, се балансираани преку заедничкото чувство на посакување и желба.¹¹⁵ Така, додека Фридрих Ниче (Friedrich Nietzsche) го завршува *Ecce Homo* со восклицот за исклучителната дисјункција – или Дионисиј или Распнатиот, сакajќи да ја нагласи непомирливоста на двата антитетични принципа, во *Свейшошо* Ото се обидува да помирува принципи кои се стопуваат во пулсирачка биполарност. Тој се обидува да најде унифицирачки принцип, во оваа смисла се работи не или за Дионисиј или за Исус, туку за обата во едно, како врвен нуминозен објект, забележува Гуч.¹¹⁶

Како заклучок на обидот за определување на нуминозното преку неговите елементи, Ото ја разгледува придавката *deinos* во грчкиот јазик, сметајќи ја за одвај преведлива. *Deinos* се однесува на идеја која е тешко да се разбере во сите нејзини чудни варијации. Тоа е бидејќи *deinos* е всушност нуминозното (на ниско ниво, омекнато од реторичка и поетска употреба). *Deinos* е еквивалент на *dirus* и *tremendus*: може да се однесува на зло, на моќно и чудно, на чудесно, застрашувачко и фасцинантно, божествено, демон-

¹¹⁵ P. C. Almond, op. cit., 70.

¹¹⁶ T. A. Gooch, op. cit., 148.

ско, извор на енергија. Тоа е чудесното, *ungeheuer* на германски, кое не е непознато во смисла на *unheimlich*, иако предизвикува непријатност. Чудесното не е, како во современата употреба, едноставно големо по квалитет или појава, прво затоа што тоа е рационализирачка употреба на идејата, а второ, затоа што чувството при перципирањето на нешто големо не е нужно чувство на возвишеност и привлеченост. Чудесното предизвикува непријатност, но заедно со треперење пред мистеријата; повлекување пред ужасот; восхит од семоќта; и стравопочит и привлеченост кон возвишеноста и енергијата.

Компонентите на нуминозното и нивните комплексни релации на испреплетеност и взаемна зависност се по себе дијаболични. *Mysterium* е истовремено и тајна и нешто кое, преку длабоки посветени емоции и предавање на подрачјето на супериорната света реалност сепак може да биде допрено. Компонентата на *mysterium* е и ужаснувачка, страшна и заканувачка, и *fascinans*, фасцинантна и привлечна. *Maiestas* и *energia* прават верникот треперечки и егзалтирано да ја почувствува преобилната моќ на супериорното свето, да посака да стане дел од неговото подрачје. А сепак, колку и верникот да може да ја лоцира моќта на светото во неговата застрашувачка таинственост, во интензивните екстериоризации кои предизвикуваат восхитеност и страв, колку и да е свесен дека нуминозното е нешто кон кое се стреми, тој не може да го дефинира нуминозното, не може да го стави во функционални компарации со нему познатите нешта од вообичаениот живот, затоа што светото е неспоредливо со нив, отаде нив.

Иако се екстериоризира во светот кој е познат и близок, нуминозното не е познато и блиско. Тоа е дијаболично: потполно различно од сè што го конституира познатиот, обичен свет, тоа е нешто сосема друго, нешто кое како потполно одделена реалност е сепак постојано вклучено во познатиот и близок свет. Нуминозното, со неговата ужаснувачка премоќ го плаши и го одбива верникот, истовремено фасцинирајќи го, привлекувајќи го, предизвикувајќи желба во верникот да дојде што поблиску до светото. Верникот има треперечка желба да го присвои нуминозното, што е можно само преку воспоставената релација со нуминозното, кое, со неговите премоќ, енергија и таинственост го има присвоено него.

4.2 | Нуминозното, возвишеното и непријатно непознатото

Лоцирањето на дијаболичноста на светото не би требало да се ограничи само во дистинкцијата на неговите компоненти. Врската која чувството на нуминозното ја има со слични чувства е специфична. Иако разбирањето на светото е можно само преку аналогии и компарации, не треба да се претера во поставувањето на нуминозното во релации на сличност и различност со аналогите кои служат тоа поимно барем до одреден степен да се ограничи. Значи, од една страна разбирањето на нуминозното е можно само преку употребата на соодветни аналогии, а од друга страна, кај верникот и кај теоретичарот на светото постои свесност за неможноста аналогите да му се доближат доволно на нуминозното, ниту тоа, преку нив, да се доближи кон оној кој го разгледува. Со тоа што аналогите потекнуваат или од вообичаеното подрачје на профаниот свет, што значи дека нивното онтолошко ниво е сосема различно од она на нуминозното, со што можноста за точни корелации не постои; или од самото свето подрачје на религијата, што значи дека се работи за компарации на непознато со непознато, нуминозното останува нешто неискажливо, нешто кое се чувствува, но не налик на ниедно друго чувство, нешто кон кое се стреми, но не налик на ниедна друга цел. Тоа останува одделено, фасцинантно, застрашувачко, нешто сосема друго.

Во овој дух на приближни аналогии и сместување на чувствата кон нуминозното во споредба со други слични чувства, интересна е споредбата на чувството на светото со идејата за возвишеното во естетиката, како и на концептот за нешто сосема друго со концепцијата за непријатно непознатото во психологијата.

Додавањето на елементот на фасцинацијата на елементот на *mysterium tremendum* помага во разбирањето на амбивалентноста на светото. Неговата двојна природа, како објект на безгранична стравопочит и огромен страв, кој истовремено ја смрзнува и магично ја привлекува душата, ја конституира вистинската позитивна содржина на *mysterium*. На овој начин екстериоризацијата на светото, во релација со субјектот, е потполна. Ото, свесен дека „...ниеден обид вистински да ја опише оваа хармонија на контрасти во чувството на *mysterium* не би можел да биде сосема успешен“,¹¹⁷ се врти кон естетичката теорија. Категоријата и чувството на возвишеното се слични на оние на нуминозното, со тоа што мо-

¹¹⁷ R. Otto, op. cit., 52,

ра да се има предвид дека возвишеното, по интензитет и статус е повеќе како бледа копија на светото, а покрај тоа, теориски гледано, предизвикува сосема нови проблеми во анализата.¹¹⁸ Доколку се разгледува од аспект на естетиката, пак, може да се смета дека според содржината и според структурата на искуството, идејата за нуминозното кај Ото е токму епизода од историјата на развојот на возвишеното, ако се разгледува историјата на поимот кој се однесува и на амбивалентното искуство на светото и на предизвикувањето на нуминозни чувства преку искуства кои не се нужно религиозни.¹¹⁹

И идејата за возвишеното, како и за нуминозното, во Кантовски термини е поим кој не може потполно да се објасни (*unauswickelbar*).¹²⁰ Ото предупредува дека не треба да се преклопуваат

¹¹⁸ Ibid. Анализата на возвишеното мора да биде внимателна, затоа што со тоа што возвишеното е повеќедимензионално и може да се толкува од различни аспекти, неговата историја е историја на различни исчитувања и на многубројни погрешни толкувања (Иван Џепароски, *Естетика на возвишеното*, Магор, Скопје, 2008, 11).

¹¹⁹ L. Poland, op. cit., 175.

¹²⁰ Ото го поврзува религиозното чувство, преку законот на асоцијација на идеи и на емоции, со различни категории на чувства, како егзалтацијата при морални избори и анализата на вредносни категории, радоста или возбудата при интерперсонални интеракции, и слично. Го зема психолошкиот закон за асоцијацијата на идеите како фундаментален, а потоа го поврзува со законот за поврзувањето на чувствата. И тие, како и идеите, се појавуваат благодарение на претходни, слични чувства. Сличните чувства се предизвикуваат едни други – постоењето на едно чувство може да биде причина за појавување на слично чувство веднаш после појавувањето на првото. Ото предупредува дека законот за репродукција по сличност може да доведе до несоодветна супституција на идеи или чувства и смета дека е потребно да се прават внимателни интроспективни разграничувања. Често се работи за градуални транзиции од едно чувство во друго, или од една идеја во друга, но не се работи за тоа дека самото чувство поминува низ специфична транзиција. Не е во прашање тоа дека чувството постепено се менува по квалитет, односно еволуира, претворајќи се во сосема ново чувство, туку тоа дека транзицијата се случува поради промена на околностите, поради намалувањето на едни фактори и зголемувањето на други. Полна транзиција на едно чувство во друго би била вистинска трансмутација, додава Ото, односно психолошки еквивалент на алхемиски постапки во кои со интервенција на метал различен од злато се добива злато. Така, Ото наоѓа соодветен пример во компарацијата на моралната должност и почитувањето на правилата во обичајното право. Имено, според теоријата на трансмутација, чувството за морална должност еволуира, прво постоејќи како едноставно придржување до општиот обичај во заедницата, а потоа развивајќи се во идеја за општо-важечки императив. Сепак, според оваа теорија не е објаснето низ каква се-

поимите за светото и за возвишеното во потфатот на користење на естетиката во религиски контекст. За да се пополни негативниот концепт за трансцедентното, Божјата трансцедентност или трансцедентноста на светото се објаснуваат со неговата возвишеност. Додека ова е сосема допустливо доколку се работи за фигуративна, аналогна дескрипција, грешка е доколку се мисли буквално. Колку и возвишеното дескриптивно да се доближува до нуминозното, тие предизвикуваат различни искуства. Религиозните чувства не смеат да се изедначат со естетските чувства, иако некои аспекти се слични. Возвишеното не смее да стане религиски термин, освен по аналогија, предупредува Ото. Тој ѝ припаѓа на естетиката исто колку и идејата за убавото, колку и да се различни појавите, односно фактите на кои концепциите се однесуваат.¹²¹ Секако, кога еден објект ќе се определи за возвишен, му се припишуваат одредени општи рационални одредници кои униформно припаѓаат на сите објекти кои се сметаат за возвишени. Така, возвишениот објект мора да се приближува до границата на познанието, или пак да се заканува да ја надмине оваа граница. Ова објектот го прави преку својата динамика, математичка големина, просторно протегање или масивност, или пак преку моќни манифестации на сила, односно специфична кратофанија. Ова се само услови за предизвикување на чувството на возвишеното, а не неговата суштина. Не сè што е импозантно е возвишено. За нешто да се смета за возвишено, како и кај нуминозното, треба во врска со него да има нешто необјасливо, нешто мистериозно. Покрај тоа, и возвише-

---

рија на промени треба да помине идејата за да се измени до тој степен. Ото повторно лоцира недоволно разбирање на различните квалитети – во моралната должност има нешто квалитативно мошне инакво од идејата за принуденост поради обичај. Фактот на должност е примарен и има единствено значење, не подлежи на трансмутации повеќе отколку било што во физичкиот свет. Идејата за должноста еволуира во човековиот разум само затоа што е веќе потенцијално вметната во него. Колку и еволуционистите да имаат право во реконструкцијата на историскиот процес на развивање на свесноста во различни временски секвенци, смета, објаснувањето на процесот не е соодветно низ призмата на нивниот пристап. Имено, се работи за законот за експитација на идеи, односно чувства, според нивните квантитет и сличност. Така, меѓу обврската поради обичај и обврската поради чувство за морална должност постои силна аналогија, затоа што обете се поврзани со специфични начини на однесување. Ако идејата за моралната должност е веќе во умот во потенција, идејата за обврската според обичај само ја пробува. Се работи за градуална транзиција на една во друга, за заменување на едната со другата, а не за премин на едната во другата (op. cit., 53-62).

¹²¹ R. Otto, op. cit., 53, pass.

ното има дијаболичен карактер: и измачува со неговата ужасност и неверојатно привлекува. Истовремено го прави субјектот понизен и восхитено егзалтиран, истовремено го преплавува и закрилува, издигнува и потлачува. Предизвикува чувство аналогно на ужаснатост, истовремено предизвикувајќи необична радост. Специфична моќ на стимулација го карактеризира чувството на нуминозното, преку аналогии со нуминозното искуство. Ото смета дека тоа е без сомнеж стимул кој се појавува доцна во серијата на ексцитации. Исто така, смета дека религиозното чувство, поради неговата априорна природа му претходи на чувството на светото во човековиот рационален дух.¹²² Транзицијата на чувството за обичајна обврска кон општоважечка морална должност може да се спореди со врските меѓу нуминозното и чувствата слични на него. Колку и тие да можат да бидат асоцирани едно со друго, чувството за светото не смее да биде изведувано од ниедно друго чувство. Во оваа смисла тоа е нееволуирачко. Сепак, и покрај тоа што е содржина на чувство по квалитет потполно *sui generis*, тоа има бројни аналогии со други чувства. Така, тие можат реципрочно да се предизвикуваат или стимулираат едни други. Ова помага и во поблиско определување на чувството за светото, преку илустрации од други психички или интелектуални сфери.¹²³

Поимот *возвишеност* прво се формирал во рамките на античката реторика, со тоа што возвишениот стил се сметал за велик и сериозен стил на говорништво. Во оваа смисла, возвишеноста во антиката била директно поврзувана со величина и сериозност.¹²⁴ За Псевдо-Лонгин (Pseudo-Longinus), душата инстинктивно се воздигнува од вистински возвишеното, се исполнува со радост и гордост, чувствувајќи дека самата да учествувала во неговото создавање.¹²⁵ Верувањето во објектот на восхит како цврсто и општоважечко се потврдува доколку луѓе од различни профили и со различни интереси и претпочитања имаат исти погледи.¹²⁶ Возвишеното во стилот и говорот, според Псевдо-Лонгин, се должи на неколку природни способности, кои можат да се поделат во пет главни групи, од кои прва и најважна е моќта за формирање на го-

¹²² R. Otto, op. cit., 56.

¹²³ R. Otto, op. cit., 57.

¹²⁴ Władysław Tatarkiewicz, *Historia de seis ideas*, trans. Francisco Rodriguez Martin, Cronos, Madrid, 2000, 202-203.

¹²⁵ *За возвишеношо (Peri Hypsous)*, VII, 2, наводите се според Pseudo-Longinus, *On the Sublime*, trans. W. Rhys Roberts (ed), Cambridge University Press, Cambridge, 1899, <<http://classicpersuasion.org/pw/longinus>>.

¹²⁶ Pseudo-Longinus, op. cit., VII, 4.

леми поими, а потоа, способноста за ревност и инспирирана страст.¹²⁷ Возвишеноста е ехо на голема душа, инсистира тој, затоа и самата идеја, без што било да биде изговорено, предизвикува восхит, само затоа што во неа се чувствува големината на душата.¹²⁸ Сепак, после споменувањето на делови од битката на боговите од *Илијада*, тој забележува како иако величествените описи предизвикуваат ужас и стравопочит, доколку се разгледуваат неалегорично, се чинат несоодветни и ја нарушуваат идејата за сразмерност и ред.¹²⁹ Тој ги претпочита описите на Хомер кои ја прикажуваат божјата природа каква што вистина е – чиста, огромна и неосквернавена.¹³⁰ Со тоа што возвишеноста е резултат на величината на душата, како клучна идеја на списот *За возвишеношо* може да се смета определувањето на возвишеното како одглас на големината на духот, манифестирана во моралните и имагинативните моќи на авторот и екстериоризирани преку делото.¹³¹ Дури може да се направи и чекор напред и да се тврди дека кај Псевдо-Лонгин возвишеното ја егзалтира душата кон божественото, односно дека радоста и стравопочитта кои се составен дел од чувството на возвишеното се поврзуваат со чувствата предизвикани од божествена сила. Кај Псевдо-Лонгин се забележува идејата за метафизичко разбирање на силата на природата – луѓето не се определени како ништожни суштества, туку напротив, како сосема способни да ја перципираат стварноста во сета нејзина величественост. Природата впечатува во нашите души непобедлива еротска страст кон сето што е поголемо и подемонско од нас, пишува Псевдо-Лонгин. Така, ни целата вселена земена во сета нејзина полнотија не може да се справи со ревностоста на човековите перцепција и способност за теоретизирање. Човековата посветеност на перципирање често оди надвор од границите кои го содржат – ако се погледне животот во неговиот циклус, се сфаќа за која цел сме родени, се сфаќа како она кое е „премногу“ има предност, како она кое е надвор од разбирањето, односно спротивно на мислењето, е чудесно и прекрасно.¹³² Чувството на возвишеното не го пре-

¹²⁷ Op. cit., VIII, 1. Другите се моќната и ефективна употреба на реторичките фигури на субверзивен начин, односно без публиката да биде свесна дека се употребени; внимателната употреба на метафори во финиот, отмен говор; и достоинственото единство на зборовите поставени во моќен, впечатлив ред.

¹²⁸ Pseudo-Longinus, op. cit., IX, 2.

¹²⁹ Pseudo-Longinus, op. cit., IX, 7.

¹³⁰ Pseudo-Longinus, op. cit., IX, 8.

¹³¹ И. Цепароски, op. cit., 24.

¹³² Pseudo-Longinus, op. cit., XXXV, 2-3.

дизвикуваат поточиња, колку и да се чисти, убави и корисни, туку големите реки или погледот кон морето; како што не го предизвикува огнот распален од човекот, туку вулканските ерупции; не природното, туку она кое барем се чини помоќно од природното. Така, љубовта, (привлечноста) која се чувствува кон сè што е впечатливо големо е поради чувството дека тоа во него има повеќе божественост од оние кои го набљудуваат.¹³³ Врвот на возвишеноста до кој мора да се издигне за да се добие симболички поглед на целината не е достапен за сите – оние кои се способни за него, се над смртните, и возвишеното ги издигнува речиси до големината на божествениот ум.¹³⁴ Да се издигне до оваа возвишена височина на познание на она кое им е недостапно на „обичните“, значи, всушност, да се издигне до ниво како она на божествената перспектива. Возвишеното е и критериум за човековиот неуспех – доколку возвишеното е составено од света релација со божественото, може да се воведат критериумот на оддалечување од божественото: човековиот неуспех е еквивалентен на оддалеченоста од светото, или на неспособноста да се познаат границите меѓу смртното и бесмртното, обичното и натприродното.¹³⁵

Едмунд Берк (Edmund Burke) го корелира возвишеното со способноста за предизвикување на страв кај субјектот и со големината. Така, според Берк, она што е способно да предизвика ужас претставува основа која е способна за предизвикување и на чувството на возвишеност.¹³⁶ Ужасот, како страв од страдање, повреда, болка или смрт, ги има истите физички симптоми како интензивната физичка болка, пропорционално со близината на предизвикувачот и психичката конституција на субјектот. Разликата меѓу болката и ужасот е во тоа што нештата кои предизвикуваат болка влијаат на умот преку интервенција на телото, додека кај ужасот е обратно: умот ја забележува опасноста или заканата и му влијае на телото.¹³⁷ Она што е способно да предизвика ужас со неприродна тензија и напливи на емоции, мора да може да биде способно да предизвика страст слична на ужасот, и консеквентно, да биде

---

¹³³ Юрий Б. Боров, *Эстетика*, Высшая школа, Москва, 2002, 55.

¹³⁴ Pseudo-Longinus, op. cit., XXXVI, 1.

¹³⁵ Michael Deguy, "The Discourse of Exaltation – Contribution to a Rereading of Pseudo-Longinus", *On the Sublime – Presence in Question*, State University of New York Press, Albany, 1993, 5-25.

¹³⁶ Edmund Burke, *A Philosophical Inquiry Into the Origin of Our Ideas of the Sublime and Beautiful with Several Other Additions*, P. F. Collier&Son Company, New York, 1909-14, 116.

¹³⁷ E. Burke, op. cit., 117.

извор на возвишеното, без во себе да содржи идеја за опасност.¹³⁸ Искуството на возвишеното е индуцирано од опскурни и големи објекти, кои вообичаено ни се закануваат и нè ужаснуваат, “...но сè додека можеме овие објекти да ги контемплираме и да бидеме безбедни, тогаш се искусуваат како возвишени“.¹³⁹ Значи, ужасот има слични психички карактеристики како страдањето од болка, но ужасот од возвишеното, иако има сличности со ужасот од опасноста, содржи свесност дека не се работи за вистинска, директна опасност, туку само навестување на опасност, или асоцијација на нешто опасно. Берк ја воведува идејата за прекрасен ужас, вид на смиреност обоена со страв, која, припаѓајќи на себе-презервацијата, е една од најсилните страсти. Највисокиот степен Берк го определува како восхитена изненаденост и ужаснатост, подолните степени се ужасот со стравопочит, побожната почит и обичната почит.¹⁴⁰ Бесконечноста е исто така извор на возвишеното, токму затоа што има способност да го предизвикува во духот тој специфичен прекрасен ужас, кој е “...највистинскиот ефект и највистинската проверка на возвишеното“.¹⁴¹

Покрај нештата кои директно ја наметнуваат идејата на опасноста, возвишеното е секогаш некаква модификација на моќта. Повторно, и овде ужасот води кон возвишеното. Идеите за болката, страдањето и смртта се толку впечатливи, што невозможно е да не се поврзе потенцијалниот наносувач на болка со ужасот кој е од неа предизвикан. Додека за уживањето во задоволството не се потребни интервенции на моќ, кои, напротив, би го уништиле задоволството, болката е секогаш предизвикана од екстериоризација на моќ која е на некој начин супериорна (освен ако не се подлегнува на болката доброволно, што ретко кога е случај).¹⁴² Моќта на

¹³⁸ E. Burke, op. cit., 119.

¹³⁹ George Dickie, *Introduction to Aesthetics: An Analytic Approach*, Oxford University Press, New York and Oxford, 1997, 16. Или, може да се каже дека кога опасноста или болката се премногу близу, тие не можат да предизвикаат задоволство и се едноставно ужасни. Со определена далечина и со определени модификации тие стануваат прекрасни – значи, може да се ужива во возвишен терор, сè додека вистинската опасност се држи на растојание (Philip Shaw, *The Sublime*, Routledge, New York, 2006, 54).

¹⁴⁰ E. Burke, op. cit., 122.

¹⁴¹ E. Burke, op. cit., 56-57.

¹⁴² Концепцијата за возвишеноста како контрадикторно чувство на задоволство и на болка се појавува прв пат кај Џон Бејли (John Baillie), забележува Филип Шо (P. Shaw, op. cit., 54). Бејли, имено, пишува дека “... возвишеното ја издигнува душата, стравот ја потопува и ја контрахира, а сепак обете се чувствуваат после набљудувањето на нешто кое е големо и ужаснувачко“ (J. Baillie,

суштество или појава со впечатливи пропорции или најава за деструктивност својата возвишеност ја црпи од ужасот со кој вообичаено е придружувана.¹⁴³ Затоа, домашните и припитомените животни, колку и да се големи или заканувачки на изглед, сè додека се корисни и употребувани за придобивки или задоволства, не можат да бидат возвишени, нема ништо непознато и ужасно во врска со нив.

Моќта на владетелите, која потекнува од нивната институција и фактот што ни се суперординирани, ја има истата врска со ужасот. Берк споменува мислителите според кои ужасот, стравопочитта, и воопшто, никакви нивоа на страв не ја придружуваат идејата за моќта. Дури, според ова, идејата за самиот Бог може да се контемплира без такви чувства.¹⁴⁴ Берк забележува дека додека го сметаме божеството само како објект на познание, формирајќи комплексни идеи за моќ, мудрост, праведност итн., хиперболизирани надвор од границите на нашето разбирање, сè додека божественото се разгледува во ваква рафинирана и апстрактна светлина, имагинацијата и страстите не се погодени од страв и ужас. Но, со тоа што сме врзани, преку условите на нашата природа, да судиме за божествените квалитети преку нивната екстериоризација, без да можеме да се надеваме на сфаќање на суштината, мошне тешко е да се оддели идејата за причината од идејата за последи-

---

An Essay on the Sublime, University of California Press, Los Angeles, 1953, 31-32, во P. Shaw, op. cit., 54). Бејли прави дистинкција меѓу учествување во борба за опстанок, кое инволвира реална можност за анихилација; и контемплирање на опасноста од далечина, третирајќи ја само како идеја. Така, импулсот за себе-заштита е тесно поврзан со чувството на возвишеното. Бејли е заслужен и за воведувањето на конекцијата кај концептот за возвишеното: некои објекти, кои самите не се големи или огромни, доколку доволно долго или доволно силно се поврзани со големи/огромни објекти, исто така имаат способност да предизвикаат егзалтираност (P. Shaw, op. cit., 35). Додека во теоријата за „големиот дизајн“ на Лорд Шефтзбери (Shaftesbury) релациите меѓу стварите се гарантирани од присуството на божествен авторитет, со што одговорноста за редот во светот е во Бога, кај Бејли природата на возвишеното е во врска со релациите меѓу различните објекти. Конекцијата е моќна сила, затоа што по принцип на асоцијација одредени задоволства се појавуваат во духот, предизвикани од одредени објекти, иако првите објекти кои ги предизвикале престануваат да бидат толку впечатливи во умот (P. Shaw, *Ibid.*). Идејата за конекцијата кај возвишеното е слична на идејата за контагиозноста на светото, само што кај светото не се работи за уживање во далечни асоцијации и метафори, туку за вистинско пренесување на екстериоризирана моќ.

¹⁴³ E. Burke, op. cit., 48.

¹⁴⁴ E. Burke, op. cit., 50-51.

цата, со што сликите кои си ги создаваме за способностите на божеството се доволно моќни да влијаат врз нашите емоции. Токму моќта – смета Берк – е најочигледниот атрибут на божеството.¹⁴⁵ Третманот на ужасот кај Берк наликува на оној кај Ото, градацијата на стравот, иако не е распоредена на профан и на свет елемент, сепак допира до концепцијата за разликата меѓу обичниот ужас и ужасот при чувствувањето на божественото.

Според *Размислувања за чувството на убавото и на возвишеното* (*Beobachtungen über das Gefühl des Schönen und Erhabenen*, 1771) на Кант и чувството на убавото и чувството на возвишеното се пријатни. Следејќи ги ставовите на англиските сензуалистички естетичари (Франсис Хачесон, Шефтсбери и Берк), Кант го определува чувството на возвишеното како пријатно чувство на допаѓање придружено со страв. Додека убавото е проследено со чувства на радост, веселост и леснотија, возвишеното се јавува при набљудувањето на заканувачки крошни, осамени сенки, распространети предели под месечева светлина и слично, доведувајќи до контемплирање на ништожноста на светот и на вечноста. Ноќта е возвишена, а денот е убав, „...убавото восхитува, а возвишеното трогнува“.¹⁴⁶ Додека убавото може да биде и мало, возвишеното е секогаш големо. Така и долгото временско траење е возвишено. Возвишеноста од минатото е свечена, а онаа од иднината е морничава. Возвишеното се карактеризира со едноставност, додека убавото може да биде украсено.¹⁴⁷ Кант прави и преклопување на идеите за убавото и возвишеното, по принцип на асоцијација. Возвишеното го определува како разновидно, делејќи го на страшно – кога е проследено со морничавост или меланхолија; на благородно – кога е во врска со тивка восхитеност; и на величествено – кога е проследено со чувство за широко развиена убавина врз возвишена основа.¹⁴⁸

Во „Аналитика на возвишеното“ од *Критика на моќта на сугење* (*Kritik der Urteilskraft*, 1792), Кант прави длабинска анализа и дистинкција на чувството на убавото и на возвишеното. Убавото во природата е прашање на формата на објектот и се состои од лимитираност, додека возвишеното се наоѓа и во објекти кои се лишени од форма, директно вклучувајќи, или предизвикувајќи

¹⁴⁵ E. Burke, op. cit., 51-52.

¹⁴⁶ Immanuel Kant, *Beobachtungen über das Gefühl des Schönen und Erhabenen*, Friedrich Hartnoch, Riga, 1771, 4-5.

¹⁴⁷ I. Kant, op. cit., 6.

¹⁴⁸ I. Kant, op. cit., 6-7.

преку неговото присуство, претстава на неограниченост и покрај мислата за нивниот тоталитет.¹⁴⁹ Чувството на возвишеното е задоволство кое се појавува само индиректно, предизвикано од чувството на импресија врз животните сили, директно следено од наплив на моќна сила. Чувството на возвишеното е амбивалентно – духот не е само привлечен од објектот, туку е и истовремено одбиен од него, „...пријатноста од возвишеното не вклучува толку позитивно задоволство како восхит или почит, односно ја заслужува определбата како негативно задоволство“.¹⁵⁰

Кант разликува два типа на возвишено: математички возвишеното, кое е во врска со големината – „...возвишено се нарекува она кое е апсолутно големо“¹⁵¹ и динамички возвишено, кое е во врска со моќта – „...моќта е сила супериорна на она кое пружа отпор, наречена 'превласт' доколку е супериорна и над отпорот на она кое самото поседува моќ, а природата разгледана како моќ која нема превласт врз нас е динамички возвишеното“.¹⁵²

Возвишеното се содржи во духот како чувство. Така гледајќи, ништо во природата не може да биде возвишено, но објектите од природата, иако самите не се возвишени, со екстериоризацијата на моќта предизвикуваат кај субјектот чувства на возвишеност. Така, надвиснатите карпи, темните облаци со громови и молњи, орканите, вулканите, океанските бури, високите водопади и слично, ја редуцираат на безначајност нашата способност за пружање на отпор. Сепак, кога субјектот е на безбедно растојание од опасноста, изгледот на тие објекти или појави е попривлечен доколку е пострашен, што пак, кај субјектот влева храброст за божемно споредување со сеоќта на природата.¹⁵³ Повторно, значи, се работи за концепција за дијаболичноста на возвишеното, магичната љубов кон бездната, привлечноста кон она кое застрашува со својата преобилност.¹⁵⁴ Кантовата идеја за возвишеното, покрај тоа, „...создава толкувања кои како да укажуваат на негативните знаци поврзани со несоодветноста на имагинативните сили со соодносот со идеите на умот, при што како умот да сака да претстави

¹⁴⁹ Immanuel Kant, *Kritik der Urteilskraft*, 1792, Die digitale Bibliothek der Philosophie, Band 2, vgl. "Kant-W Bd. 10", pp. 165-166.

¹⁵⁰ I. Kant, *Kritik der Urteilskraft*, 165.

¹⁵¹ I. Kant, op. cit., 169.

¹⁵² I. Kant, op. cit., 184.

¹⁵³ I. Kant, op. cit., 185.

¹⁵⁴ И кај Берк и кај Кант, возвишеното може да се чувствува само ако субјектот не е директно загрозен од него, односно доколку може грижите за својата добросостојба и безбедност да ги стави во заграда.

нешто што во основа е непретставливо¹⁵⁵. Се работи, значи, за идеја за претставување на непретставливоста. Пријатноста од возвишеното во природата е само негативна. Тоа е чувство на имагинација која самата се лишува себе од слобода, добивајќи целна детерминираност во сооднос со закон различен од оној на нејзиното емпириско функционирање. На овој начин добива протезност и моќ поголеми од оние кои ги жртвува. Но, основата на ова е скриена и затоа се чувствува жртвувањето, односно лишувањето, како и неговата причина. Ужасот, хоророт, светата стравопочит, кои нè опфаќаат кога набљудуваме планини чии врвови се губат во облаците, бездни и бури, или пак, длабоко засенчени осамени места кои покануваат со мрачна меланхолија, сето ова, сè додека сме свесни за сопствената безбедност, и покрај тоа што е ужас, воопшто не е вистински страв.¹⁵⁶ Наместо страв, тоа е обид да се добие пристап кон него преку имагинацијата, за да се чувствува моќта на оваа способност во комбинирањето на движењето на духот со чувството на супериорноста над внатрешната и надворешната природа. Имагинацијата, во согласност со законите на асоцијација, ја прави нашата состојба на задоволство зависна од физички околности. Во ова е инволвирана моќ која ни овозможува да ја потврдиме нашата независност од влијанијата на природата; да се деградира она кое е големо во однос на нивото на малото; и да се лоцира апсолутно големото само во сопствената вокација на субјектот.¹⁵⁷ Значи, чувство на безначајност може да се појави поради огромноста на природата и инсуфициентноста на човековите способности. Кога имагинацијата би одбила да го претстави апсолутно големото, чувството на возвишеност воопшто не би постоело. Со тоа што не успева да го претстави апсолутно големото, имагинацијата потврдува дека тоа постои како непретставливо. Или, инаку кажано, имагинацијата ја жртвува природата за да може да му отвори пристап на законот.¹⁵⁸

¹⁵⁵ И. Цепароски, *op. cit.*, 45.

¹⁵⁶ I. Kant, *op. cit.*, 195.

¹⁵⁷ I. Kant, *op. cit.*, 196.

¹⁵⁸ Ова му пречи на Жан-Франсоа Лиотар (Jean Francois-Lyotard), кој го коментира на следниот начин: *конјиненталната употреба на природата произлегува од жртвувачката насоченост на способностите*. Почитта која возвишеното ја има за законот е добиена и означена од употребата на природни форми, која, меѓутоа, не била нивната предвидена употреба, според што се работи за злоупотреба, смета Лиотар. Лиотар го наведува ставот на Кант дека само преку жртвување моќта на моралниот закон ни се прикажува естетски. Кога ќе се запали убавото, значи, доброто излегува од пепелта

Ото инклинира кон тоа дека религиозното искуство произлегува од естетското искуство во делото *Филозофијата на религијата кај Кант и Фриз*. Кај Кант, и уште повеќе кај Фриз, мора да биде посветено внимание на значењето на естетското, возвишеното и убавото. Овие концепции лесно се стеснуваат на концепции за убавина и возвишеност во природата. Овие, меѓутоа, реално не се ништо повеќе од понискиот степен на кој се искачуваат духовно возвишеното и убавото. Во нашето искуство на возвишеното и на убавото ние го насирнуваме верниот и вистински свет на духот и на слободата, наведува Ото.¹⁵⁹

Ото забележува како Фриз вообичаено е критикуван дека, додека Георг Вилхелм Фридрих Хегел (Georg Wilhelm Friedrich Hegel) ја направил религијата прашање на логиката, тој, напротив, ја редуцира на естетика, што пак се сведува на тоа дека ја поставува религијата како естетика и дозволува да биде преплавена од уметничко задоволување. Но, ова, според Ото, е чисто недоразбирање. Естетското кај Фриз означува тип на субсумирање во судењето сосема спротивно на логичка претпоставка. Според ова, значи, многу поразумно е да тој да биде критикуван за тоа дека ја издигнал естетиката до религијата, наместо за тоа дека ја задушил религијата со естетиката, односно дека ја направил естетиката прашање на религијата, а не обратно. Без сомнение, резултатот на неговата анализа, според Ото, докажува дека во естетските впечатоци подлабокиот елемент, оној кој се издигнува над „фригиден вкус“ до живото чувство на возвишеност всушност има религиозна природа.¹⁶⁰ Естетската идеја е форма на заедништвото на многубројноста, форма која не може да биде изразена. Во нашите концепции за природата и во идеите, ние имаме реално познание за заедништвото и нужноста на стварите. Во естетското судење перцеп-

---

– секое жртвување вклучува и сквернавење. Жртвуваната природа е света. Возвишениот интерес предизвикува такво сквернавење, дури може да се каже дека се работи за еден вид на онтолошко сквернавење. Законот на практичниот ум, законот на законот, со сета тежина притиска на законот на продуктивната имагинација, го употребува и го потчинува. Способноста на слободните форми кај Кант, значи, се лишува себе си од својата слобода и ова го прави за да воведо чувство за закон кој воопшто не е нејзин. Жртвувајќи се себе си, пишува Лиотар, имагинацијата ја жртвува природата, која е естетски (а и естетички) света, за да го воздигне светиот закон (Jean-Francois Lyotard, *Lessons on the Analytic of the Sublime*, Elizabeth Rottenberg, trans., Stanford University Press, Stanford, 1994, 188-189).

¹⁵⁹ Rudolf Otto, *The Philosophy of Religion Based on Kant and Fries*, 93-94.

¹⁶⁰ R. Otto, op. cit., pp. 133-134.

цијата на многубројноста доаѓа на недефиниран начин преку моќта на поимите за природата и идеите.

Или, инаку кажано, во Кант-Фриз терминологијата, на недефиниран, опскурен начин, преку *Ahnung* се добива реално познание за вселената на прилично партикуларен начин, следејќи ги врховните закони на нужноста, кои се јасно претставени во концептуалната форма во Категориите како целина, а особено во категориите на вечност, дух, слобода и божество. Во опскураното естетско познание се препознава, матно и неизразливо, идеално постоење на светото во феномени перципирани од сетилата, и идеално постоење воопшто. Токму овој свет, познаен преку категории и идеи, е духовниот свет во реалноста, свет подложен на законите на доброто, „најдобриот свет“, свет на објективна финална цел.¹⁶¹ Така станува јасно зошто естетското разбирање не е од само спекулативен вид, зошто ни претставува нешто отаде бескрвните концепции, зошто на формите им дава силна емоционална содржина. Во естетските идеи се добива опскурано разбирање за конекциите на вистинската реалност во свет на појави, за оваа реалност во нејзината есенцијална природа и на овој начин се добива опскурано разбирање и за нејзината телеологија¹⁶².

Значи, според Ото, начините на кои се искусуваат уметноста и светото во религијата се слични. Преку *Ahnung* се добива чувство за она кое не може да биде изразено. Најсилните импресии и преполните искуства се доведуваат до еден вид на познание потполно несоодветен за пренесување на полнотијата на искуството.

¹⁶¹ Според Фриз, нашиот интерес за убавото се базира на нашето препознавање на убавите феномени на релативноста на Идеите во природата, на чувството на *Ahnung*, во кое објектите на емпириското познание се субординирани на Идеите како објекти на верата.

Нејасно кај Фриз, но јасно кај Ото, е мислењето дека вака разбран систем може да служи како основа за објаснување на религијата општо, смета Бастоу (D. Bastow, op. cit., 164). Догмите на религијата, i.e. оној дел од религијата за кој може да се тврди дека е категориски спознаен, се редуцира на Идеи и потекнува од разумот кој е општ. До оваа точка, сите религии се еднакви. Но, Идеите се чисто формални, како што се и негативни, затоа што се спознаваат преку процес на негирање. Позитивните доктрини на религиите можат да бидат само симболички. Така, разликите меѓу „позитивните“ религии се само разлики во симболизмот, она кое го симболизираат останува исто. Подлежечко во било која религија е искуството на *Ahnung*, кое независно од екстериоризацијата, дава вистинско, иако неконцептуално познание за реалноста на Идеите и за светот (D. Bastow, Ibid.).

¹⁶² R. Otto, *The Philosophy of Religion Based on Kant and Fries*, 141-142.

Тоа не е фиксна концепција, туку претчувство на богатство на реалноста опскурно откриено во искуството.¹⁶³

Речиси секаде во уметноста, претставувањето на возвишеното е најсоодветниот начин за претставување на нуминозното, особено во архитектурата, каде, се чини, ова се реализирало за прв пат.¹⁶⁴ Потребата за експресија на овој начин може да се забележи уште во далечното мегалитско доба. Потребата да се локализира и презервира нуменот во солидно присуство преку магиски чинови можеби била мотив за издигнување на огромните камени блокови, монолити или камени кругови (како Стоунхенџ). Чувството за потреба од свечени и импозанантни големини и надвинувањето на возвишеното е доста елементарно, и според Ото, не може да има сомнеж дека овој стадиум бил достигнат со мастабите, обелисците и пирамидите во Египет. Градителите на пирамидите, зигуратите, сфингите, кои како цел имале достигнување на возвишеност, а со тоа и преку тоа, на нуминозност, сигурно биле свесни за ефектот на градбите и сигурно тоа им била една од основните интенции.¹⁶⁵ Одредени згради, музички или лирички формули, манифестации на орнаментална уметност, симболи и слично, прават речиси магиски впечаток. Источната уметност, на пример, е побогата од другите, смета Ото, надминувајќи ги по длабочината на магиските импресии, почнувајќи токму од магиски претстави, чинови и заплети. Но, и во случаи на недостаток на очигледна врска со магиската практика, уметноста е речиси магиски впечатлива.¹⁶⁶ Во овие случаи, магичното не е ништо освен

¹⁶³ John Morrison Moore, *Theories of religious experience : with special reference to James, Otto and Bergson*, Round Table Press, New York, 1938, 81.

¹⁶⁴ R. Otto, *Das Heilige*, 80.

¹⁶⁵ R. Otto, op. cit., 81.

¹⁶⁶ Се чини дека религијата и уметноста се отсекогаш поврзани. Претставите во митовите и ритуалите, иако не со директна интенција, сепак кај религиозниот човек предизвикуваат чувства и влијаат врз когнитивните моќи благодарение на нивното естетско значење. Не треба да се заборава важноста на ритуалниот простор кој отсекогаш, на различни начини, но речиси во сите примордијални култури и во дел од подоцнежните, е исполнет со уметнички интервенции. Едно од водечките објаснувања на значењето на пештерските слики во палеолитските пештери е дека тие настанале во религиски контекст. Во врска со ова се поставува прашањето дали значењето на уметничките дела како дел од религискиот ритуал е во самите предмети кои се создаваат и потоа интегрираат во ритуалната практика, во чинот на нивно произведување, или пак во обете. Може да се смета, и покрај недостатокот на соодветна емпириска поткрепа, дека сликањето на пештерските слики било нуминозен чин, или барем чин на врска со нуминозното, како што подоц-

супримирана и замаглена форма на нуминозното, чија сирова форма се прочистува и облагородува во уметноста. Градацијата на чистината на нуминозното се одвива така што во развојот на уметноста се доаѓа до точка во која веќе не може да се зборува за магичното, туку се зборува за самото нуминозно. Тоа се екстериоризира со сета енергична сила и трансцендирање на разумот. Ова е мошне видливо во сликите на пејзажи и религиозните слики на класичните Танг и Сонг периоди во Кина, кои можат да се сметаат за дела во кои возвишеното е особено интензивно. Во западната цивилизација готското се чини најнуминозно (ако може на овој начин да се степенува веќе развиеното нуминозно), што се должи на впечатокот на возвишеност кој го предизвикува. Сепак, Ото се повикува на Вилхелм Ворингер (Wilhelm Worringer),¹⁶⁷ според кого чудната импресивност на готското не се состои само во неговата возвишеност, туку произлегува од линија наследена од примитивната магија.¹⁶⁸ Она кое готското го предизвикува е наплив на

нежната религиозна уметност е чисто света уметност. Поопштиот став е дека, со тоа што уметникот учествува во чин на креација, се поставува во еден вид на мини-реактуализација на првата креација на светот, а посебниот став е дека примордијалните луѓе верувале дека претставеното на сликите има перформативна моќ за промена на реалноста. Овој проблем е о врска со тешкотијата за јасна дистинкција меѓу ритуалниот чин и ритуалниот објект. Имено, светото место е сакрален објект како резултат на серии на посветени ритуални чинови. Иницираниот член на заедницата партиципира во светоста и е свет како резултат на митската подлога и ритуалните интервенции. Осветувањето на водата во христијанството е посветување на вода за ритуална употреба, но не е јасно дали светата вода е поважна од чинот на осветување (што пак води до прашањето за тоа дали последицата е поважна од нејзината причина). Сепак, ова е повеќе методолошки проблем на мета-теоријата, а религиозниот човек во светиот свет не зависи од такви дистинкции. Во конкретниот случај, може да се смета дека локацијата на палеолитските слики во длабочината на пештерите и фактот што некои од тие слики се една врз друга во палимпсест (во геолошка смисла), сугерираат дека чинот на сликање бил од поголема важност отколку сликите (R. A. Raparport, op. cit., 147). Но, треба да се има предвид дека поради отсуството на информации, не може да се знае со сигурност каква функција имале сликите, ниту дали нивното прекривање едни со други не било конзистентно со разбирањето на функцијата која ја вршеле, што не ги прави помалку важни од чинот на создавање.

¹⁶⁷ Wilhelm Worringer, *Probleme der Gothik*, во R. Otto, op. cit., 83.

¹⁶⁸ Со преосмислувањето на природата, во кое нуминозното игра огромна улога, свети се планините или водите, тие се природни места на восхит и чувство на нуминозното. Така, природата е истовремено и природна и неприродна или натприродна. Истата интенција е и во возвишената и светата архитектура. Стремењето кон постигнување на дијалектичката комбинација на нуминоз-

чувства инаков по квалитет од оние при искуството на возвишеното. Но, смета Ото, идејата за магиски импресии не го отсликува ова соодветно, затоа што импресивните катедрали или други храмови не се магични, туку токму нуминозни. Колку и да се возвишеното и магичното ефективни за прикажувањето на нуминозното, служат само како индиректни средства за негово претставување. Ото, затоа, повторно се врти кон апофатичкиот пристап, определувајќи дека во западната уметност подиректните начини се негативни – тоа се темнината и тишината, одвај видливото и молчаливото. Темнината се чувствува поинтензивно доколку е во контраст со некакви последни траги на светлина кои се губат. Мистичниот, чудниот ефект почнува со полутемнината, а се потполнува доколку факторот на возвишеното се поврзува со него и го надополнува.¹⁶⁹ Во музичкиот јазик, на ова кореспондира тишината. Пред нуменот се молчи со стравопочит.¹⁷⁰ Присуството на нуменот предизвикува нужна тишина како спонтанa реакција на она кое е огромно и премокно, чувство на *numen praesens*.¹⁷¹

Покрај тишината и темнината¹⁷² во ориенталната уметност постои и трет начин за предизвикување на нуминозна импресија,

---

ното во чувството на посветена егзалтација и на привременото треперечко припаѓање на свето подрачје во рамки на природниот свет кој го изгубил својот статус е карактеристично за магискиот реализам, а особено карактеристична за готското (за ова повеќе во David Punter (ed.), *Companion to the Gothic*, Blackwell, Oxford, 1999, 325-327 et pass.).

¹⁶⁹ Во религиозните храмови, и воопшто, на светите места, ова често може да се забележи. Светлината е убава, темнината возвишена – во тоа и се состои нејзината истовремено привлечна и одбивна моќ.

¹⁷⁰ Во култоролошко-историски контекст, ова се должи на перформативната сила која им се припишува на зборовите во ритуалните говорни чинови – се молчи и за да се одбегне кажување на злокобни зборови или било што кое би било недостојно.

¹⁷¹ Во врска со идејата за чувството на присутната божественост, Алмонд забележува дека Ото е претпазлив – тоа што нуменот се чувствува како присутен не е доволно да гарантира дека тој е вистина присутен. Според Алмонд, се чини дека Ото сугерира дека религиозното познание се добива само преку анализа на природата на религиозното искуство (колку и да бил поради ова критикуван за неодржлива субјективност во овој аспект, или за правење на гносеолошки грешки, P. C. Almond, op. cit., 83).

¹⁷² Идејата овде е дека темнината и тишината се чувствуваат на ист начин како и светлината и звукот - тие се онтолошки зависни од нив. Рој Соренсен (Roy Sorensen), се повикува на Аристотел кој го дефинира звукот како објект на слухот, со тоа што видот ја има бојата, слухот – звукот, а вкусот – вкусовите (*De anima* 2, 6, 418a, 13). Според него, темнината може да се види (Roy Sorensen, *Seeing Dark Things – the Philosophy of Shadows*, Oxford University Press,

кој бил чувствуван и од припадниците на западната цивилизација, а тоа е празнината, или празните далечини, во кои се чувствува возвишеното во хоризонтала. Ова се забележува во кинеските храмови, на пример, но она што му прави на Ото впечаток е како празнината се користи во кинеското сликарство. Во него се развила специјална вештина за сликање на празни простори кои се речиси палпабилни. Не само што има слики во кои речиси ништо не е насликано, се восхитува Ото, не само што главната карактеристика на стилот е да се направи најсилна импресија со најмалку потези и најскромни средства, туку многу слики се поврзани со контемплацијата која му се наметнува на набљудувачот со чувството дека и празнината е претставена како субјект, и тоа главниот субјект во сликата.¹⁷³ Повторно се работи за негативен пристап: чувството на восхит е како тоа при мистичното чувство на ништоста и магепсаноста при негативните химни.¹⁷⁴ Ни музиката, впро-

---

Oxford, 2008, ch 13), а тишината да се слушне. Слепите, смета тој, не можат да ја видат темнината на пештерата, на пример, а оние кои не се слепи можат. Темнината се потчинува на принципот на Аристотел дека бојата е сопствен објект на видот. Впрочем, самиот Аристотел и црната боја ја вбројувал во бои, мислејќи дека хроматските бои се изведени од нехроматските. Според Аристотел, звукот не може да биде виден, вкусен, помириран или допрен и ништо освен звук не може да биде слушнато – во смисла на тоа дека објектите се слушаат индиректно преку звуците кои ги испуштаат или предизвикуваат (овде не се разгледуваат случаите на синтестезија, секако). Коментаторите се согласуваат, често карактеризирајќи го овој принцип како аналитичка вистина. Според Соренсен, пак, постојат исклучоци – покрај светлината видлива е и темнината, покрај звукот се слуша и тишината. Тишината е отсуство на звук, а сепак се слуша, смета тој. Тишината исто така не може да биде ниту видена, ниту вкусена, ниту помирирана, ниту допрена, таа може само да биде чуена. Слушањето на тишината е зависно од слушањето на звукот, бидејќи да се слушне тишината значи да се има успешна перцепција на отсуството на звук. Не се работи за неуспех во слушањето на звуци, како што ни темнината не е промашен обид да се перципира светлина. Глупите не можат да ја слушнат тишината, затоа што ја немаат нејзината спротивност.

¹⁷³ Се работи, мошне дијаболнично, не за страв од празнината, туку за привлечност кон празнината. Ногот васцi е всушност атог васцi, или обете се споени во чувството на восхит и застрашеност.

¹⁷⁴ Чувствувањето на музиката помага во чувствувањето на светото, во голема мера затоа што музиката предизвикува емоции како ретко што друго. Сузен К. Лангер (Susanne K. Langer) пишува „... тоналните структури кои ги нарекуваме *музика* имаат голема сличност со формите на човековите чувства, форми на раст и омекнување, протекување и блокирање, конфликт и разрешување, брзина, запирање, ужасната возбуда [...] не радост и тага, можеби, но нивната јачина [...] Музиката е тоналната аналогија на емотивниот живот“ (Susanne Langer, *Feeling and Form*, Mentor Books, New York, 1953, 27).

чем, нема позитивен пристап во експресијата на светото. Најсветиот момент во музиката се чувствува не при најгласните или најинтензивни музички интервенции, туку преку потонувањето во тишина, не во смисла на кратка синкопа, туку како потполно престанување на звукот, доволно да се искуси самата сериозност и свеченост на тишината.

Идејата за нуминозното како нешто сосема друго може да се приближи на идејата за непријатно непознатото.¹⁷⁵ Ернст Јенч

Можеби затоа Алистер Харди (Alister Hardy), морски биолог и основач на Истражувачкиот центар за религиозни искуства (Religious Experience Research Centre) во Оксфорд, своето прво вистинско нуминозно искуство го лоцира во релација со возвишена музика. Тој пишува како додека ја слушал Мисата во b-moll на Бах во студена катедрала, иако добро ја знаел музиката, почувствувал возбуждавање, искуство тешко за дефинирање: „ ... пред сè беше предупредување, бев исплашен, треперев од глава до петици и посакав да зашпачам [...] не слушнав 'глас' освен музиката, и не видов ништо, но предупредувањето беше вистинско“. Тој не можел да го интерпретира ова искуство сè додека не ја прочитал книгата *Свештошо* неколку месеци подоцна. Концепцијата за нуминозното му го објаснила ова чувство, чувството дека е пред Страшниот суд, искуство кое не се заборава (Alister Hardy, *The Spiritual Nature of Man*, Clarendon Press, Oxford, 1979, 85).

Во неговото истражување на музиката, нуминозното и возвишеното, Ричард Елфин Џоунс (Richard Elfy Jones), композитор, органист и професор по теорија на музика, го определува Ото како најголема инспирација за искуствата кои се обидува да ги објасни. Ото го лоцирал, смета, значењето на она кое ја трансцендира реалноста во која се одвива секојдневниот живот и го дал она кое сè уште може да се смета за дефинитивна дескрипција на другоста на религиозното искуство. Ото истакнува дека светото (реалноста која се среќава во религиозното искуство) е нешто сосема друго од обичните човекови феномени. Оваа другост на нуминозното се покажува како преобилна, извонредна и фасцинантна моќ. Дискусијата за природата на релацијата меѓу уметноста и уметничкото искуство (на создавачот, на изведувачот и на публиката) е дискусија и она ganz andere (Richard Elfy Jones, *Music and the Numinous*, Rodopi, Amsterdam-New York, 2007, 19). Музиката има интринзичен континуитет со религиската димензија, пишува, а низ историјата таа често била прифатана како најдобар израз на религиозното чувство. Со тоа што музиката има способност преку нејзината конфигурација да реферира на некаков возвишен извор, со што се создаваат чувства на грижа и почитување кај слушателите, психички таа создава услови за поголема свест за нуминозната, трансцендентна реалност. Затоа Ото со право смета дека музичкото чувство, како и нуминозното чувство, е нешто сосема друго, затоа што додека дозволува аналогии со обичните емоции, сепак не може да се направи директно да коинцидира со нив, додава (R. E. Jones, op. cit., 23). На уште неколку места од делото реферира на овие определувања на Ото.

¹⁷⁵ *Unheimlich* тешко може да се преведе со само еден збор, а во англискиот јазик е решено како *uncanny*, а во италијанскиот доминира *il perturbante*, иако

смета дека кованицата во германскиот јазик е мошне добро избрана. Unheimlich изразува дека чувството се јавува кога некој се наоѓа „недома“ (nicht zu Hause) во одредена ситуација, кога не се чувствува „во елемент“, кога ситуацијата му е непозната, или барем му се чини дека му е непозната. Се работи, значи, за недостиг на ориентација (не просторна, туку ситуациона). Востановено искуство е, смета Јенч, дека традиционалното, вообичаеното и наследеното се драги и познати, додека новото и невообичаеното се примаат со недоверба, nelaгодност, или дури непријателство (во смисла на мизонеизам, несакање на новотија). Ова може да се објасни преку тешкотијата за брзо и потполно формирање на концептуални врски. Она кое ни е познато, не само што е добредојдено, туку е и очигледно, разбирливо по себе (selbst-verständlich). Јенч ја определува интелектуалната несигурност како извор на чувството на непријатно непознатото. Необичните луѓе и непретходените ситуации ја предизвикуваат таа карактеристична претпазливост, поради непријатноста која ја будат. Тоа се должи на процесот во врска со нив, кој ја надминува можноста за објаснување, или чии услови на потеклото се непознати.¹⁷⁶ Колку е поголема културната вредност на „енигматскиот“ процес или појава, толку посилено се јавува чувство на зачудена привлеченост која се приближува на радосното чувство на восхит. Појавата на ваква состојба на духот подразбира увид во високата форма на умешност во појавата за која се работи. Така, извонредната техника на виртуозо или на хирург предизвикува восхит, но доколку се работи за „уметник“ кој голта цигли или крши камења од својата глава, или пак факир кој се самозапалува, кај набљудувачот не се јавува само восхит, туку и nelaгодност, непријатност поради несигурноста за начинот на кој тоа се изведува. Нијанса на чувството на непријатно непознатото се јавува и во рамки на ситуацијата на вистински вос-

---

Франческо Орландо (Francesco Orlando) го употребува *il sinistro* (Francesco Orlando, *La retorica freudiana*, Einaudi, Torino, 1982), а фигурира и како *lo spaesamento* (на пример кај Graziella Berto, *Freud, Heidegger. Lo spaesamento*, Bompiani, Milano, 1999). Во францускиот јазик најчесто се употребува *l'inquiétante étrangeté* (вознемирувачка *џуџосџи*) предложено од Мари Бонапарт (Marie Bonaparte) во 1919 година, што е доста добро решение, иако не директно од (un)heim (во смисла на не-домашно). Како македонски превод за соодветно може да се смета *вознемирувачко нејознаџо*, или, како што е одбрано во овој случај, *нејријатно нејознаџо*.

¹⁷⁶ Ernst Jentsch, "Zur Psychologie des Unheimlichen", *Psychiatrisch-Neurologische Wochenschrift* 8.22 (25 Aug. 1906): 195-98 & 8.23 (1 Sept. 1906): 203-05, користен е Ernst Jentsch, "On the Psychology of the Uncanny", trans. Roy Sellars, *Angelaki* 2.1 (1995), 8.

хит и се објаснува преку зачуденоста околу тоа како се имаат создадено условите за достигнувањето, или од каде тоа потекнува.¹⁷⁷ Како една од главните причини за појавувањето на чувството на непријатно непознатото, Јенч ја определува несигурноста дали некое наизглед живо суштество навистина има душа или не, и обратно (на пример, ако некој се потпре на стебло со бршлен само за да сфати дека бршленот е на пример, змија, или кога некој за прв пат гледа машина која до тогаш ја немал видено, или пак при соочување со колекција на восочни фигури). Ова чувство се јавува кога сомнежот се јавува само опскурно во свеста. Расположението на непријатност трае сè додека сомнежите не се расчистат. Исто така, непријатноста се јавува и во врска со специфичните пропорции или способности на објектот во врска со чија анимираност се јавуваат сомнежите. Куклата која ги отвара и затвара очите, или играчка возило кое самото вози, на пример, не предизвикуваат непријатност, но доколку се работи за машини со невообичаено големи пропорции кои извршуваат комплицирани задачи, како свирење или танцување, се јавува чувството на непријатно непознатото. Колку е механизмот поделикатен и формалната репродукција поблиска до природата, толку ефектот е посилен. Јенч се повикува на расказот *Песочниот човек* на Е. Т. А. Хофман (E.T.A. Hoffmann).¹⁷⁸ Идејата која ја воведува Хофман, а која Јенч на овој на-

¹⁷⁷ E. Jentsch, op. cit., 9.

¹⁷⁸ Песочниот човек е лик од сказните кој им ги краде очите на децата додека спиеат. Во расказот (“Der Sandmann”, *Die Nachtstücke*, 1816), протагонистот е Натаниел, кој како дете е предупреден за Песочниот човек. Натаниел го асоцира Песочниот човек со чудниот, морничав ноќен посетител на татко му, Копелиус, со кого изведуваат алхемиски експерименти. Натаниел е еднаш фатен додека ги набљудува и Копелиус се заканува дека ќе му ги ископа очите, но татко му го спасува. Во еден од експериментите таткото загинава, после што се губи трагата на Копелиус. Подоцна, Натаниел е студент и верува дека оптичарот и продавачот на барометри Копола во градот во кој студира е токму Копелиус. После турбулентно лето дома со неговата свршеница, тој се враќа да ги доврши студиите. Купува дурбин од Копола, и сомнежите во врска со неговиот идентитет се губат, со тоа што за него гарантира професорот по физика, кој е татко на Олимпија, која Натаниел ја гледа низ телескопот. Мошне скоро тој се запознава со Олимпија, во врска со која има некаква морничавост. Сепак, нејзините автоматизирани движења, совршените техника на харпсихордот и танцување, неспособноста за говор и фиксираноста на погледот не му пречат на Натаниел, кој се вљубува во нејзината убавина и нејзината пријатност како добар слушател. Натаниел конечно се решава да ѝ предложи брак на Олимпија, но кога доаѓа кај неа сведочи на жолчна расправија меѓу професорот и Копола, во врска со деловите на телото на Олимпија и прашањето кој ги направил очите, а кој машинеријата. Копола, за ко-

чин ја инаугурира во истражувањето, е едно од најпровокативните прашања во современата роботика, во теоријата за Непознатата долина.¹⁷⁹ Покрај како интелектуална несигурност за потеклото на условите на одредена непозната ситуација и како несигурност во врска со онтолошкиот статус на живото, односно анимираното, ефектот на непријатно непознатото се јавува и кога се реинтерпретира некаква нежива структура како дел од органско суштество, особено во антропоморфни термини, на поетски или фантастичен начин. Така, во мракот, сплав прекриен со клинцци може да стане вилица на некакво застрашувачко животно, а самотното светликаво езеро – џиновско око на свер.¹⁸⁰

Друг важен фактор за појавувањето на чувството на непријатно непознатото во контекст на ова е природната човекова тенденција да заклучува, по наивна аналогија со неговата сопствена состојба на имање душа, дека нештата во екстерниот свет исто така имаат душа, или, уште попрецизно, имаат душа на ист начин како него.¹⁸¹ На овој начин може да биде објаснет ужасот кој се чувствува во врска со мртвите тела – преку фактот дека во врска

го Натаниел сфаќа дека навистина е Копелиус победува и бега со безживотното тело без очите. Иако повреден, професорот го замолува Натаниел да го запре Копелиус. Погледот на ископаните очи на подот го доведува Натаниел до лудило и тој се обидува да го задави професорот, после што е однесен во санаторијум. Професорот закрепнува од средбата, но неговата кариера е уништена поради обидот за измама и претставување на автомат како вистинско живо човечко суштество. Копелиус повторно без трага исчезнува. Натаниел исто така закрепнува од лудилото и повторно ѝ се враќа на свршеницата. Додека се враќаат од имотот на кој треба да живеат после венчавката, скршнуваат во локалното граче, и се качуваат на високите скали на катедралата за да уживаат во погледот. Натаниел преку дурбинот го забележува Копелиус и повторно добива напад на лудило. Се обидува да ја турне свршеницата од скалите, не успева, и потоа самиот се фрла од височината, додека Копелиус исчезнува во толпата.

¹⁷⁹ Непознатата долина (Uncanny valley) е хипотеза во полето на роботиката според која репликите на човечки тела и функции кои се слични, но не совршено исти со оние на вистинските човекови суштества предизвикуваат чувство на непријатност и одбивност. Кованицата ја вовел Масахио Мори (Masahiro Mori) во 1970 година (Masahiro Mori, "The Uncanny Valley", K. F. MacDorman, N. Kageki, trans., *IEEE Robotics&Automation Magazine*, 1970, 19 (2), 98-100).

¹⁸⁰ E. Jentsch, op. cit., 12.

¹⁸¹ Ова се јавува и во врска со технологијата, доколку се смета дека не му е доволно позната на обичниот неупатен човек. Преку неразбраната технологија, на светот повторно му се враќа дел од изгубената магичност. Така, обичниот човек не знае како функционира компјутерот и затоа кога овој е „непослушен“ го навредува или се спокодува со него; и не знае како функционира интернетот и затоа ги моли веб-страниците да се отвараат.

со нив секогаш има мисли за нивната латентна анимираност. Исто така, навиката од вообичаеното искуство на другите луѓе е дека ретко кога се случуваат физички или психички чудни и необјасниви ситуации. Повеќето луѓе најчесто се во некаква нормална или очекувана психо-физичка состојба. Но, некогаш се случува оваа хармонија (барем наизглед) да се прекине, доколку ситуацијата не е тривијална или комична, се добива мрачно спознание за тоа дека процесите кои се во прашање воопшто не се такви какви што се очекуваат. Во овој контекст епилепсијата била нарекувана *torbis sacer*, токму затоа што нејзините симптоми се презентираат како од некоја сфера која не е вообичаената човечка.¹⁸²

Во концептот на непријатно непознатото се приближуваат естетичкото и психолошкото. Непријатно непознатото може да се смета како предмет на естетиката, со тоа што има врска со определен вид на чувство со специфични емоционални импулси. Естетиката повеќе се задржува на привлечното, убавото, не на она кое е ужаснувачко. Со модернистичката фасцинација од грдото, сепак, се оди кон инаку фокусирана естетика. Во есејот „Непријатно непознатото“ на Фројд, и покрај тоа што се чувствува како еден вид најава, вистинско спојување на естетиката и психоанализата нема, но затоа тоа е интересно спојување на психоанализата и книжевната критика. Есејот на Фројд е поделен на три дела: дефиницијата на непријатно непознатото, преку дијалектичка анализа на *heimlich* и *unheimlich*; анализа на *Песочниот човек* и дискусија за психоаналитичката позадина и општиот контекст за разбирањето на непријатно непознатото; како и на истражување на ефектот на непријатно непознатото во естетичкото во литературната фикција.

Фројд го определува непријатно непознатото како класа на застрашувачки нешта кои нè водат назад кон она кое познато и блиско,¹⁸³ и не се согласува со ставовите на Јенч дека се работи за страв од непознатото и дека чувството е базирано на интелектуална несигурност. Фројд прво дијалектички ја разгледува етимологијата на термините *heimlich* и *unheimlich*. Првата дефиниција на *heimlich* е дека припаѓа на домот, е пријателско, блиско, познато, припитомено, интимно, удобно, одомашено, безбедно. Според вто-

¹⁸² Се верува дека болеста *horea minor* или Хантингтонова болест ги предизвикувала чудните движења на свети Вид (Витус), познати како „Светиот танц на св. Вид“, поради што тој се смета за светец-заштитник и на танчерите, актерите и уметничките изведувачи.

¹⁸³ Sigmund Freud, „Das Unheimliche“, *Zeitschrift für Anwendung der Psychoanalyse auf die Geisteswissenschaften V* (1919), 97-324, Project Gutenberg, <http://www.gutenberg.org/files/34222/34222-h/34222-h.htm>, 298.

рата дефиниција на *heimlich*, тоа е нешто скриено, тајно, затскриено од видот, измамничко, нешто мистично, окултно, алегориско, божествено. Во сфаќањето на Фројд *heimlich* е нешто кое е скриено и од самото себе. *Unheimlich*, пак, како спротивно на него, според првата дефиниција е нешто недомашно, непознато, непришитомено, неудобно, чудно, морничаво, а според втората, помалку вообичената варијанта, тоа е нескриено, нетајно, достапно на познание, она кое треба да биде тајно, но се открива. Непријатно непознатото се јавува во ситуации во кои се чувствува вознемираност поради непознатиот аспект на околностите, кој не може да биде објаснет со вообичаени рационални термини. Објектот или поимот е познат на субјектот во среќавањето со него, но дискрепанцата во врска со познатоста, односно неблизкоста, е во тоа што тој не може да биде сосема разбран. Скриеноста, појавноста, познатоста и несигурноста предизвикуваат збунетост поради амбивалентноста. Непријатноста како „домашно чувство без да се биде дома“ е проблематична: се поставува прашањето дали домашноста е блискост кон сопствената средина која е сепак непозната. Фројд не се согласува со инсистирањето на интелектуалната несигурност, а со тоа и со акцентирањето на Јенч на морничавоста на автоматот во *Песочниот човек*. За него, еден од главните извори на чувството на непријатно непознатото е токму Песочниот човек. Прво, несигурноста потекнува, смета Фројд, од фактот што не е јасно дали настаните кои нараторот ги дава се вистински или имажинарни¹⁸⁴ - ова би била неговата верзија на интелектуалната не-

¹⁸⁴ Цветан Тодоров дава неколку дефиниции за фантастичното во неговата анализа на фантастичната фикција. Во ситуации во кои светот ни е познат може да се случи настан кој не може да биде објаснет преку законите на тој познат свет. Личноста која го искусува настанот може или да се смета за жртва на илузија на сетилата, на производ на имагинацијата, при што законите на светот остануваат она што се, или пак настанот се случува, како интегрален дел на реалноста – во овој случај реалноста е контролирана од закони кои ни се непознати (Tzvetan Todorov, *The Fantastic: A Structural Approach to a Literary Genre*, Cornell University Press, Ithaca, 1975, 25). Така, фантастичното го опфаќа времетраењето на несигурноста околу тоа кои закони владеат во ваквите ситуации. Фантастичното е колебањето кое го искусува личноста која ги знае само законите на природата, спротивставувајќи се на наизглед натприроден настан (Tzvetan Todorov, *Ibid.*).

Искусувањето на фантастичното зависи од исполнувањето на три услови. Прво, текстот (доколку се работи за пишана фикција), мора да го принуди читателот да го замисли светот на ликовите како свет на живи личности и да се колеба меѓу природно или натприродно објаснување на опишаните настани. Потоа, колебањето треба да биде искусено од страна на личностите, со тоа што улогата на читателот е поврзана со личностите до тој степен, што во слу-

сигурност кај Јенч. Потоа, извор на непријатно непознатото е стравот од губењето на очите, кој, во рамките на својата психоаналитичка теорија го поврзува со стравот од кастрацијата. Без да се навлегува во неговата психоаналитичка теорија на сексуалноста, преку бројните и разновидни примери и конклузии, може да се резимира дека непријатното се јавува како резултат на репримиран инфантилен материјал.¹⁸⁵ Прашањето за статусот на двојникот (добриот татко и Копелиус, лошиот татко), карактеристично за анимизмот, е исто така значајно. Покрај тоа, особено важно е и навраќањето кон детството, повторното преживување на епизоди, ненамерното, компулсивно повторување (*Wiederholungszwang*), односно реактуализирањето на ситуации. Сè што се јавува кај возрасниот, а го потсетува на рани психички фази, на аспекти на потсвесниот живот или на примордијалното искуство на човековиот род, може да предизвика чувство на непознато непријатно. Тематиката на очите, гледањето, видот, е важна за неговата теорија, но

чаи на наивно читање, читателот се идентификува со нив. Како трет услов е тоа што читателот мора да има определен став кон текстот, став кој ја отфрла можноста за алегориски, како и за „поетски“ интерпретации (Т. Todorov, *op. cit.*, 33). Тодоров го разликува фантастичното од непријатно непознатото од една страна, и од чудесното од друга страна. Додека тие ја имаат амбивалентноста на фантастичното, сепак нудат единствено решение на крајот – кај непријатно непознатото се работи за владеење на природни закони, а кај чудесното преовладуваат натприродните закони. Кај непријатно непознатото, значи, настаните кои можат да бидат објаснети со законите на разумот, се навидум неверојатни, невообичаени, извонредни, шокантни, вознемирувачки, општо земено неочекувани, и кај оној кој ги искусува (и како читател на книжевна форма) предизвикуваат реакција слична на онаа при средбата со фантастичното (Т. Todorov, *op. cit.*, 46). Непријатно непознатото е искусување на граница со неверојатното и се чувствува при сфаќањето дека искусувачот не е психички здрав или пак едноставно се има штотуку разбудено од сон. Доколку се помине на другата страна од оваа линија на фантастичното, се доаѓа до чудесното, кое е поврзано со прифаќање на натприродното, затоа што нема понудени други плаузиилни решенија (Т. Todorov, *op. cit.*, 52).

¹⁸⁵ Прашање е, секако, до кој степен интервенцијата на Фројд треба да се смета за литература, а до кој степен за наука, особено во литературното истражување на бројни примери од полето на фикцијата во конкретниот случај. За Пол Рикер (Paul Ricoeur) психоанализата треба да биде разбираана и како интерпретација, не како научна вистина. Според него, дијалектиката меѓу стари митови и нови интерпретации овозможува ново познание на познатото, но со елемент на слободна игривост, а во неговите текстови Фројд употребува реинтерпретации кои даваат нови погледи на тоталитетот. Во обемното дело посветено на Фројд и проблемот на интерпретацијата, тој ги опфаќа сите аспекти на важноста на опусот на Фројд - Paul Ricoeur, *De l'interprétation. Essai sur Sigmund Freud*. Seuil, Paris, 1965.

без да биде поврзувана со сексуалните фази, во овој случај е важна како индикативна за инклинираноста кон магиски дејства, преку идеите за „зли очи“ (способноста за фрлање на клетва преку видот) и идејата за влијание на умот врз природниот свет.¹⁸⁶ Може да

¹⁸⁶ Враќањето на она кое е одамна познато како извор на непријатно непознатото е всушност во моментот на сингуларна чудност која се јавува кај збунетиот субјект кој опскурно го чувствува враќањето на одамна изгубен спомен, како мнемоничка трага која припаѓа ниту токму на свесното, ниту на несвесното, туку истовремено на обете подрачја. Субјектот сфаќа дека има и свесен и несвесен, односно потсвесен дел и „...додека е сигурно дека потсвесниот дел не може да се знае како свесниот, во искуството на непријатно непознатото субјектот палпабилно сфаќа до кој степен психата му е полна со конститутивно туѓото потсвесно“ (Adam Bresnick, 'Prosopoetic Compulsion: Reading the Uncanny in Freud and Hoffmann', *Germanic Review*, vol. 71, no. 2 (1996), 117).

Поврзувањето на индивидуалниот развој и развојот на човековиот вид е типично за Фројд. Идејата за реактуализацијата, сепак, е различна кај него и кај теоретичарите на светото. Интересно е што и покрај испитувањето на Ото на прогресот на чувството на светото низ стадиумите на религијата, од сировиот демонски ужас до систематичниот (и порационален) монотеизм, поентата воопшто не му е во развојот, туку во покажувањето на оригиналниот елемент на нуминозното кој е присутен во сите манифестации на религиозна свест и е основа на емоционалноста на религиозниот човек. Додека за Фројд онтогенезата е еден вид на рекапитулација на филогенезата, во теориите за светото е инаку – кај Ото потеклото е безвременско и повторливо, а исто така е и кај Мирча Елијаде. Доколку се споредуваат Ото и Фројд во врска со проблемот на потеклото, може да се утврди дека обајцата се обидуваат да изолираат „чисто потекло“: кај Ото тоа е априорната категорија на нуминозното, а кај Фројд обидот за основата на настаните и природата. За Фројд потеклото останува неодредлив случај на асоцијација; во животот на индивидуата и видот нема момент во кој природата се наоѓа пред културата да интервенира врз неа. Обидите на Ото да го поврзе вродениот нуминозен потенцијал со возбудливите причини и схемите, има доста сличности со техниките на Фројд на ретроактивно ретрибуирање на значење на претходни настани (*Nachträglichkeit*). Сепак, претерано амбициозен проект е да се споредат теориите за религија на Фројд и на Ото, особено затоа што може да се каже дека анализата на Ото на потеклото на религијата е истовремено и аналогна на таа на Фројд и нејзина поларна спротивност (L. Poland, *op. cit.*, 186).

Со ризик за претерана Прокрустова интервенција во компарацијата, прашањето на повторувањето исто така може да биде разгледано преку компарација на Фројд и Ото. За Ото, нуминозното е предимно, тоа како вродено постои пред јазикот кој би го изразил чувството. Неговата концепција за асоцијациите служи да покаже дека други искуства имаат голема улога во пробудување и изразување на нуминозното. Чувството на нуминозното, односно свесноста за нуминозното не постои сè додека не стане очигледно, схематизирано од други чувства. Кај Фројд непријатно непознатото е еден вид на нуминозен ужас кој се чувствува кога позади чинот на повторување се забележува демонската моќ на компулсијата за повторување. Компулсијата е „невид-

се каже дека според него непријатно непознатото се јавува како повторување или враќање на нешто одамна заборавено и потиснато, нешто кое претходно се случило во психичкиот живот, потсетување на психичкото минато.

Возвишеното не може да биде изедначено со нуминозното. Ото експлицитно инсистира на тоа дека тие не се еквивалентни, туку дека искуството на возвишеното може само аналогно да се разгледува како слично на нуминозното, како и да помогне да се определи, барем индиректно, нуминозното чувство.¹⁸⁷ Ниту концептот за нешто сосема друго е идентичен со концептот за непријатно непознатото, затоа што додека *ganz andere* е дел од мистеријата на светото, *unheimlich* функционира повеќе на вообичаеното подрачје од психичкиот живот. Дури може да се смета дека непријатно непознатото е профаниот еквивалент на чувството на нешто сосема друго.¹⁸⁸ Искуството на возвишеното е важно затоа што да-

---

лива“ енергија чии морничави дејства стануваат очигледни во светлината на партикуларните повторувања. Без подетална и поаргументирана анализа, ова е претерано непоткрепена споредба, но може да помогне во разбирање на чувствата.

¹⁸⁷ За К. С. Луис (C. S. Lewis) чувствата кои прават некаков објект да се нарече 'возвишен' не се возвишени чувства, туку чувства на побожно почитување (*The Abolition of Man*, во Clara Sarrocco, "Surprised by Awe – C. S. Lewis and Rudolf Otto's *The Idea of the Holy*", *Touchstone*, vol. 24 (3), May/June 2011, 38). Според писмата, може да се заклучи дека имал идеја за чувството на нуминозното години пред да го прочита делото на Ото. Во *The Problem of Pain* пишува „Она кое е сигурно е дека нуминозното искуство постои и дека ако почнеме од себе можеме да му ја следиме трагата до многу одамна“ (C. Sarrocco, op. cit., 39). За Луис, анализата на Ото на нуминозното е најдобра од сите анализи на религиозните искуства. Тој верува дека е грешка да се разгледува нуминозното само како прашање на чувства. Точно е дека самиот Ото го опишува повикувајќи се на чувствата кои светото ги предизвикува, но, точно е и дека нема друг начин да се опише, освен преку рамката на последиците кои ги предизвикува во човековата свесност (*God in the Dock*, во C. Sarrocco, op. cit., 38). Сепак, како и да се искусува, нуминозното подразбира средба со нешто објективно и надвор од субјектот. Нуминозното е чувството кое се јавува во духот кога тој е потопен и преплаван од неговата сопствена ништост во контраст на она кое е врвно и премоќно. Колку и силно да го преплавува субјектот, и колку и субјектот да е привлечен од неговата фасцинантност и да има желба на некој начин да го присвои, нуменот останува нешто сосема друго (C. Sarrocco, *Ibid.*).

¹⁸⁸ Ото и Фројд се согласни во врска со три карактеристики на сосема другото, односно на непријатно непознатото. Прво, обајцата го прифаќаат неговиот статус како феноменолошки дистинктен тип на чувство. Потоа, имплицитно се согласуваат дека чувството не е едноставно производ на интелектуална несигурност. Исто така, обајцата дијалектички го поврзуваат искуството на

ва општ модел за искуството на другоста, за средбата со трансцедентното, кое рационално гледано може да се смета за невозмож-но. Во оваа смисла може да се тврди дека возвишеното е тесно поврзано со светото, токму затоа што чувството на возвишеното го отвора субјектот кон сосема другото, кон реалност која е поголема од него и несфатлива за него, на некој начин овозможувајќи го чувството на нуминозното. Во оваа смисла, ризикувајќи концепциите премногу да се прошират, може да се тврди дека и кај Псевдо-Лонгин, Берк и Кант, искуството на возвишеното е всушност, не морално или естетско, туку религиозно искуство. Независно дали возвишеното се поврзува со мистички и религиозни чувства воопшто, или со разновидноста на искуства на чувството на бесконечност, возвишеното е инсуфициентно искуство, кое не успева да разјасни какви се нештата.¹⁸⁹ Кај Кант, искуството на возвишеното помага да се разбере човековата морална и рационална супериорност над природниот свет, како и да се засили свесноста за значењето на луѓето и како морални дејствители и како цели за себе. Возвишеноста, според Кант, не се наоѓа во објектите, туку во умот на субјектот. Објекти и појави со големина или екстериоризирана моќ се импресивни, но што било кое е над вообичаеното ниво на човековото искуство може да биде возвишено (длабок чин на пријателство или жртвување, на пример). Возвишено, значи, може да биде што било кое предизвикува свесност за нашата супериорност врз внатрешната и надворешната природа, што било кое претставува нешто поголемо од него, потсетувајќи на огромноста на космосот и неговата моќ и бесконечност, споредени со нашето лимитирано постоење. Моќта на возвишеното му ја одзема контролата на субјектот, отворајќи му го погледот кон неизмерна другост. Преку возвишеното субјектот е директно соочен со она кое е надвор од него и кое му е туѓо. Дури, на некој начин, престанува да биде субјект, затоа што не може да ги проектира своите категории врз премокната другост, и станува објект преплавен од силата на возвишеното. Во идејата за нешто сосема друго субјектот е ставен под контрола на семоќната светост, тој од една страна е восхитен и ужаснат од нејзината сила и несфатливост, а од друга страна,

---

непознатото со појавата на блиското и одамна востановеното (Lorne Dawson, "Otto and Freud on the Uncanny and beyond", *Journal of the American Academy of Religion*, Vol. 57, No. 2 (Summer, 1989), 295 - во овој текст, впрочем, воопшто и не се прави семантичка разлика, за *ganz andere* постојано стои зборот *uncanny* наместо синтагмата *wholly other*).

¹⁸⁹ Richard White, "The Sublime and the Other", *Heythrop Journal*, vol. 38, (2), April 1997, 126.

колку и да е фасциниран од неа и да посакува да ја присвои, нема како да ѝ ги наметне сопствените параметри. Затоа може да се тврди дека е слично со искусувањето на возвишеното, кое е директно искусување на другото, затоа што сме „...збунети и преплавени од она со кое се среќаваме, и принудени да истрпиме нешто кое ги надминува нашите категории на асимилација и контрола“.¹⁹⁰ Како што светото надвладува над субјектот, но не секогаш го победува, така и искуството на возвишеното не ја остава индивидуата скршена и очајна, туку ја засилува, афирмирајќи ја преку нејзината важност наспроти она кое наизглед ја совладува. Во определувањето на Ото дека она нешто сосема друго е над сферата на вообичаеното, интелегибилното и познатото, паѓа надвор од границите на она кое е heimlich и му е спротивставено, исполнувајќи го духот со празно чудење и восхит, се забележува идејата за средба со другото, но без негово присвојување, без можност да се спореди другото со она кое е познато и блиско. Тоа е толку непознато и неблиско, што не може да биде третирано со познати востановени параметри. Постои силна спротивставеност меѓу двете – од една страна другото не може да биде редуцирано на категориите на субјектот и преку нив разбрано, од друга страна, субјектот сепак не се брише себе си за да му се предаде на она кое лежи надвор од него, поради содржинската и онтолошка дискрепанца меѓу нив.

Ричард Уајт (Richard White) има проблем со дихотомијата на светото и профаното, односно со радикалната дисконтинуираност на подрачјето на профаното и на подрачјето на светото. Според него возвишеното е важна категорија затоа што дава ненадеен и директен премин од едно ниво на искуство на друго. Светото и профаното, колку и да се различни, се всушност сфери длабоко навлезени една во друга. Религискиот ритуал му дава значење и сила на секојдневниот живот (така, на пример, молитвата е рефлексивна на сè што се случува во профаниот живот). Затоа – смета Уајт – додека поради нашата секојдневна поврзаност со подрачјето на светото, нуминозното не секогаш успева да даде директна претстава на сосема другото, возвишеното успева во тоа. Така, до колку искуството на возвишеното е верзија на искуството на светото, тогаш тоа е „... најдиректната верзија на тоа искуство, затоа што, за разлика од повеќето манифестации на светото, тоа е прилично дисконтинуирано од природата на нашиот секојдневен живот“.¹⁹¹ Додека Уајт сосема коректно го лоцира проблемот на дис-

---

¹⁹⁰ R. White, op. cit., 129.

¹⁹¹ R. White, op. cit., 137.

тинкцијата меѓу светото како нешто сосема друго и светото како нешто толку присутно во животот на *homo religiosus* што не може да не е нешто познато и блиско, тој само го транспонира истиот проблем на подрачјето на возвишеното. Религиозниот човек има чувство, на пример, за нехомогеноста на просторот и времето, знаејќи дека светите простор или место се свети, иако се во рамките на профаниот простор, токму затоа што поради светоста се одделени од профаниот простор. Субјектот на возвишеното ја има истата свесност. Како и во врска со светото, и во врска со искусувањето на возвишеното нужно е исполнувањето на одредени услови за да може да се јави соодветното чувство кај субјектот. Погледот на високата планина не секогаш го буди чувството на возвишеното, особено што планината не се појавува ненадејно, туку е постојан дел од крајоликот на субјектот. Возвишената архитектура не може да биде подиректно влијателна врз појавувањето на чувството на возвишеното кај субјектот отколку светата архитектура врз појавувањето на чувството на светото, како што смета Уајт. И кај Кант и кај Ото, искуството на она другото ја воздигнува душата и ѝ покажува цела сфера надвор од неа, која е поголема и посилна. Возвишеното Кант го прикажува како нешто кое нè отвара кон она надвор од нас, но преку наметување врз духот на свесноста за неговата лимитираност и неспособност за разбирање. И во искуството на возвишеното и во искуството на нуминозното, субјектот е збунет и восхитен затоа што не може да го разбере она кое му се претставува, поради тоа што неговите вообичаени когнитивни моќи се недоволни. Возвишеното е само негативна претстава на бесконечното, со што нашата свесност за бесконечното е предизвикана од другоста која умот не може поимно да ја совлада. Шокираноста од возвишеното и фасцинираноста од нуминозното доаѓаат од свесноста дека субјектот е во релација со нешто кое не само што не потекнува од него, туку е и посилно и поголемо од него. И во случајот на светото и во случајот на возвишеното, другото кое ѝ се спротивставува на мислата е дадено не како објект на мислата, туку како пречка со која се судира вообичаеното разбирање на светот. Со тоа што е потполно различно, нужно е невозможно сосема другото да биде поимски присвоено и систематизирано. А сепак, тоа ни е дадено. Во тоа лежи дел од неговата дијаболност.

Со тоа што е сосема различно, сосема друго, нуминозното, кое верникот и теоретичарот се обидуваат да го споредат со нему слични поими и со чувства кои се приближни на чувствата на фасцинирана ужаснатост, на страв и привлеченост, кои средбата со

нуминозното ги предизвикува кај верникот, спречува какво било конзистентно поимно познание, спречува формулирање на соодветни дескрипции, спречува каква било поврзаност со него, освен преку чувствата на стравопочитувачка предаденост и желба за спојување со него. Затоа истражувањето на нуминозното е можно само со однапред прифатен пораз во обидите тоа да се лимитира во областа на рационалното познание и да се спореди со елементи од нунуминозната стварност.

Беа покажани компонентите на нуминозното во теоријата на Рудолф Ото, а во продолжение ќе биде разгледана теоријата на Мирча Елијаде, која имплицитно или експлицитно, во голем дел се потпира на многу од веќе споменатите ставови на Емил Диркем и на Рудолф Ото.

5 | КОНЦЕПЦИЈАТА ЗА СВЕТИОТ СВЕТ НА МИРЧА ЕЛИЈАДЕ

5.1 | Светиот простор

Во претходните глави беа споменати проблемите во дефинирањето и разбирањето, како на религиските феномени, така и на светото како нивна основа. Теоријата на Мирча Елијаде е еклектичка, потпирајќи се на огромни количества разновиден етнолошки и антрополошки материјал, како и на различни концепции од областа на теориите за религијата, компаративната митологија и психологијата. Во продолжение ќе бидат изложени сфаќањата на Елијаде за суштината на религијата, за дихотомијата на двете подрачја – на светото и на профаното, и за неговата еклектичка теорија за митот како света сказна благодарение на која се можни религискиот култ, обичајното право и функционирањето на религиозниот човек во заедница.

За Елијаде предметот на историјата и теоријата на религиите е светото. Искуството на светото е инхерентно на начинот на постоење на човекот во светот. Без искуството на светото, кое е реално и значајно, човекот не би можел да се конструира себе си.¹

Елијаде е благодарен на Ото, за тоа што се обидел да ги истражува не поимите за Бог и религијата, туку видовите на религиозни искуства. Според Ото, резимира, светото има неколку елементи, и самите тешко дофатливи (*mysterium tremendum*, *mysterium fascinans*, придружени со *energia*), тоа секогаш се манифестира во подрачја кои се одделени од оние на природниот, вообичаен, профан живот. *Ganz andere* се користи затоа што се работи за реалност која не може да биде именувана. Елијаде е согласен дека и долги години после истражувањата на Ото, тие ја задржуваат својата голема вредност. Сепак, се дистанцира од Ото, сметајќи дека тој премногу инсистирал на ирационалната содржина на светото. За Елијаде предизвикот во третманот на светото се состои во оби-

---

¹ Во интервју со Клод-Анри Роке (Claude-Henri Rocquet), 1980, како одговор на прашањето за тоа што е предметот на историјата на религиите, во Mircea Eliade, *L'épreuve du labyrinthe*, цитирано како *La prova del labirinto*, Jaca Book, Milano, 1990, 139.

дот за претставување на феноменот на светото во неговата полна сложеност. Неговиот интерес не е во односот на нерационалните и рационалните елементи на религијата, туку во светото во неговиот тоталитет. Првата дефиниција која ја дава за светото е дека тоа му се спротивставува на профаното.² Елијаде е свесен дека Све-

² Mircea Eliade, *Le sacré et le profane*, Gallimard, Paris, 1965 (прв пат издадено како “Das Heilige und das Profane” во Rowohlts Deutsche Enzyklopaedie, Ernesto Grassi, ed.), 16.

Интересно е што веднаш после амбициозната најава на неговиот проект за анализа на светото in toto, само ја повторува првата и основна дихотомија на Диркем. Она што е уште поинтересно е што во овој контекст не се повикува на Диркем, со чија теорија има многу повеќе поклопувања, туку на Рудолф Ото, со кого, колку и да има поклопувања во концепцијата за дијаболичноста на светото, радикално се разликува на планот на онтологијата. Елијаде реферира на Диркем во *La nostalgie des origines* (за прв пат издадена како *The Quest*, Chicago, 1969). За Диркем религијата е проекција на социјалното искуство, резимира Елијаде. Изучувајќи ги Австралијците, тој забележал дека тотемот ги симболизира истовремено и светото и кланот, заклучувајќи дека светото и социјалната група се исто нешто. Елијаде се повикува на критикувачите на Диркем, за кои проблем се најнеразвиените племиња во кои немало ни кланови ни тотеми и кои не се вклопуваат во оваа теорија. И покрај критиките, *Елементарните форми на религиозниот живот* останува многу влијателно дело, смета Елијаде. Покрај тоа, Диркем и општо земено бил доста влијателен, како основач на француската социолошка школа и уредник на *Année sociologique*. *Елементарните форми на религиозниот живот* не е токму придонес во социологијата на религијата, сепак, додава Елијаде (M. Eliade, *La nostalgie des origines*, Gallimard, Paris, 1979, 37-38).

Очигледно е дека Елијаде го зема концептот на Ото за светото како нешто сосема друго и како амбивалентен концепт на *mysterium tremendum* и *mysterium fascinans* како една од почетните точки на својата теорија, но уште поочигледен е неговиот третман на светото во опозиција со профаното. Идејата за дијалектиката на светото и профаното понатаму ја развива Томас Џ. Џ. Алтајсер (Thomas J. J. Altizer) во првата книга посветена на делото на Елијаде, *Mircea Eliade and the Dialectic of the Sacred*, издадена во 1963.

Брајан С. Рени (Bryan S. Rennie) се согласува со тоа дека е сосема очигледна сличноста со Диркем, поради развојот на поимот низ дијалектиката свето/профано (Bryan S. Rennie, *Reconstructing Eliade: Making Sense of Religion*, State University of New York Press, New York, 1996, 27). Рени исто така смета дека влијанието на Диркем врз Елијаде е поголемо од она на Ото (B. S. Rennie, op. cit., 172). Џон Д. Дадоски (John D. Dadosky) не се согласува. Додека е „... невозможно да се определи колку Елијаде должи на обајцата, барем има доволно докази, како и доволно согласување меѓу истражувачите дека *Светото* имало значајно влијание врз концептот на Елијаде за светото“, пишува (John D. Dadosky, *The Structure of Religious Knowing – Encountering the Sacred in Eliade and Lonergan*, State University of New York Press, New York, 2004, 21-22). Ако под „докази“ се подразбира цитирањето, парафразирањето и споменувањето на Ото од страна на Елијаде, а недостатокот од спо-

шошо не е дело од областа на психологијата, но свесен е и за изобилството на психолошки анализи во него. Тој резимира – Ото инсистира речиси единствено на ирационалниот карактер на религиозното искуство. Затоа може (иако со резерва) да се смести во групата на емоционалисти, во голема мера потпирајќи се на Шлаермахер. Сепак, идеите на Ото се мошне комплексни и делото сосема соодветно припаѓа во областа на филозофијата на религијата.³ Ото имал трајно влијание на западната, особено германската јавност, особено врз теолозите, смета Елијаде. Тој, меѓутоа, не го анализираше проблемот на митот и на митската мисла. Можеби затоа неговите анализи на различните „религиозни вселени“, иако восхитувачки, се чинат непотполни, додава Елијаде. Ото има и друга заслуга – покажал во која смисла историјата на религијата може да игра улога во современата западна култура, покажувајќи го односот меѓу рационалното и ирационалното. Дури, Елијаде се прашува дали Ото немал припишано на себе си улога на помирувач меѓу Истокот и Западот, како средина меѓу *revelatio generalis* и *revelatio specialis*, меѓу индо-ариевската и семитската религиозна мисла и меѓу источните и западните видови на мистицизам.⁴

Човекот го спознава светото благодарение на тоа што светото се манифестира како нешто сосема различно од профаното. Елијаде употребува *хиерофанија*, претпочитајќи термин поширок од *теофанија*, како и повеќето теоретичари на светото, но без да дава повеќе значење од она имплицитно содржано во етимолошката дефиниција, т.е. дека нешто свето се покажува на некаков начин. За Елијаде, целата историја на религиите, од најпримитивните до најразвиените, е составена од голем број хиерофаниии (од најелементарните, како екстериоризацијата на светото низ некаков обичен објект, како камен или дрво – со тоа што овие прес-

---

менување на Диркем во било кој контекст супстанцијално поврзан со теоријата за светото, тогаш тоа е точно, иако не соодветно фундирано.

Важно е тоа што интересот на Елијаде за светото е покомплексен од само неговата ирационална страна. Тој еkleктички се обидува да ги разгледа религиските феномени од повеќе страни. Затоа Анри Душен (Henri Duchene) смета дека Елијаде е заинтересиран не толку за емоциите кои светото ги предизвикува, туку за неговата манифестација во космичките хиерофаниии, затоа што тие откриваат повеќе од само ирационалниот аспект. Затоа Елијаде всушност прави „... морфологија на светото која преку симболи ја преведува дијалектиката на светото“ (Henri Duchene, *Le theme du temps dans l'oeuvre de Mircea Eliade*, Memoire pour l'obtention du grade de licence en Philosophie et Lettres, Universite Catholique de Louvain, 1965, 46).

³ M. Eliade, *La nostalgie des origines*, 49.

⁴ M. Eliade, *La nostalgie des origines*, 49-50.

тануваат да бидат обични, сè до врвната хиерофанија во христијанството, на пример, инкарнацијата на Бог). Активностите на човекот и објектите од надворешниот свет немаат автономна суштествена вредност, туку се здобиваат со вредност, односно стануваат реални затоа што учествуваат на некаков начин, во реалност што ги трансцендира. Еден камен, меѓу многуте други, се здобива со постоење затоа што тој служи за извесна хиерофанија, или затоа што содржи мана, или затоа што претставува некаков митски чин. На тој начин, предметот се пројавува како средиште на надворешна сила која го одделува од неговата средина, припишувајќи му нови, супериорни смисла и значење.⁵ Дури може да се генерализира до степен на тврдење дека не постои нешто – објект, чин, физиолошка функција, игра, начин на постоење итн. – кое не било некогаш во текот на човечката историја трансформирано во хиерофанија.

Друго (и мошне комплексно) е прашањето зошто воопшто тоа нешто било хиерофанија, или престанало да биде. Но, сигурно е, тврди Елијаде, дека сето она кое човекот го има присвоено, почувствувано, сретнато, сакано, почитувано, можело да биде хиерофанија. Се знае, на пример, дека во нивниот сложен развој, танците, детските играчки, игрите, гестикулацијата и навидум баналната ритуалност имаат религиозно потекло, дека во минатото биле објекти на култот. Архитектурата и музичките инструменти на почетокот биле свети. Дури, не може да се тврди дека постојат важни животни или растенија кои не учествувале во светоста. Сите

⁵ Мирча Елијаде, *Митоџи за вечното враќање*, прев. Маргарита Маленкова, Слово, Скопје, 2002, 12. Колку и преводот да има недостатоци, со оглед на тоа што е едно од ретките дела од оваа проблематика достапни на македонски јазик, наводите ќе бидат од таму. За споредба консултирани се и оригиналното издание - *Le Mythe de l'éternel retour: archetypes et repetition*, Gallimard, Paris, 1949 и *Cosmos and History - The Myth of the Eternal Return*, Trans. Willard R. Trask, Harper Torchbooks, New York, 1964). Истото важи и за *Асїекїи на митїоїї*, прев. Елена Никодиновска, Култура, Скопје, 1992. За споредба консултирани се *Myth and Reality*, Harper and Row, New York and Evanston, 1966 и *Mito e realtà*, trad. Giovanni Cantoni, Boria Editore, Torino, 1966.

Во секоја хиерофанија светото се познава или препознава. Ваквата теорија „... му дозволува на Елијаде да тврди дека светото не е само момент во историјата на свеста, туку елемент на структурата на човековата свест, односно помирувачки знак преку кој човекот ја достигнува полната реалност“ (Julien Ries, “Esploratori del pensiero umano – Georges Dumezil e Mircea Eliade”, *L' homo religiosus e l'esperienza del sacro*, J. Ries, N. Spineto, eds., Jaca Book, Milano, 2000, 300-301).

занаети, вештини, производство, техники, или имаат свето потекло или имале култна вредност во текот на времето.⁶ Елијаде е свесен дека сите дефиниции на религискиот феномен на светото и на религиозниот живот им го спротивставуваат профаното и секуларниот живот, но дека тешкотиите се јавуваат во ограничувањето на сферата на поимот на светото. Тоа се тешкотии од теориски, но и од практичен карактер, затоа што пред да се направи обид за дефиниција на религиските феномени, треба да се знае од кој аспект треба да се истражуваат религиските факти, како и кои од нив се најсоодветни за истражување, т.е. кои овозможуваат да се набљудува „чиста состојба“ и кои се најблиску до нивното потекло. Но, такви факти не ни се достапни, ниту во општествата чија историја може да се следи, ниту кај архаичните заедници. Чистата форма и некорумпираната состојба не можат да се лоцираат, затоа што она кое ни е достапно за истражување се комплексни религиски феномени кои претпоставуваат истражување и на долгата историска еволуција.⁷ Но, од друга страна, собирањето на документација за светото и за религиските феномени има практични тешкотии, како поради тоа што дури и ако еден истражувач се посвети на само една религија, сепак целиот негов живот би бил недоволен за завршување на истражувањата, така и поради тоа што ако се работи за компаративно истражување на религиите, ни многу такви животи не би биле доволни. Според Елијаде, во компаративното истражување на светото, од една страна се наоѓа неговата морфологија, а од друга страна неговото историско сфаќање. Во обидот за дефинирање на светото потребно е да се има доволен квантитет на светост, на свети факти, чии хетерогеност и преобилност се дури парализирачки. Во ова множество се митовите, ритуалите, божествените форми, светите предмети, светите настани, симболи, космологии, свети луѓе, посветени луѓе, свети места и свет простор, животни, растенија и така натаму, а секоја од овие категории има специфична природа. Истражувањето на кое било од овие е еднакво важно, затоа што се работи за лоцирање на модалитетите на светото во моментите од неговата историја, однос-

⁶ М. Елијаде, *Митови за вечното враќање*, 36-42 – идејата е дека повеќето „профани“ дејства имаат свети архетипи; исто и во М. Eliade, *Trattato di storia delle religioni*, 18-19; и во *Асќекџи на митови*, 19-20.

⁷ М. Eliade, *Trattato*, par. 9.

За доминантно феноменолошкиот наспроти историскиот пристап и хиерархизирањето на религиските феномени кај Елијаде со референци на делото на Рени, во Randall Studstill, “Eliade, phenomenology, and the sacred”, *Religious Studies*, 36, 2000, 177-194.

но за искуството на светото меѓу бројни разновидни форми. Истражувањето на партикуларните категории овозможува да се открие модалитетот на светото во форма на негова манифестација, а истовремено ја покажува и позицијата на човекот во однос на светото. Историчноста, односно контекстот на различните видови хиерофани се исто така значајни за разбирање на односот кон светото. Разбирањето на хиерофанијата не може да биде спречено, сепак, ниту од историската хетерогеност и преобилност на различни религиски факти, ниту од нивната структурална хетерогеност (разликите во митовите, ритуалите, божествени форми, празноверијата и слично). И покрај практичните проблеми кои се поставуваат, токму ваквата хетерогеност овозможува да се откријат различните модалитети на светото.⁸

Концепцијата за хиерофаниите не забележува континуитет: во секоја од нив има мистериозен чин, манифестација на нешто од сосема различен вид, реалност која не припаѓа на вообичаениот свет. Сепак, ова се случува низ, преку, и во објекти кои се интегрален дел од нам дадениот профан свет. Овие објекти преку кои се манифестира светото престануваат да бидат обични објекти од вообичаениот свет и стануваат онтолошки повредни од другите.

⁸ M. Eliade, *Trattato*, pag. 16. Џон А. Салиба (John A. Saliba) го критикува Елијаде за неиздржаноста на неговите ставови. Светото реферира на неемпириско подрачје или datum и не може да биде субјект на емпириско истражување. Елијаде пишува за безбројни манифестации на светото, хиерофаниии или кра-тофаниии, а сепак не постои начин да се провери прецизно од што се состојат овие манифестации, ниту кој определува, во партикуларни инстанци, дека вистина се случиле (John A. Saliba, *The Concept of "Homo Religiosus" in the Works of Mircea Eliade: an Anthropological Evaluation for Religious Studies (A Dissertation for the Degree Doctor of Philosophy)*, Catholic University of America, Washington D.C., 1971, 193).

Сепак, додека е точно дека Елијаде не е систематичен, ниту научнички педантен во неговите компарации и генерализации, карактеризирајќи се со „ненаучнички *zelos*“ како еден од главните принципи на својот метод, како што смета еден од неговите најсилни поддржувачи, Роберт Лујстер (Robert Luyster, “The Study of Myth: Two Approaches”, *Journal of Bible and Religion*, 34, 1966, 243), иако во сите вакви инстанци треба да се има резерва за научната фундираност на фактите, сепак треба да се има предвид дека се работи за реконструкции на многупати тешко достапен материјал и дека Елијаде е совршено свесен за својот метод. Неговата идеја е да собере, спореди и смести во груби рамки што повеќе материјал, не научно да изведе неотповикливи заклучоци. Всушност, се чини дека тој оди по принципот на најголема веројатност - наместо да бара најмала неверојатност и најмала недоказаност, тој оди по принципот на употреба на тоа кое се чини најверојатно и за кое има најголем потенцијал за компарација и асоцијација со други факти.

Амбивалентноста се појавува така што преку манифестирањето на светото, објектот станува нешто сосема друго, а сепак останува (барем навидум) ист и продолжува да партиципира во средината која го опкружува. Така, на пример, светиот камен од профана гледна точка останува камен, но од аспект на оние на кои им се открива како свет, неговата директна реалност се претвора во натприродна реалност, затоа што, за оние кои имаат религиозно искуство целата природа е способна да се открие како космичка светост. Целиот космос може да стане хиерофанија.⁹

Човекот од архаичните општества живее што е можно повеќе во светото, токму затоа што тоа е еквивалентно на моќ, на реалност.¹⁰ Светото е заситено со постоење. Така, светите моќи се истовремено реалноста, ефикасноста, способноста за одржливост во времето. Дури, дихотомијата свето-профано е всушност опозиција меѓу реалното и нереалното (или, подобро, псевдо-реалното).

Но, ако светоста може да биде инкорпорирана од што било, односно екстериоризирана низ што било, се поставува прашањето за вредноста на дихотомијата свето-профано¹¹. Сепак, иако веројатно не постои објект, суштество, појава и слично, кои не биле на некој начин поврзани со светото, исто така е веројатно дека не постои религија или култ кои во текот на својата историја ги имале сите овие различни хиерофаниии. Тоа што што било може да биде свето, никако не значи дека и сè е свето. Напротив, за светото да биде чувствувано и разгледувано како одделено од она кое не е свето и како специфично и вредно, тоа мора да биде поставено спроти профаните објекти, суштества и појави. Еден објект станува свет само доколку вклучува и открива нешто кое е различно од него. Кога сè би манифестирало нешто различно од него, би се по-реметило разбирањето на законите на идентитетот. Хиерофанијата подразбира избор, одделување на хиерофанискиот објект од сето останато кое го опкружува.¹²

⁹ M. Eliade, *Sacré et profane*, 17-19.

¹⁰ Може да се тврди дека светото кое имплицира егзистенцијална трансценден-ност е законот на космичката реалност и на човековиот дух (Viliu Danca, *Sacro e simbolo in Mircea Eliade*, Sapientia, Iasi, 2004, 173). Религиозниот живот се состои во издигнување на солидарноста на човекот со природата и со животот сфатени не квантитативно, туку квалитативно, во смисла на реалности полни со значење (V. Danca, op. cit. 187).

¹¹ M. Eliade, *Trattato*, pag. 19.

¹² Радикалната дистинкција меѓу светото и профаното не се укинува. Тоа што било што може да биде X, не значи дека е нужно X, ниту дека X е сè. Ова го забележува и Дишен (H. Duchene, op. cit., 49).

Елијаде, значи, експлицитно го разгледува светото како спротивно на профаното, но не се ограничува само на оваа определба, затоа што се фокусира на тоталитетот на светото. Јасната дихотомија на светото и профаното кај Елијаде развиена како *дијалектика на светиото* во споменатото дело на Алтајсер, не е доволно разработена. Алтајсер, впрочем, целата теорија ја дава во контекст на неговата теологија на смртта на Бога. Алтајсер почнува со идејата на Елијаде за светото и профаното во опозиција заклучувајќи дека „...Елијаде го поставува светото како спротивно на профаното: токму оваа дијалектичка опозиција на светото и профаното го прави светото значајно за профаната свест“;¹³ и дека „...додека постои дијалектичка релација меѓу светото и профаното, што значи дека ниедно од нив не може вистински да се развие без тотална негација на другото, профаното се негира од светото“.¹⁴ Алтајсер повторува како првата можна дефиниција е дека светото е спротивно на профаното и дека на сите дефиниции на религиските феномени заедничко им е што на некаков начин покажуваат дека светото и светиот живот се спротивни на профаното и на секуларниот живот. Но, додека Елијаде вистина смета дека првата можна дефиниција на светото е дека е спротивно на профаното, сепак, како што беше покажано, не се задржува само на тоа. Светото се изразува низ профаното, колку и да е различно од него, постојано повторува тој, а се чини дека Алтајсер ова го игнорира. Светиот камен или дрво се камен или дрво, со тоа што кога светото се екстериоризира низ нив, стануваат свети. Ваквата поларна спротивност му служи да ја прошири (дури и преобилно) својата теорија за светото.

Елијаде разликува свето и профано подрачје на постоење, преку разликата на историско време и свето време и на обичен простор и свет простор. Алтајсер објаснува дека под чисто „историско“ постоење Елијаде мисли радикално профан начин на постоење „...кое се има повлечено од свеста за трансцедентното и се има вметнато во директниот темпорален момент“.¹⁵ Но, Елијаде ги идентификува светото и реалното, затоа определувањето дека историското време е потполно повлекување од трансцедентното (веројатно мисли на *светиото* или *реалното*) не е сосема точно. Елијаде настојува да покаже дека и историското живеење е сосема поврзано со светото, во ниеден момент не определува „радикално

---

¹³ T. J. J. Altizer, op. cit., 18.

¹⁴ T. J. J. Altizer, op. cit., 26.

¹⁵ T. J. J. Altizer, op. cit., 23.

профани начини на постоење“. И логички профаното постои само како опозиција на светото – дихотомија во која се определува дека едното подрачје се „откажува“ од другото се чини недоволна.

Дури, Алтајсер продолжува со тврдењето дека профаното, темпорално постоење е сосема изолирано од какви било смисла или реалност отаде него.¹⁶ На ова тврдење Рени реагира – смислата и реалноста не се бараат отаде емпириското, историско искуство, точно; тие се бараат во овие „профани“ категории. Затоа, се согласува и Рени, светото не го трансцендира профаното во смисла на тоа дека лежи отаде него. Напротив, ако се следи конзистентно Елијаде, за модерното, историско човештво светото е профаното, емпириската актуалност е реалност. Во оваа смисла и може да се зборува за идентификацијата на светото и на профаното на Елијаде.¹⁷

Во опусот на Елијаде посветен на концептот на светото Даглас Ален (Douglas Allen) диференцира три главни компоненти: одделувањето на хиерофанискиот објект и дистинкцијата свето-профано; парадоксалниот однос меѓу светото и профаното; и евалуацијата и имплицираниот избор во оваа дијалектика. Одделувањето и дихотомијата Ален ги разгледува на следниот, едноставен начин. Според Елијаде, оној кој има религиозно искуство верува дека нешто доаѓа од некаде и му се покажува на некој начин – она кое доаѓа „од некаде“ е светото, она низ кое се манифестира е профаното. Интересот на *homo religiosus* е најмногу насочен кон различните хиерофани, кои се секогаш преку нешто историско, природно, профано. Според ова и профаното е од интерес на религиозниот човек. Процесот на посветување нужно подразбира процес на радикално онтолошко одделување (израз на Елијаде) на она низ кое светото се екстериоризира од сè друго. Ален забележува дека учењето за хиерофаниите на Елијаде ја оспорува натуралистичката интерпретација на религиските феномени. Онаму каде

¹⁶ T. J. J. Altizer, *Ibid.* Исто така, Алтајсер пишува дека во *conscientia oppositorum* Елијаде ја фундаира својата дијалектика на светото, сметајќи дека најчистата експресија на светото открива парадоксален начин на постоење – надвор од времето и во времето, во кое светото и профаното веќе не постојат во едноставна опозиција. Во оваа смисла добра е неговата поента дека големиот проблем кој Елијаде го открива е тој на позитивниот однос на светото и профаното, во фактот што светото се манифестира *низ* профаното (T. J. J. Altizer, *op. cit.*, 82-83 – ова тој го поврзува со христијанството и теологијата на смртта на Бога. Повторно Диркем и неговата опсежна анализа на позитивниот култ воопшто не се споменати).

¹⁷ B. S. Rennie, *op. cit.*, 29.

homo religiosus гледал хиерофаниите ние гледаме природни објекти/појави, и постои тенденција да се интерпретира дијалектиката на светото како „природен“ модус на манифестација, но ова би значело дека не се разбира вистинската интенционалност на манифестацијата на светото. Процесот на монотеизирање на религијата придонел кон натурализирање на светот – архаичното разбирање на хиерофаниите престанало да биде валидно, каменот станал камен и не смеел да биде беспотребно обожуван. Испразнета од религиозна вредност природата можела да стане објект *par excellence* на научно истражување.¹⁸

Алтајсер инсистира на поентата дека светото е спротивно на профаното како „кардинален принцип“ кај Елијаде и како клуч за интерпретација на неговиот метод. Тој ја зема оваа опозиција во смисла на тоа дека светото и профаното се взаемно исклучителни или логички контрадикторни, смета Ален. Значи, Алтајсер во овој кардинален принцип го гледа клучот за разбирање на Елијаде низ призмата на „негативна дијалектика“, затоа што ништо не може да биде истовремено свето и профано. Во оваа смисла разбирањето на митот е можно само преку негација на профаниот јазик, на пример. Накратко, според Алтајсер, резимира Ален, за да се забележи и искуси светото мора сосема да се негира профаното и *vice versa*. На жалост, оваа интерпретација ја уништува дијалектичката комплексност на религиозните начини на манифестација и води кон претерано упростување на мислата и методот на Елијаде. Елијаде покажува како во процесот на посветување светото и профаното постојат истовремено во амбивалентен однос. Токму ова парадоксално спојување на светото и профаното, на апсолутното и релативното, на бесконечното и на привременото, се покажува во секоја хиерофанија, во секоја манифестација на постоење на контрадикторноста на светото и профаното.¹⁹ Ален прави одлична опсервација: она кое е парадоксално, кое е отаде способноста за разбирање, не е толку фактот што светото се манифестира низ профани објекти и појави, туку дека воопшто се манифестира, станувајќи релативно и ограничено. Така, не збунува и не е дијаболично само тоа што се забележува парадоксалното истовремено

¹⁸ “Mircea Eliade, „The Sacred and the Modern Artist“, *Criterion* 4, no. 2 (Spring 1965): 23) во Douglas Allen, “Mircea Eliade’s Phenomenological Analysis of Religious Experience”, *The Journal of Religion*, Vol. 52, No. 2 (Apr., 1972), 180.

¹⁹ D. Allen, op. cit., 181-182. Слична критика на интерпретацијата на Алтајсер и кај Mac Linscott Ricketts, “Mircea Eliade and the Death of God”, *Religion in Life*, 36 (Spring 1967), 43-48.

но постоење на обично, конечно, историско нешто, кое останува природно и она кое низ него се манифестира, а за кое се знае дека не е обично, конечно и историско, туку и тоа што нешто трансцедентно, сосема друго, бесконечно и трансисториско се манифестира во релативно, ограничено, историско нешто.²⁰

Значи, дијаболичното свето се екстериоризира низ што било, на тој начин менувајќи го неговиот свет. Каменот низ кој светото се пројавува, на пример, престанува да биде обичен камен и станува свет, планината која е света не е обична, случајна планина. Тие се свети, а со тоа, иако се дел од профаниот свет, стануваат супериорни, добиваат моќ и значење кои во профаниот свет и не можат да постојат. А сепак, тие постојат токму во профаниот свет, во него тие ги екстериоризираат своите моќ и сила и го добиваат своето творечко, перформативно и уредувачко значење.

Една од основните карактеристики на сфаќањето на светот на религиозниот човек е дека просторот не е хомоген. Светиот простор е силен, значаен простор, оние простори кои не се свети се без структура и конзистентност, аморфни. Елијаде смета дека за религиозниот човек, оваа просторна нехомогеност се изразува во опозицијата меѓу свет простор – единствениот реален и реално постоечки; и сиот друг простор кој го опкружува. Ова религиозно искуство тој го поставува како примордијално искуство кое претходи на сета рефлексива за светот, затоа што токму поделеноста во просторот прави светот да биде создаден, затоа што ја открива централната оска како референтна точка за секакво натамошно ориентирање. Оваа хиерофанија е и откривање на апсолутна реалност, која е спротивставена на нереалноста на сето друго кое ја опкружува. Елијаде инсистира на тоа дека „...манифестацијата на светото онтолошки го фундаира светот“.²¹ Светиот простор за религиозниот човек поседува егзистенцијална вредност – без претходна ориентација, без фиксен центар, ништо не може да почне, ништо не може да биде. Секој свет простор имплицира хиерофанија, тој е пројава на светото кое таа територија ја одделува од околната космичка средина и ја прави квалитативно различна.

За профаното искуство просторот е хомоген и неутрален, нема прекини кои квалитативно ги диференцираат неговите делови (со тоа што не треба да се меша идејата за хомоген и неутрален геометриски простор со начин на искусување на профаниот простор, затоа што се работи за две различни нивоа на истражување).

²⁰ D. Allen, op. cit.,182.

²¹ M. Eliade, *Sacré et profane*, 26.

Елијаде дава мошне силни тврдења (откако определува дека никогаш не се наоѓа чисто профано во светот, затоа што и најдесакрализираниот свет има траги од верувањата на *homo religiosus*): во профаното постоење не е можна вистинска ориентација, затоа што нема фиксна точка со специфичен супериорен онтолошки статус. Дури, нема ни свет, туку само “...фрагменти на скршена вселена, аморфна маса која се состои од бесконечен број на помалку или повеќе неутрални места ...”.²²

Но, ако нема лишеност од светото, не може да има токму аморфна инфериорна маса на неутрални места. Сепак, Елијаде се поправа – искуството на профаниот простор вклучува вредности кои се слични на нехомогеноста типична за светиот простор. Така, за секој човек постојат специјални места кои се квалитативно различни од сите други, места кои му биле некако значајни, места кон кои има специфични чувства на поврзаност. Во оваа смисла и за нерелигиозниот човек има искуства кои барем наликуваат на искуството на светото, или барем имаат слични механизми и значење. Светото и профаното имаат јаз меѓу нив, но парадоксот е што токму јазот им ја овозможува меѓусебната врска. Така, кога верник влегува во свет храм, на пример, прагот е местото кое истовремено ја покажува разликата меѓу двата начина на постоење – светиот и профаниот, а истовремено и местото преку кое тие комуницираат.²³

Некогаш и не е потребна полна хиерофанија за да се почувствува светото – некаков знак е доволен за да ја покаже светоста на местото. Знакот со религиско значење го воведува елементот на апсолутноста и ја прекинува релативноста на просторот и конфигурацијата, така што нешто кое не припаѓа на овој свет аподиктички

²² M. Eliade, *Sacré et profane*, 27.

²³ Прагот во многу култури, покрај очигледната директно практична профана вредност, која ја задржува до денес, има специфично значење. Се верува дека суштествата кои се чувари на објектот се лоцирани на прагот, затоа таму се принесуваат жртви или се прават мини-ритуали на премин од еден простор во друг. Заколнувањето во нешто исто така се прави на прагот на објектот во многу култури. Светилиштата се врати или прагови кон божествата, ја претставуваат врската меѓу природниот и натприродниот свет (односно земјата и небото), од опсежната литература, во E. Jan Wilson, "Holiness" and "Purity" in Mesopotamia, Verlag Butzon & Bercker Kevelaer, Neukirchen-Vluyn, 1994,13; Susan Guettel Cole, *Landscapes, Gender and Ritual Space – the Ancient Greek Experience*, University of California Press, Berkeley, 2004, 178, 181, 184, на пример). За предисториските ритуали за посветување на живеалиштето детално во Richard Bradley, *Ritual and Domestic Life in Prehistoric Europe*, Routledge, London-New York, 2005, 41-81.

се манифестира, така покажувајќи одредена насока или определен начин на однесување. Начините на ориентација се всушност начини на конструкција на свет простор. Сепак, колку и човекот да го конструира просторот, тоа не го прави преку своите сопствени напори. Ритуалот за конструкција на свет простор, каков и да е, е всушност репродукција на работата на божествата или светите предци од митовите.²⁴ Значи, посветувањето на некое место е само повторување на чинот на космогонија познат од митовите. Посветувањето е нужно, како за воспоставување на ориентација и регулирање на однесувањето, така и затоа што преку него се создава безбедна територија. Населената, света територија е спротивставена на непознатиот и недетерминиран простор кој ја опкружува. Додека безбедната територија е светот (космосот), сè надвор од него веќе не е космос, туку туѓ, хаотичен простор. Светото, значи, ја открива апсолутната реалност и истовремено овозможува ориентација во неа, тоа го основа светот во смисла на тоа дека фиксира граници и воведува ред. Тоа се забележува во ритуалите за обезбедување на територија, кои секогаш ја повторуваат космогонијата (Ведичките ритуали, на пример).²⁵ За архаичните општества се работи за создавање на светот, затоа што сè што не е „сопствен свет“ (безбеден и уреден) сè уште не е свет. Затоа тој се осветува, со што се воведува во постоење. Така создадениот свет од тогаш почнува да го гарантира постоењето на сè во него.²⁶ Овој

²⁴ M. Eliade, *Trattato*, pag. 143, *Sacré et profane*, 30-31, 32, pass. Исто така, ниту изборот на местото кое треба да се освети не се избира, туку се открива – светиот простор се открива на некаков начин, не нужно преку директни хиерофаниски форми, туку токму преку оваа ориентација која зависи од екстерни случувања, кои се определуваат како значајни и „различни“.

²⁵ Идејата во митската мисла е дека човековите активности се секогаш претходно изведени од некој кој не бил токму човек. Нивното значење е поврзано со нивниот квалитет на репродукција на примордијален чин, односно со повторувањето на митскиот пример. Во *Митови за вечношо враќање*, проектот на Елијаде е насочен во откривање на значењето и основните знаци на архаичната онтологија, преку податоци кои ги дели на: факти кои покажуваат дека за архаичниот човек реалноста е мимезис на небесен архетип; факти кои покажуваат како реалноста е во корелација со учеството на симболизмот на центарот, односно преку воведување во постоење на населени места и објекти преку нивното сместување во територија означена од Центарот на светот; и ритуалите и профаните чинови кои ја реализираат смислата што им се одредува само затоа што се реактуализација на дејствата прв пат поставени од божествата, Предците и јунаците *ab origine* (M. Eliade, *Митови за вечношо враќање*, 14, pass., *Trattato*, pag. 142-143).

²⁶ Тоа е можно само доколку оние кои го населуваат се грижат за неговиот статус – ова е двојната спрега на грижа и меѓусебна зависност анализирана од

процес, кој Елијаде го нарекува *космизација на неизознатии шери-шорши* е секогаш посветување, затоа што да се организира просторот значи да се повтори парадигматската работа на божествата и парадигматските постапки на светите предци. Врската меѓу космизацијата и посветувањето ја лоцира, на пример, во оската на светот на австралиските племиња.²⁷ Светата оска на светот, *axis mundi*, претставува центар на светот: сета територија околу неа е населена и станува свет. Оската останува круцијален дел од ритуалните дејства на племињата (беше споменато како чуринга се ставаат во контакт со неа за интензивирање и повикување на светоста, на пример). При промената на местото, оската се носи со себе, за да гарантира безбедна територија. Оски на светот секако има и во седентарните култури – создадената територија е реплика на парадигматскиот свет од времето на Почетокот.²⁸ Животот не е мо-

---

Робертсон-Смит и Диркем, на кои, повторно, Елијаде воопшто не се повикува.

²⁷ Врвувањето, и во Аранда традициите и во повеќето култури, се сведува на тоа дека во митското време божественото суштество ја „космизирало“ идната територија, ги создало Предците и воспоставило институции и начини на однесување.

²⁸ Оската на светот е раширена низ целиот свет, во различни форми. Космолошката слика за столб на светот кој го поддржува сето што постои е карактеристична за Индија, стар Рим, Канарските острови, Британска Колумбија, Индонезија. Во форма на „космички столбови“ кои го поддржуваат небото и прават врска со светот на боговите била типична за предхристијанските Келти и Германи (Hogase, *Odes*, III, 3, *Rig Veda*, I, 1055 X, 89,4, Werner Muller, *Weltbild und Kult der Kwakiutl-Indianer*, Wiesbaden, 1955,17-20). Во бројни култури има свети планини, како Меру во Индија, Хараберазити во Иран, Планината на Земјата во Месопотамија, Геризим во Израел („папокот на светот“) (M. Eliade, *Trattato*, 143, M. Елијаде, *Мишош за вечното враќање*, 21-25. Исто така, и кај Victor Turner, *On the Edge of the Bush - Anthropology as Experience*, The University of Arizona Press, Tucson, 1985,114-115) Врвниот религиозен чин на Инките, жртвувањето на луѓе, се одвивал на врвот на свети планини, на пример (Johan Reinhard, Constanza Ceruti, “Sacred Mountains, Ceremonial Sites, and Human Sacrifice Among the Incas”, *Archeoastronomy*, Vol. XIX, 2005, University of Texas Press, Austin, 1-44). Авторите ја истакнуваат и нужноста археолошките откритија да бидат разгледувани во поширок контекст на физичките и особено светите карактеристики на пејзажите.

Во *Златна Иранка* Фрејзер наведува примери на раширеното обожување на дрвјата кое не го поврзува со дрвјата како вертикала, како оска на светот. Сепак, сосема е веројатно дека има поврзаност меѓу двете концепции. Тој наведува како кај раните Германи најстарите светилишта биле природни шуми (G. Frazer, *The Golden Bough*, 266). Во срцето на Рим, на Форумот, во центарот на римскиот живот, светата смоква на Ромул била обожувана, а сушењето на трупот предизвикало паника кај населението. На Палатинскиот ридот рас-

жен без отворање кон трансцедентното, ниту луѓето можат да живеат во хаос. Затоа, доколку нешто ѝ се случи на оската, за која се верува дека доаѓа директно од некакво божество и од светите Предци, доколку ваквиот контакт со трансцедентното се изгуби, во ризик е целото постоење на светот. Преку организирањето на светот од страна на светото (митот, оската, ритуалот), се гарантира дека во светот секогаш ќе има доза на божественост. Тој бил создаден од боговите и затоа и во подражавањето на нивната креација има дел од светоста на нивните дејства.

Елијаде ја резимира секвенцијата на религиски концепции и неразделно поврзани космолошки слики кои формираат систем,

тел дрен, дрво кое се сметало за едно од најсветите нешта во Рим. Причините за обожување на дрвјата Фрејзер ги лоцира во општата анимираност на природата (дрвјата и вегетацијата општо не можеле да бидат исклучок) (G. Frazer, *op. cit.*, 268). Покрај тоа, во разни култури се верува дека душите на мртвите ги анимираат дрвјата, или пак дека божествата повремено живеат во нив (*op. cit.*, 277), затоа има комплексна ритуалност посветена на одоброволување на духовите на дрвјата (*op. cit.*, 282-323). Елијаде разгледува комплексни видови на растителни хиерофаниии кои се наоѓаат во симболите (идејата за космичките дрвја) или во метафизичките митови (дрвото на животот, дрвото на познанието) (M. Eliade, *Trattato*, pag. 15 и 95-118). Елијаде ги разгледува дрвјата и инаку. Додека од профан аспект начинот на постоење на дрвото никако не може да коинцидира со начинот на постоење на космосот во неговата комплексност, од религиски аспект, во кој инаку им се пристапува на значењата на вегетацијата, дрвото е симбол на идеите на регенерација, здравје, младост, бесмртност. Затоа, покрај космичките дрвја како Yggasil од германско-келтската митологија, во историјата се среќаваат други значајни примери, како дрвото на животот (Месопотамија, Плодната полумесечина), на бесмртноста (*Сџариош завеш*, делови на Азија), на познанието (*Сџариош завеш*) итн. Дури Елијаде определува дека дрвото го изразува „сè она кое религиозниот човек го смета за реално и свето“ (M. Eliade, *Sacré et profane*, 129). Во овој контекст се и идеите за чудесните дрвја во митовите, кои вообичаено се поврзани со суштества од типот на змеј, змија и слично, кои се во функција на нивни чувари.

Идејата за припаѓање на оската е до денес задржана во италијанските градови, во кои главен дух на припадност кон заедницата не е оној на припадноста кон градот, туку кон помалата единица – населбата. Тој дух се нарекува *spirito di campanilismo* затоа што се поврзува со припадноста на камбанаријата (*il campanile*, односно на црквата на која ѝ припаѓа), како најочигледна вертикала на конгрегација на населението.

Според Елијаде и голем број теоретичари, религиозната архитектура само ја има преземено и доразвиено космичката симболика присутна како во организирањето на центар на светот, така и во градбата на примитивните објекти. Ритуалите кои се во врска со храмови, населени места и слично, произлегуваат од примарното искуство на свет простор (M. Eliade, *Sacré et profane*, 56, M. Eliјаде, *Митош за вечното враќање*, 25-26).

кој тој го нарекува „систем на светот“. Таа концепција е составена од: 1. свето место кое прави прекин во хомогеноста на просторот; 2. овој прекин е симболизиран од отворање на премин од еден космички регион во друг (од небото кон земјата и обратно, како и од земјата до подземјето и обратно); 3. комуникацијата со небото се прави преку определени слики кои реферираат на *axis mundi* (како столб, скала, планина, дрво, вертикална конструкција како пирамида или зигурат); 4. светот се наоѓа околу оваа космичка оска, затоа што оската е центар на познатиот свет. Истиот симболизам на центарот објаснува други серии на космолошки слики и религиозни верувања,²⁹ од кои како најважни Елијаде ги одделува: верувањето дека светите места и светилиштата се ситуирани во центарот на светот; фактот дека храмовите се реплики на космичката планина и ја сочинуваат врската меѓу земјата и небото; основите на храмовите се спуштаат длабоко до пониските региони.³⁰ Колку и да се шири територијата на оската на светот, космосот што го претставува е секогаш совршен. Светите места еднакво се слика на светот, *imago mundi* (во смисла на свет свет). Какви и да

²⁹ М. Eliade, *Trattato*, par. 143. Примери наведува во М. Eliade, *Images et symboles*, Gallimard, Paris, 1953, ch. 1.

³⁰ М. Eliade, *Sacré et profane*, 38-41. Градбите, населените места и територии имаат небески архетипи (детално за верувањата на корелатите на физичките елементи на природата со небесните тела во Вавилон во неговото дело *Cosmologie si alchimie babiloniana*, Vremea, Bucuresti, 1937, 21, 59). Храмот, поддржува Елијаде со примери од иранската и месопотамската култура, како и од Израел, Индија, Исланд итн., бил изграден по примерот на небесен прототип. Паралелно со верувањето во небесната парадигма на градбите, верувањето во архитектонски симбол на центарот го формулира во три точки: светата планина (место на контакт на небото и земјата) се издигнува во центарот на светот; секој храм или света вертикала станува центар; со тоа што таа оска на светот е света, светото место на кое се наоѓа е место на контакт меѓу небото, земјата и подземјето (М. Елијаде, *Митиоџ за вечното враќање*, 20-26). Центарот е пред сè зона на светото, на апсолутната реалност. Пристапот кон центарот во митологијата и културата е често прикажан како напорен, затоа што соодветствува на иницијација, на премин од едно подрачје на постоење во друго (затоа и постојат знаци, како очигледни физички тешкотии: напорни свијоци на пат до храмовите, или долги, речиси невозможни патувања; заскитувања во лавиринти и слично, М. Елијаде, *Митиоџ за вечното враќање*, 26). Космогонијата е точката на премин од неекстериоризирано кон екстериоризирано свето, на премин од хаос во космос. Затоа ритуалите за реактуализацијата на тоа иницијално свето во архитектурата се толку сложени. Така, Елијаде потсетува на двете основни концепции во ова верување: секое создавање е повторување на космогонијата; и сè што е некако фундирано е во центарот (М. Елијаде, *Митиоџ за вечното враќање*, 27).

се димензиите на просторот кој на човекот му е познат и во кој се чувствува најдобро ситуиран (куќата, селото, градот, земјата), религиозниот човек секогаш има потреба да постои во организиран свет, во космос.³¹ Центарот е местото во кое просторот се осветува, тој е пре-еминентно реален. Креацијата подразбира преобилност на реалноста, односно наплив на светото во светот. Елијаде повторува – секоја конструкција ја има космогонијата како парадигматски модел. Создавањето на светот станува архетип на секој човечки гест, независно кое е неговото референтно подрачје.³² Во разновидни културни контексти, постојано се сретнува истата космолошка митска схема и истото ритуално сценарио – населувањето на територија е еквивалентно на фундаирањето на светот.³³

³¹ М. Eliade, *Sacré et profane*, 44. Повторно се забележува проблемот кој е очигледен и во теоријата на светото на Диркем и Мос и Убер. Имено, светото се поставува како истовремено нешто сосема друго и нешто сосема познато и блиско. Оската на светот е нешто сосема друго, кое креира нешто сосема познато и блиско (космосот). Светите планини кои ги гради човекот се истовремено познати и блиски (тој ги има изградено) и нешто сосема различно од него. Елијаде забележува дека дијалектиката на светите простори и на светиот центар се чини контрадикторна. Цел комплекс на митови, симболи и ритуали ја претставува тешкотијата неповредено да се пенетрира во еден центар, а од друга страна, и истовремено, цела серија на митови, симболи и ритуали го покажува тој центар како достапен и близок (М. Eliade, *Trattato*, pag. 145). Но, ова одговара со амбивалентната природа на светото, кое истовремено привлекува и одбива, е корисно и опасно, носи и смрт и бесмртност. Амбивалентноста на светиот простор директно се објаснува со „ужасната“ природа на светото (М. Eliade, op. cit., pag. 6, 146).

³² Центарот е, значи, пред сè зона на светото, на апсолутната реалност. Космогонијата е точката на премин од неекстериоризирано кон екстериоризирано светото, на премин од хаос во космос. Затоа ритуалите за реактуализацијата на тоа иницијално светото во архитектурата се толку сложени. Така, Елијаде потсетува на двете основни концепции во ова верување: секое создавање е повторување на космогонијата; и се што е некако фундаирано е во центарот (М. Елијаде, *Митови за вечното враќање*, 27). Забележлива е сличноста со Јунг, кој создавањето на светот исто така го зема како архетип (за Јунг повеќе во следното поглавје).

³³ Идејата за сопствениот свет како космос подразбира и идеја за негова заштита од она кое му се заканува дека ќе го претвори во хаос. Со тоа што светот е создаден преку подражавање на парадигматските дејства на божествата – космогонијата, така непријателите кои му се закануваат се сметаат за непријатели на божествата. Уништувањето на населениот простор е еквивалентно на регресија кон хаос, а секоја победа над напаѓачите повторно ја враќа парадигматската победа на божествата над она кое се побунило против нив. Најчеста концепција за ова е онаа за арх-демонот, непријател на божествата и на космосот, примордијалниот змеј кој на почетокот на времето бил победен од божествата. Така, Фараонот се асимилира во богот Ре, победник над

Во современиот свет менувањето на живеалиштето, местото, просторот, не прават проблеми за адаптацијата и онтолошкиот статус на индивидуата. Но, во архаичните заедници, населувањето на просторот е витална одлука и за целата заедница и за индивидуите. Сепак, подражавањето на космогониите не е секогаш едноставно, затоа што некои митологии имаат мошне трагични, насилни, крвави космогонии. Поради потребата од подражавање на убиството на непријателот (како морско чудовиште, змеј, или какво било примордијално антагонистично суштество), голем број на посветувања на конструкција инволвираат и крвни жртви или симболични човечки жртвувања.

Која и да е структурата на традиционалните општества (ловци, сточари, земјоделци или фазата на урбана цивилизација),³⁴ населувањето оди преку процес на санктификација, затоа што конституира *imago mundi* со светото како божествена креација. Со тоа што постојат различни типови на космогонии, постојат и различни начини за „хомологизација“ на местото кое се населува со космосот. Елијаде разликува методи на ритуална трансформација на населеното место (територија, објект) во космос (односно на давање на вредност на *imago mundi*): преку асимилација со космо-

---

змејот, Дариј (Персија) се сметал себе за нов Траетаона (ирански херој, убиец на триглавиот змеј). Во јудаистичката традиција паганските кралеви биле претставувани како змејови (Набуходоносор во *Јеремија* (*Јер* 51, 34), на пример). Змејот е парадигматската фигура на морското чудовиште (како во *Енума Елиш*, на пример), односно на примордијалната змија, симбол на космичките води, темнината, ноќта и смртта, односно на сè што е аморфно. Во култови во кои се става акцент на митолошката победа врз чудовиштето (змија, змеј, кит и слично), победата мора редовно да се реактуализира, затоа што во светото време светот повторно се создава (М. Eliade, *Sacré et profane*, 48). Поради нивниот полисимболизам, змејовите се исто така (покрај змиите, школките, рибите и слично) симболи на водата кои ја имаат во себе и светата моќ на амбисот, и способноста, преку регулирањето на водените маси, да ја контролираат плодноста на светот. Ова е во голема мера поради светата вредност и посветувачката улога која во многу рани култури им се припишува на водите (М. Eliade, *Trattato*, par. 185-186).

Концизно и кратко нафрлање на претставувањето на космогонијата кај старите цивилизации (со акцент на борбата и креацијата преку победа) во Karen Armstrong, *A Short History of Myth*, Canongate, Edinburgh, 2005, 26-31).

³⁴ Впрочем и во современиот свет во многу, формално земено, секуларни заедници, опстојува обичајот да се посвети темелот на објект во изградба или територијата на населба. Дури, за Елијаде и секуларното празнување при населувањето во нов дом во современиот свет може да се корелира со фестивалската егезалтација на населувањето на нова териорија во архаичните општества, кое означувало *incipit vita nova*, М. Eliade, *Sacré et profane*, 55.

сот со проекција на четирите хоризонти (страните на светот) од една централна точка; или преку симболичка инсталација на *axis mundi*; или, преку повторување, преку ритуал на конструкција на парадигматските чинови на боговите, преку кои светот настанал.³⁵

Според една група на космогониски митови, Создавањето на светот е божествено убивање на некакво чудовишно суштество, од чии органи се создаваат различните космички региони (Имир, односно Бримир или Блаин во нордичката митологија, Пуруша во индиската, Пан-ку во кинеската, на пример). Според други групи на митови, како резултат на победата врз некакво примордијално суштество не настанува само космосот (неговите основни делови), туку и сета негова содржина – луѓето, животните, растенијата, општествените уредувања и слично.³⁶ Принесувањето на жртви при конструкцијата на просторот се однесува на овие митови. За конструкцијата да се одржи мора да се „анимира“, односно да прими некаков живот или „душа“ (во метафоричка смис-

³⁵ M. Eliade, *Sacré et profane*, 51-52. Џ. З. Смит (J. Z. Smith) реагира што Елијаде не го споменува фактот што *Енума Елиш* не е само космогониски мит, туку токму мит за конструкцијата на храм, што совршено ја поткрепува неговата теорија (J. Z. Smith, *Map is not Territory*, Brill, Leiden, 1978, 99). *Енума Елиш* во контекст на чин на создавање на простор (светиот простор на светот) и на место (партикуларното место на храмот и фрагментите на светот) е темелно разработено кај Едуард С. Кејси (Edward S. Casey, *The Fate of Place – a Philosophical History*, University of California Press, Berkeley-Los Angeles-London, 1998, 23-50).

³⁶ Елијаде ги зема космогониските митови како парадигма за секое следно создавање (значи и како основа за етиолошките митови). Рафаеле Петацони (Raffaele Pettazzoni) го вбројува космогонискиот мит во групата на митови за потеклото, без да прави разлика меѓу создавањето и потекнувањето (Raffaele Pettazzoni, *Saggi sulla storia delle religioni e di mitologia*, Edizioni Italiane, Roma 1946, 30 et passim). Елијаде го критикува овој став, сметајќи дека не е во ред така да се третира митот за создавањето, затоа што, во создавањето на стварите и појавите, секоја нова ситуација на нештата подразбира некоја претходна ситуација, која, во крајна линија, е Светот. Во почетниот тоталитет на светот се содржи потенцијата за сите подоцнежни модификации; потеклото и историјата на светот секогаш ѝ претходат на која и да е друга историја. Секако, треба да се прави разлика меѓу потеклото и настанувањето – нешто има потекло затоа што е создадено, потеклото зависи од создавањето (М. Елијаде, *Асїекїи на миїоїї*, 48-50). За дискусијата околу значењето на космогониските митови меѓу Елијаде и Петацони накратко кај Роберт Авенс (Robert Avens) во Robert Avens, *Mircea Eliade's Conception of the Polarity Sacred-Profane in Archaic Religions and Christianity*, Doctoral thesis, Fordham University, 1971, 93-97.

ла), а трансферот на таквата одушевеност е можен само преку миметичка крвна жртва.³⁷

Значи, искуството на светиот простор го овозможува основањето на светот. Онаму каде светото се манифестира во просторот, реалното се појавува и светот почнува да постои, повторува Елијаде. Екстериоризацијата на светото во просторот има космолошка вредност: секоја спацијална хиерофанија или посветување на просторот е еквивалентно на космогонијата.³⁸ Така, светот станува спознатлив како свет, како космос, според тоа како се покажува себе си како свет свет. Секој свет е резултат на дејствата на божествени суштества, и затоа се „космизира“ преку реактуализација на парадигматскиот чин на Креација. Во чинот на лоцирање на себе си во просторот, човекот ја изразува својата носталгија за Потеклото. Оваа носталгија по Рајот (во смисла на свето време), е истовремено постојана желба на човекот постојано и без напор да се наоѓа во срцето на светот, на реалноста и светоста, односно на некој начин да ја надмине човековата состојба и да се врати на иницијалната божествена состојба.³⁹

Со тоа што населувањето е еквивалентно на космогонијата како божествен чин, населувањето е, всушност, длабоко религиозен чин. Со посветувањето на територијата не само што се отстранува хаосот, туку просторот се претвора во простор достоин за божествата. Значи, се работи за длабоката носталгија по живеењето во божествениот свет од Почетокот. Искуството на ова свето време од Почетокот прави периодично да се спознае начинот на постоење во изворот на времето, во митскиот момент на Креација. Религиозната носталгија и потребата од рекреирање на светите простор и време ја изразуваат желбата за живеење во чист и свет космос, како во времето кога бил некорумпиран и чист во дејствата на Создавачите.

³⁷ За да се гарантираат реалноста и трајноста на градбата, се повторува божествениот пример на првата, парадигматска конструкција. „Реалноста“ на местото се постигнува со осветување на теренот, односно негова трансформација во света територија, односно безбеден центар. Потоа се реактуализира основното божествено жртвување. Исто така, се создава „време во времето“ (или поточно, времето се одвојува од времето), за да се реактуализира времето на почетокот, митското време на изворот на постоењето, во кое сите парадигматски дејства на божествата (кои се, всушност, сите дејства на божествата) биле за прв пат изведени (М. Елијаде, *Митош за вечното враќање*, 27).

³⁸ М. Eliade, *Sacré et profane*, 60.

³⁹ М. Eliade, *Trattato*, pag. 146.

За религиозниот човек, не само специфичните простори, туку целата природа не е само „природна“, туку е исполнета со религиозна вредност, смета Елијаде. Со тоа што преку божественниот чин на создавање космосот е света креација, светот е полн светост. Но, оваа светост не е само пренесена од божествата, како во местата и објектите кои се хиерофаниии, туку божествата всушност ги имаат манифестирано различните модалитети на светото во сите структури на светот и космичките феномени.⁴⁰ Светот е појавен на таков начин што, во размислувањето за него, религиозниот човек ги открива модалитетите на светото, а тоа значи и на постоењето. Со самото тоа што светот постои, има структура и карактеристики, тој е космос, не хаос, и така се претставува како креација на божествата.⁴¹ Божествената интервенција спонтано ги открива многубројните аспекти на светото. Во оваа смисла небото природно ја покажува бесконечната дистанца, односно трансцендентноста на божествата; земјата се претставува како универзална мајка, т.е. хранител; космичкиот ритам манифестира ред, фертилноста, постојаност. Целиот космос како целина е реален, жив и свет. Онтофанијата и хиерофанијата се поклопуваат. За религиозниот човек натприродното е неразделно поврзано со природното, природата секогаш изразува нешто кое ја трансцендира.

Едноставната контемплација на небото предизвикува религиозно искуство, тврди Елијаде. Небото се чини бесконечно и недофатливо, тоа е она сосема друго на она кое припаѓа на човекот

⁴⁰ M. Eliade, *Sacré et profane*, 101.

⁴¹ Според Ц. З. Смит хаосот не е само профан, туку свет „на погрешен начин“. Тој се прашува дали со тоа што хаосот е профан, тој е неутрален или нереален. Смета дека хаосот никогаш не е профан во смисла на тоа дека е неутрален. Хаос добива значење само во религиозен поглед на светот. Хаосот за Смит е исто така света моќ, она кое се спротивставува на редот, кое им се заканува на парадигмите и на архетипите, кое е сепак нужно за функционирањето на креативноста на светото конципирано од Елијаде (J. Z. Smith, op. cit., 97). Понатаму Смит се прашува дали категоријата на Центарот не била претесно буквално разгледувана во термини на географски симболизам. На Смит му пречи тоа што Елијаде од една страна ја потенцира комплексноста на симболизмот на центарот, а од друга страна се фокусира на хоризонталната, и особено на вертикалната оска (axis mundi) (J. Z. Smith, op. cit. 98). Исто така, проблематично е што Елијаде се концентрира само на центарот, заборавајќи ја периферијата, што не е конзистентно со идејата за коинциденција на спротивности, смета. Затоа Смит ги препорачува студиите на А. Ортиз (A. Ortiz, *The Tewa World*, Chicago University Press, ch. II passim и „Center and Periphery, *Collected Essays of Edward Shils*, Chicago University Press, 1970, pp. 1-14 (J. Z. Smith, op. cit., 99).

и на неговата директна средина. Оној кој успева, по ритуална скала или на инаков начин, да се приближи на небесното, престанува да биде човек и ја споделува божествената состојба (во многу култури таму живеат божествата, душите на мртвите, духовите-заштитници итн.). Но, до ваквите идеи за светоста на небото и искуството на трансцедентното не се доаѓа со логички и рационални размислувања, туку трансцендентните категории на недостижната височина, на надземското, на бесконечното, му се покажуваат на човекот во целина, на неговиот интелект и на неговата душа, пишува Елијаде. Космосот – парадигматското дело на божествата е конструиран така што религиозно чувство на божествената трансцедентност се јавува од самата контемплација на небото.⁴²

Според Елијаде, историјата на поимот на врховните суштества со небеска структура е од голема важност за разбирање на религиозната историја како целина. Елијаде реферира на идејата за „мрзливиот бог“ (*deus otiosus*) или за „далечниот бог“. Небесните божества исчезнуваат од практикуваната религија, од култот, заминуваат од подрачјето на луѓето и се повлекуваат на небото, станувајќи далечни и недејствувачки божества. После создавањето на космосот и сите негови делови, поради некаква причина (причините варираат од заморот од Креацијата до некаква навреда од страна на луѓето, или пак воопшто не се познати) тие се повлекуваат на небото, оставајќи „делегирано суштество“ на земјата, како син или демиург, да ја доврши нивната работа онаму каде постои потреба.⁴³ Постепено нивното место се презема од страна на митските предци, на божицата-мајка, на божествата на плодноста и слично. Во некои австралиски и повеќето африкански

⁴² М. Eliade, *Sacré et profane*, 103-104. Елијаде компаративно наведува примери од многу култури кои ги сместуваат своите божества, духови и Предци на небото. Во некои од нив небесниот бог не се идентификува со небото, затоа што е истиот бог, кој создавајќи го целиот космос, го создал и небото како негов дел. Во некои, пак, определени значајни структури на космосот (небото, атмосферата) се всушност омилените епифании на врвното суштество. Во оваа смисла, тоа врвно суштество се појавува преку она кое е специфично негово (*maiestas* на небесната бесконечност или *imendum* на облаците и бурите).

⁴³ Сепак, Елијаде нема доволно етнографски докази за овие тврдења. И Салиба смета дека тврдењата на Елијаде за распространетото постоење на врховен бог кој станал *otiosus* не можат да се докажат, ниту да се побијат. Тој смета дека „... генерализацијата на Елијаде на врховното божество и неговиот пад се базира само на претпоставки, од кои некои се отпорни на емпириска проверка, а некои очигледно се спротивставени на етнографските извештаи“ (J. A. Saliba, *op. cit.*, 181).

култови небесниот врховен бог речиси и не се споменува. Тој е премногу далеку и премногу важен за да му се посветуваат култни дејства, но некогаш се повикува и му се прават жртвувања во екстремни случаи на потреба од помош. Во ваквите концепции врвното божество ја губи својата религиска актуелност. Елијаде смета дека на одреден начин може да се каже дека идејата за *deus otiosus* е прв пример за идејата за смртта на Бога, подоцна френетично прогласувана од страна на Ниче и конципирана и од страна на Мартин Бубер. Богот творец оддалечен од култот се заборава, што е еквивалентно на смрт. Но, забележува Елијаде, исчезнувањето на врвното суштество не значи и осиромашување на религиозниот живот, затоа што токму кога тоа исчезнува се јавуваат најбогатите и најдраматични митови, комплексни ритуали, различни нови божества итн.⁴⁴

⁴⁴ М. Елијаде, *Асїекїи на мїшїи*, 106-107. Алтајсер се обидува да инсистира на Елијаде во контекст на современата теорија за смртта на Бога, затоа се чини дека се прашува за тоа дали изборот за живеење во профан свет во модерното доба автоматски и нужно значи и отсекување на подрачјето на светото. Елијаде инсистира на одржувањето на светото, на различни, латентни начини. Во оваа смисла не може да се каже дека тој тврди дека светото се губи од светот. Сепак, изборот за живот во профаната сфера дивергира од подрачјето на светото сфатено на традиционален, архаичен начин. Читањето на Елијаде во контекст на „празнина и во најмоќните изрази на современиот религиозен живот“ затоа што „теологијата го има изгубено контактот со светото“ (Т. Ј. Ј. Altizer, op. cit., 14) не е соодветно фундирано, или барем не може да се смета за иманентна употреба на мислата на Елијаде. Сепак, Рени смета дека тврдењето на Алтајсер дека теологијата треба да биде подготвена за можноста најрадикалните изрази на светото (од Т. Ј. Ј. Altizer, op. cit., 17) би предизвикала одобрување кај Елијаде. Од друга страна, Алтајсер продолжува со тврдењето дека само христијанството може да го прими радикалното профано со вера, што е претерано редуccionистичко гледиште и секако не е на еклектичката линија на Елијаде, кај кого колку и на моменти да се забележува акцентирање на христијанството, очигледна е длабоката почит кон архаичните и источните религии, на пример. Освен тоа, ако под „примање на радикалното профано со вера“ Алтајсер мисли на препознавање и одделување на светото од профаното, тогаш тоа е точно една од основните и можеби најважна функција на религијата (според Елијаде, а и повеќето теоретичари на светото). Понатаму, употребата на Алтајсер на изјавите дека нерелигиозниот човек ја отфрла трансцедентноста и дека модерниот човек би се задоволил само после убиството на последниот бог (од *Свешо и Ырофано*) е еднострана и сосема во контекст на неговата теологија, но не на широката теорија на Елијаде.

Елијаде го нагласува своето пријателство и восхит за Алтајсер, додавајќи дека не се работи за негово согласување или несогласување со начинот на кој тој го толкува („Notes for a Dialogue“, *The Theology of T. J. J. Altizer*, ed. J. B. Cobb,

Во религиите кои инклинирале кон монотеизам или биле монотеистички, божествените врховни суштества ја задржуваат нивната доминантна улога.⁴⁵ Може да се каже дека самата структура на космосот има секавање на врховното небесно суштество. Како и да е уреден светот, мора да го рефлектира постоењето на божествата.⁴⁶ Во оваа смисла светот без вертикала не е можен, а са-

---

Westminster Press, Philadelphia, 1970, 234), а сепак “... не препознавајќи го своето мислење во голем дел од текстот на Алтајсер” (“Notes for a Dialogue”, 240). Но, Рени тврди дека несогласувањето е очигледно во неговото отфрлање на теологијата на смртта на Бога како дел од „... провинцијализмот на последната криза, или мода, или клише на западниот религиозен јазик и традиции“ (B. S. Rennie, op. cit., 30).

Алтајсер греша и во идентификувањето на архаичниот човек со homo religiosus. Ако смислата и вистината се вредности кои го издигнуваат човека над чисто биолошкото ниво, мора да се заклучи дека самото живеење како човечко суштество е религиозен чин (од T. J. J. Altizer, “Review of *Birth and Rebirth*”, *Journal of Religion*, XL 2, April 1960, 131, во Robert Avens, *Mircea Eliade's Conception of the Polarity Sacred-Profane in Archaic Religions and Christianity*, Doctoral thesis, Fordham University, 1971, 41). Светото кај Елијаде, според Авенс, е човечки феномен par excellence, елемент во структурата на свеста, како таков нема директна референца во реалноста надвор од човекот (R. Avens, op. cit., 42).

⁴⁵ И во јудаизмот има ситуации во кои верниците ги напуштаат, т.е. престануваат да се повикуваат на нив, задоволувајќи се со дисперзираните функции на други божества. Во времиња на неволји и проблеми, меѓутоа, тие повторно се вртат кон нивниот „еден Бог“ – од *Sacré et profane*, pp. 109-110.

⁴⁶ Елијаде тврди дека светото не е априори празно, спротивно на Ото, туку е еден вид на предиспозиција, на отворање на човекот кон врховна реалност. Божественоста не е пресудна во третманот на светото кај Елијаде, но е многу поприсутна отколку кај Диркем, на пример. Светото секогаш има трансцедентен аспект и може да се разлечат четири значења на овој концепт, резимира Вилиу Данка, нагласувајќи го аспектот на божественото во третманот на Елијаде (кој не е пресуден, но е присутен): трансцедентноста на светото во индиска смисла каде постоењето коинцидира со непостоењето и светото се помешува со божественото; значење од симболички тип кое се однесува на разликата дел-целина; од темпорален ред, кое се однесува на митовите и на одржувањето на светото и конечното; и значење кое е специфично за божественото постоење (V. Danca, op. cit., 193). Со тоа што кај Елијаде нема разлика меѓу онтичкото и онтолошкото, не може да се најде светото како посредник меѓу божественото и профаното, смета. Според Данка, предметот на теоријата на религијата и на историјата на религиите е религијата разгледувана не само во нејзините историски и културни аспекти, туку во нејзиното природно потекло (како врска бог-човек, или грижа човек-бог и обратно) (V. Danca, op. cit., 193). Темата на божественоста се наоѓа доминантно во раните дела на Елијаде, потоа полека се губи. Може да се забележи дека и неговите идеи за божественоста се слични на тие за светото – божественото е тотализирање на спротивности, затоа исто така може да се

мата контемплација на таа димензија е доволна да предизвика чувство за трансцедентноста.

Елијаде го разгледува религиозното вреднување на водите, кои постоеле пред земјата (*Генезис* 1, 2, на пример). Водите го симболизираат универзалниот збир на виртуелности (*виртуелно* во смисла на спротивно на *физичко*, не на *реално*), тие се извор и потекло, резервоарот на потенцијално постоење, пред секоја форма на постоење. Преку нив се одвива создавањето во повеќето митологии. Симболизмот на водите имплицира раѓање, смрт и повторно раѓање. Контактот со водата носи регенерација. Елијаде наведува како космологијата на водата се поврзува со верувањата дека човештвото се родило токму од вода. Потопот, или периодичното потопување на континентите, како во митовите од типот на оној за Атлантида, се поврзуваат со иницијацијата преку посипување со вода (во кршетвањето, на пример), или идејата за измивање на гревовите, односно на трансгресиите на правилата. Христијанското крштевање е свет чин, затоа што било воведено од Исус.⁴⁷

За религиозниот човек светот секогаш се претставува како натприродна вредност со тоа што открива некаков модалитет на светото. Секој космички фрагмент е транспарентен, неговиот сопствен начин на постоење покажува партикуларна структура на постоењето и на светото. Не треба да се заборава, потсетува Елијаде, дека за религиозниот човек, светоста е полна манифестација на постоењето. Откривањата на космичката светост се еден вид на примордијални откровенија од најдалечното религиозно минато,

---

разгледува низ симболи и *coincidentia oppositorum* (V. Danca, op. cit., 216). Односот меѓу човекот и бог, смета Данка, е однос меѓу есенција и егзистенција, според Платоновата дијалектика (V. Danca, op. cit., 225). Така, идејата за коинциденција на спротивности во божествената андрогинија, на пример, типична за архаичното сфаќање на божествата, е резултат на ориенталното верување дека совршенството не може да се замисли без спојување на спротивности во функционална целина (V. Danca, op. cit., 227).

⁴⁷ M. Eliade, *Sacré et profane*, 115-117. Но, според Елијаде, а и независно од него, доколку конзистентно се следи историјата на ритуалите, може да се забележи дека се работи за ритуал на иницијација од примордијалните митови (борба со антагонист, како споменатиот змеј или морско чудовиште), симболичка смрт и раѓање на нов човек. Елијаде не тврди дека јудаизмот и христијанството ги „позајмиле“ ваквите митови и симболи од околните религии (иако Робертсон-Смит не би ги ни определил како „околни“, затоа што има слични концепции со типично Семитски знаци), туку само смета дека јудаизмот наследил и од религиозната предисторија и од долгата религиозна историја и не можел сосема да се ослободи од овие идеи.

а иновациите кои подоцна биле воведени во историјата немале моќ да ги истиснат.⁴⁸

Верувањата во тоа дека човечката мајка е само претставник на Големата мајка – Земјата, се во врска со искуството на плодноста и припадноста кон определен род и општо кон Земјата и се претставени во различни ритуали и навикни насекаде низ светот. Идејата е дека репродукцијата и самиот чин на раѓање се само микрокосмички верзии на парадигматскиот чин изведен од Земјата, од која се појавил животот. Така, сите религиозни искуства поврзани со плодноста и раѓањето имаат космичка структура. Светоста на жената и мајката зависи од светоста на Земјата. Дури, во некои религии Мајката Земја е способна самата да се репродуцира, што е останато во митовите на Медитеранот за партеногенезата, на пример. Во некои религии, пак, космичката креација, или барем нејзиното завршување, е резултат на хиерогамијата меѓу двата принципа, машкиот и женскиот, односно небесниот бог и земската божица. Вакви митови има насекаде низ светот.⁴⁹ Повторно, за Елијаде ова е доказ дека космогонискиот мит е парадигматски мит кој служи како врвен модел на човековото однесување.⁵⁰

Космогонискиот мит за иницијалното „излевање“ на светото во светот е во основата на религијата. Според Елијаде, космогонискиот мит и нему придружните етиолошки митови служат како основа за човековото организирање во светот и за неговото функционирање како *homo religiosus*. За подобро да се разбере идејата на Елијаде за митот како примарен елемент на религијата, за митот како света сказна за Почетокот и потеклото на светот, во следното поглавје е изложен краток преглед на различните пристапи кон митот и кон ритуалот.

5.2 | Различни пристапи кон митот и ритуалот

Теоријата за светото на Елијаде е најјасно изразена во неговиот третман на митот. Митовите за Елијаде раскажуваат свети приказни за Почетокот на светот, за изворот на времето. Во нив

---

⁴⁸ M. Eliade, op. cit., 119.

⁴⁹ За гарантирање на фертилноста на природата симболично се реактуализира хиерогамијата на Плодното божество (во разни форми) и Мајката Земја. Карактеристични примери се дел од ритуалите на Сатурналија, во кои се симболизира и регресија во аморфната состојба од пред Создавањето на светот.

⁵⁰ M. Eliade, op. cit., 120-127.

се опишува иницијалното пројавување на светоста во создавањето на светот и на неговите партикуларни компоненти. Митовите, за оние кои веруваат во нив, а Елијаде ја застапува тезата дека примордијалната религија е базирана на верување во нив и реактуализација на настаните кои тие ги опишуваат, се свети вистини и нивниот статус е супериорен, и онтолошки и аксиолошки, над статусот на времето во кое тие се почитуваат и реактуализираат. Иницијалната состојба на светот на потполна светост се изгубила и единствениот начин да се повика барем дел од тоа време на извонредност е преку реактуализацијата на митовите во рамките на религијата.⁵¹

Митот во примордијалната фаза на човековиот развој е потполно свет и суштински значаен за функционирањето на светот. Перформативната моќ на митот доаѓа од неговата способност повторно да го повика времето на Почетокот на светот, во кое светите предци на човештвото за прв пат функционираше во нивната средина. Самото искажување на митот во рамките на свети околности, специфични простор и време, има способност да ја врати таа иницијална светост. Митовите раскажуваат за првите постапки на божествените суштества и светите предци кои живееле на почетокот на светот, за начинот и структурата на космогонијата, за тоа како се однесувале суштествата во тоа време и за тоа каква е улогата на елементите на светот за неговото одржување. Со тоа што раскажуваат за однесувањето на светите суштества, митовите го стипулираат соодветното однесување на луѓето кои во нив веруваат и преку нив го организираат своето постоење. Но, со текот на времето ваквата важност на митовите полека згаснувала, губејќи од својата сила и значење за животот на заедниците.⁵² Далеку од тоа дека повеќето теоретичари на митот го разгледувале како света сказна, основна во религиозниот култ и културата. Сепак, низ

---

⁵¹ Елијаде силно ја застапува позицијата за важноста на митот и неговата супериорност над ритуалот. Сепак, за разлика од ритуалистите кои речиси сосема го дискредитираат митот, лоцирајќи ја важноста кај ритуалот, Елијаде е доста благ во тој поглед. Иако потенцира дека митот е примарен и од него зависи сè понатаму, постојано ритуалот го додава како речиси исто толку нужен за реактуализацијата на митот. Иако можеби не се чини така, поради постојаното повторување на инсистирањето на светоста на митот, Елијаде всушност има мошне балансиран ставови, што многумина теоретичари на религијата го заборават.

⁵² Во оваа смисла, како теоретичари на митот можат да се сметаат и истражувачите кои се посветиле на продолжување на митските традиции преку алегориите и латентните претстави во рамките на поразвиените религии.

историјата на митологијата избилуваат знаци за таков третман на митот, односно аспекти на определувањето на митот како света сказна. Во теоријата која примарноста ја дава на ритуалот, суштински и примарно свет е ритуалот, а митот е раскажување, или објаснување за неговото дејство. Сепак, митот и ритуалот не можат да функционираат еден без друг. Нивната светост се надополнува, надоградува и функционира преку заедничкото, митско-ритуално (или ритуално-митско) дејство.

Почетокот на теорискиот интерес за митот може да се лоцира во опсервациите на Ксенофан, Платоновата филозофија и теоријата на Евхемер. Кај нив третманот на митот е во рамките на обидите да се објасни неговото значење и во обидите да се дискредитира потребата од митски претстави. Платон ја критикувал традиционалната митологија како груба, некултурна, неедукативна, корумпирачка, варварска, но бил свесен дека конзистентниот идеализам не може сосема да ја отфрли. Неговиот сопствен креативен митопоезис во алегориските метафори кои ги употребува за поткрепување на своите теории е особено значаен за општата слика на неговата филозофија. Алексеј Ф. Лосев (Алексей Ф. Лосев) има прилично јак став за положбата на митот, односно алегоризмот, во Платоновите опуси. Според него, учењето за универзалното битие на Платон е трансцендентално-дијалектичка основа на севкупната митологија. Лосев смета дека категоријата на живото-во-себе, самото живо, живото кое зависи од самото себе, апсолутното живо битие кај Платон, елаборирана во *Тимај*, иако не е наречена *миџ*, ја содржи во себе сета божествено-космичка дејствителност, претставувајќи со тоа токму митолошка концентрација на самиот божествен и космички свет.⁵³

⁵³ Така, според Лосев, колку и Платон да ја критикувал традиционалната форма и колку и да сакал трансцендентално-дијалектички одново да конструира, во ова учење се работи „... за дефинитивно и неповратно утврдување на митологијата како слика на апсолутното битие и како неопходен услов за можноста да се мислат и сите смртни суштества“, Алексей Ф. Лосев, *История античной эстетике*, том II, Искусство, Москва 1969, 11, 2, 8-11. Според Лосев, на прашањето за тоа што би требало да се нарече *миџологија* кај Платон, треба да се одговори тргнувајќи од спојувањето на материјата и идејата. Имено, само во митологијата, и тоа во секој одделен бог, демон или херој, се гледа апсолутната слеаност на идеалното и материјалното. Ако геометриската фигура се разгледува сама по себе, тогаш таа не е материја, туку, според Платон, нешто идеално, апстрактно. Но, објаснува Лосев, кога геометриската фигура ќе се воплоти во материја, ќе добие материјално тело и ќе стане живо суштество, тогаш таа престанува да биде предмет на геометријата и станува мит (А. Ф. Лосев, *op. cit.*, 11, 1, 3).

Во делото *Поетика* Аристотел го изложува ставот за митот како заплет, фабула. Тој го употребува *mythos* како *заплети*, првиот од шесте елементи на трагедијата кои ги обработува.⁵⁴ После Аристотел почнало да преовладува алегориското толкување: кај Стоиците, кои во боговите гледале персонификација на конкретни животни функции;⁵⁵ кај Епикурејците, кои митовите ги третирале како еден вид на логистичка или методолошка поддршка за владетелите или религиските дејци, како што се жреците,⁵⁶ во неоплатонизмот, кој им пристапил логички; кај Евхемер, кој ја инаугурирал теоријата за митските ликови како дамнешни важни историски личности итн.

Значаен е сериозниот обид за развивање на филозофија на митот на Џанбатиста Вико (Gianbattista Vico) во осумнаесеттиот век. Пред Вико, значајни се забелешките на Жозеф Лафито (Joseph Lafitau) и на Бернар ле Бовие де Фонтенел (Bernard le Bovier de Fontenelle). Обајцата, и Лафито и Фонтенел, ги изучувале народите од минатото за да ги дефинираат принципите на човековиот дух, да го објаснат современиот паганизам за подобро да го разберат паганизмот на античките народи и да ја разјаснат природата на христијанството.⁵⁷

⁵⁴ Заплетот мора да биде целина (VII), која е кохерентно споена (VIII), со специфично внимание на драматичната кохезија (IX). Емоционалниот ефект специфичен за трагичното дејство е предизвикувањето на чувства како сожалување и страв, кои ја конституираат целта кон која претставувањето на *mythos* се стреми (*pass*).

⁵⁵ Martha C. Nussbaum, "Poetry and the passions: two Stoic views", митовите биле *symbolon* на физичките факти, во *Passions and Perceptions, Studies in Hellenistic Philosophy of Mind (Proceedings of the Fifth Symposium Hellenisticum)*, Martha C. Nussbaum, Jacques Brunschwig, eds. Cambridge University Press, Cambridge, 1993, 132-136.

⁵⁶ Познат е ставот на Епикур, од *Основни мисли*, 12 според кој невозможно е да се расчистат стравовите за важните нешта без знаење на природата на вселената, а со верување во митовите (без изучување на природата не може да има уживање во чисто задоволство), Epicurus, *Principal Doctrines*, trans. Robert Drew Hicks, <http://classics.mit.edu/Epicurus/princdoc.html>. Кон традиционалната ритуална религија Епикур имал комплексен однос – додека ги почитувал активностите посветени на божествата, како и контекст-платијата на божествата, не сметал дека има значајна врска меѓу нив и луѓето, а секако не врска на исполнување на желби и казна за грешките (*David Konstan*, „Epicurus on the gods”, *Epicurus and the Epicurean Tradition*, Jeffrey Fish, Kirk R. Sanders, eds., Cambridge University Press, Cambridge, 2011, 53-72.).

⁵⁷ Лафито сакал да го дескредитира целокупното религиозно верување, сметајќи дека е интринсично поврзано со митот, кој не е рационално плаузибилен. Фонтенел, како скептичен рационалист, Картезијанец и директен претход-

Според Вико, може да се развие метод за третирање на човековото искуство, со што би се добила формата на историјата на општеството низ војната, мирот, правото, социјалниот поредок, видовите владеење, начините на тргување и слично. Идејата на Вико во *Новата наука* (*La scienza nuova*, 1730) е таа да биде истовремено историја на идеите, обичаите и делата на човештвото, од кои би се извеле принципите на историјата на човековата природа, кои се всушност принципи на општата историја. Во обидот за откривање на потеклото на нациите, повикувајќи се на рани писмени извори, Вико се фокусира на две карактеристики на човековата природа – првата е претставена со времето на боговите и хероите и резултира од меморијата и креативната фантазија; а втората е претставена во времето на луѓето, во кое способностите за размислување се развиваат. Во оваа смисла тој разликува два вида на мудрост – поетска мудрост, карактеристична за делата на теолозите-поети, и филозофска мудрост, претставена во делата на филозофите. Според Вико, на почетокот нациите се поетски, а нивното потекло и насока можат да бидат откриени со рекреирање и помнење на поетската, или метафизичка вистина која им подлежи. Ова е очигледно во сказните, митовите, структурата на раните јазици, како и во создавањето на политеистичката религија. Системот на верување на раните општества е карактеризиран од поетска метафизика која бара докази не во надворешниот свет, туку во модификациите на умот на оној кој мисли, заедно со поетска логика, преку која се означуваат достигнувањата на метафизиката.⁵⁸

ник на просветителството, сакал да ги преиспита востановените догми и да го дискредитира верувањето, покажувајќи дека неговата основа е интринсично поврзана со митот во делото *L'origine des fables*. Историјата на митовите и на сказните е историја на грешките на човековиот ум, според него. Ставот на Фонтенел е дека колку и да сме навикнати на приказните на старите Грци, кога ќе се отргнеме од навиката, не може да не се забележи како сета античка историја е само збир на химери, на фантазии и на апсурдност (Bernard le Bovier de Fontenelle, *Oeuvres de Fontenelle*, Vol. 4, Paris 1825, 294-310, <<http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k454793h.image.f293.langFR>>). Детално во Julie Boch, "L'Occident au miroir des sauvages : figures du païen chez Fontenelle et Lafitau", *Tangence*, No. 72, Été 2003, 75-91, <<http://id.erudit.org/iderudit/009093ar>>).

⁵⁸ Gianbattista Vico, *The First New Science*, trans. Leon Pompa, Cambridge University Press, Cambridge, 2002, III, ch. III-VII, XVII, XX-XXVI.

Филозофијата на митот на Вико е значајна и затоа што во неа синкретично се содржат знаци на многу различни подоцнежни насоки во проучувањето на митот, како романтичарската поетизација на митологијата и на фолкло-

Просветителството воопшто немало наклонет став кон митот, а преодот од просветителскиот кон романтичарскиот поглед кон митот е претставен од Јохан Готфрид Хердер (Johann Gottfried Herder), според кого митовите изобилуваат со природност, емоционалност, поетичност, национална особеност. Фридрих Вилхелм Шелинг (Friedrich Wilhelm Schelling), во неговата широкоопфатна филозофија на митот го поставува митот како парадигма на секоја уметност и како праелемент на поезијата. Митологијата е, според него, најполн збир на претстави за чудесноста, светоста и божественоста во светот. Шелинг ги дели филозофските позиции кои се однесуваат на митологијата на три групи: оние кои ја одбиваат вредноста на вистината на оваа манифестација на човечкиот ум; оние кои ѝ придаваат индиректна и надворешна вредност; и оние кои ѝ придаваат интринсична и директна вредност.⁵⁹ Тој остро ги критикува концепциите кои ја сметаат митологијата за резултат на опаѓање на една првобитна совршена состојба.⁶⁰ Критики упатува и на концепциите кои митологијата ја сметаат за резултат на лингвистички недоразбирања, политички поделби и слично. Шелинг ја критикува теоријата според која митологијата е поетска творба, сметајќи дека за неа не може да се говори како за индивидуална измислица. Според концепцијата за митологијата како парафраза, односно плагијат на еврејските свети списи, примордијалната состојба на религијата не е политеизам, туку монотеизам кој не можел да се задржи во оригиналната чистота, се деформирал и дури се заборавил, давајќи му чист пат за развој на плурализмот на богови. Шелинг ги наведува ставовите дека примитивната религија не била сосема класичен монотеизам, туку теизам со мошне нејасна и раширена содржина,⁶¹ и дека првобитниот Бог, единствен, морал да се подели на повеќе аспекти претставени во различни божества.⁶² Критиката на Шелинг на позицијата која ја смета митологијата за резултат на опаѓање на една иницијална совршена состојба се базира на тоа што тој ја смета ре-

---

рот, анализата на врската меѓу митот и поетскиот јазик, англиската антрополошка ориентација на откривање на остатоците од минатото, социјалната теорија на Диркем и предлогизмот на Леви-Брил (Е. М. Мелетинский, *Поэтика мифа*, Наука, Москва, 1976, 13-14).

⁵⁹ Friedrich W. Schelling, *Introduction à la Philosophie de la Mythologie*, vol. 1, trans. S. Jankelevitch, Aubier, Paris 1945, Leçon IX, 258-9.

⁶⁰ F. W. Schelling, op. cit., 96.

⁶¹ Цитирајќи го Дејвид Хјум (David Hume), F. W. Schelling, op. cit., 101.

⁶² Се повикува на *Образувањето на човековиот род* на Готхолд Ефраим Лесинг (Gotthold Ephraim Lessing).

лигијата за врвна активност на свеста, која не може да биде изградена врз грешки и несовршености. За теоријата за трансформацијата на почетниот монотеизам, која Шелинг ја нарекува еманатизам, смета дека е невалидна затоа што е невозможно религијата да е базирана на ништост. Замислен како биолошка еволуција, овој развој би требало да почне од една единица која во себе ги содржи скриени сите карактеристики на подоцнежните типови на организација. Меѓутоа, оваа иницијална единица се претставува како потполна и сосема актуализирана. Ако сето совршенство е сконцентрирано на почетокот, сè понатаму е опаѓање на тоа совршенство и губење на неговата смисла на постоење – со тоа еволуцијата е регресивна, а историјата декадентна.⁶³

Според натуралистичката теорија на Макс Милер и на Адалберт Кун (Adalbert Kuhn), како и на лингвистичките забелешки на Хердер и Вилхелм Хумболт (Wilhelm Humboldt), митовите се резултат на болеста на јазикот. Првите луѓе, во недостаток на богат речник, апстрактните појави ги нарекувале со конкретни термини, употребувајќи многу метафорични епитети и други стилски фигури. Со поминувањето на времето и губењето на првобитното значење, се случувале семантички поместувања и никнувал митот како објаснување на одредени појави. Така, на почетокот луѓето елаборирале вредни научни концепции, но, поради недостатокот на технички термини со кои би ги изразувале причините и последиците и општите принципи, морале да користат лични имиња за да изразуваат апстрактни поими, со што научните принципи почнале да наликуваат на личности, релациите – на релации меѓу тие личности, а научните теории добиле конкретен

⁶³ Во таа смисла Шелинг го критикува и Плотин како зачетник на идејата за еманирање на совршенството низ степени од повисоко кон пониско, следејќи ја онтолошката концепција на Платон. Според Шелинг, „... кога веќе човештвото имало добиено идеја за вистината за Бога, не било возможно да ја изгуби таа идеја“, а покрај тоа, не може да се мисли дека од монотеизмот се родил политеизмот, кога како основна поставка на монотеизмот е дефиницијата за единственост на Бога, која спречува мултиплицирање на божественоста (F. W. Schelling, *op. cit.*, 96). Идејата на Елијаде за иницијалната светост на светот, која потоа опаднала, и неговото инсистирање на носталгијата по потеклото се потполно спротивни на ова. Според Елијаде од онтолошка супериорност на изворот на времето во Почетокот (во самата космогонија) вредноста на постоењето градуално опаѓа и мора да биде обновувана. Идејата за обновувањето на светоста која некако редовно се губи од светот беше разгледана кај Робертсон-Смит, кај Мос и Убер и кај Диркем во теоријата на жртвувачките ритуали и поврзувањето со светиот предок/божество.

и драматичен изглед. Научните концепти полека почнале да се скриваат маскирани во историски приказни, и учесниците во оваа драма почнале да стануваат многу поважни од теориите од кои настанале. Отпрвин интензивно се употребувале глаголи, потоа се преминало на интензивна употреба на глаголски именки, а дури потоа на именки. Употребата на глаголите придонела во персонифицирањето на појавите. Од името на нештата се добиле имиња на личности, лични имиња, и уживањето на престижот кои личностите го давале од нивното „научно“ потекло.⁶⁴ Дури може да се каже дека од *potina*, имињата, настанале *pumina*, божествата. На тој начин митологијата настанала од граматичкиот развој базиран на лингвистички недостатоци.⁶⁵

Ланг во *Обичај и мит* дава краток преглед на дотогашните истражувања на митологијата и пишува како впечатливо делува

⁶⁴ Поради тоа што на физичарите им недостасуваат соодветни термини со кои би ги дефинирале карактеристиките на движењето на материјата, и употребуваат термини од психологијата, и зборувајќи за автономија на атомот и неговите конститутивни единици, за нивното однесување, слободен избор, случаен избор и слично, може да се претпостави дека кога би се случила голема промена во културата и кога би се заборавиле намерите на физичарите и нивните антропоморфиски описи, би можело да се случи описите да се земат буквално, и да се создаде митологија за авантурите на Молекулата и Атомот, или Бранот и Честичката – токму на вакви лингвистички недоразбирања натуралистичката теорија го припишува потеклото на митологијата. Романтичката филозофија, пак, смета дека не може да се најде потеклото на митологијата во лингвистичките појави, затоа што јазикот е оној кој произлегува од митологијата. Боговите се пресложена и грандиозна замисла, и не може да се резултат на погрешни смисли, како што религијата е превеличествена за да биде само игра на зборови (J. Pépin, *Mythe et allégorie – les origines grecques et les contestations judéo-chrétiennes*, Editions Montaigne, Aubier, 1958, 40).

⁶⁵ Позицијата дека митот е резултат на болест на јазикот, неможност за разбирање и искривено доживување на значењата од минатото ја претставува историјата на развојот на човековата мисла како основана врз недоразбирање, што е малку тешко да се поверува. Истото важи и за Спенсеровата теорија за култот кон мртвите предци, чии имиња ги изгубиле првобитните значења, по што дошол култот кон духовите, а поради метафоричноста и неконкретноста на јазикот, се случиле недоразбирања и создавање на култ на природните сили. Hebert Spencer, “On ancestor worship and other peculiar beliefs”, *The Fortnightly Review*, <http://fortnightlyreview.co.uk/2011/11/on-ancestor-worship-and-other-peculiar-beliefs/>. Хенри Самнер Меин (Henry Sumner Maine) се повикува на Тајлор во истражувањето на култот кон предците и воопшто не се фокусира на потеклото на култот (Henry Sumner Maine, “Ancestor Worship” и “Ancestor Worship and Inheritance”, *Dissertations on Early Law and Custom*, John Murray, London, 1883).

неадекватноста на главната метода на компаративната митологија, која е базирана на верувањата дека митовите се резултат на болеста на јазикот. Според Ланг, анализата на имињата на која се потпира целиот проект на филолошката компаративна митологија е, всушност, фундирана на „жив песок“. Иако оваа метода се смета за ортодоксна, таа губи од ортодоксноста, или унисоноста, кога се разгледуваат мислењата на оние кои ја применуваат. Така, се поставува прашањето дали треба да се бараат изворите на божествените имиња и именувањето на светото во некои аспекти на природата, во моралните концепции, во специфичните грчки географски услови, или во природните околности, како и за тоа дали потеклото на имињата на хероите да се бара во нешта кои се човечки и историски, или пак во физичките појави.⁶⁶ Поради овие, но и многу други причини, Ланг се дистанцира од мислењето дека митовите мора главно да бидат разгледувани низ филолошка анализа на имињата,⁶⁷ предлагајќи обиди за откривање на тоа каква

⁶⁶ Compare De Cara: Essame Critico, xx. I, во Andrew Lang, *Custom and Myth*, Longmans, Green and Co, London 1884. <<http://onlinebooks.library.upenn.edu/webbin/gutbook/lookup?num=14080>>, Introduction, и Andrew Lang, *Myth, Ritual, and Religion*, Longmans, London-New York, 1899, 1. Ланг му се спротивставува на Тајлор, сметајќи дека ликовите на архаичните митолошки протагонисти не се духови или души, туку дека во нив може да се забележи зачеток на монотеизмот (во делото *Myth, Ritual, and Religion*). Но, против ова може да се каже дека нема дефинитивна сигурност дека постои раса која е лишена од верување во духови, односно духовни суштества. Сепак, можно е некои морални и креативни божества во некои заедници воопшто да не биле замислувани како духовни. Во оваа смисла, се поставува прашањето дали доколку се открие цела раса која верува во такви суштества, а нема верување во духови, таа раса би била нерелигиозна. Не може да се тврди дека постојат такви заедници, но сосема е можно такво верување да постоело пред луѓето да ја развијат теоријата за обвитканоста со духовност, и тоа верување не би смеело да се оддели од дефиницијата на религијата. Ланг е, сепак, колеблив во ваквите определби. Поради наведените причини тој предлага религијата да се дефинира како верување во примарен создател, Творец, бесмртен и морален, но без да се отфрла тврдењето дека верувањето во духовни суштества (дури и да се неморални) е религиско.

⁶⁷ A. Lang, *Custom and Myth*, 1-3.

Кога Ернст Касирер ги разгледува митот и јазикот, ја зема теоријата на Милер за митот како резултат на аномалиите на јазикот како силно рационална, по што наликува на теориите од просветителството и го третира митот како еден вид на патолошки случај. Ја разгледува заедно со теоријата на Херберт Спенсер за митот како култ кон мртвите предци, кој преминал кон обожување на индивидуалните богови, повторно поради метафоричноста и неконзистентноста на јазикот, т.е. поради буквалното толкување на метафоричките имиња. За обете наведува забелешки, нагласувајќи дека митот е тесно пов-

е состојбата на човековиот разум во која чудата на митот се делови од практичниот секојдневен живот.⁶⁸

Во историјата на истражувањето на религиите, покрај инсистирањето на светоста на митот, има и линија која смета дека оригинално и доминантно во светот е ритуалот. Припадниците на ритуалистичката теорија на митот сметаат дека ритуалот, а не митот, има хронолошка и вредносна примарност, а дека митот е негово објаснување. Од нив најпознати се Лорд Раглан (Lord Raglan), за кого сите митови се всушност ритуални текстови, а митот отргнат од ритуалните обележја е обична сказна или легенда; и Стенли Едгар Хајман (Stanley Edgar Hyman),⁶⁹ кој смета дека митот и ритуалот се задолжителни делови на една целина со драмска структура и се прашува за можностите за поврзување на ритуализмот со други научни теории, покрај со претпоставката дека митот се базира на вистински историски настани и личности (евхемеризмот) и теоријата за митот како средство на потребата од познание. Со определувањето на митовите како погрешни објаснувања на феномените од човековиот живот и надворешната природа, во воведот на неговиот превод на *Библиоџека (Bibliotheka)* од Псевдо-Аполодор од 1921 година, Фрејзер до некаде само концизно го повторува општото мислење за митот од деветнаесеттиот век, кое било дека митот е производ на човековото вродено љубопитство за светот, односно вид на примитивна научна теорија. Интересно е што Фрејзер го употребува ова застарено објаснување, во време кога се развива ритуалистичката теорија за митот, инспирирана токму од истражувањата околу ритуалот на жртвување на (божествениот) крал во неговото дело *Злајзна ѓранка*, објавено триесетина години претходно.

рзан со другите човекови активности, неразделив од јазикот, поезијата, ликовната уметност и најстарите историски идеи. Дури и науката, смета, морала да помине низ митско доба пред да дојде до логичкото, со тоа што алхемијата ѝ претходела на хемијата, а астрологијата на астрономијата. Затоа, кога би се земале за точни теориите на Милер и Спенсер, тоа би значело дека историјата на човековиот род се припишува на едноставни недоразбирања, погрешно толкување на погрешени имиња, а една таква хипотеза, според која човековата култура би се определила само како резултат на чиста илузија, ниту е задоволителна, ниту веројатна, смета Касирер (Ernst Cassirer, *Myth of the State*, Yale University Press, New Haven, 1946, 21-22).

⁶⁸ A. Lang, *Myth, Ritual, and Religion*, ch. II., 29-39 et pass.

⁶⁹ Други застапници на теоријата, покрај Робертсон Смит и Фрејзер се Арнолд ван Генеп, Цејн Херисон, Гилберт Мјури и Франсис Корнфорд.

Раглан се потпира на *Злајшна ѓранка*, како и на истражувањата на Робертсон Смит. Исто така, тој мошне се повикува и на теоријата на Семјуел Хенри Хук (Samuel Henry Hooke) за схемата на мит и ритуал, која ја лоцирал низ целиот Близок Исток, во која централна фигура е божествениот крал. Хајман тврди дека ритуалистичката теорија ја дава единствената разумна интерпретација на митот, потпирајќи се на многу ритуалисти, колку и да се неконзистентни едни со други нивните позиции. И Раглан и Хајман⁷⁰ ја универзализираат теоријата и ја доведуваат до екстреми, но речиси и да немаат направено сопствени истражувања, потпирајќи се на туѓите.

Прашања кои се поставуваат во врска со ритуалистичката теорија се дали, доколку сите митови потекнуваат од ритуали, тие потекнуваат од еден ритуал; и дали сите ритуали, и само ритуалите, имаат моќ за создавање митови. Според Лорд Раглан, сите митови се ритуални текстови, а сите комплекси на ритуал и мит можат да се следат назад сè до еден стар ритуал. Обичните сказни, легендите и слично, кои имаат слични теми, схеми и ликови слични на митските, се исто така митови, но митови кои го изгубиле нивниот ритуал. Всушност, сите традиционални сказни, ритуали, религиски системи, магијата, игрите, загатките, сето однесување, потекнуваат од единствен пра-ритуал (Ur-ritual). Митовите не само што не лежат во основата на историските настани, туку ниту како било се поврзани со нив, или пак со интелектуалното љубопитство, имагинацијата, поетската креативност и т.н.⁷¹

⁷⁰ Впечатокот од делото *The Armed Vision* (Kopf, New York, 1948) на Хајман е дека во сите есеи е даден историски преглед на ритуалистичката теорија, согласување со различните автори чии ставови се изложени и заклучокот дека ритуалистичката теорија е единствената точна теорија за митот (обработено и кај Joseph Fontenrose, *The Ritual Theory of Myth*, University of California Press, Berkeley-Los Angeles-London, 1971, 1).

⁷¹ Ова се општите заклучоци кои можат да се изведат од неговите дела *The Hero: A Study in Tradition, Myth and Drama* (Methuen, London, 1936) и *The Origin of Religion* (Watts, London, 1949). Според Едмунд Лиич (Edmund Leach) книгите на Раглан се чудна мешавина на луцидност и апсурдност (Edmund Leach, *The Temple and the House*, New York Review of Books, September 16, 1965, 16-17). Во *Херојот* (*The Hero*) Раглан ја дава својата позната схема, која ја следат митовите за херои, слична со шемата на наративи на рускиот функционалист Владимир Пропп (Владимир Пропп). Таа се состои од 22 елементи. Тие се: 1. мајката на херојот е кралска девица; 2. таткото е крал; 3. и често близок роднина на мајката; 4. но околностите на неговото зачнување се невообичаени; 5. за него се верува дека е син на бог; 6. веднаш после неговото раѓање, неговиот татко или дедо се обидува да го убие; 7. но не успева; 8. херо-

Раглан се обидува да го открие и објасни пра-ритуалот, кој не само што бил единствениот творец на религиите, митологиите и фолклорот, туку и, поради тоа, сè уште моќно раководи со разбирањето и однесувањето во врска со светото, преку анализа на религиите на Европа и Америките. Во палеолитот, забележува, исто така имало ритуали, но тие немале последици врз познатите ритуали.⁷² Пра-ритуалот за Раглан е оној за убиството и замената на кралот, кои годишно се повторуваат.⁷³ Фазите низ кои поминал овој ритуал се следните: 1. прво редовно бил жртвуван божествениот крал; 2. потоа некој друг бил редовно жртвуван како супституција за божествениот крал; 3. со прогресот на цивилизацијата, доколку имало акутна потреба се жртвувало човечко суштество, но ако немало потреба, се изведувала само претстава дека се убива човечко суштество, а жртвата била заменувана со некакво животно; 4. жртвата престанала да биде човечка, но симболиката останала, за да потсетува на тоа дека во минатото се работело за човечка жртва.⁷⁴ Во Египет, или некаде на Блискиот Исток, во некое доцно неолитско кралство, се покажало како добра идеја да се убива „божествениот крал“ секоја година и тоа се проширило како пракса. Во оваа прва фаза ритуалот станал комплексен и драматичен и се состоел од шест чинови: 1. симболичко уништување на стариот свет преку поплава и пожар; 2. убивањето на света жртва после борба; 3. дезартикулирањето на светата жртва и повторно-

јот е одгледан од хранителско семејство (родители) далеку од местото каде е роден; 9. не се знае ништо за неговото детство; 10. но при навлегувањето во полнолетство се враќа во кралството; 11. после победа над кралот (или цин, змев, свер); 12. се жени со принцеза, често ќерка на неговиот претходник; 13. станува крал; 14. извесно време владее без поголеми проблеми; 15. воведува закони; 16. некако ја губи наклонетоста на боговите или на поданиците; 17. бива избркан од престолот и од местото, 18. го снаоѓа мистериозна смрт; 19. често на врв на рид; 20. неговите деца, доколку ги има, не го наследуваат; 21. неговото тело не се погребува; 22. а сепак има една или повеќе свети гробници. Постоењето на оваа схема трае до денес, како во современата митопоеза, така и во навидум неповрзани творби на популарната култура. Шемата на наративите на Владимир Пропп се состои од пет основни категоријални елементи и триесет и една наратема (наратемата е најмалата раскажувачка единица) (Владимир Пропп, *Морфологија сказки*, Academia, Ленинград, 1928).

⁷² Lord Raglan, *The Origin of Religion*, 51.

⁷³ Lord Raglan, *The Hero*, xiii.

⁷⁴ Lord Raglan, "Myth and Ritual", *The Journal of American Folklore*, Vol. 68, No. 270, Myth: A Symposium (oct-dec 1955), 454-461, цитирано според "Myth and Ritual", *Myth: A Symposium*, ed. Thomas Sebeok, American Folklore Society, Philadelphia, 1955, 81.

то градење на светот, поточно конструкцијата на нов свет од нејзините членови; 4. создавање на пар човечки суштества од глина и крвта на жртвата; 5. оживување на личностите на млади маж и жена кои се всушност брат и сестра; 6. свет брак меѓу парот, кој станува родителски пар на новата раса на луѓе.⁷⁵ Владимир Проп, ритуалистичката хипотеза ја објаснува низ обичната сказна, поврзувајќи го одржувањето на ритуалот и на митот во сказните кои, иако не се свети како митот, ниту се потполно очигледно објаснување на одредени ритуали, сепак се одличен показател за еволуцијата на митското и на ритуалното во културата со постепено опаѓачка светост.

Проп, анализирајќи ги руските сказни и делејќи ги на морфеми, ги дели на основни раскажувачки единици. Не сите сказни ги имаат сите наратели во нив, но тешко е да се најдат сказни во кои не можат да се идентификуваат барем неколку наратели. Според Проп, беше споменато, постојат пет категории елементи кои ја дефинираат сказната: а) функција на *dramatis personae* (злосторник, донор, помагател, принцеза/личност по која се трага, надгледувач на пристигнувањата и заминувањата на ликовите, херој, лажен херој); б) поврзувачки елементи (на пример, објавувањето на несреќа, запознавањето на еден со друг лик); в) мотив (целите на личностите, причините за нивните дејства); г) форми на појавување на личностите (како начини на пристигнување, или неочекувани средби); д) и придружни елементи (колиба од шеќер на вештерката, дрвена нога на негативецот, на пример). Многу современи литературни дела, сценарија и драми исто така очигледно содржат по неколку наратели.⁷⁶

⁷⁵ Lord Raglan, *The Origin of Religion*, 68-69. Раглан разгледува докази од митови за потопот, космогониски митови, и ритуали за свет брак, всушност повикувајќи се на основната ритуална шема на Хук (J. Fontenrose, op. cit. 3). Тоа се: 1. драматична претстава на смртта и воскресението на божеството; 2. рецитирање или симболично претставување на космогониски мит; 3. ритуална борба, во која се прикажува победата на божеството над противниците; 4. светиот брак; 5. триумфалната процесија, во која кралот ја игра улогата на божеството (во S. H. Hooke, *Myth and Ritual*, Oxford University Press, London, 1933, 8) и *The Origin of Religion*, xiv, 67 passim). Се чини дека жртвувањето кај Хук воопшто не е дел од елементите. Освен елементот на жртвувањето, целата прва фаза на Раглан е извлечена од схемата на Хук. Всушност, идејата за жртвувањето на божеството, соодветно со веќе изложените теории на Робертсон Смит и на Диркем е во врска со поврзувањето со божествениот принцип, односно кланскиот тотем.

⁷⁶ Анализата на Проп не е на вербалните аспекти на приказната, иако пренесувањето на сказните е најчесто орално, ниту на општиот тон на раскажувач-

Во *Историски корени на сказнаџа*, Владимир Проп ја презема ритуалистичката хипотеза, препознавајќи во народните сказни тотемски ритуали на иницијација. Проп се прашува до кој степен историското минато соодветствува со сказната, до кој степен сказната е условена и побудена од историски појави (не случувања). Според Проп, причината поради која опсежното историско истражување на сказните не вродило со постигнување на значајни резултати е тоа што авторите поаѓале од погрешни претпоставки. Митолошката школа поаѓала од претпоставката дека надворешната сличност на две појави сведочи за нивната историска врска: на пример, ако јунакот расте не со денови, туку со саати, тоа го прикажува брзиот раст на сонцето на небото. Сепак, во овој пример, како и во многу други, смета Проп, се работи за аналогичност, а не за историска врска. Екстремно архаичните форми по правило се појавуваат многу ретко, често потиснувани од нови форми кои стануваат општо распространети.⁷⁷ Сказната е појава на надградување – настанувањето на сказната треба да се бара во минатото и низ развојот, таа треба да се споредува со историската стварност на минатото и во неа да се бараат нејзините корени.

За Проп, така, значајно е поврзувањето на сказната со ритуалот: сказните имаат сочувано траги од многу ритуали и обичаи. Голем број на мотиви во сказните можат да се објаснат само со споредба со одредени ритуали. Тоа се типични свети ритуалеми кои се задржале без поширокиот ритуален контекст. Во оваа смис-

---

ките околности (раскажувач – публика – перцепција на раскажаното – поука), ниту на значењето на ликовите. Но, неговиот пристап воопшто и не е насочен кон откривањето на значењето и смислата на сказните, ниту на разликите во раскажувачкиот тон или расположение, туку кон прикажувањето на наратемите, кои се основните градбени единици на наративната структура. Структуралистичкиот метод на Леви-Строс, кој несомнено е под влијание на формализмот на Проп, сепак се пренасочува, обрнувајќи повеќе внимание на смислата и значењето на испитуваните наративни структури. Алгирдас Греимас (Algirdas Greimas), работејќи на структуралистичка семантика, се трудел да направи наративна граматика со комбинирање на синтагматиката на Проп и парадигматиката на Леви-Строс, кого во многу нешта го следил. Идејата му била да го примени тоа во истражувањето на митот – прифаќајќи го истражувањето на руската сказна и префрлувајќи го на истражувањето на митот на Бороро. Тој ги има редуцирано триесет и едната наратема на Проп на дваесет, исто така обрнувајќи внимание на важноста на *dramatis personae*, или, како што Греимас ги има наречено ликовите на ниво на структурални позиции, актантите (A. J. Greimas, *Sémantique structurale - Recherche de méthode*, Larousse, Paris, 1966).

⁷⁷ В. Я. Пропп, *Исторические корни Волшебной Сказки, Лабиринт*, Москва 1998, 113.

ла, на пример, комплексните ритуали на одбирање на невеста од некаде далеку од сказните се одраз на правилата на егзогамијата.⁷⁸

Затоа, сказната е најчесто преосмислен ритуал – еден или повеќе елементи на ритуалот низ историјата станале несфатливи, а некои останале разбирливи и понатаму потребни. Преосмислувањето на ритуалот сведочи за неизбежните промени кои се случувале низ историјата на народите. Некогаш се работи за преосмислување на вредноста на делото – она кое се чинело за негативно во минатото, во сказната е покажано како херојство.⁷⁹ Со опаѓањето на моќта на ритуалите се отворил пат за сказни во кои тие се преосмислени – сиџето не настанува по еволуционен пат од директен одраз на стварноста, туку преку негација на таа стварност, смета Пропп.⁸⁰

Пропп се осврнува и на митот: тој е сказна за боговите или божествените суштества во чија стварност народот верува. Митот и сказната не се разликуваат по нивната форма, туку по нивната социјална функција. Секако, и митовите варираат според степенот на развој на народот кај кого се јавиле, а со тоа и според социјалната функција која ја вршат.⁸¹ Формално, митот и не е толку инаков од сказната, смета Пропп. Сказната и митот (особено митовите на преткласните народи) некогаш толку се поклопуваат, што во етнографијата тие митови често се класифицирани како сказни. Митовите, настанати во раните стадиуми на развој, немајќи ја изгубено врската со исконското, служат како клуч за разбирање на сказните.⁸²

⁷⁸ Сепак, примери на потполно поклопување на сказната со ритуалот се наоѓаат извонредно тешко и треба да се бараат во примерите на заштита на светото поради елементите на табу.

⁷⁹ На пример, во одредени култури постоел обичај да се убиваат старците. Ако некој требало да убие старец, но не го направел тоа, бил исмеван и укоруван. Во сказната, пак, оној кој го поштедува старецот осуден на смрт, постапува мудро и благородно. Жртвувањето на девојка на реката за плодност, или на свер за заштита на племето од историјата на културите, во сказната е заменето со јунак кој ја спасува. Кога јунакот тоа би го направел во минатото, би бил секако убиен како грешник кој го загрозил ритуалот, а со тоа и иднината на заедницата.

⁸⁰ В. Пропп, *op. cit.*, 20.

⁸¹ В. Пропп, *op. cit.*, 123.

⁸² Во оваа смисла треба да се внимава, предупредува Пропп, во определувањето на тоа што е изворно, а што туѓо и преземено во митовите и сказните: во азиските материјали има мешавина тешка за толкување. Така, Јакутите имаат сказна за јунакот Илја Муромец, која ја раскажуваат на исто ниво со нивните исконски јакутски митови. Во вогулскиот фолкор има зоолошки и ботанич-

Според Хајман, ритуалистичката теорија доаѓа од Дарвинистичката теорија, како и од филозофијата на Хераклит, поради идеите за динамичниот тек на нештата. Еволутивната антропологија на Тајлор, смета Хајман, е заслужна за принципот дека преживувањето е важно затоа што го содржи сериозното од претходните фази (иако некогаш во игрива форма).⁸³ Тој се обидува да го лоцира потеклото на митовите, навраќајќи се на динамичките процеси во фазите на религијата, силно почитувајќи ја работата на Херисон. Иако се потпира на лорд Раглан, тој не смета дека митовите потекнуваат од еден единствен ритуал, не го прифаќа концептот за убиството на божествениот крал, туку едноставно го предлага ставот дека митовите потекнуваат од ритуалите – секој ритуал има мит за придружба.⁸⁴ За Херисон митот е изговорениот корелат на изведените дејства, односно *legomena* – митовите се придружници на *dromena* – ритуалите. Митот и ритуалот растат заедно, како два дела од една целина. Ритуалите, митовите и божествата се појавуваат и се развиваат заедно. Зборовите кои се искажуваат во ритуалите го сочинуваат митот, кој оперира преку императиви, убедува, регулира. Кога ритуалите се забораваат, нивната

ки елементи кои со сигурност на Вогулите им се туѓи и речиси непознати. Тешкотии никнуваат, смета Проп, и во проучувањето на сказните и митовите и на народите од Северна Америка, чии јазици одвај се познаваат, како и од Африка, каде најважните истражувачи воопшто не ги познаваат домородните јазици. Грчко-римските, вавилонските, египетските, парцијално индиските и кинеските митови се инаква појава, затоа што не се дознаваат директно од нивните творци (како што е случај со племињата во Африка и Северна и Јужна Америка), туку во толкувањето на книжевноста – од поезијата на Хомер, трагедиите на Софокле, од Вергилиј, Овидиј, итн. (В. Пропп, *op. cit.*, 124-125). Тие митови се оригинално народни, но не се познаваат во нивната чиста форма, како оние кои се добиени директно од народите на кои припаѓаат, колку и да се присутни проблемите на непознавањето на домородните јазици. Египетските митови и ритуали се познати од *Книјата на мртвите*, но со тоа се познава само официјалниот култ на свештениците кој имал одобрување на дворот или високата аристократија и кој имал политички цели. Сепак, пониските слоеви исто така можеле да имаат свој култ со развиена ритуалност, за кои не се знае ништо.

⁸³ *Myth: A Symposium*, ed. Thomas Sebeok, American Folklore Society, Philadelphia, 1955, 84.

⁸⁴ Хајман е восхитен од Џејн Херисон и го хиперболизира нејзиното влијание, како и влијанието на нејзиниот круг соработници, таканаречената „група од Кембриџ“, тврдејќи дека нивната теорија има надвлдавано над другите теории за митот, што не е точно, затоа што митолозите воопшто никогаш не ја прифатиле и затоа што сосема набрзо била надвлдавана од структуралистичката теорија на Леви-Строс (*J. Fontenrose, op. cit.*, 26).

смисла се бара во митовите, кои тогаш се претвораат во наратива, менувајќи го својот императивен начин во индикативен, станувајќи етиолошки митови. Според неа, ритуалите се прво магиски според интенцијата и се изведуваат јавно: преку заедничко говорење и дејствување, учесниците во ритуалите доаѓаат до високо ниво на емоции и ентузијазам. Колективната емоција се проектира, односно се екстериоризира врз личност, дајмон или бог.⁸⁵ Наклонетоста кон кажување сказни (односно „инстинкт за кажување сказни“) постоела уште тогаш и помогнала во процесите на деификација – поентата е дека и божеството, како и оној кој го обожува, мора да има животна приказна.⁸⁶

Херисон во делото *Themis* разликува и меѓу ритуален мит и херојска легенда. Грчката драма ја има добиено својата форма од стариот дајмонски, магиски ритуал, а содржината од Хомерските и други легенди.⁸⁷ Се чини дека Хајман се согласува со ставот на Херисон дека *mith* треба да се употребува за сказни кои се врзани со ритуал, или со сказни кои имаат ритуално потекло. Ова подразбира дека има и други видови, а сепак, Хајман, кој е поинтензивно ритуалистички настроен од Херисон, се обидува да го најде потеклото, кое е митско, а со тоа и ритуално, на фолклорот, религијата, уметноста. За Хајман митот е говор, под што може да влезат сите други дефиниции за митот. Но, проблемот со прешироките дефиниции повторно се јавува со полна сила – ако митот е каков било говор, а со тоа и секаков говор, тој станува константен фактор во истражувањето на религијата и фолклорот, со тоа што секоја сказна и секој говор е мит, се доаѓа до ситуација дека ништо не е мит. Во ставот дека нешто е мит нема *differentia specifica*, затоа што сè што се кажува е дека е „составено од зборови“. Касирер смета дека треба да се почне со проучување на ритуалот за да се разбере подобро митот, затоа што сами по себе митските приказни за

⁸⁵ J. Harrison, *Themis: a Study of the Social Origins in Greek Religion*, 16, 45-47, 485-490, *passim*.

⁸⁶ J. Harrison, *Themis*, 27, 47. Идејата за колективната егзалтираност е типична за Диркем. Херисон во *Воведојџ*, ги наведува колективните чувства и претстави како прилог на Диркем во нејзината теорија (op. cit., xiii). Она што е нејасно е како, кога веќе значењето на ритуалите е содржано во митовите кои ги објаснуваат, заедницата може да го заборава, особено што се прашува дали вистина во повеќето случаи зборовите кои ги придружуваат ритуалите можат да сугерираат етиолошки митови, како и дали митските наративи вистина толку очигледно го покажуваат потеклото во молитвите, магиските зборови, химните (J. Fontenrose, op. cit., 27)

⁸⁷ J. Harrison, *Themis*, 27, 339.

боговите и хероите се само толкувања на ритуалите, обидувајќи се да го објаснат она кое е присутно, кое директно се гледа и кое се прави во ритуалот. Во примитивниот религиозен живот, митот е епскиот елемент, а ритуалот е драматичниот елемент и мора да се почне со изучувањето на ритуалот за да се разбере митот.⁸⁸ Сепак, колку и да се смета дека Касирер е поддржувач на ритуалистичката теорија, тој остава простор за дополнување и заедничко објаснување на ритуалот и митот: „Тие додаваат теориско гледиште на активниот вид на религиозниот живот. Одвај би можеле да го поставиме прашањето кој од овие видови е прв или втор, затоа што не постојат издвоени, тие се взаемно поврзани и зависни, взаемно се поддржуваат и објаснуваат“.⁸⁹

Според Ентони Ф. К. Уалас (Anthony F. C. Wallace), митот во најопшта смисла е теорија на ритуалот, која ја објаснува природата на моќта на ритуалот и одговара за неговите успеси и неуспеси. Митот и ритуалот заедно ја прават религијата, но ритуалот има инструментална предност – „... целите на религијата се постигнуваат преку изведувањето на ритуали, митовите се екстремно вредна, и регуларно употребувана помошна опрема“.⁹⁰

Ненси Д. Ман (Nancy D. Munn), во истражувањето на ритуалните симболи и нивното социјално функционирање, смета дека тие служат како начини за пренесување на пораки, имплицирајќи социјални врски меѓу членовите на заедницата. Ритуалот за Ман е општествен контролен систем, кој ја поврзува индивидуата со заедницата преку симболичка мобилизација на моќни сили инхерентни за трансперсоналните вредности на заедницата.⁹¹

Виктор Тарнер има развиено мошне сложена современа теорија на ритуалот. За него, симболот е најмалата единица на ритуалот која ги задржува специфичните својства на ритуално однесување, тој е крајната единица на специфична структура во ритуален контекст,⁹² а ритуалот е агрегат од симболи.⁹³ Неговиот пристап кон митот и ритуалот се фокусира на текстови или микро-оп-

⁸⁸ E. Cassirer, *Myth of the State*, 28.

⁸⁹ E. Cassirer, op. cit., 28.

⁹⁰ Anthony F. C. Wallace, *Religion: and Anthropological View*, Random House, New York, 1966, 104, 107.

⁹¹ William G. Doty, *Mythography— The Study of Myths and Rituals*, University of Alabama Press, 2000, 79.

⁹² Victor Turner, *The Forest of Symbols: Aspects of Ndembu Ritual*, Cornell University Press, Ithaca, 19.

⁹³ Victor Turner, *The Drums of Affliction: A Study of Religious Processes Among the Ndembu of Zambia*, Clarendon, Oxford, 1968, 2.

сервации на ритуали во прогрес, односно во истражување на целиот контекст кој ја вклучува интра-општествената динамика на учесниците и набљудувачите. „Значење“ на ритуалните елементи им се придава во различни делови на ритуалниот процес и затоа во истражувањето треба да се балансираат експлицитните и имплицитните значења, да се набљудуваат функциите на ритуалните единици и слично. Тарнер има развиено “симпатетичка херменевтика, или теорија за интерпретација на ритуалниот процес, херменевтика која може да биде потполно операционална само во живи заедници”.⁹⁴ Овој модел тешко се применува на култури за кои истражувачот е лимитиран на пишани извори од прва и втора рака.⁹⁵

Човековата способност да ги анализира ритуалите е еднакво рудиментарна како и способноста да ги анализира соништата, смета Роналд Грајмс (Ronald Grimes).⁹⁶ Во *Beginnings in Ritual Studies*, тој дава схема на ритуалисти, истакнувајќи дека не сите имаат иста цел. Схемата на различните цели кај различни автори⁹⁷ е следната:

1. Формулирање на локални интерпретации, категории и ритуално однесување [Д. Тедлок (D. Tedlock), Г. Витерспоон (G. Witherspoon)];
2. Препознавање на предрасуди во етосот, кои не можат соодветно да се разрешат преку моделот на учесник и набљудувач на дејството [Р. Грајмс, Б. Мајерхоф (B. Myerhoff)];
3. Опишување на феноменалните карактеристики на ритуалот, како темите и процесите (М. Елијаде, В. Тарнер, А. Ван Генеп) или формите [К. Берк (K. Burke)];
4. Идентификување на подлежачки симболички структури [К. Гирц (C. Geertz), В. Тарнер. Н. Ман];
- метајазичи [Г. Бејтсон (G. Bateson)], видови на лингвистичка експресија [Д. Остин (J. Austin), Р. Бауман (R. Bauman)] или логика (Е. Касирер, С. Лангер) или длабоки структури (К. Леви-Строс, Е. Лиич);
5. истражување на социјалните функции [В. Тарнер, М. Даглас (M. Douglas), Р. Фирт] или социјалните улоги [Е. Гофман (E. Goffman), Р. Шеехнер (R. Scheechner)];
6. поврзување на ритуали со архетипски прототипи (Јунг и нео-јунгијанци), развојни фази [Е.

⁹⁴ William G. Doty, op. cit., 83.

⁹⁵ Елијаде, критикувајќи ја зависноста на традиционалното учење за митовите од грчките митови, потсетува дека не се знае ниеден грчки мит во неговиот ритуален контекст (Wendell C. Beane, William C. Doty, eds., *Myths, Rites, Symbols: A Mircea Eliade Reader*, Harper and Row, New York, 1975, 19).

⁹⁶ Ronald Grimes, *Beginnings in Ritual Studies*, University Press of America, Washington D.C., 1982, 117.

⁹⁷ Адаптирана според William G. Doty, op. cit., 80-81.

Ериксон (E. Erikson)]; 7. истражување на еколошки околности (P. Рапапорт); 8. изучување на историските околности и ситуации на ритуалите [P. Жирап), M. Детиен (M. Detienne)]; 9. реактуализирање на рани ритуални контексти како херменевтичка алатка за нивно разбирање [П. Рикер, X-Г. Гадамер (H-G. Gadamer)].

Проблемот со дистинкцијата меѓу ритуалот и митот не помага во третирањето на текстовите на ритуалните изведби, ниту на дејствата во митските наративи. Се случува вербални текстови да доминираат над ритуалот, како што се случува ритуалот да го замагли митот. Проблематично е поставувањето на строги опозиции во дисциплини кои се плуриперспективни, особено ако следењето на дуализмот ги покрива другите, посуптилни разлики во културите и религиите кои се истражуваат.

Во психоаналитичката школа, теоријата за афективните состојби и соништата во кои има појавни фантастични елементи, сродни на фантастичните делови од митовите,⁹⁸ сè повеќе се развивала, разликувајќи се во третирањето на производите на свеста од психоаналитичката школа, која ги разгледува во врска со потсвеста. Кај Зигмунд Фројд тоа се потиснатите сексуални комплекси, особено Едиповиот. Основната теза на неговиот третман на тотемизмот, впрочем, е тоа дека Едиповиот комплекс (желбата за убиство на таткото и за превласт од страна на синовите) е извор на религијата, на моралот, на општеството, со тоа што, врз база на тој првобитен грев, религијата се надградува како невротска творба. Во психоаналитичките тенденции, митовите се земаат за отворен израз на остварувањето на сексуалните желби, кои биле можни пред формирањето на семејството.⁹⁹

⁹⁸ Со тоа што не треба да се изедначува фантастичната форма на соништата со нивната содржина, ниту фантастичните елементи во митовите со нивната основа.

⁹⁹ Ото Ранк (Otto Rank) смета дека сказната настанала истовремено со фундаирањето на семејните односи и го прикрива првобитниот сексуален комплекс во полза на таткото. Според Ранк, комплексните односи на синот кон таткото поради љубомората кон мајката имаат аналогија во комплексните односи на ќерката кон мајката, поради односот кон таткото, и смета дека таа тензија ја овозможува семејната креативна динамика, имајќи го овозможено создавањето на митот за херојот. Значи, митот произлегува од основен интерперсонален конфликт, се чини. Схемата на развојот на приказната за митскиот херој, антички прототип кој се наоѓа во митовите на повеќето култури, Ранк ја применува на сказни од речиси 3000 години пред нашата ера. Таа се состои од следните делови: 1. херојот потекнува од важни, познати родители; 2. родителите имаат претходни тешкотии; 3. пророштво му се заканува на таткото; 4. бебето (синот) се става во кутија/кошница/пакет и се пушта во некак-

Елијаде го резимира Фројд пишувајќи дека според него во потеклото на религијата, а и на општеството и општо на човековата култура, се наоѓа примордијално убиство (ова очигледно одговара со анализата на Елијаде, постојат сличности со примордијалното убиство на божество во митското време). Јадењето на телото на убиениот татко за Фројд е можеби првата гозба на човештвото. Репродукцијата, односно комеморативниот празник на овој чин служел како почетна точка за социјалната организација, обичајното право, религијата. Елијаде наведува критика на оваа теорија, особено концизните критики на Вилхелм Шмит (Wilhelm Schmidt): дека тотемизмот не се наоѓа во самиот почеток на религијата, дека не сите народи поминале низ тотемска фаза и дека ретко кои тотемски племиња имале реактуализација на убиството на таткото.¹⁰⁰ Сепак, и покрај критиките, Робертсон-Смит, Мос и Убер и Диркем сосема конзистентно се движат околу идеите за жртвувањето и поврзувањето во мртвиот предок (овие нијанси беа разгледани претходно). Елијаде придава значење на теоријата на потсвесното на Фројд, која го поттикнала изучувањето на симболи и на митови и интересот за архаичните митологии (ова, секако, се должи и на Јунг, но Елијаде не го споменува во овој контекст). Иако редуccionизмот на Фројд е проблематичен - со тоа што Фројд експлицитно се потпира на туѓи етнографски истражувања, одбивајќи заслуги за наодите и однапред лимитирајќи го влијанието на својата теорија за потеклото на религијата, определувајќи ја за хипотеза која се чини плаузибилна, без да тврди дека направил огромно откритие – Елијаде не го гледа како проблем, туку како предизвик, како додатна стимулација. Тој редуccionизам прави да се трага во длабочините на психата и да се земаат предвид претпоставките и психичкиот контекст на религиските манифестации. Хипотезите на Фројд направиле историчарите на религиите да мора да навлегуваат во уште подетални дистинкции на она кое може да се нарече *духовна ембриологија* и *духовна морфологија*.¹⁰¹

ва водна површина; 5. бебето (синот) е спасено, или од животни или од селани/локални жители кои не се богати, ниту познати; 6. тие го одгледуваат детето; 7. пораснат, херојот се враќа и ги наоѓа првите (вистинските) родители; 8. херојот се одмаздува на татка си; 9. таткото го признава херојот; 10. херојот е почестен (Otto Rank, *The Myth of the Birth of the Hero – a Psychological Interpretation of Mythology*, trans. F. Robbins, Smith Ely Jelliffe, The Journal of Nervous and Mental Disease Publishing Company, New York, 1914, 120-121).

¹⁰⁰ M. Eliade, *La nostalgie des origines*, 45.

¹⁰¹ M. Eliade, op. cit., 47.

К. Г. Јунг развива хипотези во врска со длабинскиот, колективно несвесен дел на психата, потпирајќи се на концепцијата за колективните претстави на француската социолошка школа и симболичкото толкување на митот. Од четирите основни функции – мислењето, чувствувањето, интуицијата и осетот, едните се во областа на свеста, и со тоа се доминантни, а другите припаѓаат на несвесното. Постојат екстровертно и интровертно однесување и сиот систем на психата е енергетски набиено движење кое остварува саморегулација, секогаш потпирајќи се на борбата и проникнувањето на спротивностите. За разлика од трите слоеви на психата кои ги разликува Фројд – егото, суперегото и идот, Јунг разликува два слоја на несвесното: едниот е поповршен, тоа е личното несвесно; и другиот, подлабок, слојот на колективното несвесно, кое не се развива индивидуално, туку се наследува.¹⁰² Во фантазијата и сонштата на човекот му се појавуваат ликови или мотиви од митот. Оваа длабока колективна внатрешност на несвесното е резервоар на архетипи.¹⁰³ Архетипите ги зема за слични со *моџивити* во митологијата, или *колективниите ѓрејсџави* од француската социологија, како и со априорните идеи на Кант, правејќи разлика меѓу архетипи и архетипски претстави и оддалечувајќи ги последните од Платоновата и Кантовата концепција. Како прет-

¹⁰² C. G. Jung, *The Collected Works of C. G. Jung*, Vol. 9 (*Archetypes of the Collective Unconscious*), trans. R. F. C. Hull (од *Von den Wureln des Bewusstseins* (Zurich, 1954), 3.

¹⁰³ Јунг споменува дека терминот *архетипи* се појавува кај Филон Јудеецот, како референца на *imago Dei* во човекот. Исто така, Иринеј го употребува кога објаснува како Создателот на светот не ги измислил тие идеи самиот, туку ги копира од архетипи надвор од него. Терминот е употребен неколку пати кај Псевдо Дионисиј Ареопагит (во *За небесната хиерархија*, на пример, како *немаџеријални архетипи*). Додека кај Августин го нема терминот, го има концептот. Во *De diversis quaestionibus* LXXXIII тој пишува за *ideae principales*, кои самите не се формираат, туку се содржат во божественото познание. *Архетипи* е и објаснувачка парафраза за Платоновите идеи. За своите потреби Јунг го определува како соодветен и корисен, затоа што кажува со каква содржина на колективното несвесно се има работа, кога се истражуваат архаични (или примордијални) типови на нешта, односно, за кои универзални слики кои постоеле уште во најдалечното минато се работи. Колективните претстави, концепцијата на Леви-Брил, може да се употреби и на несвесната содржина, затоа што има речиси исто значење. Примитивното племенско предание се однесува на архетипи кои биле модифицирани на определен начин. Тоа веќе не се содржини на несвесното, затоа што се веќе трансформирани во свесни формули кои се учат од традицијата (најчесто во езотерична форма). Митот и обичната сказна се одличен показател на архетипи (C. G. Jung, *Collected Works of C. G. Jung*, Vol. 9, 4-5).

ходни форми тие можат да станат свесни само дополнително, за да дадат форма на определена психичка содржина, како еден вид на претстава и дејство во потенција.¹⁰⁴ Архетипските настани кои ги опишува Јунг се раѓањето, смртта, одделувањето од родителите, иницијациите, спојувањето на спротивностите и т. н., архетипски ликови се: големата мајка, таткото, мудриот старец и мудрата старица, херојот итн., архетипски мотиви се Креацијата, апокалипсата, големиот потоп и слично. Како најважни можат да се определат сенката, Мудриот старец, херојот, детето (повеќе како дете-херој), мајката, девојката, *anima* кај мажот и *animus* кај жената.¹⁰⁵ Покрај тоа, Јунг дава и категории кои се во врска со архетипите. „Себе“ е регулирачкиот центар на психата и олеснувач на индивидуизацијата, го претставува сè она кое е единствено кај едно човечко суштество. Иако личноста е колекција од архетипи, таа станува „јас“ преку „себе“. Анима е женската страна кај мажот (на некој начин, Јунг не го дава ова експлицитно, иако имплицитно може на некое ниво да се подразбере). Тоа е она кое е отаде генерализацијата на погледите и стереотипите на општеството. Анимус е она кое на жената и овозможува знаење за мажот, она кое и помага да го разбере мажот и да комуницира со него. Персона за Јунг е функционален комплекс, кој не е идентичен со индивидуалноста, тоа е начинот на кој се претставуваме на светот, еден вид маска која го штити егото од негативните слики. Архетипски фигури кои ги дава Јунг, како херојот, божицата и мудриот старец не се токму архетипи, туку архетипски слики кои се имаат искристализирано од самите архетипи. Додека определените митолошки слики или мотиви се свесни претстави, кои не можат, како мошне варијабилни претстави, да бидат наследени, нивните длабоки, инстинктни извори се наследни, тоа се архаичните остатоци, архетипите, односно примордијалните слики. Јунг ги смета архетипи-

¹⁰⁴ И со *знак* и со *симбол* Јунг реферира на екстра-лингвистички ентитети, *знак* е познато нешто („нешто“ е со широко значење – објект, настан, ситуација итн.) кое покажува или најавува друго познато нешто. *Симбол* е познато нешто кое сугерира на, или е поврзано со нешто непознато или само делумно познато. На овој начин, во зависност од контекстот, она кое за неког е знак, за неког друг е симбол. Но, религиозните митови и соништата се секогаш систем на симболи и слики (*слики* не како визуелни копии на стварите, туку како нешто подлабоко). Кога се анализираат *архаичниите* или *примордијални слики*, или *симболи* (змејот, лавот, змијата, светското дрво итн.) покрај нивното буквално значење се открива и длабоко, метафорично значење.

¹⁰⁵ Jolande Jacobi, *Complex, Archetype, Symbol in the Psychology of C. G. Jung*, Routledge & Kegan Paul, London, 1959, 114.

те за производи на фантазијата произведувани во состојби на намален интензитет на свеста, а митовите за производ на примитивната свест.

Јунг го позајмува терминот *нуминозно* од Ото, и обилно го користи, во смисла слична на таа на Ото. Нуминозното е опасно, привлечно, магично, табу, извонредно.¹⁰⁶ Тој определува дека архетипите имаат нуминозна содржина и се релативно автономни. Тие не се интегрираат само преку рационален пат, туку треба да им се пристапи дијалектички¹⁰⁷. Меѓу неговата употреба на *нуминозно* и оригиналната концепција на Ото постојат разлики – читањето на идејата на Ото е ограничено од потребите на Јунг за нејзино вметнување во неговата теорија. Во психолошките истражувања, на нуминозните искуства во Јунговската традиција им се пристапува со особена почит: ако се земе Јунговата концепција за потсвесното, како нешто многу поекстензивно од репримираното потсвесно на Фројд, тогаш секое стапување во контакт на потсвесното и на егото е, речиси *per definitionem*, трансцедентно искуство¹⁰⁸. Кристофер МекКена (Christopher MacKenna) смета дека иако архетипскиот материјал е во врска со специфичен вид на нуминозно искуство, ова не треба автоматски да се идентификува со чисто чувствување на светото како кај Ото. Во психотерапијата се работи за различно ниво: мора да се земе предвид личниот материјал кој е заштитен од архетипскиот. МекКена признава дека при ваквата слободна употреба на *нуминозно*, *архетипско* и *свето* се јавуваат семантички проблеми и тоа го разрешува употребувајќи ги наизменично, но невнимателно. Разбирањето на *нуминозно* на Јунг на Ото, тој го определува за несоодветно во строга смисла, но продуктивно во широка смисла. Така, Јунг пишува дека *религија* е внимателно и скрупулозно почитување на она кое Ото го нарекува *нуминозно*, динамички дејствител или ефект кој не е предизвикан од арбитрарен чин на волја, туку напротив, го опфаќа и контролира човечкиот субјект, кој во оваа смисла е *џлен*, а не негов *создаштел*.¹⁰⁹

Луси Хаскинсон (Lucy Huskinson) коментира дека Јунг често го употребува нуминозното, најчесто реферирајќи на емоцио-

¹⁰⁶ C. G. Jung, *Collected Works of C. G. Jung*, Vol. 9, 28.

¹⁰⁷ C. G. Jung, *op. cit.*, 40.

¹⁰⁸ Christopher MacKenna, „From the numinous to the sacred“, *Journal of Analytical Psychology*, 2009, no. 54, 167.

¹⁰⁹ C. G. Jung, ‘Psychology and religion’. *CW 11*, 1937, параграф 6, во MacKenna, *op. cit.*, 168.

налното, афективно искуство на несвесното (со особено акцентирање на архетипите, комплексите и психопатологијата), опишувајќи го како неискажливо, мистериозно, свето застрашувачко и слично – како признавање на нешто кое оди не само контра гордоста, туку и контра длабоко всадениот страв дека свесноста би ја изгубила предноста или супериорноста. Нуминозното има ужаснувачки моќи, вознемирувачки емоционални ефекти, тоа е или лечебно или деструктивно, но никогаш индиферентно, способно за верни трансформации, конверзии, илуминации, емоционален шок, удари на судбината.¹¹⁰ Ото го употребил терминот како контратежа на христијанското редуцирање на светоста на моралноста.¹¹¹ Но, Јунг го има разбрано погрешно, смета Хаскинсон. Употребата на Јунг на терминот на Ото, а со тоа и на подоцнежните коментатори на Јунг е погрешна. Јунг пребрзо и некритички го инкорпорира терминот во неговата теорија, иако *нуминозно* не е, строго говорејќи, применливо во многу аспекти на неговата психолошка теорија, со особен акцент на процесот на индивидуизација. Она на кое треба да се обрне внимание е употребата на *свето* кај Ото и употребата на *нуминозно* кај Јунг, смета таа. Разликата во значењето на нуминозното искуство и она кое е свето е критична за развојот и лечењето на личноста кои се во центарот на теоријата на Јунг. Според Хаскинсон (иако не е јасно од каде го извлекува тоа), нуминозното искуство „...не може да предизвика прогресивна промена или богатење на егото, затоа што иако средбата со нуминозното е преобилна, таа нема цел; напротив, само преку искуството на светото личноста се раѓа повторно во Себе (односно како „Selfhood“).¹¹²

Во своето истражување МекКена се обидува да направи регрес кај пациент сè до симболички визии на архетипски суштества/ситуации и чувствата на преобилност, драматичност и ужас кои при тоа се јавуваат, сметајќи дека дефинитивно доаѓа до чувство на *mysterium tremendum* и фасцинација, иако, ако се следи внимателно семантичката разлика, тоа сепак не е токму чувство на светото. Светото за МекКена се наоѓа во капацитетот за определен квалитет на симболична поврзаност, кон себе и другите, која мо-

¹¹⁰ Lucy Huskinson,, ‘Holy, Holy, Holy: the misappropriation of the numinous in Jung’, In *The Idea of the Numinous, Contemporary Jungian and Psychoanalytic Perspectives*, eds. Ann Casement & David Tacey, Routledge, Hove, 2006, 202.

¹¹¹ Ото не го споменува само христијанството, туку во првото споменување генерализира, дури подоцна правејќи ја оваа забелешка.

¹¹² L. Huskinson, op. cit., 210.

же, но не мора да дојде преку нуминозното искуство разбрано во тесна, психотерапевтска смисла.¹¹³

За Јунг митовите се првобитните „откровенија“ на претсвесната душа, ненамерни изрази на несвесните душевни настани. Во оваа смисла, во анализирањето на различните култури секоја претстава на фантазијата во сонот, халуцинацијата, изразеното народно творештво, е всушност, мит. Митот и сказната се експресија на архетипи. Станува збор за форми кои имаат добиено специфични карактеристики низ долги временски периоди. Директната манифестација на архетипите, во сонштата, на пример, е мошне поиндивидуална и помалку разбирлива, како и понаивна отколку во митовите. Архетипите се есенцијално несвесни содржини кои се менуваат кога ќе станат свесни и ќе се перципираат и земаат од спецификите на индивидуалната свесност во која се појавуваат.¹¹⁴

За разлика од Фројд, Јунг бил импресиониран од присуството на трансперсонални, универзални сили во длабочината на психата, резимира Елијаде. Особено фокусирајќи се на сличностите меѓу митовите, симболите и митолошките слики кај сосема далечни народи и цивилизации, Јунг дошол до идејата за колективното несвесно и неговата манифестација во архетипите. Јунг предложил многу дефиниции за архетипите, додава Елијаде, една од последните е дека тие се структури на однесувањето кои се дел од човековата природа. Спротивно на Фројдовиот презир кон религијата, за Јунг религиозното искуство има особени значење и цел, фокусирајќи се на амбивалентноста на религиозните слики во несвесното, слично како инсистирањето на Ото на амбивалентноста на нуминозното.¹¹⁵

Врската меѓу Елијаде и Јунг, т.е. употребата на Елијаде на концепцијата на архетипите на Јунг е сложена.¹¹⁶ Според некои автори Елијаде директно ја користи идејата на Јунг, според други автори го употребува грубиот скелет, полнежќи со соодветна содржина од неговиот еклектички пристап кон религиите. Така, на пример Мек Линскот Рикетс (Mac Linscott Ricketts) ја покажува

¹¹³ К. MacKenna, op. cit., 168, 179.

¹¹⁴ C. G. Jung, *Collected Works of C. G. Jung*, Vol. 9, 5.

¹¹⁵ M. Eliade, *La nostalgie des origines*, 48-49.

¹¹⁶ Во воведот на *Митови за вечното враќање* Елијаде споменува како архетипи го употребува како Еухенио д'Орс (Eugenio d'Ors), како синоним за *применен модел* или *парадигма*.

употребата на Елијаде на концептуалната рамка на Јунг.¹¹⁷ Според некои автори, меѓутоа, *архетипи* кај Елијаде не е употребуван како во смислата што ја подразбира Јунг.¹¹⁸ Сепак, Џон Мекуари (John Macquarrie) се повикува на она кое Елијаде го пишува за архетипите, а не на компарацијата на двете концепции. Она што во ова објаснување збунува е што Елијаде во *Митологија за вечноста враќање* пишува дека се дистанцира од концепцијата на Јунг и употребува Августиновски концепт, а самиот Јунг исто така го позајмува моделот на Августин.¹¹⁹

Елијаде тврди дека употребува *архетипи* во смисла на *модел* или *парадигма*, а не во смислата на Јунг, но според некои автори, токму оваа употреба е решавачка кај Јунг, а интерпретацијата на хиерофаниите како религиозни симболи на Елијаде е токму во рамките на разбирањето на Јунг на архетипите.¹²⁰ Антонио Барбоса да Сиува (Antonio Barbosa da Silva) тврди дека примери на Јунгови концепти кои се наоѓаат низ теоријата за светото на Елијаде се: *примордијално, архаично, Централно, лично и колективно несвесно, coincidentia oppositorum, сенка*.¹²¹

¹¹⁷ Mac Linscott Ricketts, "In Defence of Eliade - Toward Bridging the Communication Gap Between Anthropology and History of Religions", *Religion (Journal of Religion and Religions)*, No. 3, 1973, 65.

¹¹⁸ John Macquarrie, *20th Century Philosophical Thought*, SCM Press, London, 1973, 222, 339.

¹¹⁹ C. G. Jung, *Collected Works of C. G. Jung*, Vol. 9, 4-5; C. G. Jung, *Four Archetypes*, Routledge&Kegan Paul, London, 1972, 9.

¹²⁰ Jolande Jacobi, ed., *C. G. Jung: Psychological Reflections – a New Anthology of his Writings*, Bollingen Series, 31, Princeton University Press, New Jersey-New York, 1972, 38-50, Antonio Barbosa da Silva, *The Phenomenology of Religion as a Philosophical Problem (Doctoral Thesis at the University of Uppsala)*, CWK Gleerup, Uppsala, 1982, 151.

¹²¹ A. V. da Silva, *Ibid.* Да Сиува заклучува дека иако Елијаде позајмува од концептуалната рамка на Јунг, се чини дека е свесен за методолошки редукционистичката гледна точка – во смисла на тоа дека Јунг ги опишува и објаснува религиозните феномени преку колективното несвесно. Да Сиува во ова го гледа поставувањето на Елијаде на ново, четврто подрачје, покрај трите на Јунг, подрачје на трансвесното, кое го смета за тесно поврзано со нуминозното искуство. Потеклото на трансвесното според Елијаде е во егзистенцијалните ситуации, смета Да Сиува. Граничните егзистенцијални ситуации, она кое Елијаде го нарекува *еџзистенцијални кризи*, тој ги лоцира на средина меѓу оние од концепцијата на Паул Тилих (Paul Tilich) и Grenzsituationen на Карл Јасперс (Karl Jaspers) (A. V. Da Silva, *op. cit.*, 122). Она што кај Да Сиува не е особено јасно е тоа што *еџзистенцијална криза, религиозно искуство* и *искуство на светиото* кај Елијаде ги зема како еквивалентни, затоа што смета дека се силно поврзани едни со други (*op. cit.* 123). Ако смета дека

Создавањето на мнемонички материјал, односно енграми, за време на еволуцијата, е слично на создавањето на навиките. Навиките резултираат од повторувањето на определени искуства, кои оставаат извесни последици. Од филогенетска гледна точка, енграмите (мнемоничкиот материјал) се оние нешта кои се втиснати во умот, како резултат на повторување на типични искуства. Овие енграми се биолошкиот аспект на архетипите. Актуализацијата на сеќавањата на искуствата на предците доаѓа од стимулирањето на енграмите. Овие актуализирани архаични сеќавања на искуствата на далечните предци симболично се изразуваат преку архаичните или примордијални слики. Со тоа што Јунг ги нарекува овие слики и симболи *археџиџи*, тој го нагласува и нивното далечно потекло и нивната универзална проширеност. Тие изразуваат типични и основни функции на психата, тие се модел, схема, парадигма за основни точки од функционирањето на психата и се случуваат кај сите луѓе (или барем се применливи кај сите луѓе) независно од тоа каде и кога живеат.¹²² Употребата на Елијаде на *археџиџи*, односно *примордијални* нешта (ситуации, симболи, дејства итн.) во оваа смисла е доста слична.

Натале Спинето (Natale Spineto) претпоставува, повикувајќи се на други автори, дека во обид да се дистанцира од Јунг, Елијаде го споменува Еугени д'Орс (Eugeni D'Ors), со кого исто така нема претарана сличност. *Археџиџи* кај д'Орс е во смисла на *ключен концепт*, што е прилично широко и не сосема применливо кај Елијаде.¹²³ Тој смета дека „херменевтиката“ на Јунг и на Елијаде често следи паралелни линии, но идеите на двајцата не можат да се преклопат и затоа тој не може да тврди дека Елијаде го употребува Јунговиот концепт за архетип. Тој идентификува три употреби на *археџиџи* кај Елијаде: дескриптивно значење (архетипот како израз на *архаична онџологија*, со „Платоничка структура“); егзистенцијално значење (архетипот како косеквенца на гранич-

---

концепцијата на Тилих е и таа на Елијаде (макар и поврзана со таа на Јасперс), а за Тилих егзистенцијалната ситуација е состојба на отуѓување на човекот од неговата есенцијална природа (барем во Paul Tillich, *Systematic Theology*, vol. 2, SCM Press, London, 1978, 13-16, 19), тогаш Да Сиува чувството на светото го изедначува со губење на есенцијата на човекот, додека кај Елијаде се работи за сосема спротивното, враќање кон реалното и полно постоење и реактуализација на сопствената (света) природа.

¹²² Jolande Jacobi, *Complex/Archetype/Symbol*, Princeton University Press, New Jersey, 1974, 51, 128-133, 187.

¹²³ Natale Spineto, “The notion of archetype in Eliade’s writings”, *Religion*, Religion 38 (2008), 368.

ни ситуации која се открива во моменти на свесност за сопствената позиција во космосот); и морфолошко значење (архетипот е структурален елемент на религискиот феномен – за ова Спинето се повикува на морфологијата на Гете и на Хусерловата феноменологија). Архетипот како дескриптивен концепт, анализира Спинето, Елијаде го користи за реконструкција и интерпретирање на определена историска ситуација на архаичните општества. Архетипот не е само примерен модел кој архаичното општество го реактуализира преку митови и ритуали, туку поседува примордијален и универзален карактер, затоа што е неразделно поврзан со човековата егзистенција. И да може да се побегне од сè друго, не може да се побегне од архетипските интуиции, кои се јавуваат кога човек станува свесен за тоа каде и на кој начин во светот се наоѓа – ова е вториот концепт, поврзан со првиот, затоа што свесноста за ситуацијата во космосот може да се смета за историски момент на станување човек во полна смисла.¹²⁴ Третиот концепт е архетипот како структурирачки елемент на религиозните чинови и се движи меѓу два пола – од една страна има методолошка функција, како помошен концепт во разгледувањето на сличностите меѓу религиските форми, од друга страна се чини дека е „ефективна структура на реалноста“. Ова Спинето го разгледува преку третманот на Елијаде на морфологијата на Гете, кој, како концепт ја користел во неговиот метод за изучување на науката за природата.¹²⁵ Елијаде неколку пати ја поврзува позицијата на Ј. В. Гете со сопствената, сметајќи дека таа е корисна не само во природните науки, туку и општо во класификацијата, анализата и интерпретацијата на креациите на духот. Елијаде ја лоцира и важноста на морфологијата на Гете за делото на Владимир Проп и на Лусиан Блага (Lucian Blaga), жалејќи за лимитираноста на циркулацијата

¹²⁴ N. Spineto, op. cit., 369-369.

¹²⁵ Хуан смета дека архетипот ја прави очигледна неразделноста на познанието на светото и на активноста ориентирана кон светото. Архетипот кај Елијаде е примерен модел, прототип. Истовремено архетипот ја претставува менталната структура на религиозниот човек, како динамички елемент. Хуан исто така се повикува на Спинето во обид за разјаснување на употребата на „архетип“ на Елијаде, сметајќи, меѓутоа, дека и покрај опсежните анализи не многу се има разјаснето (С. Ј. Hwan, *Il sacro e l'uomo, Approccio a Mircea Eliade: l'uomo, essere aperto al sacro*, 70-75, 79). Покрај Спинето, Хуан го наведува и Јоан П. Кулијану (Joan P. Culiianu), според кого кај Елијаде се работи за типично Јунговски концепт, кој реферира секогаш на објективната форма на архетипите и во психичка смисла. Всушност, кај Кулијану постои став дека разликата меѓу концептите кај Јунг и Елијаде е занемарлива (Joan P. Culiianu, *Mircea Eliade*, Cittadella Editrice, Assisi, 1978, 57 во С. Ј. Hwan, op. cit. 73).

и влијанието на нивните дела. Делото *Морфологија на народната сказна* на Проп станало познато дури откако било преведено на англиски јазик, но било објавено без епиграфите од оригиналното издание во кои е цитиран Гете. Елијаде се прашува дали ова се должи на тешкотиите во пристапот кон овие дела, или пак, духот на времето меѓу двете светски војни бил против методот на откривање на структури преку редуцирање на феномените на архетипи.¹²⁶ Спинето определува дека Елијаде се восхитува на плодноста на морфологијата на Гете, корелирана со работата на сказните на Проп и Блага. Иако Елијаде не тврди дека таа е и негова методологија, општо земено ја опишува како потрага по структури која ја имплицира редуцијата на феномените на архетипи (нешто што е и за него карактеристично).¹²⁷

¹²⁶ M. Eliade, *I riti del costruire*, Jaca Book, Milano, 1990, 126 во N. Spineto, op. cit, 370.

¹²⁷ Мери Џо Медоу (Mary Jo Meadow) Јунговите архетипи ги нарекува *гесџи-лајши на човеково искуство*. Тие се како схеми за организирање на универзалните теми кои се појавуваат повторно и повторно во искуството. За Елијаде постои „реална“ реалност зад сите појави. Луѓето ја укинуваат историјата, која се рефлектира само во појавите, за да ја допрат подлежаќката реалност која може само заматено да се манифестира. Со дефинирањето на свети простор, време и чинови, како и подражавање на божествата, преку реактуализација на креацијата на божествата, се открива таа „реална реалност“. Како што Платоновите идеи даваат интелектуално значење на физичките чинови и филозофските идеи, така архетипите даваат светост, религиско значење на физичките објекти и човековите дејства. Тие се примерни модели, човечки чинови преку кои повторно се оживуваат митовите кои на религиозниот живот му даваат важност. Реактуализацијата на митовите го укинува времето и го враќа реалното време – ритуалите значи, односно архетипските дејства, дозволуваат периодично да се укинува и менува историјата. Преку архетипските чинови се реактуализираат примерни модели. Додека за Јунг, резимира, колективната меморија го памети „седиментот“ или реалното значење на настаните зад појавноста, за Елијаде, колективната меморија може да го изопачи историското паметење, или да наметне архетипско разбирање врз личноста, која тогаш се сеќава на определена категорија наместо на историски настан. За обајцата архетипското значење на настаните се чини како вистински точно или вистинито од меморијата на ситуацијата која вистина се случила. Јунг се концентрира на архетипски персонификации и на архетипи на трансформација, дискутирајќи за развојот на подлежаќки верувања и мотиви кои се изразуваат симболички низ партикуларните култури. Елијаде го става акцентот на свети места и дејства, дискутирајќи за верувањата и мотивите кои однесувањето на луѓето ги изразува. За Јунг, архетипските слики несвесно водат кон формирањето на симболи кои ги рефлектираат и кон однесување кое е организирано околу нив. Митот за Елијаде му подлежи на архетипскиот чин и води кон него (Mary Jo Meadow, “Archetypes and Patriarchy – Eliade and Jung”, *Journal of Religion and Health*,

Малиновски смета дека натуралистичките и астро-метеоролошките теории за митот се можеби најпретераните гледишта кога било изнесени од антрополозите на митот.¹²⁸ Врз основа на сопствените проучувања на живите митови, Малиновски смета дека чисто уметничкото или научното интересирање за природата е мошне ограничено - во идеите и приказните има многу малку место за симболизам. Митот не е стерилна рапсодија, ниту бесцелно излевање на фантазии, туку е културна сила, екстремно вредна и значајна. На овој вид теории, кои митот го сметаат за натуралистичен, симболичен и сликовит, Малиновски им ги спротивставува теориите кои митот го сметаат за света приказна на вистински историски момент. Но, Малиновски смета дека во нив се наоѓа само дел од вистината. Имено, иако не може да се негира дека историјата, како и природната средина, оставиле големи обележја на сите културни достигнувања, не може да се смета ниту дека сета митологија е, всушност, хроника, бидејќи тоа би било еднакво како да се смета дека митот е празна фантазија. Малиновски ја истакнува и важната социјална и перформативна улога на митовите. Митологијата е свето знаење на племето, таа е снажно средство кое му помага на човекот во функционирањето во неговото културно наследство. Митот нема фиктивна природа како современите литературни дела, тој е жива стварност за која се верува дека се случила во дамнешно време и постојано влијае на човековиот свет и на човековата судбина.¹²⁹ Митовите настануваат кога ритуалот, церемонијата или социјалното, односно моралното правило, бараат оправдување, потврда во минатото. Ако сказните се раскажуваат за забава, легендите - за да се дадат сериозни изјави и да се за-

---

Vol. 31, No. 3, Fall 1992, 188-189). Ова е мошне слободно и површно читање на врската, но помага во компарацијата на главните идеи. Проблематично е што таа определува дека „... митот за Елијаде подлежи на архетипските чинови и води кон нив“ (M. J. Meadow, op. cit., 189), затоа што се чини обратно на сето она кое Елијаде го тврди – имено, дека митот е примерен модел за секако понатамошно дејство, дека архетипот служи за секаква подоцнежна ре-актуализација на реалноста.

¹²⁸ B. Malinowski, *Magic, Science and Religion*, 75.

¹²⁹ Кога митот се проучува како жив, тој не е симболичен, туку е директен израз на своите содржини, тој е „... негативно воскреснување на исконската стварност која се раскажува за да се задоволат длабоката религиска потреба, моралните желби, социјалното потчинување и потврдување, дури и практични барања“ и „во примитивната култура митот врши нужна функција: тој го изразува, засилува и озаконува верувањето; тој го чува и наметнува моралот; ја гарантира делотворноста на ритуалите и содржи практични упатства“ (B. Malinowski, op. cit., 78-79).

доволат социјалните амбиции, митовите се вистинити и свети, а со тоа вредни за почит. Митовите опишуваат преседан кој претставува идеал и оправдување за однесувањето и дава практични упатства за обновување на ритуалите и ситуациите. Митот во примитивните заедници нема теориско, туку практично значење, затоа што светото има функционална важност, светото и создава и уредува.

Идејата за митот како света сказна е експлицитно дадена од Леви-Брил, кој сметал дека за примитивниот човек, исто како и за нас, вистинита приказна е онаа која раскажува за настани кои навистина се случиле. Според тој критериум, митот е секако вистинита сказна. Она што е потешко да се утврди е како се има случено тоа за кое се раскажува. Митот е вистинита сказна, но не во смисла на проверена и потврдена реалност на која е навикнат современиот човек.¹³⁰ Меѓутоа, митот и не треба да соодветствува со перцепцијата на стварноста на современиот човек. Тој се однесува на реалност соодветна за примитивниот менталитет, и оперира со временско-просторен контекст различен од оној на реалноста во современиот свет. Настаните од митот не се на исто ниво со настаните од обичниот живот, како што и дејствувањата на светите предци немаат иста природа со она кое се случува во кој било ден од секојдневниот живот. Митовите се однесуваат на настаните раскажани во света сказна, тие се светата историја на примитивните општества. Вистинитоста на таа света сказна не се утврдува историски и фактографски, туку преку можноста таа да биде откриена и проживеана. Примитивниот менталитет нема идеја за невозможното и ги смета за вистинити и стварни митовите кои се најчудни и најтешки за верување. Примитивните племиња и нивните митови и ритуали имаат потполна индиферентност кон противречностите. Но, Леви-Брил не мисли дека се работи за огромна разлика меѓу примитивниот и современиот менталитет. Напротив, тој тврди дека основната структура на човековиот дух е насекаде еднаква. Затоа, кога примитивните луѓе се соочуваат со јасно и живо чувство на некаква противречност, тие се загрозени од тоа чувство и ја одбиваат противречноста со иста енергија како

---

¹³⁰ Касирер, Леви-Брил, Леви-Строс, Елијаде и други ја нагласуваат светата сериозност на митот. Ретки се податоците за митот разбран не како света сказна, туку како несериозна игра (како во W. E. H. Stanner, "On Aboriginal Religion", *Sacramentalism, Rite and Myth, Oceania*, 30, 1960, 265, на пример со формулации од типот на „нарацијата на митот е некогаш придружена од смеа меѓу слушателите и некогаш се чини со сардоничен тон“).

и современиот човек. Една од определувачките црти на нивниот менталитет е во тоа што не ги сметаат за противречни оние нешта кои современиот човек би ги сметал за противречни. Таквите нешта нив не ги скандализираат, туку ги оставаат рамнодушни. Според тоа изгледа дека се прилагодуваат на противречноста и дека се предлогични суштества.¹³¹

Касирер го третира митот како еден дел од културата, на еднакво рамниште со јазикот, уметноста, религијата и науката. Колку и да е претпазлив во определувањето на примарноста на кој било од наведените елементи на културата, може да се каже дека митот го смета за еден вид на примарна одредба на културата, т.е. смета дека од непосредното и неподелено единство на митската свест потекнале другите културни форми, иако ни една од нив не била строго одделена од другите, ниту имала самостојно суштествување. Касирер смета дека митот не може да се разгледува како

¹³¹ Lucien Levy-Bruhl, *La mentalité primitive.*, PUF, Paris, 1922, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002, xi. Но, фактот што тие се прилагодуваат на она кое на нас ни се чини противречно не значи дека тие не реагираат на она кое ним им се чини противречно или збунувачко, туку само значи дека ние не сме во состојба да го разбереме од овој аспект. Ова е тесно врзано со мистичката ориентираност на нивниот дух, која не придава големо значење на физичките или логичките околности на можноста за постоење на нештата. Критиката која му се упатува на Леви-Брил е дека доколку неговата теорија е точна, никаква анализа на митската мисла не би била можна, затоа што анализата е обид да се сфати митот, сведувајќи го на познати психолошки факти или логички принципи. Но, доколку ги нема тие факти или принципи, доколку меѓу предлогичниот ум на примитивниот и рационалниот ум на современиот човек има толку длабок јаз, тогаш се работи за несомерливи идеи, и не може да се надева дека било кога ќе биде сфатен митскиот свет, а сепак, очигледно е дека самиот Леви-Брил се обидува да го сфати (Е. М. Мелетинский, *Поэтика мифа*, 45, Ernst Cassirer, *The Myth of the State*, 12-14).

Идеите на Леви-Брил за мистичната партиципација во светот и предлогичниот менталитет му одговараат на Елијаде. И самиот определува специфичен менталитет на луѓето од архаичните општества во контекстот на неговите теории за светото и религијата општо. Елијаде споменува како хипотезата за предлогичниот менталитет имала голем успех и се одржала и покрај критиките од многу етнологи, провоцирајќи дебати во подрачјата на филозофијата и психологијата. Елијаде споменува дека Јунг (кој обилно ги користи анализите на Леви-Брил) сметал дека во сфаќањето на предлогичен менталитет има дел од доказот за колективното несвесно. Сепак, Леви-Брил ја преиспитал оваа идеја, речиси сосема отфрлајќи ја, на жалост немајќи можност да елаборира, додава Елијаде (М. Eliade, *La nostalgie des origines*, 39). Непознат е степенот до кој Леви-Брил ја отфрлил оваа теорија, сепак (забележано, на пример, во Е. Е. Evans-Pritchard, *op. cit.*, 79, 87).

исконска глупавост (*Urdummheit*) на човештвото, затоа што е присутен во сите големи култури, а не е можно тие да се само неиспитувачка наивност, лишени од вредност и значење.¹³²

Од сите нешта на светот митот е најнелогичната и најпротивречната творба, мошне радикално го определува Касирер, затоа што митот од надвор изгледа како замрсена мрежа исплетена од најразлични нишки, бидејќи неговите теми и ритуалните чинови се одликуваат со огромна разновидност и непредвидливост, а сепак, мотивите на митската мисла и митските вообразби во извесна смисла остануваат исти.¹³³ Според Касирер, светото е митски релевантно, митот е, над сè, територија на светото, а опозицијата свето-профано помага во артикулацијата на средствата за објективизација на просторот и времето. Оригинално митско чувство и моќта на светото не се ограничени на партикуларна сфера на реалност или вредност. Нивното значење е втиснато на директниот конкретен тоталитет на постоењето и настаните. Диференцијацијата на светот во просторни сфери во светото е квалитативна.¹³⁴ Доколку спаѓа во специфично митско-религиозна перспектива, кое било постоење може да ја добие специфичната природа на светото. Со тоа што светото е контагиозно, неговата природа не е ограничена на специфични објекти и групи, туку напротив,

¹³² Во неговата критичка анализа на теориите за митот, ги разгледува Фрејзер и Тајлор, сметајќи дека не треба да се пренагласува сличност на примордијалниот и модерниот човек со бришење на разликите, затоа што во тој случај се работи за доведување до крајни граници на правилото на истородност и се сведува на тоа дека примитивниот човек е научник или филозоф. Митската мисла не треба ниту претерано да се интелектуализира, со бришење на ирационалните и мистични елементи на митот, како и на емоционалната подлога на која се развива, ниту, како во теоријата на Леви-Брил, да се прикажува како несводлива, осудувајќи ги на неуспех обидите за разбирање на митот (E. Cassirer, *Myth of the State*, 12-14).

¹³³ E. Cassirer, op. cit., 37. Во митската мисла не се среќаваме со индивидуални исповеди, затоа што митот е објективизација на човековото социјално, а не индивидуално искуство.

¹³⁴ Митскиот простор и време не соодветствуваат со геометрискиот простор и обичното време, но нивната конструкција по форма е аналогна. Секој правец и насока во митскиот простор имаат специфична карактеристика од која зависи разликувањето на светото и профаното. Интуицијата за просторот во митот, кој е есенцијално свет, доаѓа директно од дихотомијата свето-профано. Сите односи на митскиот простор се поставени на овој оригинален идентитет, тие се враќаат не кон сличност или ефикасност, ниту кон динамички закони, туку кон оригинален идентитет на суштината (E. Cassirer, *Philosophy of Symbolic Forms*, trans. Ralph Manheim, Yale University Press, New Haven, 1955, 79-80).

каква било содржина на постоењето може да учествува во него. Светото означува не специфична карактеристика на објектите, туку специфична идеална релација со нив. Сета реалност и сите настани можат да се проектираат во фундаменталната опозиција на светото и профаното и во оваа опозиција тие добиваат ново значење, кое не го имале од почетокот, туку кое го добиваат во оваа форма, во оваа митска илуминација.¹³⁵

Според Леви-Строс¹³⁶ не е точно дека митовите и ритуалите се плод на „функцијата на измислување“, која, како што често се тврдело, ѝ се спротивставува на стварноста. Главната вредност на митовите е во тоа што ги имаат пренесено до наше време, во фрагментарна форма, начините на посматрање и на размислување кои биле (и продолжуваат да бидат), потполно прилагодени за правење на откритија од одреден тип. Тој признава дека таквото знаење за конкретното не ни можело да дојде до исти резултати до кои дошле егзактните и природните науки, но тоа не го прави ни помалку научно, ниту треба да се тврди дека неговите резултати биле помалку стварни, затоа што тие, постигнати десет илјади години пред егзактните, научните, остануваат подлога на нашата

¹³⁵ E. Cassirer, op. cit., p. 75. Сузен Лангер, следбеничка на Касирер, смета дека митот има симболика во многу повисока развојна фаза на фантастиката од онаа на народната сказана во која протагонистите се луѓе, а не божества или светци. Во митот е прикажан односот на човекот кон светот, кон општествените и кон космичките сили, но преку божествен протагонист (Susanne Langer, *Philosophy in a New Key, A Study in the Symbolism of Reason, Rite, and Art*, Harvard University Press, Cambridge 1957, 139-163).

¹³⁶ За значаен истражувач во областа на структуралните анализи може да се смета и Жорж Димезил (Georges Dumézil), чија теорија за хиерархиската подреденост и функционирање се однесува на структурниот модел во општеството. Димезил го определува општеството како поделено на три функции, хиерархиски подредени. Оваа трифункционална хипотеза (подоцна нарекувана и *теорија на функции*) се однесува на идејата за постоечка трипартитивна идеологија во предисториските индо-европски општества, рефлектирана во постоењето на фиксни класи: на владетелско свештенство, на војници и на производители, кои кореспондираат со трите функции: на светоста, на воинственото и на економското подрачје. Во митологијата се забележува слична поделба: секоја социјална група има свој сопствен бог-заштитник, или група богови кои ја претставуваат, а функцијата на богот кој ја претставува групата и самата функција на групата соодветствуваат. Светоста има хиерархиска организација (Georges Dumézil, *L'ideologie tripartite des Indo-Europeens*, Latomus, Bruxelles, 1958, 56, 262 et passim). Елијаде нагласува дека истражувањето на Димезил го поттикнало и него на додатни истражувања (M. Eliade, "Avant-propos a l'edition française", *Le sacré et le profane*, 9-10).

цивилизација.¹³⁷ Воведот во структуралната анализа на митот Леви-Строс го прави резимирајќи ги размислувањата во три точки: ако митовите имаат некаква смисла таа не може да зависи од изолираните елементи кои влегуваат во нивен состав, туку од начинот на комбинација на тие елементи; митот припаѓа во ред на говорот и е негов важен составен дел; сепак, говорот кој се употребува во митот го карактеризираат специфични својства, а овие својства можат да се бараат само над вообичаеното ниво на лингвистички израз, поради нивната мошне комплексна природа.¹³⁸

Митскиот систем не служи за покорно да ги отсликува племенските општествени институции, туку во него е забележлив еден вид анатомија на духот. Митот ја нагласува потребата од сооднос и соработка меѓу разни елементи во природното и општественото уредување. Леви-Строс наведува примери за митови кои ја третираат потребата од соработка меѓу, на пример, машкиот и женскиот елемент, како меѓу посветениот и непосветениот елемент¹³⁹ и на создавање на безбедна територија со помош на моќта на светата оска на светот (*axis mundi*).¹⁴⁰

Од ваквиот краток преглед се забележува дека повеќето теоретичари на религијата и специфично на потеклото и на важноста на митот и на ритуалот како нужен дел од религискиот култ се, барем на некој начин свесни за природата на светото, за неговата амбивалентност, за карактеристиките на неговата дијаболичност.

5.3 | Светото време и светоста на митот

Дијаболичното свето е истовремено нешто непознато, нешто друго, моќ која не може да се сфати, која само парцијално може да се дофати и одржува, но и нешто благодарение на кое целиот познат свет опстојува. Значи, светиот простор е истовремено подрачје надвор од разбирањето на верникот, сосема друг, супериорен и забранет простор, но и потполно близок и познат простор, чија контагиозна светост го одржува безбедното постоење на про-

¹³⁷ Claude Lévi-Strauss, *La pensée sauvage*, Plon, Paris, 1962, 25, Claude Lévi-Strauss, *Myth and Meaning*, Routledge, London-New York, 2005, 6-9.

¹³⁸ C. Lévi-Strauss, „The Structural Study of Myth”, in *Myth, A Symposium, Journal of American Folklore*, vol.78, no. 270, 10-12 1955, 428-444.

¹³⁹ C. Lévi-Strauss, *La pensée sauvage*, 120-121.

¹⁴⁰ C. Lévi-Strauss, *Anthropologie structurale*, Plon, Paris, 1958, 142.

фаниот простор. Светото време е сосема друго време во кое не важат параметрите на профаното време, а сепак тоа и постои во рамките на профаното време, кое е познато и блиско, и го овозможува непреченото течење на ова профано, вообичаено време. Верникот го заштитува и ограничува светото. Тој истовремено е ограничуван, заштитуван, оформуван и одржуван од дејството на супериорното свето.

За религиозниот човек времето не е хомогено, ниту континуирано. Од една страна го има профаното време, вообичаеното временско траење, во кое се одвиваат чинови без религиозно значење (или со религиозни атавизми), смета Елијаде. Од друга страна, постојат интервалите на свето време, време на периодични чувствувања и фестивали, на прослави и на жртвувања. Меѓу овие два вида на време постои специфичен однос, додека меѓу нив постои остар дисконтинуитет, преку религиозните ритуали сепак безбедно се поминува од вообичаено профано траење кон светото време. Светото време, за разлика од профаното, не е иререверзибилно, туку напротив. Светото време е примордијалното митско време кое се пренесува во сегашноста. Религиските прославувања, кое било „литургиско“ време, е всушност реактуализација на свет настан кој се случил во митското минато, во изворот на времето, во *она време (illud tempus)*.¹⁴¹ Да се учествува во религиозен настан значи да се излезе од вообичаеното временско траење и да се спои со митското време кое самиот настан го реактуализира. Светото време, значи, е бесконечно повторливо. Тоа не поминува, тоа е онтолошко, „Парменидовско“ време, секогаш останува исто со себе, не се менува, ниту се троши. Секој периодичен фестивал значи дека

¹⁴¹ Фактот што Елијаде ги употребува конструкциите *illud tempus* и *in illo tempore* (*она/штоа време* и *во она/штоа време*), за Рени јасно ја покажува идиосинкратската употреба на концептот на времето, од каде и доаѓа тензијата во разбирањето на неговата мисла - меѓу идиосинкратичноста кај Елијаде и длабоко впечатените општи употреби на концептот на времето кај читателите постои дискрепанца (B. S. Rennie, op. cit., 77). *Illud tempus* се појавува во *Вулајџа* на Жером (Jerome), каде се однесува на светата историја (Heilsgeschichte) во која дејствата на Бога се без сомнение одлучни за човештвото. *In illo tempore* е локативот – во тоа време. Рени ја споредува и со „пред многу и многу години“ (once upon a time) фразата од сказните, но со мошне поголема светост (B. S. Rennie, op. cit., 81).

In illo tempore, употребувано од многубројни теоретичари, е граматички несоодветна конструкција: се работи за временски аблатив (*ablativus temporis*), а именки што означуваат време (како *tempus*, *annus*, *hora* и сл.), ако треба да означат време во кое се врши дејството стојат во аблатив без предлог, поради што би било доволно кога би стоело *illo tempore*.

учесниците во него се во истото свето време од претходниот фестивал и сите преходни реактуализации, а тоа е и истото време кое било создадено и посветено од божествата на почетокот на светот. Со учеството во светиот религиозен настан се искусува првото појавување на светото време, онака како што било *ab origine, illo tempore*.¹⁴²

Религиозниот човек живее во два вида на време. Поважното, светото време, се појавува во парадоксалниот аспект на кружно, реверзибилно време, еден вид на вечна митска сегашност која преку ритуали периодично се реинтегрира. Ова свето време може да се „хомологизира со вечноста“.

Ваква разлика меѓу времињата во кои се постои Елијаде забележува и во искуствата на нерелигиозниот човек во профаниот свет. И во неговиот живот има прекин и разлика меѓу монотоното време на вообичаена работа и времето на прослави и спектакли, т.е. фестивалското време. И тој живее во варирачки ритми и е свесен за различниот интензитет; кога има љубовни чувства или уметнички искуства, на пример, ритмот на времето е различен отколку кога се случуваат вообичаени, рутински настани¹⁴³. Сепак, постои есенцијална разлика меѓу него и религиозниот човек, кој искусува временски интервали кои се свети, што значи дека немаат удел во временското траење пред и по нив, затоа што меѓу двете постои хетерогеност. Овој „... трансчовечки квалитет на литургиското време е недостапен за нерелигиозниот човек“.¹⁴⁴

Како што светото место (светилиште, храм или кое било место) е прекин во просторот и воведува нов простор, така и ритуалите изведени во него се прекин на профаното временско траење и воведуваат ново, свето време. Во архаичните религии, ова свето време е митско време, примордијално време во кое историското минато не се наоѓа. Тоа е оригинално време, во смисла на тоа дека наеднаш настанало, без да биде претходено од друго време, затоа што пред појавувањето на реалноста од митот, време воопшто не постоело.¹⁴⁵

¹⁴² M. Eliade, *Le sacré et le profane*, 63-65.

¹⁴³ Елијаде не ја прави оваа разлика, но би можело да се направи дистинкцијата меѓу античките концепции за *chronos* (како траење) и *kairos* (како „квалитативно“ време на соодветност за случување на дејства, поклопеност на настани, полноста со значење за одвивање на дејство/настан/појава, или, во контекст на теориите за религијата, литургиско време).

¹⁴⁴ M. Eliade, *op. cit.*, 65.

¹⁴⁵ За јудаизмот, времето има почеток и крај, идејата за циклично време се напушта. Додека божествата во архаичните религии се манифестираат во кос-

Елијаде дава примери од разни јазици во кои терминот за *свeт̄* (*космос*) се употребува и во смисла на *година*. Кога завршува годината, завршува светот. Лексичките сличности ја откриваат врската меѓу светот и космичкото време. Космосот се конципира како единица која се раѓа, се развива и умира на крајот на годината, за со Новата година повторно да се роди. Повторното раѓање е всушност, само „раѓање“ (не „повторно раѓање“), затоа што според оваа концепција, со секоја нова година, времето почнува „од почеток“. Елијаде забележува дека оваа интимна врска меѓу космосот и времето е религиозна по природа: космосот се „хомологизира“ со космичкото време (Годината), затоа што обете се свети реалности, божествени креации. Покрај тоа, конекција меѓу светиот простор и време е видлива и во структурата на светите градби. Со тоа што храмот, светилиштето, светото место, ја претставува сликата на светот, како што беше покажано, опфаќа и временски симболизам. Во многу култури светилиштето го претставува космосот, но и годината.¹⁴⁶

мичкото време, Бог се манифестира во историското иреверзибилно време и секоја нова манифестација во историјата не може да се сведе на претходна манифестација. Божјите постапки се лични интервенции во историјата и ја откриваат својата важност на од него избраните луѓе. Во оваа смисла историските настани се теофанија, и обратно. Во христијанството историското време уште повеќе се вреднува. Инкарнацијата на Бога е всушност негова форма на историски условено човечко постоење, со што историјата добива можност за осветување. Кога современите христијани партиципираат во литургиски дејства, тие го реактуализираат изворот на времето во кој Исус постоел на земјата, но тоа веќе не е митско време, затоа што се знае дека е време во кое Понтиј Пилат владеел во Јудеја, на пример. Сепак, за христијаните времето почнува одново со раѓањето на Исус, затоа што инкарнацијата воспоставува нов статус на човекот во космосот (М. Eliade, *Le sacré et le profane*, 98, М. Елијаде, *Асџекџи на митологиј*, 176). Разликата меѓу ограничениото време и неограничениото циклично време се лоцира и во идејата за повторното враќање на онтолошки супериорниот иницијален период: додека во цикличното време тој бесконечно многу пати се реактуализира, во учењето за ограничениото (циклично) време, тој се повторува само еднаш и е поврзан со концепцијата за спасот.

¹⁴⁶ Со тоа што сите чинови на конструкција на било што се всушност чинови на рекреација на космогонијата, градењето исто така подразбира воведување на ново време. Со изградбата на било каков објект се отвора ново време. Конструкцијата на градбата е повторување на космогонијата, во многу случаи се внимава да се употреби некаков нумерички или статички симболизам за времето, преку претставување на бројот на денови во годината или годишните времиња. Но, во сите случаи има двојна спрега: конструкцијата на местото (во просторот) воведува време, а од друга страна тоа време ја прави можна конструкцијата на местото.

Елијаде забележува дека Херман Усенер (Hermann Usener) прв ја направил етимолошката конекција меѓу *templum* и *tempus*, преку концептот за пресек (Schneidung, Kreuzung).¹⁴⁷ Подоцнежни истражувања само го потврдиле ова откритие, дека *храмои* (*templum*) го означува просторниот, а *tempus* временскиот аспект на движењето на хоризонтот на просторот и на времето. Поентата на сите овие истражувања и заклучоци, резимира Елијаде, е дека за религиозниот човек од архаичните култури, светот годишно се обновува, односно со секоја нова година си ја враќа својата оригинална светост, која ја имал во моментот на создавање, а која постепено ја губи. Светилиштето, светото место, е истовремено и осветен простор *par excellence* и сликата на светот, го осветува целиот космос и космичкиот живот, кој е замислен во форма на кружен тек, идентификуван со годината. Годината е конципирана и како затворен круг со почеток и крај и како отворена за (повторно) раѓање во формата на нова година. Со секое означување на Нова година, се јавува ново, чисто, свето и некорумпирано време. Ова време се појавува затоа што секоја Нова година светот повторно се создава. Со тоа што космогонискиот мит е парадигматски модел за секое следно создавање и конструкција, тој е модел и за создавање и на времето. Како што космогонијата е парадигма за секое следно создавање на простор и фрагменти во просторот, така и космогонијата, односно изворното време, е парадигма за сите други времиња (на различните категории од постоечките нешта). Секое создание почнува во времето - пред да постои нештото, ни неговото време не постои, затоа што пред да почне да постои космосот, нема ни космичко време. Преку ова може да се објасни зошто генералната концепција на архаичните луѓе е дека секоја креација се случува во Почетокот на времето. Времето протекува со првото појавување на нова категорија на постоење.

Во митовите се открива како реалноста почнала да постои и затоа тие се свети сказни. Митот, според Елијаде, „...е повеќе од идеализирана форма на архаичниот говор, тој е станат зборот на самото битие со кој примитивниот човек, идеалниот *homo religiosus* е сосема блиско запознаен“.¹⁴⁸ Според тоа, движењето кон совршенство кај Ото, кај Елијаде е пример на опаѓање, на заборавување на иницијалното божествено, на бледнеење на битието. И кога би

¹⁴⁷ H. Usener, *Gotternamerij* 2nd. ed., Bonn, 1920, 191 ff во M. Eliade, *Le sacré et le profane*, 68.

¹⁴⁸ Daniel Dubuisson, *Mythologies du XX siècle*, Presses Universitaires de Lille, Lille 1993, 244.

морало да има некакво движење, тогаш тоа секако е движење на обид за повторно пронаоѓање на светото, божественото, Почетокот.

За Елијаде, митот како културна и повеќеслојна реалност мора да се разгледува и толкува од повеќе перспективи. Дефиницијата која Елијаде ја смета за најповршна и најдолга е: митот соопштува света приказна, раскажува време кое се случило на самиот почеток, раскажува како, благодарение на Натприродните Суштества, почнала да постои една реалност (Космосот, или само еден негов фрагмент); секогаш се работи за создавање, се зборува за тоа како нешто почнало да постои. Митот зборува само за она кое навистина и во целост се има случено. Митовите ја откриваат творечката активност на Натприродните Суштества, разоткривајќи ја светоста на нивните дела, т.е. ги опишуваат различните и понекогаш драматични изливи на светоста (или на натприродното) во светот.¹⁴⁹ Така, во бабилонските церемонии за означување на последните денови од годината бил свечено се рецитирал *Енума Елиш*, со што се реактуализирала борбата меѓу Мардук и Тиамат, која се случила *ab origine* и ставила крај на хаосот со финалната победа на божеството, кое го создало космосот од дезартикулираното тело на Тиамат.¹⁵⁰ Рецитираните формули за време на цере-

¹⁴⁹ М. Елијаде, *Аспекти на митологијата*, 17-18. Тој резимира: митот, онаков како што е доживуван од страна на религиозниот човек од архаичните општества: 1. ја сочинува историјата на делата на божествата, светите предци (на натприродните суштества од Почетокот); 2. таа историја е апсолутно вистинита, затоа што е света, што значи потполно се однесува на реалноста; 3. митот секогаш се однесува на создавањето (на целиот свет и на неговите делови), со што е парадигма за секој значаен човечки чин; 4. познавањето на митот значи познавање на потеклото на нештата, што овозможува со нив да се владее и раководи (знаењето и владеењето се овозможуваат преку ритуали, кои се „доказ и потврда“ на митовите); 5. митот „се живее“ (со реактуализацијата на светите настани се враќа митската светост и митското, вечно, време) (М. Елијаде, *op. cit.*, 30-31).

¹⁵⁰ Споменатите сценарија на примордијалната битка на божеството со морско чудовиште (инкарнација на хаосот) се покажуваат во израелитскиот ритуал за Нова година од ерусалимскиот култ. Доколку се исчистат ритуалните елементи и космогониско-есхатолошките елементи од *Псалмиите*, може да се покаже идејата за кралот во празнувањето на Нова година и славењето на победата на Бог врз хаосот. Ваквиот триумф е придружен со доаѓањето на Бог на престолот и повторувањето на космогонијата. Приказната за убивањето на примордијалното чудовиште Рахаб која може да се открие овде и победата врз водите одговара со создавањето на космосот и спасот на човекот (според А. R. Johnson, “The role of the king in the jerusalem cults”, Е. Н. Hooke, *The Labyrinth*, London, 1935, 71 во М. Елијаде, *Митологија за вечноста*

мониите и ритуалите кои се изведуваат ја реактуализираат божествената креација.

Новата година е прилика за пурификација, откупување на гревовите и заштита од лоши влијанија. Серијата периодични феномени поврзани со крајот на времето и почетокот на ново време на крајот на годината Елијаде ги дели на две групи: годишно изгонување на гревовите, болестите и духовите; и ритуали кои претходат и следат на Новата година. Елијаде се повикува на *Златна Ыранка* на Фрејзер, каде има каталогизација на овие системи на ритуали во овие две групи.¹⁵¹ Елијаде определува дека кај Фрејзер тие се сведуваат на елементите: пости, капење при крштивка или прочистувања, гаснење и ритуално повторно разгорување на огнот, изгонување на духови (жртвениот јарец е вклучен овде, иако таа концепција би можела да припадне во категоријата на чистење од гревови, во зависност од контекстот). Покрај тоа, карактеристични се и симболични битки, процесии со маскирање, ритуални танци, ритуални оргии и слично. Мошне често иницијациите се случуваат во оваа „висока сезона“, затоа што се работи за време силно потопено во светост.¹⁵² Не се работи само за современата

враќање, 66. Подетално истражување на фестивалот на Новата година во Henri Frankfort, *Kingship and the Gods: A Study of Ancient Near Eastern Religion of Society and Nature*, University of Chicago Press, Chicago, 1978, 313-337). Ритуалистичката идеја на лорд Раглан за прото-ритуалот на периодичното жртвување на божествениот крал Елијаде ја забележува во врската меѓу крунисувањето на кралот и повторувањето на космогонијата: новиот владетел воведува ново време, го обновува космосот – M. Eliade, *Mephistopheles et l'Androgyne*, Paris, 1962, 193, M. Eliјаде, *Асџекџи на митиош*, 53.

¹⁵¹ M. Eliјаде, *Митиош за вечното враќање*, 59. Слична поделба и во M. Eliade, *Trattato*, par. 152.

¹⁵² Иницијациите и самите се симболично умирање на иницијантот во една состојба и „повторно раѓање“ во нова состојба, беше покажано кај Диркем, на пример. Кај Елијаде, како и кај Диркем, се провлекува оваа идеја. Сепак, тој воопшто не реферира на обилната употреба на концепцијата од страна на Диркем, иако користи некои од истите етнографски податоци како и него. Потоа, тој не реферира на Леви-Строс во врска со определувањето на митот како *coincidentia oppositorum*, иако двете концепции се исти, а овие дела им се речиси современи (на пример во Claude Levi-Strauss, *Mythologies – Le cru et le cuit*, Plon, Paris, 1964, 12-14, 17-18, 22, *passim* во обемниот проект на *Митологијата*). Ниту реферира на Тарнер и Лиич во врска со иницијацијата како смрт и повторно раѓање, иако кај нив би нашол ја фактичка основа и темелна антрополошка обработка на проблемот (Victor Turner, “Betwixt and Between: the Liminal Period in Rites of Passage”, 4, *passim*, Edmund Leach, *Two Essays Concerning the Symbolic Representation of Time, Rethinking Anthropology*, Cambridge University Press, Cambridge, 1963 133 и во делот за схемата на раѓање и смрт во ритуалите на премин).

концепција на завршување на еден временски интервал и почнување на друг, туку се работи за укинување на претходната година и претходното време. Времето не се ресоздава, туку се создава, затоа гревовите и грешките, и индивидуалните и на заедницата, се анулираат.¹⁵³ Во разни култури се повторува истата идеја – профаното време ги има истоштено човекот, заедницата и космосот, и затоа мора да се уништи за да се реинтегрира митскиот момент на создавање на светот во сегашноста. Ритуалите кои се изведуваат се ритуали за крајот на светот, тоа се ритуали на холокауст (горење на жртви сепаленици), на праќање на жртвениот јарец далеку од заедницата, потопување на симболичен приказ на минатите гревови во вода, социјална конфузија, идеја за растопување на светот во примордијалните води на последниот ден од годината и т.н.¹⁵⁴ Така, на пример, кога се реактуализира *Енума Елиш*, се ре-

¹⁵³ Темата на смртта и повторното раѓање во иницијациите, претставена преку архаичните верници како два света или два вида на постоење во светот – свет и профан - се состои од одделување на инцијантот од групата и навраќање на местото и времето на нивните митски предци. Со влегувањето на нови членови и растењето на групата, животот на култот се зголемува, целината брои повеќе членови, но структурата и схемите на религиозниот живот остануваат непроменети. Реферирајќи и на теоријата на Диркем и на теоријата на Елијаде, Фарас определува три основни елементи. Прво, митските шредци „еруптираат“ во овој свет; местата од кои доаѓаат (свети планини, водни површини, карпи и сл.) го сочинуваат светиот простор за подоцнежни реактуализации на времето на почетокот. Потоа, митските предци или божествата не остануваат на земјата, но ниту се враќаат на местата од кои се имаат појавено, односно не ретко се специфицира како се повлекуваат за повторно да бидат „повикани“. Како трет елемент Фарас го наведува тоа што созданието, односно повторното создавање на светот, се постигнува со голем број на митски предци, чиј број не е сигурен, а секој нов член на култот е на некој начин претставен од свет предок (D. Farace, op. cit., 103-104).

¹⁵⁴ Водениот елемент и дилувијалната симболика се карактеристични за ритуалите на Новата година. Потврда за ова Елијаде гледа и во ритуалното излевање на вино при жртвувањето на боговите, односно слични симболизирања на дожд или потоп. За Рош Хашана, како подготовка за искупувањето на Јом Кипур, гревовите се потопуваат во вода. Еврејската традиција го лоцира создавањето на светот во месецот Тихри или во месецот Нисан (обата се единствените вистински дождовни месеци). Со тоа што Новата година е карактеристично време за иницијации и крштевките во раното христијанство продолжиле доминантно да се вршат во тој период. Самото крштевање е типична иницијација – одговара на ритуалната смрт и повторно раѓање типична за сфаќањата на архаичните религии. Елијаде ова го транспонира на космички план, споредувајќи го со потопот, преку „укинување на контурите, фузија на сите форми, пад во аморфното“ (М. Елијаде, *Митото за вечното враќање*, 66).

актуализира примордијалниот хаос и победата над него – со симболичката партиципација во уништувањето и создавањето на светот, при што човечкиот свет (повторно) се создава.¹⁵⁵ Религиозниот човек е постојано свесен дека дел од него е безвременски, затоа што тој во редовни интервали станува современик на космогонијата.¹⁵⁶

Сеќавањето на ова извонредно време на космогонијата е толку важно за религиозниот човек затоа што преку него учествува во онтолошки супериорното време во кое божествата ги манифестирале своите најголеми моќи. *Illo tempore* космогонијата била врвната божествена манифестација на светост, парадигматскиот збир на чинови на екстериоризација на сила, креативност и преобилност. Елијаде ја резимира концепцијата во две точки: 1. преку годишното повторување на космогонијата времето се (ре)генерира, т.е. повторно почнува како свето време, коинцидирајќи со *illud tempus* на постоење на светот за прв пат; 2. преку ритуална пар-

¹⁵⁵ Така, анулирањето на времето преку подражавање на архетипите и повторувањето на парадигматските чинови од Почетокот значат дека жртвувањето, на пример, точно треба да го репродуцира иницијалното жртвување на божеството од изворот на времето. Сите жртвувања се вршат во митскиот момент на зачетокот, поништувајќи го профаното време. Секое повторување на архетипите значи проектирање во митското време (М. Елијаде, *Митоџ за вечното враќање*, 43). Преку повторувањето религиозниот човек и самиот се трансформира во архетип. Космичката хиерогамија е често во врска со создавањето на космосот од хаосот (на пример, во Египетската и асиро-вавилонската митологија). Карактеристично е, беше споменато, и создавањето на космосот од телото на првобитното божество, значајно затоа што според оваа концепција, така создадениот космос ја дели супстанцијата на тоа првобитно суштество, и се работи за амбивалентна состојба – светот е на некој начин имплицитна мешавина на демонскиот хаос и на божествената креација. Ваквата концепција во некои култури се поврзува со концепцијата за жртвувањето на првобитното суштество (во шведската и во нордиската митологија, на пример) (*Пурпуасукџа*, Риг Веда, X, 90, *The Prose Edda of Snorri Sturlsson*, trans. Arthur G. Brodeur, 1916).

И митовите за потеклото на растенијата или животните се во тесна врска со идејата за првобитното убиство. Во нив се раскажува како хранливи растенија настануваат благодарение на жртвување на божествено или полубожествено суштество (Мирча Елијаде, *Историја на верувањата и на религискиите идеи*, I, Табернакул, Скопје 2005, 38.). И во земјоделските религии потеклото на житарките е божествено: дарувањето се доведува во врска со светиот брак на богот на небото со Земјата-Мајка, или со некоја митска драма која подразбира сексуално соединување, смрт, или оживување (М. Елијаде, *op. cit.*, 39).

¹⁵⁶ M. Eliade, *Le sacré et le profane*, 71-76, М. Елијаде, *Митоџ за вечното враќање*, 59-64, М. Eliade, *Trattato*, par. 153.

тиципација во крајот на светот и неговата повторна креација, човекот станува современик на изворот на времето, се враќа повторно во постоење и ги (ре)генерира своите животни сили, моќни колку и во моментот на неговото прво создавање.¹⁵⁷

Елијаде дава примери за тоа како космогонискиот мит, а во врска со него и етиолошките митови, се реактуализираат преку ритуални формули за сите видови создавања, конструкции, лекувања, дури и за добивање на поетска инспирација или танцовачка енергија. За лекување на некаква повреда се рецитираат, како космогонискиот мит, така и митот за настанувањето и на таа болест и предметот кој ја предизвикал повредата, и за настанувањето на лекот, односно терапевтската техника.¹⁵⁸ Така, австралиските Арунта за време на годишната тотемска церемонија го повторуваат патувањето на Предокот на нивниот клан, рекреирајќи ги сите негови постапки. Во Полинезија реактуализацијата на времето на создавањето на светот се карактеризира со важење на табуа.¹⁵⁹ Сите различни форми на периодични фестивали можат да се сведат на оние кои Елијаде ги одбира за илустрирање на своите поненти, но она кое е важно е структурата на светото време актуализирано во нив, а не партикуларната морфологија на фестивалот. Колку и да е сложен религискиот ритуал, тој секогаш вклучува свет настан кој се случил на изворот на времето и ритуално се повторува. Учесниците во овие ритуали го напуштаат историското време, кое се состои од сите профани интра- и интерперсонални

¹⁵⁷ Космогонијата е мошне често преку водите: светот настанува во вода, или од вода, или преку акватично суштество. Варијантите на митот за нуркањето на орнитоморфното суштество се многубројни, но секогаш се работи за иницијални Големи Води пред Создавањето (Мирча Елијаде, *Историја на верувањата и на религискиите идеи*, III, Табернакул, Скопје 2005, 12; Norman W. Brown, "The Creation Myth of the Rig Veda", *JAOS*, 62, 1942, 85-98; Anna-Marie Esnoul, *La Naissance du monde*, Éditions du Seuil, Paris 1959, 331-365). Кај Хопи и кај Јума Индијанците, кај Маорите, а и низ повеќе места во Полинезија, на пример, светот настанал од вода. Кај Маите исто така има примордијална вода во митот за создавањето, само што создавањето се случило од зборот, преку кого над водата се создала земја (во *Popol Vuh*, на пример). Еден од митовите за настанувањето на светот во Кина е сличен на жртвувањето на Тиамат од *Енума Елиш*. Од телото на примордијалното антропоморфно суштество настанале фрагментите на светот (Max Kaltenmark, *La naissance du monde en Chine*, Sources orientales I, Paris 1959, 453-68).

¹⁵⁸ M. Eliade, *Le sacré et le profane*, 75-76, M. Елијаде, *Митови за вечното враќање*, 87-89, *Асјекти на митови*, 28-30, 37-40.

¹⁵⁹ Raymond Firth, *The Work of the Gods in Tikopia*, I, London, 1940, pass; M. Eliade, *Le sacré et le profane*, 77-79.

настани за кои се верува дека постојат во светото примордијално време, кое е секогаш исто, затоа што припаѓа на вечноста.¹⁶⁰ Фиксацијата на светото, примордијално време, и помалата вредност која му се дава на историското време не значат дека архаичниот религиозен човек е „заглавен“ во минатото: прво, затоа што не се работи токму за минато, а потоа, и затоа што човекот не го одбива прогресот, туку го прифаќа припишувајќи му божествени потекло и димензија. Ниту носталгијата по потеклото и постојаниот стремеж да се живее барем блиску до божественото време на почетокот значат дека религиозниот човек одбива одговорност за вистинско постоење, напротив. Одговорноста која ја има не е само за сопственото постоење, туку за целиот свет. Верувајќи дека без специфичните свети ритуали светот нема да се обнови, дека без рецитирањето на митовите средината во која живее ќе престане да постои и слично; и посветено обезбедувајќи го продолжувањето на светот, тој е одговорен за многу повеќе отколку за сопственото постоење. Целото однесување, сите модалитети на егзистенција на религиозниот човек се објавува на верување во постоењето, а неговата партиципација во постоењето е преку реактуализација на примордијалното постоење, за кое тој е одговорен.¹⁶¹

¹⁶⁰ Ц. З. Смит се прашува до кој степен треба да се тврди дека сите митски почетоци се парадигматски модели и мора да се реактуализираат. Многу од „првите пати“ забележани во митовите кои се однесуваат на потеклото на болеста, болката, страдањето, смртта и гревот се повторуваат во човековата состојба, но ниту се слават, ниту ритуално реактуализираат, забележува (J. Z. Smith, *op. cit.*, 99).

Оваа критика е само до некаде точна – Елијаде во ниеден момент не тврди дека тие се прославуваат, туку тврди дека треба да се знае нивното потекло за да може соодветно да се постапува во нивна превенција, односно справување со нив. Во оваа смисла кај Елијаде се разликуваат космогониска примордијалност и примордијалноста од дејствата на светите предци – ритуализацијата на различните нарации е секако различна.

¹⁶¹ Носталгијата за потеклото Елијаде ја лоцира и во тежнењето, преку периодичните прослави, да се почне живот во рамките на нова креација. Ова е присутно во сите прослави на крајот и на почетокот на годината и се забележува парадоксалната желба да се достигне неисториско постоење, односно да се живее во светото време (што, пак, одговара на идејата за тотална регенерација на целото време, трансфигурација на траењето во вечност), М. Eliade, *Trattato*, pag. 153. Покрај тоа, архаичниот човек е резултат на минатата светост. Така, додека современиот човек смета дека е таков каков што е како резултат на историските настани, социо-економските и географските околности итн., архаичниот човек смета дека е таков каков што е благодарјќи на светата историја, на серијата настани од митското време. Кога современиот човек реактуализира историски настани, тоа не го прави за нивно

Митовите не можат да се кажуваат во време кое не е свето, затоа што раскажуваат за креативната активност на божествата, за различните, напати драматични еруптирања на светото во светот. Митовите, значи, се кажуваат во специфични свети простори и времиња, како ритуално најбогатите сезони (есен и зима, на пример) и во тек на религиозни церемонии, односно во свети периоди на време. Во митовите се раскажува не само како нештата почнале да постојат туку, преку тоа, и индиректно се одговара на прашањето за тоа зошто тие почнале да постојат. Ова е поради тоа што за да се каже како нешто се родило се открива ерупција на светото кое го создало поради некаква причина. Елијаде го разрешува прашањето околу тоа зошто боговите создаваат тврдејќи дека тие создаваат затоа што имаат вишок на моќ, преобилност на енергија. Создавањето се постигнува преку вишок на онтолошка супстанција. На тој начин митот кој ја раскажува оваа света онтофанија, „победничката манифестација на преобилноста на постоењето“. Една од главните улоги на митот е перформативната: ми-

---

обновување или спојување со неговата сегашност. Кога религиозниот човек реактуализира митски дејства, тоа го прави за обновувањето на светот и неговите фрагменти. За архаичниот религиозен човек вистински онтолошки значајни се само првите пројавувања на нешто вредно, не појавите кои следуваат. Тие, пак, со тоа што тежнеат да се идентификуваат со иницијалните дејства може да се сметаат за исти категории на почит. Директните предци не се толку важни колку светите предци, затоа што претходните генерации само ги подражавале делата на предците (М. Елијаде, *Митош за вечношо враќање*, гл. 2 и *Асјекти на митош*, 46-49).

Со губењето на состојбата на потеклото човек станува смртен, несреќен, слаб, роб на работата и на ограничувањата, фрлен во привременост, страдање и смрт. И космосот се менува – небото се оддалечува од земјата и комуникацијата меѓу нив престанува, затоа, како што го формулира Дишен, „останува човековото грчевито стремење по скалилата на одамна изгубен рај, придружено со свесноста дека рајот е на врвот на прстите, но скриен“ (H. Duchene, op. cit. p. 72).

Човечката димензија се карактеризира и со радикалното искуство на апсурдноста на животот, како сфаќање на контингентноста на човековото постоење. И најважните нешта се ограничени од смртноста, но минливиот карактер не значи недостаток на смисла додека се живее, напротив. На контингентноста ѝ се спротивставува нужноста на бесконечноста, на ограниченото постоење – безвремената реалност. За одговорот на религиозниот човек на парадоксалните искуства на ефемерноста и случајноста на постоењето парцијално низ опусот на Елијаде, но од теолошко-католички аспект, во Mark A. Di Nardo, *The Study of the Role of Symbol in the Writings of Karl Rahner, Mircea Eliade and H. Richard Niebuhr - Some Implications for Contemporary Catechesis (A dissertation for the degree Doctor of Philosophy)*, Catholic University of America, Washington D.C., 1971, особено 196-199.

тот воведува и уредува, следејќи парадигматски модели за сите ритуали и значајни човекови активности, тој определува начини на кои тие треба да се изведуваат. Верното повторување на светите модели од космогонијата има двоен резултат: преку имитирањето на божествата, човекот останува во реалноста, во светото; преку континуирана реактуализација на божествените дејства светот се осветува и му се гарантира неговото одржување.¹⁶² Токму религиозното однесување на човекот придонесува во одржувањето на реалноста и светоста на светот. Значајна импликација на ова, како и дополнителен прилог кон тезата дека тој не бега од одговорноста, туку интензивно и посветено ја прифаќа, е тоа дека религиозниот човек не е само даден во светот туку во голема мера и се прави себе си, самиот приближувајќи им се на божествените модели, преку сказната во митот и ритуалите кои тој ги воведува. Во оваа смисла Елијаде и тврди дека и религиозниот човек се гледа себе како резултат на историјата, како и профаниот човек, но единствената историја која го интересира е таа на светото. Така, човекот „...станува вистински човек само конформирајќи се на учењето на митовите, т.е. подражавајќи го божественото“.¹⁶³

Критиката која Салиба ја упатува кон разбирањето на Елијаде на функцијата на митот се однесува на тешкотиите во разбирањето на времето во архаичните општества. Прво, Салиба не смета дека религиската функција е единствената функција на митот. Да се „...ограничи функцијата на митот како на нешто кое овозможува излез од профаното постоење прави несовладливи проблеми“, затоа што времето во архаичните општества не е ист концепт како во современата западна култура. Потоа, бегството од времето во митот не може да се испита, смета, затоа што не само што набљудувачот треба точно да го разбира концептот за времето во определено општество, туку и јасно да забележи дека се работи за бегство од времето. Со ова се занемаруваат интерпретативните квалитети на митот, додава Салиба. Митот мора да се гледа и како (ако не и примарно) религиозен и социјален коментар на верувањата на луѓето, затоа што дава стереотипизирани форми на верувањата и можност тие да се пренесуваат низ генерациите.¹⁶⁴

¹⁶² М. Eliade, *Le sacré et le profane*, 87.

¹⁶³ М. Eliade, *Le sacré et le profane*, 89.

¹⁶⁴ J. A. Saliba, op. cit., 214-215. Кога Елијаде ја потенцира религиозната функција на митот, сместувајќи ги другите во нејзини рамки, тој само ја надредува над нив, што не значи дека другите функции се заборавени. Тој е совршено свесен дека важни се и социјалниот, моралниот и политичкиот аспект. Кри-

Елијаде резимира: религиозниот човек искусува два вида на време, профано и свето. Едното е минливо траење, другото е сукцесија на вечности и периодично се повторува преку фестивалите на светиот календар. Ова литургиско време е космичкото време на годината, осветено од работата на божествата. Со тоа што космогонијата е врвниот божествен чин, реактуализацијата на космогонијата го обновува светот и го гарантира неговото реално постоење. Новата година одговара на првиот чин на создавање и таа е временската димензија на космосот. Со секоја Нова година, преку космогонискиот мит како парадигматски модел, светот (повторно) се создава.¹⁶⁵ Со симболично станување на современик на

тикувајќи го редуccionизмот и генерализациите на Елијаде, Салиба и самиот прави редукции.

Неразбирањето на концептот на времето во архаичните култури е дел од поголемиот проблем на теориите за религијата – во недостаток на вистински податоци се прават екстраполации и претпоставки. Враќањето во времето во Почетокот е очигледно враќање во време различно од сегашното. Ако оваа идеја за анулирање на времето важи во современиот свет при читањето на возбудлива литература, косумирањето на „безвременска уметност“ и слично (активности во кои исто така не може „научно“ да се посведочи за бегството од времето), зошто истото не би важело во кажувањето на свети митови кои говорат токму за Изворот на времето? Потоа, секој концепт за времето е различен од другите. Ова е проблем кој го забележува уште Августин, во неговиот третман на разликата меѓу автентично време и перцепцијата на времето. Во истата оваа смисла, непознавајќи го божјото време, не би требало да се говори ни за поимот на Бог или теориите за неговото постоење. Тоа што времето се сфаќа на различни начини не значи дека во човекот нема постојано извесна идеја за безвременоста. К. С. Луис добро забележува дека луѓето постојано се изненадуваат од времето (што е еквивалентно на тоа рибите да се изненадуваат од тоа што водата е мокра, според него). Често се вели „како летна времето!“, забележува. Времето не би нè изненадувало до тој степен кога не би имале дел од нас кој не е временски, заклучува (во писмо до Шелдон Ванакен (Sheldon Vanauken), поместено во Sheldon Vanauken, *A Severe Mercy*, Harper and Row, New York, 1977).

И конечно, со нагласувањето на практичната и света функција на митот не се занемарува неговата интерпретативна функција, напротив. Без практичната функција како религиски феномен, тој не би можел да се анализира како стереотипизирана форма на верување и модус за пренесување на дел од културното наследство низ генерациите.

¹⁶⁵ Во идеите за креација преку уништување, создавање на време преку укинување на претходното време, анулирање на простор и создавање на нов простор, идеите за амбивалентноста на божествата и за комплексноста на негативните и позитивните ритуали се забележува до кој степен религиозниот живот е поврзан со помирување на спротивности. Елијаде забележува како митовите нудат двојно откритие: од една страна, манифестираат поларност произлезена од еден единствен принцип и потреба за помирување во рекре-

космогонијата, примордијалната преобилност се рекреира. Основната важност на митот во сите пре-Мојсееви религии е во тоа што раскажуваат за *illo tempore* дејствата на божествата и светите суштества, претставувајќи парадигматски и перформативни модели за сите човечки дејства. Човекот партиципира во бесконечноста, рекреирајќи го времето на потеклото и партиципира во светоста, реактуализирајќи ги дејствата на божествата.

Хиерофаниското време, време во кое се манифестира светото, кореспондира на разни реалности, може да се однесува на време во кое се случува празнување на ритуал, со што се работи за свето време, есенцијално различно од периодот кој му претходи. Исто така, може да се однесува на митско време кое се реактуализира преку чистото и едноставно повторување на дејства на митски архетип. Хиерофаниското време може да биде и време на космички ритми, кои се сметаат за манифестации, дејства на фундаментална светост кој му е подлежачка на космосот (во оваа група би припаднале лунарните хиерофании). Момент или фрагмент од времето може да стане хиерофаниски кога било, доколку се произведе хиерофанија или кратофанија (со тоа што светото е секогаш придружено со сила).¹⁶⁶ Секое време е суцептибилно на светоста, во кој било момент траењето може да се трансформира во вечност.¹⁶⁷ Во сите религии има свети и несвети денови, периоди на „концентрирано“ време и на „растворено“ време, на силно и слабо време итн. Времето не е хомогено, но она кое е мошне важно за светото време, според Елијаде, е што се открива дека времето има хиерофаниска димензија, благодарейќи на која траењето не само што добива партикуларна каденца туку и различни и контрадикторни судбини.¹⁶⁸ Ваквата димензија се открива во космичките ритми (како месечевите фази, солстициите и еквиносите итн.), но може и да се предизвика, преку религиозниот живот на заед-

---

ираното „она време“, од друга страна, ја манифестираат *coincidentia oppositorum* во структурата на божественоста (истовремено и сукцесивно малеволентна и беневоленна, креативна и деструктивна, солидарна и пркосечка, физичка и виртуелна) итн. Природата на светото, природата на божественоста, како споени конгломерати на спротивности одлично се откриваат во митот. Ако коинциденција на сите спротивности, односно надминување на сите спротивности е миними дефиниција за божественоста, се забележува до кој степен таа е „нешто сосема друго“ за човекот (M. Eliade, *Trattato*, par. 159).

¹⁶⁶ M. Eliade, op. cit., par. 147.

¹⁶⁷ M. Eliade, op. cit., par. 151

¹⁶⁸ M. Eliade, op. cit., par. 147.

ниците (како, на пример, во зимските прослави во периодот на замрено земјоделство и слично). Социјалното потекло на пресметувањето на светото време се потврдува преку дискрепанцата на светите календари и космичките ритми.¹⁶⁹ Но, оваа дискрепанца воопшто не ја потврдува кореспонденцијата меѓу системите на мерење на времето и на космичките ритми, туку само покажува, од една страна, дека постои неконзистентност меѓу мерењата и целата примитивна хронометрија, а од друга страна, дека архаичната религиозност има „натуралистичен“ карактер: прославите не се однесуваат на природните феномени по себе, туку на религиозното значење на феномените.¹⁷⁰ Календарот може и да не биде според астрономското време, а светото време се организира и независно од космичките ритми. Едноставно се случува така што ритмите се вредуваат во смисла на тоа дека се хиерофаниски, а таквата нивна природа ги ослободува од зависноста на астрономското време, кое било, на некој начин, нивна матрица. Во оваа смисла, еден знак на пролетта може да ја открие пролетта, пред да се појави природната пролет.¹⁷¹ Ова не го спречува нејзиниот знак да биде доволен да го претстави почетокот на едно ново време, кое подоцна ќе биде потврдено и од природната пролет, не како природен феномен, туку како обновување, повторно почнување на целиот космички живот.

Хетерогеноста на времето, неговата поделба на свето и профано време, не имплицира само „резови“ кои периодично се прават на профаното траење за во него да се вметне светото време, туку имплицираат и еден вид на солидарност, или континуитет на овие вметнувања. Светиот ритуал е „солидарен“ со оние кои му претходеле и оние кои ќе се одвиваат во иднина.¹⁷² Профаното траење, пак, меѓу двете свети прослави, со тоа што не е трансфигурирано од светото време, не може да има каков било континуитет со хиерофаниското време на ритуалот: траењето се одвива паралелно со светото време, а ова ни се открива како континуум кој е,

---

¹⁶⁹ M. Eliade, op. cit., par. 2.

¹⁷⁰ M. Eliade, op. cit., par. 147.

¹⁷¹ M. Eliade, op. cit., par. 123.

¹⁷² M. Eliade, *Trattato*, par. 148. Прашање е, меѓутоа, дали ова важи и за реактуализација на космогонијата. Времето е вечно и повторливо, но Елијде експлицитно инсистира на анулирањето на сето претходно, изминато време, со прославата на Новата година. Сегашната и минатата Нова година не можат да имаат однос на „солидарност“, кога секоја нова Нова година ја поништува претходната, значи не само што не е однос на солидарност, туку е на исклучителна дисјункција.

сепак, прекинуван од појавувањето на профани интервали.¹⁷³ Ритуалот не е само повторување на претходен ритуал (кој, исто така, е само повторување на архетип), туку е во континуитет со претходниот ритуал, тој него го продолжува. Со тоа што хиерофаниите кои се повторуваат секоја година формираат „траење“ на света структура, може да се каже дека тие се континуирани едни на други, затоа што за сето време додека траат годините и вековите, тие формираат едно единствено време.

Периодичноста во религијата значи бесконечна (ре)употреба на митско време кое станува сегашност. Сите ритуали ја имаат способноста да се одвиваат веднаш. Според Елијаде периодичноста, повторувањето и сегашната вечност се трите карактери на религиското време кои го осветлуваат значењето на неговата нехомогеност, во споредба со профаното траење.¹⁷⁴

Во митското време на изворот, сè било можно, различните видови не биле фиксирани, а формите биле флуидни. Според Ван дер Лееув ритуалот е повторување на фрагмент на примордијалното време. За Елијаде никако не е доволно инсистирањето на тенденцијата која се забележува во речиси сите општества, да се реактуализира митското време. Таа реактуализација е резултат на секој ритуал и на секој важен гест. Дури и во профаните активности (кои не се чисто профани), има траги на оваа реактуализација на времето на почетокот.¹⁷⁵

Тоа што профаното постоење се укинува и се трансфигурира во свето време, одвоено од периодичните ритуали е факт полн со значење. Тој покажува, пишува Елијаде, од една страна дека тенденцијата за осветување на времето е есенцијална, дури и независно од системите организирани во подрачјето на социјалниот живот и независно од механизмите наменети за укинување на профаното време (старата година, на пример) и воведувањето на свето време (новата година, во овој случај). Од друга страна потсетува на механизмите за воведување на свет простор. Како што центарот на светот кој се наоѓа *per definitionem* на тешко достапно место, сепак може да се постави каде било (без вистински да се соочи со опасностите кои се раскажани во митовите), така и светото време, воведено во колективните празнувања, исто така може да се постигне во кој било момент (и од страна на кого било, сè до-

¹⁷³ M. Eliade, op. cit., par. 148.

¹⁷⁴ M. Eliade, op. cit., par. 149.

¹⁷⁵ M. Eliade, op. cit., par. 150.

дека има соодветни услови), преку подражавањето на архетипско, митско дејство.¹⁷⁶

Не само што периодичните празнувања се случуваат во вечноста (во свето време), туку и ја покажуваат желбата за укинување на профаното време и воведување на „ново време“. Периодичните свети прослави затвораат еден временски круг и отвораат нов круг, со што ја овозможуваат тоталната регенерација на времето.¹⁷⁷ Периодичните церемонијали, независно од кој тип, секогаш имаат, во некаква форма, симболично повторување на Создавањето.¹⁷⁸

Споменатиот воден и месечев симболизам се толку важен дел од религиозниот живот на архаичниот човек, токму затоа што ги прават очигледни укинувањето и новото воспоставување на новите форми, цикличните исчезнувања и повторните појавувања, вечното враќање кон потеклото.¹⁷⁹ Од космологијата до сотериологијата идејата за регенерација е врзана за пристапот во ново време, односно за верата во апсолутен почеток.¹⁸⁰ Во сите митови и ритуали кои се однесуваат на космичките циклуси очигледна е желбата за тотална регенерација на времето, секој нов циклус почнува на апсолутен начин, затоа што секое минато и секоја „историја“ се дефинитивно укинати преку нивна реинтеграција во хаосот.¹⁸¹ Треба да се забележи дека дилувијалните митови не раска-

¹⁷⁶ M. Eliade, op. cit., pag. 151.

¹⁷⁷ M. Eliade, op. cit., pag. 152, 153.

¹⁷⁸ M. Eliade, op. cit., pag. 153, M. Елијаде, *Асѝекѝи на мѝшоѝ*, 55-62.

¹⁷⁹ Беше споменат интересот на Фројд за регресот во детството кој е аналоген на регресот кон детството на човечкиот род (во поглавјето посветено на нуминозното, возвишеното и непријатно непознатото). Елијаде ја разгледува потребата за познавањето на Потеклото на архаичниот човек, наспроти потребата за познавање на потеклото на современиот човек, кој сака да ја запознае историјата на сè што го опкружува. Тој забележува дека интересот на Фројд е насочен кон „човечката примордијалност“, раното детство. Може да се смета дека детето живее во митско, идеално време, како центар на светот, божество, објект на почит. Елијаде забележува дека е чудно што од сите дисциплини само психоанализата доаѓа до идејата за совршеноста на човечките почетоци. Интересот на Елијаде го привлекуваат две идеи на Фројд: совршенството на почетокот на времето на човечкото суштество; преку сеќавање, односно враќање наназад може да се оживеат трауматични настани од минатото (а со тоа можеби и да се разрешат) (M. Елијаде, *Асѝекѝи на мѝшоѝ*, 88-89).

¹⁸⁰ M. Eliade, *Trattato*, pag. 154.

¹⁸¹ M. Eliade, op. cit., pag. 155. Сепак, постојаното инсистирање на Потеклото кај Елијаде треба да се прифати со резерва. Не може да се тврди дека интересот на архаичните луѓе бил ограничен само на Потеклото. Погрешно би било од тоа што нерелигиозните архаични заедници се сосема ретки, да се изве-

жуваат за дефинитивен крај на светот, туку повеќе за крајот на човештвото. Дефинитивното уништување на светот би значело враќање кон хаосот и повторната космогонија. Во овие митови се подразбира некаков специфичен став, како бес кај врховното суштество, предизвикан од некаква ритуална грешка на човекот, или поради пример на непослушност, иако понекогаш уништувањето на светот е според неразјаснета желба на владеечкото божество. Есхатолошките митови на ниво на содржина и значење можат да се поврзат со месијанските и миленаариските митови, со митовите за културните јунаци, избавувачите, и со сотериолошките митови. Тие бездруго се поврзуваат со митовите и ритуалите на обновувањето: во митот за потопот, на пример, една од главните причини за уништувањето на светот се човековите грешки, но акцентот се става на обновата, преку која се добива нова шанса за повторно создавање на човештвото.

де заклучокот дека религиозноста е единствена карактеристика на организираниот живот на примордијалните заедници. Доволно е да се погледнат издржани етнографски студии од различни региони за да се види дека не сè може да се сведе на фокусирање на Почетокот (на пример, David Maybury-Lewis, *Akive-Shavante Society*, Clarendon Press, Oxford, 1967, 284-286; May Edel, *The Chiga of Western Uganda*, Oxford University Press, London, 1957, 161, Wendell H. Oswalt, *Alaskan Eskimoes*, Chandler Publishing, San Francisco, 1967, 210). Салиба смета дека наместо потеклото и космогонијата, интересот на примитивните луѓе е во „вештерството и магијата, духовите и култот кон предците“ (Saliba, op. cit., 207). Елијаде не ги негира овие подрачја на интерес, само им определува заеднички извор. Богатството на неговите теориски истражувања нуди огромен број примери на партикуларни интересирања и достигнувања на архаичните луѓе. Самиот Салиба, негирајќи го интересирањето за Потеклото, го наведува како контра-факт интересирањето за предците. Тој смета дека нема доволно етнографски материјал за поддржување на тврдењата за реактуализација на космогонијата, ниту дека архаичните луѓе живееле во постојана загриженост за небесните тела и природната средина, за што наведува еден етнографски податок од Меланезија, во која религијата не „обрнува внимание на целосната надворешна средина, туку како на нешто кое се зема како дадено. Не е причина за грижа, освен во ретките ситуации во кои се работи за природни катастрофи, како вулкански ерупции“ (Lawrence and Meggitt, eds. *Gods, Ghosts and Men in Melanesia*, Oxford University Press, Melbourne, 1961, 12 во Saliba, op. cit., 207-208).

Точно е дека теоријата на Елијаде е неиздржана во смисла на недостаток на етнографски докази. Такви се, впрочем, сите теории за религијата кои се фокусираат на потеклото на религиските феномени. Но, од друга страна, пак, таа се потврдува преку преживеаните, постоечки факти во културата. Рекреацијата на новиот циклус е и понатаму присутна во сосема секуларни култури, на пример. Грижата за средината и нејзиното обновување се имплицитни поенти на празнувањата кои го изгубиле светиот карактер.

Крајот на светот во минатото и во иднината претставуваат проекција на митско-ритуалниот систем на свеченоста на Нова година, само со далеку поголеми пропорции. Но, додека во ритуалите на Новата година се работи за природно и циклично обновување, во овој крај се случува вистинска катастрофа, предизвикана од божествените суштества. Теориски постојат релации и сличности, но во практиката, митовите за потопот не треба да се поврзуваат со митските дејства во Новогодишната обнова. Елијаде во овие митови, кои помалку или повеќе имплицираат повторно создавање на Светот, ја забележува архаичната и распространета идеја за постепеното опаѓање на Космосот, што соодветствува со неговата теорија за опаѓањето на онтолошкиот и аксиолошкиот статус на стварноста од Почетокот.

На Салиба му пречи и тоа што се добива впечатокот дека со инсистирањето на цикличноста на времето се покажува човековиот страв од линеарното или историско време. Не може да се заклучи, смета, дека со тоа што доминира цикличното време, линеарното време се сфаќа како состојба која треба да се одбегнува, инаку во општествата со развиена свест за линеарно време би требало да има страв од цикличното време.¹⁸² Според Салиба, Елијаде прави две големи претпоставки: дека цикличното и линеарното време не можат да постојат едно до друго во иста традиција; јудео-христијанската традиција ја следи линеарната концепција, додека архаичните религии ги претпочитаат цикличните димензии на времето. За Салиба обете се претерани: линеарната и цикличната концепција се спротивни, но не контрадикторни и инкомпатибилни. Митовите не овозможуваат бегство од линеарното време, туку спојување на линеарното и цикличното, како *coincidentia oppositorum*. За втората претпоставка инсистира дека историската димензија на времето се наоѓа во други религиски традиции, за кои Исламот е одличен пример.¹⁸³

---

¹⁸² J. A. Saliba, op. cit., 216.

¹⁸³ *Idem*, 215-217. Не треба инкомпатибилноста на светото и на профаното време да се идентификува со инкомпатибилноста на цикличното и линеарното време. Салиба заборава што критикува: од една страна смета дека нема доволно етнографски податоци да се потврдат ставовите на Елијаде, што значи дека нема ниту доволно за да се потврди неговата критика на Елијаде; од друга страна поентата е дека линеарното време се укинува во рамките на цикличното време, не затоа што се инкомпатибилни, туку затоа што едното бива асимилирано од другото (минатото се анулира со секоја нова реактуализација на космогонијата, но архаичниот човек не е несвесен за минувањето на профаното време, само што значењето кое му го придава не е свето). Сепак,

Салиба тврди дека од ставовите на Елијаде кон митот и кон ритуалот (кој ја има истата религиска функција на митот) едноставно се заклучува дека религиозниот човек ја користи религијата за бегство од човековата состојба, како постојан потсетник за друг и подобар свет кој постои надвор од границите на линеарното, обично време. Бегството од човековата состојба се балансира со напорите да се добие контрола над ситуациите и да се интерпретираат во светлина на сопствените верувања. Религијата, меѓутоа, има уште една страна – на обид за прифаќање на ситуацијата и на владеење со неа. Салиба додава дека „...гледите на религијата кое не се стреми кон баланс меѓу овие два елемента (бегство од состојбата и обид да се контролира) мора да заврши со едностран, парцијален поглед на религиозниот човек, што води кон нефундирани и неодржливи заклучоци“. Обидите за контрола и подобрување на човековата состојба биле главна грижа на повеќето општества, додава. Ниедно општество не би преживеало кога би ја прикажувало човековата состојба само како нешто од кое треба да се побегне за да се достигне благосостојба во друг, невиден свет. Ставот на Елијаде за примитивниот човек не е плазубилен, затоа што ако е точен, човештвото одвај би било преживеано.¹⁸⁴ Значи, поентата на Салиба е дека наместо да му даде значење и важност на религиозниот човек, Елијаде него го лимитира.¹⁸⁵

добра и идејата за разбирање на митовите како амбивалентен спој на двата вида време која ја дава Салиба. Што се однесува за втората претпоставка, голем број автори би го сместиле Исламот во групата на јудео-христијански традиции, што го прави овој коментар излишен.

¹⁸⁴ J. A. Saliba, op. cit., 230-231.

¹⁸⁵ Од овие ставови се чини како Салиба да не го чита Елијаде, кој постојано нагласува дека религиозниот човек од примордијалните општества не го карактеризира ескапизам. Тој не само што се справува со стварноста, туку ја посветува и подобрува, и тоа постојано. Архаичниот религиозен човек не се откажува од какви било активности (како што се чини дека го сфаќа Салиба низ призмата на Елијаде), туку напротив, неговите активности се насочени кон гарантирање на одржувањето и безбедноста на неговиот свет.

Според Рени, бегството е и соочување со предизвиците на секојдневните ситуации, што е само дел од *coincidentia oppositorum* на светото (Rennie, op. cit., 84). Тоа што го потенцира и рекреира времето на Почетокот и дејствата на светите предци не значи дека тоа се единствените дејства кои ги прави. Напротив, Елијаде (како и Диркем, Леви-Брил, Малиновски и други, впрочем) јасно ја прави дистинкцијата меѓу профаното и светото време. Светото време е супериорно и вредно, што не значи дека е единствено време. Не е дека религиозниот човек умира од глад, не интервенира во средината и не прокреира во времето кое не е свето и во просторите кои не се свети. Ч. Џ. Хуан го парафразира Салиба кој истакнува (Saliba, op. cit., 52) дека Елијаде

Според Р.Ф. Браун (R. F. Brown), дел од групите на критики кои му се упатуваат на Елијаде се тоа што има дефектни процедури на генерализација (тие не се соодветно индуктивни и не задоволуваат научни критериуми); што ја употребува дискредитираната теорија на Леви-Брил за предлогичниот менталитет; што за да го конструира профилот на архаичниот религиозен ум тој групира живи култури со непостоечки антички култури.¹⁸⁶ Понатаму, Браун наведува втора, специфична област на критики, кои се однесуваат не толку на пристапот на Елијаде, колку на неговите теории и објаснувања. Дел од групите на критиките кои му се упатуваат во оваа смисла се: тоа што нема доказ дека дихотомијата

има определено три вида на ставови кон митот и времето: игнорантскиот став на човекот кој живее во профано време, односно само во историското време; состојбата меѓу, во која не се заборава нереалноста на профаното (историското) време; и отрфлањето на профаното време и живеењето само во свето време (ставот на Јогино, на пример). И тој забележува дека има разлика меѓу медијацијата меѓу две времиња (животот на архаичниот човек) и мистично спојување со постојано светото време во кое, вистина, се работи за бегство од профаното (C. J. Hwan, op. cit., 39).

Не треба да се заборава дека светите простор и време се ограничени на определени места и определени периоди во кои активностите се менуваат и добиваат на важност. Впрочем, ако се следи оваа линија на мисла, јудео-христијанската идеја дека човекот се раѓа како пепел и прав и се претвора во пепел и прав би ги имала истите консеквенци. Неархаичните припадници на јудео-христијанската традиција исто така не би требало да имаат преживеано, ако се имале помирено со тоа дека меѓу нив како иницијална и финална прашина нема ништо значајно, а Салиба ова го превидува. Потоа, точно е дека дефиницијата на Елијаде на човекот како *homo religiosus* е лимитирачка. Секоја хомоспецијација е лимитирачка, затоа што секоја хомоспецијација наоѓа *differentia specifica* на човекот, а секоја дефиниција (по дефиниција) е лимитирачка. Точно е дека Елијаде го ограничува религиозниот човек преку дефинирањето како религиозен човек, но тоа не значи дека не му дава важност и значење. Дали тоа би значело дека дефиницијата на *homo politicus*, на пример, го лимитира човекот на неговата политичка димензија со што му го одзема значењето на политичката димензија? Салиба си игра со логички аргументи постојано заборавајќи ги сопствените замки. Проблемот на тесните дефиниции го забележува и Хуан, кој прво дава преглед на *homo religiosus* во палеоантропологијата, обидувајќи се да лоцира во кој момент *homo sapiens* станува *homo religiosus*, сметајќи дека концептот за *homo religiosus* ја добива својата валидност и својата операционална ефикасност од една страна од специфичното човеково искуство на светото, а од друга страна од историската и културна врска со определен контекст (затоа и може да се говори за предисториски, грчки, римски, еврејски, христијански, хиндуистички, муслимански *homo religiosus* – C. J. Hwan, op. cit., 50-52).

¹⁸⁶ R. F. Brown, "Eliade on Archaic Religions: Some Old and New Criticisms", *Sciences Religieuses* 10, no. 4 (1981), 42-49.

свето/профано е најважната категорија кај архаичните луѓе; нема докази дека архаичните луѓе се постојано преокупирани со религијата, митовите и Потеклото; тоа што Елијаде презентира еднострана слика на религијата како напор да се излезе од профаната сфера, што од многумина се сфаќа како отсуство на напор за снаоѓање со предизвиците на обичниот живот. Исто така, во оваа област влегуваат и критиките дека неговата интерпретација на митот ја игнорира неговата социјална функција и го третира речиси еднодимензионално, како речиси само религиозен според ориентацијата и целта; во третманот на симболизмот Елијаде е виновен за игнорирање на две нивоа на истражување (етнографското и егзегетското) и концентрирање само на третото (објаснувачкото ниво) – во смисла на тоа дека недостасува истражување за тоа како самите луѓе ги пористат симболичките објекти и што мислат за структурата и значењето на сопствените симболи. Исто така, група на критики се однесува и на неговото инсистирање на симболизмот на смртта и повторното раѓање.

Сепак, Рени смета дека Елијаде ги антиципира овие критики во *Слики и симболи* и други дела. Таму изјавува дека се има дојдено до фаза која е отаде „конфучијанистичката“ позиција на Тајлор и Фрејзер, кои во етнографските истражувања акумулирале примери без географски и историски континуитет. Сепак, важно е да не се фиксира само во историско-културната гледна точка и да се провери дали покрај сопствената историја, симболот, митот или ритуалот не откриваат и нешто за човековата состојба како начин на постоење.¹⁸⁷ Покрај тоа, со оглед на критиките за претерана хетерогеност, некритичност во примерите, несоодветни компарации и генерализации¹⁸⁸ и хаотични парадигмизирања, не е плаузибилно тврдењето дека Елијаде ја има прифатено дискредитираната теорија на Леви-Брил за предлогичниот менталитет, особено што експлицитно го наведува фактот дека Леви-Брил ја

¹⁸⁷ V. Rennie, op. cit., 181.

¹⁸⁸ Во одбрана на генерализациите на Елијаде, Браун пишува за менувањето на концепциите за формирањето на научните теории: новата парадигма е базирана на креативен и имагинативен увид повеќе отколку на линеарна индукција или дедукција чекор-по-чекор. Новите парадигми не се формираат само преку интеграција на нови податоци во кохерентна целина, туку од отфрлањето на старите парадигми, што нужно имплицира навлегување во хаос од недиференцирани претпоставки. Од оваа гледна точка, чии било, а со тоа и методолошките процедури на Елијаде, не можат да бидат веднаш критикувани, само затоа што им недостасува повторлива и директно проверлива линеарна прогресија.

има отфрлено. Елијаде, иако доста се потпира на Леви-Брил, е сосема очиглено свесен за неодржливоста на концептот на предлогичен менталитет. Рени тврди дека не само што Елијаде не инсистира на овој концепт, туку тврди дека предрационалното или предсистематското функционира во современиот човек преку имагинацијата и однесувањето, односно дека се работи не за предлогичен менталитет, туку за алтернативен менталитет: можноста да се пронајде кохерентност во систем на симболизми пред неговата логичка или вербална екстраполација. Овој менталитет, меѓутоа, не е предлогички, затоа што го има кај цивилизираните луѓе. Секој „... историски човек носи во себе голем дел на предисториско човекување“.¹⁸⁹

Елијаде се осврнува и на христијанскиот миленаризам. Откако миленаризмот бил осуден како еретичко учење, откако христијанството станало официјална религија на Римското Царство, после пролиферацијата на исламот, повторно се јавиле миленаристички и есхатолошки движења. Тие имале слични идеи: нивните застапници очекувале обновување на Рајот на Земјата, откако ќе поминат периодите на тешки искушенија и страшни катаклизми. Сите миленаристички и есхатолошки движења го докажуваат оптимизмот, тврди Елијаде, истапувајќи против ужасот на овој свет.¹⁹⁰ Елијаде определува дека митот за крајот на светот е доста застапен во современиот период, особено надвор од западниот свет. Доста познати се карго култовите од Меланезија, Океанија и Африка.¹⁹¹ Повеќето од овие движења се јавиле поради кон-

¹⁸⁹ B. Rennie, op. cit., 183.

¹⁹⁰ М. Елијаде, *Аспекти на митологијата*, стр. 80.

¹⁹¹ Карго-култовите се имаат појавено во племенските заедници како резултат на нивниот контакт со технолошки понапредни култури. Се фокусираат на добивање на материјалните добра („карго“) од понапредните култури преку разни религиски и магиски ритуали, верувајќи дека таквото богатство било наменето за нив од нивните божества и предци. Во пацифичкиот регион карго култовите се развиле особено по Втората светска војна. Повеќето карго-култови се имаат изгубено, но постојат и неколку функционирачки, иако со намалена ритуалност (Roy Wagner, *The Invention of Culture*, University of Chicago Press, Chicago-London, 30-32; одличен осврт во Marvin Harris, *Cows, Pigs, Wars and Witches – the Riddles of Culture*, Random House, New York, 1974, 133-152).

Терминот *карго-култ* метафорички се употребува за обиди за рекреирање на успешни резултати преку реактуализирање на околностите асоцирани со тие резултати, иако тие не се директно поврзани со причините, или се недоволни самите да ги произведат и причините и резултатите (во некои случаи се работи за класична *post hoc, ergo, propter hoc* грешка). Физичарот Ри-

тактот на локалните култури со христијанството, затоа, колку и да се всушност насочени против христијанството, имаат дел од неговите есхатолошки компоненти. Меланезиските карго-култови ги имаат асимилирано митовите и ритуалите за Нова година. Ова оди во контекст на теоријата на Елијаде за одбележувањето на Нова година преку симболичко рекреирање на светот. Во карго-култовите се верува дека Космосот ќе се уништи по серија ужасни катастрофи, а потоа повторно ќе се создаде и племето ќе достигне определена рајска состојба, без смрт и страдања (како во индо-иранската и јудео-христијанската есхатологија, впрочем).

Елијаде систематизира неколку точки од исклучително богатото подрачје на примитивни миленаризми. Така, 1. миленаристичките движења можат да се сметаат за развој на митско-ритуалното сценарио за периодичното обновување на светот; 2. речиси секогаш е присутно влијание на јудео-христијанската есхатологија; 3. карактеристичен е отпорот кон Западот, иако се работи за преземање на определени делови од неговата култура и религија; 4. предводници се авторитативни, харизматични личности од „пророчки тип“, 5. акцентот се става на милениумот, значи на илјадагодишното владеење на некаков поредок, како и на нужноста од историски катастрофи и несреќи со катаклизмични пропорции за воспоставување на илјадагодишно владеење.¹⁹²

чард Фајнман (Richard Feynman) ја употребил синтагмата *карго-култ наука* во инаутуралното предавање на Универзитетот Калтек (Caltech) за да опише дејства кои имаат некои од карактеристиките на вистинска наука (како објавување во научни списанија, на пример), но на кои им недостига основа во интелектуално чесно експериментирање (потоа објавено во *Surely You're Joking, Mr. Feynman!*, Norton, New York, 1985, 195-201).

¹⁹² М. Eliade, *Mephistopheles et l'Androgyne*, 155, М. Елијаде, *Асџекџи на миџоџи*, 82. Есхатолошките и миленаристичките митови кај Елијаде се очигледно поврзани, а во функција на поддржување на идејата за митот како парадигма. Сепак, треба да се има предвид дека миленаристичките митови немаат директен модел во времето на Почетокот. Она на кое Елијаде цели е транспонирањето на идеите за привременоста и вечноста на ниво на идеите за спасот. Салиба забележува како „миленаристичките митови покажуваат на посакувана иднина која нема оправдување, ниту прототип, во минатото ... се однесуваат на определени добра кои треба да дојдат во блиската иднина, и не можат да нè вратат во примордијално време во кое имало преобилност на овие добра“ (J. Saliba, op. cit., 212).

Поентата на Салиба е дека дури и кај народите со култ кон Потеклото и изгубениот Рај, дури и кога доаѓањето на определени добра може да се припише на предците, сепак акцентот е на идното добивање на добра, а совршената состојба од минатото не игра важна улога.

Во јудаизмот (а со тоа и јудео-христијанството), Крајот не е цикличен, и светот нема периодично да се обновува, туку Крајот е единствен, како и космогонијата. После катастрофата и уништувањето повторно ќе се добие светот од иницијалното создавање од страна на Бога, пречистен и обновен, и по создавањето на овој Рај, сличен на изгубениот, не се очекува повторно уништување на Земјата. Времето веќе не е цикличното време од митовите за Вечното враќање, туку линеарно, неповторливо време со кое не се управува. Сета историја води до есхатологијата, на Крајот на светот на луѓето (на живите и на оние кои се одамна мртви) ќе им се суди за нивните дела. Се губи елементот на обновување на неколкумина избрани, или спасување на една заедница, или целиот род, затоа што оние кои ќе бидат избрани, ќе останат да живеат во вечно блаженство.¹⁹³

Носталгијата по вечноста е аналогна на носталгијата по рајот.¹⁹⁴ На желбата постојано и спонтано да се престојува во свет простор ѝ кореспондира желбата да се живее засекогаш, благодарјејќи на повторувањето на архетипските дејства во вечноста. Повторувањето на архетипите ја манифестира парадоксалната желба за достигнување на идеална форма (парадигмата, архетипот), во рамките на условите на човековото постоење, да се биде во временско траење, но без неговите ограничувања, без неговата ирреверзибилност. Елијаде забележува дека ваквата желба не може да се интерпретира само како „спиритуалистички“ став, во кој земскиот живот, со сè што вклучува, би била дезавуиран. Напротив, смета, носталгијата по Почетокот и носталгијата по вечноста покажуваат дека човекот се стреми кон конкретен „рај“ (во смисла на онтолошки супериорна состојба) и смета дека тој се постигнува на земјата и во сегашноста.¹⁹⁵

¹⁹³ М. Елијаде, *Асїекїи на мишїиї*, 77-78.

¹⁹⁴ М. Eliade, *Trattato*, par. 146, pass.

¹⁹⁵ М. Eliade, op. cit., par. 156. Р. Ј. Цви Вербловски (R.J. Zwi Werblowsky) се прашува дали вистината не е во тоа дека цикличниот ритам на архаичното искусување на времето е обид за избегнување на теророт на историјата, а линеарното време обид за храбро соочување со него, туку обратно: во тоа дека линеарното време е „...патетичен обид да се намали теророт на историјата преку гледање на времето како секвенца на значајни и целисходни настани (со или без божествена интервенција)“. Цикличната шема може да биде нешто во кое човекот безбедно се одржува, но исто така може да се смета за тотален недостаток на смисла, маѓепсан круг на раѓање, копулација и смрт, повторно раѓање, копулација и смрт *ad infinitum* (го парафразира Т. С. Елиот (T. S. Eliot). На таквата схематска повторливост може да ѝ се спротивстави со хероизам кој се граничи со нихилизам (Ничеански), или да се спаси

како од азискиот, така и од европскиот политеизм, соодветни на првите големи цивилизации, сè повеќе се интересираат за она кое се случило по Создавањето на светот, дури и по создавањето на човекот, ставајќи го акцентот на она што им се случува на боговите, а не на она кое на некој начин го создаваат (преминот од космогониска онтологија на интерперсонални односи и настани од историјата на боговите е очекуван). Елијаде забележува дека создавачкиот аспект се задржува во сите божествени „авантури“, но сè помалку се важни резултатите, а сè повеќе драматичните настани од авантурата. На тој начин, големите митологии сè повеќе се поттикнати од раскажувањето на постапките на боговите. Затоа, во одреден момент на историјата, во Египет, Грција, Индија итн., интересот се врти од оваа историја на божествата, и се почнува да не се верува во митовите, иако сè уште се верува во божествата.¹⁹⁷ Така почнува подоцна светски раширениот процес на демитизација. Секако, и во архаичните култури имало примери на забораване на религиозното значење на некој мит или ритуал и нивно претворање во легенда, обична сказна и профано дејство, но поголемиот број митови преживувале со силно света содржина. Но, подоцна, овој процес станал „...првостепен културен феномен со непроценливи последици“.¹⁹⁸ Есенцијалното веќе не се барало во историјата на божествата, туку во подлежачката состојба на сите следни ситуации.

Митологијата почнала да се превреднува и да се надминува, во обиди за откривање на праосновата на светот. Во потрагата по *arhé* космогонијата престанала да биде религиозен чин на излевање на светост, престанала да биде космогониски мит и станала корпус на онтолошки проблеми. Враќањето наназад престанало да се прави преку ритуали и престанало да има религиска и светоодржувачка вредност. Овој регрес почнал да се прави само спекулативно. Затоа Елијаде определува дека основата на филозофските спекулации е во митологијата. Првите обиди за сфаќањето на Почетокот биле долго време типично митолошки.

Но, колку и светоста на светот да опаднала, а вредноста на митовите како свети сказни да се препокрила со нови интелектуални достигнувања, митовите сепак продолжиле да опстојуваат. Митската мисла е латентна или видоизменета, но не изгубена, како што светото во светот е препокриено, но не уништено.

---

¹⁹⁷ М. Елијаде, *Асџекџи на мишош*, 121.

¹⁹⁸ *Ibid.*

Светото од теориите на Диркем и Елијаде, како доминантно архаична опреационална категорија, за разлика од еволуирачкото нуминозно во теоријата на Рудолф Ото, опаѓа со изминувањето на времето и еволуцијата на архаичните култури. Светот станува сè помалку свет, и додека компоненти од светото очигледно остануваат присутни и во сè повеќе профанизираниот живот, тоталитетот на светото и неговата моќ ослабнуваат.

Опаѓањето на светоста на митовите сфатени како свети сказни е всушност нивна онтолошка и аксиолошка деградација. Оваа деградација може да се случи со преминување на митот во епска легенда, балада, обична сказна или роман, на пример. Исто така, митот може да се трансформира во нешто со латентни траги на светост, како празноверија, религиозно-фундирани компулсивни навики, наизглед секуларна носталгија кон минатото и потеклото и слично. Елијаде дава примери за тоа како митовите преживуваат низ историјата. Митот за космичкото дрво се задржува во легендите и во едноставните ритуали на раколта, на пример. Искушувањата од иницијациите преживуваат во сказните за страдањата на протагонистите во херојските епови и во драматичните дела (Одисеј, Енеа, Персифал, ликови на Шекспир, на Гете итн.). Детективските романи денес раскажуваат за конфликтот меѓу два принципа (во сказните тоа се добриот и лошиот дух, или змејот и принцот), како што пред два века „црните“ и „френетични“ романи раскажувале за кутри грабнати девојки и маскирани заштитници.

Точно е дека вака трансформирани митот, како и ритуалот со него поврзан, веќе немаат перформативна моќ. Но, моделите пренесени од мошне одамна не исчезнуваат, ниту ја губат нивната моќ за ритуализација, останувајќи валидни за модерниот свет. Како еден пример од илјадници Елијаде ги дава Ахил и Киркегор. Ахил, како и многу други херои, не се жени, колку и да му е предвиден среќен и плоден живот. Тој се откажува и станува херој, што не би било можно кога не би се издвоил себе од предвидената обичност за да стане „единствен“. Киркегор минува низ иста егзистенцијална драма со своите животни избори, одбивајќи ја можноста за среќен живот и обидувајќи се да ѝ се приближи на бесмртноста. Митската структура е очигледна на планот на егзистенцијалните искуства. Архетипите, иако се деградирани, продолжуваат да функционираат како модели. Митовите за Чудесните острови или Земниот рај ја окупираат не само имагинацијата на профаниот човек, туку и неговите подвизи во морските истражувања

и потребата од важни географски откритија. Сите големи откритија од овој тип, од оние на Феникијците до Португалците биле поттикнати од идејата за пронаоѓање рајски места.¹⁹⁹

Елијаде, беше споменато, смета дека долгиот процес на „ерозија“ на иницијалната светост ги лишил митовите, ритуалите и божествата од нивното изворно значење. Во Стара Грција митот ги инспирирал и насочил епската поезија, трагедијата и комедијата, но изложен на долга и остра анализа во културата тој се демитологизирал, смета Елијаде, така што изедначувањето на „мит“ со „фикција“, е нешто неверојатно и за чија вистинитост се немаат докази, може да се лоцира таму.

Почетокот на процесот на одземање на изворното значење на митовите, и особено на божествениот елемент во нив, би можел да се лоцира околу шестиот век пр.н.е. Седумте мудреци имале воочено дека божествата се полни со нестабилност и човечки карактеристики. Првите припадници на Милетската школа веќе не сметале дека во делата на Хомер се работи за вистински божества и имале научни, немитски концепции за потеклото на светот.²⁰⁰ Џон Барнет (John Burnet) пишува дека „...духот на јонската цивилизација бил сосем секуларен, што, без сомнеж, била една од причините за почетокот на науката“,²⁰¹ а потеклото на овој секуларен дух се наоѓа кај Хомер. Принцовите и главатарите во неговото дело се одделени од религиозните идеи од минатото. Божествата престануваат да се третираат со стравопочит, дури во *Илијада* на некои места не се ни сфаќаат сериозно, тие се како луѓе, само бесмртни и имаат повеќе моќ. За религиозната свест божеството е објект на обожување, што го разликува од другите бесмртни и моќни суштества (како демоните), но кај Хомер оваа дистинкција

¹⁹⁹ M. Eliade, *Trattato*, par. 165.

²⁰⁰ Kathleen Freeman, *Ancilla to the Pre-Socratic Philosophers - A complete translation of the Fragments in Diels, Fragmente der Vorsokratiker*, Harvard University Press, Cambridge, 1948, 25-26; Georg W. F. Hegel, *Vorlesungen uber die Geschichte der Philosophie*, W Bd. 18, Berlin 1832-1845, 195-213; John Burnet, *Greek Philosophy I*, MacMillan and Co., London, 1928, 19-24; Werner Jaeger, *The Theology of the Early Greek Philosophers - the Gifford Lectures (1936)*, Clarendon Press, Oxford, 1948, 18-37; Frederick Copleston, *A History of Philosophy*, Vol. 1, Doubleday, New York, 1993, 22-26. Кејтлин Фримен определува дека првиот кој го употребил алегорискиот метод за интерпретација на делото на Хомер бил Таеген, од кого нема останати пишани извори (K. Freeman, op. cit., 22). Се верува дека тој ја бранел хомеровската поезија од рационалистичките напади, сугерирајќи дека кај Хомер имињата на боговите се всушност човечки способности или природни појави и елементи.

²⁰¹ J. Burnet, op. cit., 28.

се брише. Хесиод, кој не бил од Јонија, имал инаков дух, но Барнет смета дека иако се обидувал да биде во опозиција на Хомер, Хомеровото влијание било преголемо. Тој направил и повеќе од Хомер за одделувањето на идејата за боговите од идејата за обожувањето. Многу од божествата од *Теџонија* веќе не биле обожувани, голем дел од нив се само персонификации на природни феномени, дури и човечки страсти. Всушност, Барнет заклучува дека оваа нерелигиозна употреба на концепцијата за бог овозможила таа слободно да биде употребувана во Милетската школа во нивните истражувања на првата супстанција и безбројните светови. Не може да се зборува за какви било теолошки корени на грчката наука, туку само за потполно одделување од митско-религиозната традиција. Никој, пишува Барнет, кој го има разбрано овој тотално секуларен карактер на Јонската цивилизација не би ги барал корените на грчката филозофија во примитивни космогонии.²⁰² Значи, од прото-научните идеи и намалувањето на моќта на религијскиот феномен почнало намалувањето на моќите на светото.

Во периодот на развивањето на христијанството, односот кон митот бил комплексен: покрај потребата да се дискредитираат алегориските претстави поради неповолноста на задржувањето на митовите кои раскажуваат за божества кои не се христијанскиот Бог, се јавила и друга појава, онаа на потреба за одбрана на историчноста на Исус или на автентичноста на настаните од Евангелијата. Имајќи го прифатено митот како десакрализирана вистинска сказна, т.е. како лажна сказна, измислица, од грчката и римската традиција, раните христијани веќе не можеле да го сметаат Исус за митска личност, затоа што тоа би значело дека или не постоел воопшто, или дека тоа кое постоело било силно хиперболизирано и изменето. За времето на Исус и неговиот живот постојат историски извори и сведоштва, додека настаните во митот, и кога бил света сказна, биле неисторични, лоцирани во непознато далечни простор и време. Откровението, какви и да му се импликациите, е во историското, а не во космичкото време. Паганите и паганските филозофи се обидувале да ги проврат низ христијанството нивните ставови, гностиците продолжувале со нивната комплицирана нехристијанска онтологија, и христијанството морало да ја брани личноста на Исус од нивните напади. Така, кога се појавила потребата од новозаветна егзегеза, со неа се појавила и кризата на оправдувањето на разликата меѓу синоптичките Евангелија и она на Јован. Евангелијата никако не можеле да

---

²⁰² J. Burnet, op. cit., 28-29.

бидат митови или приказани, затоа што Исусовиот живот и смрт ги исполниле пророштвата од *Стариоџ завеш* (кој никако не бил сметан за лажна сказна).

Сепак, и покрај тоа што Исус и Откровението се земаат како вистинити и никако митски, во третирањето на животот и смртта на Исус, а како надоврзување на пророчката и мудросната традиција од *Стариоџ завеш*, постојат интензивни митски елементи. Спасувањето на светот од страна на Исус е повод за многубројни имитации на делата на Исус и реактуелизација на неговото време, дури и на самото негово тело. Тука се вбројуваат божествената литургија, светото време на богослужбениот чин и евхаристијата, на пример. Тоа многу наликува на навраќањето на образецот (Исус) и потребата од спас преку него. Целото тоа литургиско повторување на животот и смртта на Исус, и реактуелизацијата на придружните елементи (личности, настани, предмети), сосема одговара на митското враќање во светото време – „...подражавањето на некој натчовечки модел, повторувањето на едно сценарио кое прикажува пример и раскинувањето со световното време со еден премин кој води кон Големото Време” можат да се определат како „...суштествени карактеристики на митското однесување, односно на човекот во архаичните општества, кои во митот го наоѓаат потеклото на постоењето“.²⁰³ Одржувањето на условите за митско и ритуално однесување секако постои во религијата, поради одржувањето на светоста на храмот како свето место и на литургијата како свето време. Но, се поставува прашањето дали и во монотеистичките религии, како и во примордијалните религии, се работи за современост на човекот со иницијалната светост и барем делумно навлегување во онтолошки супериорен свет. За Елијаде се работи за современост, независно дали митот се кажува или ритуалот преку митот ги имитира делата на митските личности.²⁰⁴ Христијанинот не присуствува на распнувањето на Исус на ист начин на кој присуствува на годишно одбележување на некој историски настан – не одбележува настан, туку реактуелизира една мистерија, затоа што благодарейќи на мистеријата на воскреснува-

²⁰³ M. Eliade, *Miti, sogni e misteri*, 21.

²⁰⁴ Сорен Киркегор (Soren Kierkegaard) барал од вистинските христијани да му бидат современици на Исус, но и без да се биде вистински христијанин во смисла во која бара Киркегор, не може, смета Елијаде, да не се биде современик на Исус, токму затоа што за време на службата, во литургиското време, христијанинот излегува од профаното и навлегува во она на кое Бог се има отелотворено, претставувајќи го почетокот на Евангелијата, M. Eliade, op. cit., 22.

њето се поништува профаното време и се воведува времето на примордијалното свето. Елијаде е свесен за радикалните разлики кои го одделуваат христијанството од архаичните општества, тој не се обидува да ги изедначи, туку само потсетува на сличностите во религиозното однесување. Исто така, кога се тврди дека христијанството, за разлика од другите архаични религии, го чека крајот на времето, треба да се направи разликата: тврдењето е точно ако се однесува на профаното траење на историјата, но не и ако се однесува на литургиското време на отелотворувањето, затоа што Почетокот, тој христолошки *illud tempus* нема да биде поништен од крајот на историјата.²⁰⁵

Слично е и со секуларните празници, беше споменато – траги од носталгијата по Потеклото и желба за рекреирање на светот се видливи во сите повторливи празнувања (и не само празнувања, затоа што повторувачка света посветеност има и во други групни активности, како „јубилејни“ уметнички или спортски остварувања).

Проблеми се јавиле и во помирувањето на христијанството со постоечките религии од централна и западна Европа во кои избилувало пагански елементи, митови и ритуали, кои се сè уште очигледни и две илјади години подоцна. Христијанството, очигледно, не било доволно моќно за сосема да ги искорени таквите митски ликови и настани. Тие пролиферирале низ наметнатите христијански одредници – помирувањето е очигледно во ликови како оној на свети Илија-богот на громот или луњата, Свети Ѓорѓи-јунакот кој убива змејови, свети Никола-патник, морепловец, донесувач на вести итн. Всушност, митските карактеристики во култот на светците не се забележливи само за научниците. Светото од Почетокот е задржано и мултиплицирано: свети стануваат личности важни за христијанството кои во себе го имаат задржано значењето на првобитните митови и ритуални дејства. Се

²⁰⁵ Разлика меѓу повикувањето на условите на времето од Почетокот постои и на планот на моќта која учесникот ја чувствува. Во таа смисла архаичните митови и ритуали нудат многу повеќе моќ отколку оние во присуството на Бога – примитивниот човек смета дека ѝ влијае на стварноста, ја менува и подобрува, а христијанинот ја прави реактуализацијата поради психолошки, социолошки и аксиолошки мотиви. Христијанинот не мисли дека со празнувањето на Божиќ и претставувањето на условите на раѓањето на Исус ќе повлијае на директно подобрување на неговата состојба, не очекува добра жетва или улов по прославувањето, туку верува дека ритуалот заедно со потполното почитување на христијанските вредности во рамките на заедницата би му обезбедиле добар вечен живот и благодат на другиот свет.

верува дека свети се не само личностите туку и нештата кои ги претставуваат, како нивните портрети (на икони, фрески, скулптури). Нивните мошти имаат посебна моќ (некои донесуваат плодност, некои здравје, некои храброст, или успех во работата), свети се местата по кои се движеле и работеле.

Во култот кон светците повторно се јавува култот кон Митските Предци, или божествените суштества. Со празнувањето на нивните денови (одредени според конвенција), се враќа реактуализацијата на иницијалната светост од митското време. Истото важи и со нивното учество во обичниот, непосветен живот (т.е. онолку непосветен колку што може да биде животот во кој постојано се повикува на нивната моќ) – се даваат лични имиња и оној кој го носи соодветното име е заштитен од тој светец, се определува дека се заштитници на определени професии, се одредуваат свети места на сеќавање на нивните чуда или добри дела (со сема според споменатата идеја за *nomina-nomina* од архаичниот период).

Секако, тоа може да се набљудува и од спротивната страна, од аспект не на паганизација на христијанството, туку на христијанизација на паганството. Според Елијаде, селаните пагани биле свесни дека паганството може да преживее само како вметнато во христијанството, и тоа само парцијално, и не биле привлечени од „историското“ и морално христијанство. Затоа тој го определува специфичното религиозно искуство на европското селско население како космичко христијанство, како космичка литургија. Христолошката мистерија ја опфаќа и судбината на Космосот. Космичкото христијанство не е нов облик на паганство, смета Елијаде, ниту паганско-христијански синкретизам, туку изворно религиозно творештво, во кое есхатологијата има космички димензии. Исус слегува на земјата да ги посети христијаните, како што во архаичните митови божествата, односно врховните суштества, ги посетувале пред да станат *dei otiosi*.²⁰⁶ Секако, не може да се отиде до таму да се тврди дека за селското христијанизирано население Исус е бог наследен од нивните предци. Елијаде се согласува дека не постои контрадикција меѓу сликата на Исус од Евангелијата и на Црквата и неговата слика во религиозното народно предание, затоа што Исусовото раѓање, чуда, страдање и воскреснување се суштествени теми на популарното христијанство. Но, од друга страна, христијанскиот, а не паганскиот дух ги опфаќа сите фолклорни дела: ставањето акцент врз спасот на човекот, на верата,

---

²⁰⁶ М. Елијаде, *Аспекти на митологијата*, 178-179.

надежта и милосрдието и на светот кој е добар затоа што е создаден од Бог Отец и спасен од неговиот Син.²⁰⁷

Светците заштитници на посебни луѓе и професии стануваат мошне важни во средниот век. Групите на занаетчи и на рицари, селанството и свештенството, трговците и книжевниците, сите тие ги прифаќаат нивното потекло од светецот и заштита од светецот на многу сличен начин како примитивните луѓе и митските предци. Се работи за очигледно имитирање на парадигматски модели во рамките на професијата и социјалната класа. Како продолжение на идеологијата на крстоносните војни е идејата за големата обнова во освоената Света Земја. Покрај тоа, како добар пример за задржување на митот низ средниот век е фасцинираноста од милениумскиот пресврт и ехатолошките митови, која беше спомената. Во оваа појава припаѓаат идеите за еминентниот крај на светот во десеттиот век, како и култот кон ехатолошката појава на кралевите, односно надежта за општа обнова иницирана од страна на некој херој.

Светото, значи, како нешто сосема друго и забрането, но и познато и посакувано, останува во различни аспекти на човековата култура, губејќи дел од своите карактеристики, со опадната моќ, но задржувајќи ја амбивалентноста, перформативната и организациска сила и потребата тоа да биде повеќе почувствувано отколку поимно разбрано, повеќе емотивно дофатено отколку сфатено.

Светото опстојува, со модификувана моќ, но со задржана природа, низ евхемеризмот, алегоричката и обичната сказна, која иако несвета, задржува и покажува огромен број назнаки од примордијалното сфаќање на светото од Почетокот. Обичната сказна, покрај тоа, е суштински дел од современата популарна култура, што прави светото да пролиферира низ разни аспекти на (навидум) профанизираното живеење.

Ликовите од историското време, кои добивале димензии слични на митските, биле инспирација за додатни приказни, легенди и народни сказни. Ликовите и настаните од митовите и митските околности биле инспирација за уметниците, особено почнувајќи од ренесансата. Така, изобилува со слики со типични митски наслови и содржини.²⁰⁸ Од петнаесеттиот до седумнаесеттиот век

²⁰⁷ *Ibid.*

²⁰⁸ Неколку примери се *Свешта и ѓрофана љубов* (околу 1513 година), нарекувана уште и *Венера и невесџајџа*; *Леда и лебедојџ* која го претставува доаѓањето на Зевс кај Леда во форма на лебед, насликана од Леонардо Да Винчи (Leonardo Da Vinci), Микеланџело (Michelangelo), Рубенс (Rubens); делата

ликовите од античките митови, а потоа од библиските приказни биле еден од главните (ако не и главниот) извор на теми за уметничко изразување. Разидувањето на мислењета и ставовите на авторите со првобитната митолошка смисла не можело да биде особено големо, затоа што митолошките тематика и значење не можеле да се одделат од формата. Во оваа смисла Мелетински тврди дека во тие два века, во границите на традиционалното сизже се создаваат нетрадиционални литературни видови со огромна воопштувачка сила, кои ги моделираат не само социјалните карактери на своето време, „...туку и некои основни општочовечки начини на однесување, како што се Хамлет, Дон Кихот, Дон Жуан, Мизантроп и т.н., односно таканаречени 'вечни ликови' кои самите станале особени обрасци (слично на митолошките парадигми) за идната литература на XVIII-XX век“.²⁰⁹

Кога се зборува за митското во литературата можеби треба да се разликуваат структурата и митското потекло на литературата и митолошката функција која ја врши читањето врз читателите. Митски тип на авантури има во голем број романи, или барем може да се каже дека митските архетипи очигледно преживуваат во големите модерни дела. Во таа насока можат да се набројат, беше споменато, искушенијата кои треба да ги помине протагонистот, а кои за модел ги имаат авантурите на митскиот херој, приказните за митската вода, рајскиот остров, авантурите за потрагата по Светиот Грал, херојската иницијација, мистичните елементи и слично. Во надреализмот се развива употребата на митски теми и примордијални симболи. Покрај тоа, популарната модерна литература оперира со истите исклучителни дисјункции на добро и зло (речиси одбегнувајќи го она меѓу), меѓу херојот и негативецот, кој може да се смета за модерна инкарнација на лошиот демон од митското време. Повторно се откриваат фолклорните мотиви на прогонетата девојка, спасувачката функција на љубовта, непознатиот заштитник, и многу други.

Точно е дека митски елементи можат да се најдат во многу романи, но секогаш треба да се внимава дефиницијата на митот да не стане преширока – во таа смисла, на пример, може да се тврди

на Караваџо (Caravaggio), кој ги има насликано *Нарцис* (околу 1597), две верзии на *Горјонската Медуза* (1596 и 1597) и *Бахус* (кого Микеланџело го има извајано). Потоа, првата напишана опера е *Дафне* (која го обработува вљубувањето на Аполон во нимфата Дафне) на Јакопо Пери (Jacopo Peri), а најстарата зачувана опера е *Евридика* од истиот автор.

²⁰⁹ Е. Мелетински, *op. cit.*, 278-281.

дека романите на Марк Твен (Mark Twain) имаат многу мали, но важни ритуали кои наликуваат на иницијации, особено поради присуството на рани адолесценти кои допрва се докажуваат во искушенијата на животот. *Моби Дик* на Херман Мелвил (Herman Melville), се смета, содржи елементи на посветување и на култот кон плодноста.²¹⁰ *Жерминал* на Емил Зола (Emile Zola) се смета за пример за употреба на митот за пророштвото за златниот век. Ликот на Робинзон Крусо може да се спореди со митските културни јунаци, но само фигуративно говорејќи, особено затоа што ја продолжува тенденцијата појавена во Ренесансата индивидуалното искуство да ја заменува колективната традиција како врвен критериум за стварност. Во романот Крусо постојано ја докажува примарноста на индивидуалното искуство. Цивилизацијата е резултат на долга заедничка активност, а не на напорите, колку и да се ентузијастични, на поединецот. Но, во ликот на Крусо е очигледна замената на колективното со индивидуалното, која е карактеристична за митската персонификација. Тој самиот го создава светот кој го опкружува (со малку материјал кој му е даден) со што потсетува на создавачите на светот во митовите.²¹¹

Треба да се внимава да не се отиде предалеку. Споменатите „вечни ликови“ на служат како парадигми за сите следни јунаци во литературата со што наликуваат на светите предци од митовите. Но, Елеазар Мелетински забележува дека проширувањето на поимот на митот се манифестира „... од една страна, во откажувањето од свесното потпирање на архаичните традиции и на користењето на вообичаените ликови на изворната митологија за нови цели, а од друга страна, спротивно, во изедначување на секоја традиција со митолошката традиција“.²¹² Германските романтичари интензивно се сврatile кон грчката митологија споена со средновековниот католицизам и почнале мошне интензивно да употребуваат ликови од традиционалните митови во нивното ново творештво. Вреди да се спомене и Вагнеровата тетралогија *Ну-*

²¹⁰ Melville: *A Collection of Critical Essays*, Ed. Richard Chase, "Melville and Moby-Dick.", Prentice-Hall, New Jersey 1962, 49-62.

²¹¹ I. Watt, *The Rise of the Novel*, Berkeley, Los Angeles 1962, 85-89. Сепак, треба да се подвлече дека тој само потсетува на дејствителите на почетокот на времето, затоа што го рекреира светот од остатоци на претходниот свет. Дури, можеби покоректно би било да се вброи во митовите за крајот на светот, поради поочигледните врски кои ги има со мотивите на уништувањето и повторното создавање на обновен свет, не е *nulla re*, туку благодарейќи на остатоците од претходниот начин на постоење.

²¹² Е. Мелетинскии, *op. cit.*, 106.

белунзиџе, како и неговото очигледно влијание врз Ц. Р. Р. Толкин (J. R. R. Tolkien) во дваесеттиот век, кога, преку Толкин и Луис, како и голем број автори на научно-фантастични серии на романи изобилува со обиди за современо митотворештво, т.е. воведување на современа митологија во литературата.²¹³ Во дваесеттиот век како одлични примери на преживувањето на митските ликови и ситуации и воопшто митската обоеност е Џејмс Џојс (James Joyce), кој бил восхитен од филозофијата на митот на Вико, како и од неговата теорија за кружното движење. Исто така и Томас Ман (Thomas Mann), може да се вброи во „...пионерите во областа на поетиката на митологизирањето и создавањето на митолошкиот роман како посебен квазижанр“.²¹⁴

Ритуалите во модерниот свет се и религиозни и цивилни. Структурата и формата се менуваат, но сепак основните црти остануваат. Литургијата и пријателските фудбалски натпревари имаат заеднички точки на ниво на нивната природа и антрополошко значење.²¹⁵ Ритуалите на циклусот на животот се клучни точки во кои културната и социјалната структура се поврзуваат со биолошкиот ритам. Овде припаѓаат премините во пубертет, адолесценцијата, станувањето возрасен по разни основи, сексуалноста, бракот, климактериумот, престанувањето со работата, староста и други.²¹⁶ Кои било современи групи на луѓе кои траат повеќе од една генерација мораат да ги менуваат своите членови. Во своето истражување на процесот на вработување, унапредување и пензионирање во големите компании, Марта Рајнхарт (Martha Rinehart) ги споредува нив со ритуалите на премин, сметајќи дека ја следат структурата и природата на промените на статусот при ритуалите на премин од шемата на Ван Генеп. Се работи, имено, за иницијации во нова состојба. Остануваат и сличностите меѓу највообича-

²¹³ Овде би можеле да се наведат Фридрих Хелдерлин (Friedrich Hölderlin) со поемата *Единсџвениоџ*, во која Исус е син на Зевс, и брат на Дионисиј и Херакле; Новалис (Novalis) со *Хајнрих фон Офшвергинџен* во која се споени грчки и старогермански елементи: општата црна магија врз природата престанува со будењето на душата на светот, Фреја, од страна на Ерос и Фабел (Басната); *Ученициџе во Саус и Принцезаџа Брамбила* на Е.Т.А. Хофман, во која има ликови од скандинавската митологија итн.

²¹⁴ Е. Мелетинскии, *op. cit.*, p. 365. Во некоја мера, иако на различно ниво, затоа што не може да се знае со сигурност дали свесно инклинирал кон античките митски елементи овде би припаднал и Франц Кафка (Franz Kafka).

²¹⁵ Обработено во Robert Voseck, *Ritual in Industrial Society*, George Allen&Unwin, London, 1974, 60-72.

²¹⁶ R. Voseck, *op. cit.*, 118-145.

ените секојдневни дејства како ритуални единици и нивните (свети) претходници, како вербалните и телесните ритуали на поздравувањето и отпоздравувањето.²¹⁷ Додека симболичката важност на групните ритуали на поздравување при венчавки, погребни, преговори и слично се менува, структурата и квалитетот се задржуваат, иако можеби со изменети карактеристики.²¹⁸ Истото важи и за поздравувањето, молењето и покажувањето почит.²¹⁹

Според тоа, митот е очигледно присутен во современиот живот на неколку начини: преку митските теми кои се задржуваат во литературата, сликарството, музиката, преку ликовите кои имаат функција слична на онаа на митските парадигматски ликови, како и преку митските теми кои стануваат сè поинтересни со развојот на технологијата во филмската индустрија и индустријата на видео-игрите, со младата популација како демографска група од интерес. Ритуалите во современиот свет потекнуваат од светата ритуалност на обичајното право, религијата и интер-персоналните односи во примордијалните заедници. Широката теза, дека сите профани активности во минатото биле свети или некако поврзани со светото, прави светото потекло на ритуалите директно да се лоцира во функционирањето на архаичниот религиозен човек. Потесната теза, дека ритуалите во современиот свет се само далечни одблесоци на времето на редовни реактуализации на светост, сепак го покажува одржувањето на светото во светот.

Беше покажано како светото за Елијаде е во основата и во суштината на религијата. Светото, како нешто сосема друго, како потполно одделено од несветото, од профаното, е творечки и уредувачки фактор во светот на религиозниот човек. Ова прави тоа да не биде токму одделено од несветото, туку одржувач и заштитувач на несветото. Во ваквата комплексна релација може да се лоцира неговата дијаболичност. Покрај тоа, со тоа што се екстериоризира низ специфични простор и време, светото истовремено и постои и не постои во профаните простор и време, истовремено радикално одделено од нив, но и споено со нив, како нешто безбедно и блиско. Светото го овозможува одржувањето на средина-

²¹⁷ Martha Rinehart, *Modern Rites of Passage, Dissertation Thesis*, University of Pennsylvania, 1991, 16-19, passim.

²¹⁸ Raymond Firth, "Verbal and bodily rituals of greeting and parting", J. S. La Fontaine, ed., *The Interpretation of Ritual – Essays in Honour of A. I. Richards*, Harper and Row, New York, 1972, 1-38.

²¹⁹ Esther Goody, 'Greeting', 'begging' and the presentation of respect", во J. S. La Fontaine, op. cit., 39-71.

та на религиозниот човек. Благодарейќи на дејството на светото, хаосот на непозната и неблиска територија не ѝ се заканува на човековата примордијална заедница. Светото, исто така, е забрането, со тоа што е заштитено. Престанувањата на важење на забраните на светото, дозволите за негово присвојување и за манипулирање со него во религиозниот култ, прават религиозниот човек да го одржува својот свет. Светото, значи, е во основата на постоењето на целиот несвет, профан свет. Сепак, профаниот свет е посветен на заштитување и одржување на светото, без што внимателната спрега на одржување на безбедна, позната и блиска територија, благодарейќи на дејството на несфатливото, онтолошки и аксиолошки супериорно, сосема друго свето, не би можела да функционира.

Дел од дијаболичноста на светото се наоѓа и во истовремената опаднатост на неговите моќ и значење и на неговата присутност во нови форми и на видоизменети начини. Перформативната моќ на светото се има изгубено, но неговата латентна творечка и одржувачка моќ се одржува во навидум сосема секуларните ритуали, во литературните форми од современиот свет, во основата на сфаќањето на религиозниот човек во профанизираниот свет.

6 | ЗАВРШЕН ЗБОР

Постојат неколку доминантни теории за потеклото на религијата. Така, според анимистичката теорија, религијата е верување во души или духови; според тотемистичката теорија, таа е верување во тотем од растително или животинско потекло, околу кого заедницата се организира. Понатаму, постои верувањето дека во основата на религијата била потребата да се објаснат природни или астрономски појави; или пак дека верувањето во натприродни суштества се јавило како резултат на недостатоците на јазикот – ова се ставовите на натуралистичката теорија. Како извор на религиозното верување некогаш се посочува култот кон мртвите или кон предците. Аниматизмот, пак, е верување во света сила како творечка основа на светот. Во аниматизмот се верува дека во основата на светот е дејството на светото. Во овој текст беше разгледана теоријата за светото како основа и суштина на религијата. Конкретно, беше покажана неговата дијаболична природа низ делата од водечките автори во оваа област, како и низ компарации со други аспекти од разбирањето на религијата.

Така, според овие теоретичари, во која и насока да инклинира истражувањето на светото, неизбежна е неговата определба како суштински амбивалентно, претставено од тензија на спротивности и чувствувано, од страна на верникот, со комплексни и конфликтни емоции. Чувството на светото е чувство на треперечка стравопочит, на ужаснатост и потреба да се биде на безбедна дистанца од него, но и на фасцинираност, на восхитена привлеченост, на желба да му се приближи, да се спои со неговата моќ, енергија и преобилност.

Беше покажано дека според анализираните водечки теоретичари на светото, тоа е дијаболично затоа што се дефинира како радикално спротивно на несветото, на профаното. Меѓу подрачјето на светото и подрачјето на профаното не смее да има никаков контакт. А сепак, преку неговата контагиозност, светото предизвикува профаното да се претвора во него. Меѓу двете хетерогени подрачја, и покрај системите на строги забрани за контакт, постои постојано одржувана врска, на која се базира целиот религиски култ. Грижата на човекот за светото, како во примордијалните, така и

во развиените монотеистички религии, е поради потребата творечката и одржувачката моќ на светото да ја гарантираат безбедноста на човековиот свет. Одржувањето и обновувањето на светото во човековата средина се нужни за одржување на човековата заедница како безбедна, кохерентна и просперитетна. Во примордијалните култури религискиот култ се темели на верувањето дека човековата средина, културата, социјалниот и индивидуалниот идентитет не би биле можни без светото.

Според оваа теорија за светото како потекло на религијата, светото е подрачје сосема различно од подрачјето на профаното, на обичното, на познатото, на блиското, на секојдневното. Светото е различно, непознато, недофатливо и неискажливо подрачје, нешто сосема друго. Сепак, светото, дел на реалност која ги трансцендира рационалните моќи на познание, не е само нешто сосема друго, затоа што, благодарелејќи на неговата творечка моќ и преобилна сила, е основата на животот на религиозниот човек, тоа е нешто нужно, потребно и блиско.

Дијаболичноста на светото се покажува уште во примордијалните верувања во маната како света моќ во светот, како света подлога на сето постоечко во светот, вредно за почит и одржување, која мора да биде одделена од несветото, која е заштитувана од сложени принципи на дозволи и забрани, а која сепак е нешто кон кое постојано се стреми, нешто кое, иако е забрането, постојано се посакува, кое иако е неперсонално и непоимливо, се конкретизира, создава, управува и чии последици на дејствување се очигледни, очекувани, поттикнувани. Дијаболичноста на светото се состои во неговата спротивставеност со профаното и во нивната меѓусебна онтолошка зависност. Како што профаното не може да постои без светото, така и на светото му е потребно профаното, за да биде спротивставено на него, суперординирано на него. Религиозниот човек има емоции на стравопочит и ужаснато треперење пред семоќта на светото, како и истовремени емоции на екстатична фасцинираност, посветеност и љубов кон него. Грижата на религиозниот човек за светото е поради потребата од обновувањето на моќта на светото, која постепено опаѓа со текот на времето. Култот кој се состои од митови и ритуали на жртвувања, спојувања со светото, посветувања и дарувања, е посветен на одржување на моќта и творечката сила на светото. Преку своите преобилна моќ и восхитувачка енергија, светото ја создава и одржува безбедната средина на човекот, познатата и блиска територија на која верникот ѝ припаѓа.

Значи, според овие ставови на водечките теоретичари на светото, без дејството на светото, без верувањето во неговите дијаболски моќи, без амбивалентните чувства кои ги предизвикува, религијата не би била можна. Без религијата не би биле можни и социјалното организирање, обичајното право и други аспекти од основата на човековата култура. Во оваа смисла, светото треба да се лоцира во основата на религијата, а со тоа и во основите на функционирањето на човековиот род. Според овие автори, светото се наоѓа во суштината на религијата во нејзините приморидални, но и во нејзините развиени, современи форми, кои продолжуваат да бидат определувачки за онтолошкиот и аксиолошкиот статус на религиозниот човек.

| БИБЛИОГРАФИЈА

- Allen, Douglas, "Mircea Eliade's Phenomenological Analysis of Religious Experience", *The Journal of Religion*, Vol. 52, No. 2 (Apr., 1972), 170-186.
- Alles, Gregory D., „Toward a Genealogy of the Holy: Rudolf Otto and the Apologetics of Religion“, *Journal of the American Academy of Religion* June 2001, Vol. 69, No 2, 323-342.
- Almond, Philip C., *Rudolf Otto: An Introduction to His Philosophical Theology*, University of North Carolina Press, Chapel Hill, 1984.
- Altizer, T. J. J., "Review of *Birth and Rebirth*", *Journal of Religion*, XL 2, April 1960.
- Altizer, Thomas J. J., *Mircea Eliade and the Dialectic of the Sacred*, University of Chicago Press, Chicago, 1963.
- Alun Jones, Robert, "Robertson Smith, Durkheim, and sacrifice: An historical context for the elementary forms of the religious life", *Journal of the History of the Behavioral Sciences*, Vol. 17, Iss. 2, April 1981, 184-205.
- Armstrong, Karen, *A Short History of Myth*, Canongate, Edinburgh, 2005.
- Avens, Robert, *Mircea Eliade's Conception of the Polarity Sacred-Profane in Archaic Religions and Christianity*, Doctoral thesis, Fordham University, 1971.
- Balmory, Marie, *Le sacrifice interdit – Freude et la Bible*, Grasset, Paris, 1986.
- Bambrough, Renford, "Intuition and the Inexpressible", *Mysticism and Philosophical Analysis*, ed. Steven Katz, Oxford University Press, New York, 1987, 200-213.
- Barbosa da Silva, Antonio, *The Phenomenology of Religion as a Philosophical Problem (Doctoral Thesis at the University of Uppsala)*, CWK Gleerup, Uppsala, 1982.
- Barnes, Philip L., "Rudolf Otto and the Limits of Religious Description", *Religious Studies*, Vol. 30, No. 2 (Jun., 1994), 219-230.
- Bastow, David, „Otto and Numinous Experience“, *Religious Studies*, Vol. 12, No. 2 (Jun., 1976), 159-176.
- Beane, Wendell C., Doty, William C., eds., *Myths, Rites, Symbols: A Mircea Eliade Reader*, Harper and Row, New York, 1975.
- Bergson, Henri, *Les deux sources de la morale et de la religion*, PUF, Paris, 1948, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002.
- Berto, Graziella, *Freud, Heidegger. Lo spaesamento*, Bompiani, Milano, 1999.

- Bettelheim, Bruno, "A Secret Asymmetry", *Freud's Vienna and Other Essays*, Alfred A. Knopf, New York, 1983.
- Boch, Julie, "L'Occident au miroir des sauvages : figures du païen chez Fontenelle et Lafitau", *Tangence*, No. 72, Été 2003, 75-91, <<http://id.erudit.org/iderudit/009093ar>>.
- Bocock, Robert, *Ritual in Industrial Society*, George Allen&Unwin, London, 1974.
- Booth, Gordon K., "The Fruits of Sacrifice. Sigmund Freud and William Robertson Smith", Scottish Corpus of Texts and Speech, Document 682, Continuum Publishing, <<http://www.scottishcorpus.ac.uk/corpus/search/document.php?documentid=682>>.
- Борев, Юурии Б., *Эсѳеѳика*, Высшая школа, Москва, 2002.
- Bradley, Richard, *Ritual and Domestic Life in Prehistoric Europe*, Routledge, London-New York, 2005.
- Breckinridge Warfield, Benjamin, "Calvin's Doctrine of the Knowledge of God", *The Princeton Theological Review*, vii, 1909, 219-325.
- Bresnick, Adam, "Prosopoetic Compulsion: Reading the Uncanny in Freud and Hoffmann", *Germanic Review*, vol. 71, no. 2 (1996), 114-132.
- Brown, Francis, Robinson Edward, Briggs, Charles A., *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament*, Clarendon Press, Oxford, 1906.
- Brown, Norman W., "The Creation Myth of the Rig Veda", *JAOS*, 62 (1942), 85-98.
- Brown, R. F., "Eliade on Archaic Religions: Some Old and New Criticisms", *Sciences Religieuses* 10, no. 4 (1981), 42-49.
- Burke, Edmund, *A Philosophical Inquiry Into the Origin of Our Ideas of the Sublime and Beautiful with Several Other Additions*, P. F. Collier&Son Company, New York, 1909-14.
- Butler, John Francis, "Psychology and the 'Numinous'", *The Journal of Religion*, Vol. 13, No. 4 (Oct., 1933), 399-414.
- Caillois, Roger, *Les jeux et les hommes*, Gallimard, Paris, 2008.
- Calvin, John, *Institution de la religion chretienne*, E. Beroud & C., Geneve-Paris, 1888.
- Campbell, Joseph, *The Masks of God – Oriental Mythology*, Viking Penguing, New York, 1962.
- Casey, Edward S., *The Fate of Place – a Philosophical History*, University of California Press, Berkeley-Los Angeles-London, 1998.
- Cassirer, Ernst, *Myth of the State*, Yale University Press, New Haven, 1946.
- Cassirer, Ernst, *Philosophy of Symbolic Forms*, trans. Ralph Manheim, Yale University Press, New Haven, 1955.
- Cassirer, Ernst, *Language and Myth*, trans. Susanne K. Langer, Dover Publications, New York, 1953.
- Charlesworth, Max, *Religious Experience - Unit A, Book 2*, Deakin University, Geelong, 1993.

- Chase, Richard, ed., *Melville: A Collection of Critical Essays*, Prentice-Hall, New Jersey 1962.
- Cobb, J. B., ed., „Notes for a Dialogue“, *The Theology of T. J. J. Altizer*, Westminster Press, Philadelphia, 1970.
- Codrington, Robert H., *The Melanesians – Studies in Their Anthropology and Folklore*, Clarendon Press, Oxford, 1891.
- Cook, James, King, James, *A voyage to the Pacific Ocean*, Vol III, Strahan, Nicol, Cadell, London, 1784.
- Copleston, Frederick, *A History of Philosophy*, Vol. 1, Doubleday, New York, 1993.
- Costacurta, Bruna, „Dalla paura al timore di Dio“, Bernard, Ch. A., ed., *L'antropologia dei maestri spirituali*, Edizioni Paoline, Torino, 1999.
- Costacurta, Bruna, *La vita minacciata – il tema della paura nella Bibbia Ebraica*, Editrice Istituto Pontificio Biblico, Roma, 2007.
- Culianu, Ioan P., *Mircea Eliade*, Cittadella Editrice, Assisi, 1978.
- Dadosky, John D., *The Structure of Religious Knowing – Encountering the Sacred in Eliade and Lonergan*, State University of New York Press, New York, 2004.
- Danca, Viliu, *Sacro e simbolo in Mircea Eliade*, Sapientia, Iasi, 2004.
- Dawson, Lorne, „Otto and Freud on the Uncanny and beyond“, *Journal of the American Academy of Religion*, Vol. 57, No. 2 (Summer, 1989), 283-311.
- De Fontenelle, Bernard le Bovier, *Oeuvres de Fontenelle*, Vol. 4, Paris 1825, <<http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k454793h.image.f293.langFR>>
- Deguy, Michael, „The Discourse of Exaltation – Contribution to a Rereading of Pseudo-Longinus“, *On the Sublime – Presence in Question*, State University of New York Press, Albany, 1993, 5-25.
- Di Nardo, Mark A., *The Study of the Role of Symbol in the Writings of Karl Rahner, Mircea Eliade and H. Richard Niebuhr - Some Implications for Contemporary Catechesis (A dissertation for the degree Doctor of Philosophy)*, Catholic University of America, Washington D.C., 1971.
- Doty, William G., *Mythography – The Study of Myths and Rituals*, University of Alabama Press, 2000.
- Dubuisson, Daniel, *Mythologies du XX siècle*, Presses Universitaires de Lille, Lille 1993.
- Duchene, Henri, *Le theme du temps dans l'oeuvre de Mircea Eliade*, Memoire pour l'obtention du grade de licence en Philosophie et Lettres, Université Catholique de Louvain, 1965.
- Dumezil, Georges, *L'ideologie tripartite des Indo-Europeens*, Latomus, Bruxelles, 1958.
- Durkheim, Émile, *De la division du travail social*, Alcan, Paris 1893.
- Durkheim, Émile, „La Prohibition de l'inceste et ses origines“, *l'Année sociologique* 1: 1-70, 1898.

- Durkheim, Émile, *Les formes élémentaires de la vie religieuse*, PUF, Paris, 1968.
- Durkheim, Émile, *Elementary Forms of Religious Life*, trans. Karen E. Fields, Simon&Schuster, New York, 1995.
- Durkheim, Émile, "Le problème religieux et la dualité de la nature humaine", *Bulletin de la Société française de philosophie*, 1913, 13, 63-100, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002.
- Durkheim, Émile, „De la définition des phénomènes religieux“, *Année sociologique*, vol. II, 1897-1898, pp. 1 à 28, PUF, Paris, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002.
- Durkheim, Émile, Mauss, Marcel, „De quelques formes de classification - Contribution à l'étude des représentations collectives“, *Année sociologique*, VI, (1901-1902), 1-72, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002.
- Edel, May, *The Chiga of Western Uganda*, Oxford University Press, London, 1957.
- Eisler, Rudolf, *Handwörterbuch der Philosophie*, E. S. Mittler&Sohn, Berlin, 1922.
- Eliade, Mircea, *Cosmologie si alchimie babiloniana*, Vremea, Bucuresti, 1937.
- Eliade, Mircea, *Traité d'histoire des religions*, Payot, Paris, 1948.
- Eliade, Mircea, *Le Mythe de l'éternel retour: archetypes et repetition*, Gallimard, Paris, 1949.
- Eliade, Mircea, *Images et symboles*, Gallimard, Paris, 1953.
- Eliade, Mircea, *Mythes, rêves et mystères*, Gallimard, Paris, 1957.
- Eliade, Mircea, *Cosmos and History - The Myth of the Eternal Return*, Trans. Willard R. Trask, Harper Torchbooks, New York, 1964.
- Eliade, Mircea, *Le sacré et le profane*, Gallimard, Paris, 1965.
- Eliade, Mircea, *Mito e realtà*, trad. Giovanni Cantoni, Boria Editore, Torino, 1966.
- Eliade, Mircea, *Myth and Reality*, Harper and Row, New York and Evanston, 1966.
- Eliade, Mircea, *Le chamanisme et les techniques archaïques de l'exstase*, Payot, Paris, 1968.
- Eliade, Mircea, *The Quest*, University of Chicago Press, Chicago, 1969.
- Eliade, Mircea, *Trattato di storia delle religioni*, trad. Virginia Vacca, Boringhieri Editore, Torino, 1976.
- Eliade, Mircea, *I riti del costruire*, Jaca Book, Milano, 1990.
- Eliade, Mircea, *La prova del labirinto*, Jaca Book, Milano, 1990.
- Eliade, Mircea, *Miti, sogni e misteri*, trad. Giovanni Cantoni, Rusconi, Milano, 1990.
- Елијаде, Мирча, *Асїекїїи на мїїїоїї*, прев. Елена Никодиновска, Култура, Скопје, 1992.

- Елијаде, Мирча, *Митологија за вечното враќање*, прев. Маргарита Маленкова, Слово, Скопје, 2002.
- Елијаде, Мирча, *Историја на верувањата и на религијскиите идеи*, I, Табернакул, Скопје 2005.
- Елијаде, Мирча, *Историја на верувањата и на религијскиите идеи*, III, Табернакул, Скопје 2005.
- Encyclopedia Britannica* (9th edition), Encyclopedia Britannica, Inc., London, 1886.
- Ernst, Jentsch, "On the Psychology of the Uncanny", trans. Roy Sellars, *Angelaki* 2.1 (1995), 7-16.
- Esnoul, Anna-Marie, *La Naissance du monde*, Éditions du Seuil, Paris 1959.
- Evans-Pritchard, E. E., *Theories of Primitive Religion*, Clarendon Press, Oxford, 1956.
- Farace, Dominic, *The Sacred-Profane Dichotomy- A Comparative Analysis of its Use in the Work of Emile Durkheim and Mircea Eliade, as Far as Published in English*, A doctoral thesis, Rijksuniversiteit, Utrecht, 1982.
- Feynman, Richard, *Surely You're Joking, Mr. Feynman!*, Norton, New York, 1985.
- Firth, Raymond, "The Analysis of Mana – an Empirical Approach", *Tikopia Ritual and Belief*, Beacon Press, Boston, 1940.
- Firth, Raymond, "Verbal and bodily rituals of greeting and parting", La Fontaine, J. S. ed., *The Interpretation of Ritual – Essays in Honour of A. I. Richards*, Harper and Row, New York, 1972, 1-38.
- Firth, Raymond, *The Work of the Gods in Tikopia*, I, Lund, Humphries&Co, London, 1940.
- Fontenrose, Joseph, *The Ritual Theory of Myth*, University of California Press, Berkeley-Los Angeles-London, 1971.
- Frankfort, Henri, *Kingship and the Gods: A Study of Ancient Near Eastern Religion of Society and Nature*, University of Chicago Press, Chicago, 1978.
- Frazer, J., *Folklore in the Old Testament*, Macmillan&Co, London, 1919.
- Frazer, J., *Lectures on the Early History of the Kingship*, Macmillan, London-New York, 1905.
- Frazer, James George, *Totemism and Exogamy*, London, Macmillan, 1910.
- Frazer, James, G., *The Golden Bough: A Study in Magic and Religion* (Electronic version Wordworth, London, 1890), The Floating Press, 2009.
- Frazer, James George, *Totemism and Exogamy*, vol. III, Macmillan&Co, London, 1935.
- Freeman, Kathleen, *Ancilla to the Pre-Socratic Philosophers - A complete translation of the Fragments in Diels, Fragmente der Vorsokratiker*, Harvard University Press, Cambridge, 1948.

- Freud, Sigmund, „Das Tabu und die Ambivalenz der Gefühlregungen“, *Totem und Tabu*, Leipzig&Vienne, 1913, 17-68.
- Gephart, Wener, “Memory and the sacred: the cult of anniversaries and commemorative rituals in the light of *The Elementary Forms*”, *On Durkheim’s Elementary Forms of Religious Life*, ed. N. J. Allen, W. S. F. Pickering, W. Watts Miller, Routledge, London-New York, 1998, 127-136.
- Gillen, F. J., Spencer, B., *The Native Tribes of Central Australia*, Dover Publications, Michigan, 1968.
- Girard, René, *Des choses cachées depuis la fondation du monde*, Grasset & Fasquelle, Paris, 1978.
- Girard, René, *La violence et le sacré*, Grasset, Paris, 1972.
- Girard, René, *Le Bouc émissaire*, Grasset, Paris, 1982.
- Gooch, Todd. A., *The Numinous and Modernity*, Walter de Gruyter, Berlin-New York, 2000.
- Goody, Esther, ‘Greeting’, ‘begging’ and the presentation of respect”, La Fontaine, J. S., ed., *The Interpretation of Ritual – Essays in Honour of A. I. Richards*, Harper and Row, New York, 1972, 39-71.
- Greimas, A. J., *Sémantique structurale - Recherche de méthode*, Larousse, Paris, 1966.
- Grimes, Ronald, *Beginnings in Ritual Studies*, University Press of America, Washington D.C., 1982.
- Guettel Cole, Susan, *Landscapes, Gender and Ritual Space – the Ancient Greek Experience*, University of California Press, Berkeley, 2004.
- Halbawchs, Maurice, *Les origines du sentiment religieux d’après Durkheim*, Librairie Stock, Paris, 1925.
- Hardy, Alister, *The Spiritual Nature of Man*, Clarendon Press, Oxford, 1979.
- Harris, Marvin, *Cows, Pigs, Wars and Witchess – the Riddles of Culture*, Random House, New York, 1974.
- Harrison, Jane E., *Themis. A Study of the Social Origins of Greek Religion*, Cambridge University Press, Cambridge, 1912.
- Hartland, Edwin Sidney, *Ritual and Belief, Studies in the History of Religion*, Charles Scribner’s Sons, New York, 1914.
- Hasel, Gerhard F., “Health and Healing in the Old Testament”, *Andrews University Seminary Studies*, Autumn 1983, Vol. 21, No. 3, 191-202.
- Hegel, Georg W. F., *Vorlesungen uber die Geschichte der Philosophie*, W Bd. 18, Berlin 1832-1845.
- Herbrechtsmeier, Williams, „Buddhism and the definition of religion: One more time“, *Journal for the Scientific Study of Religion*, Vol. 32, No. 1 (May.1993), 1-17.
- Hertz, Robert, La prééminence de la main droite“, *Revue philosophique XXIV* 1909, 553-580.

- Hoffmann, E. T., "Der Sandmann", *Die Elixiere des Teufels, Die Nachtstücke*, Aufbau-Verlag, Berlin, 1958.
- Hooke, E. H., ed., *The Labyrinth*, London, 1935.
- Hooke, S. H., *Myth and Ritual*, Oxford University Press, London, 1933.
- Hubert, Henri, Mauss, Marcel, „Essai sur la nature et la fonction du sacrifice“, *Année sociologique*, tome II, 1899, 29-138 (édition électronique réalisée à partir du livre d'Henri Hubert et Marcel Mauss, *Mélanges d'histoire des religions. De quelques résultats de la sociologie religieuse; Le sacrifice; L'origine des pouvoirs magiques; La représentation du temps*, Librairie Félix Alcan, Paris, 1929), "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002.
- Huskinson, Lucy L., 'Holy, Holy, Holy: the misappropriation of the numinous in Jung', *The Idea of the Numinous, Contemporary Jungian and Psychoanalytic Perspectives*, Casement Ann, Tacey, David, eds., Routledge, Hove, 2006.
- Hwan, Cho Jeong, *Il sacro e l'uomo, Approccio a Mircea Eliade: l'uomo, essere aperto al sacro (pars dissertationis ad lauream Pontificiae facultatis Teresianum)*, Pontificia Facultatis Theologica Teresiana, Roma, 2005.
- Hyman, Stanley, E., *The Armed Vision*, Kopf, New York, 1948.
- Isambert, François-André, „L'Elaboration de la notion de sacré dans l' «école» durkheimienne“, *Archives des sciences sociales des religions*, N. 42 (1976), 35-56.
- Jacobi, Jolande, *Complex, Archetype, Symbol in the Psychology of C. G. Jung*, Routledge & Kegan Paul, London, 1959.
- Jacobi, Jolande, *Complex/Archetype/Symbol*, Princeton University Press, New Jersey, 1974.
- Jacobi, Jolande, ed., *C. G. Jung: Psychological Reflections – a New Anthology of his Writings*, Bollingen Series, 31, Princeton University Press, New Jersey-New York, 1972.
- Jaeger, Werner, *The Theology of the Early Greek Philosophers – the Gifford Lectures (1936)*, Clarendon Press, Oxford, 1948.
- James, William, *Varieties of Religious Experience – A Study in Human Nature*, Penn State Electronic Series, Pennsylvania State University, Hazleton, 2002.
- Jentsch, Ernst, "Zur Psychologie des Unheimlichen", *Psychiatrisch-Neurologische Wochenschrift* 8.22 (25 Aug. 1906): 195-98 & 8.23 (1 Sept. 1906), 203-05.
- Jevons, Frank Byron, *Introduction to the History of Religions*, Methuen, London, 1896.
- Jones, Richard Elfyn, *Music and the Numinous*, Rodopi, Amsterdam-New York, 2007.
- Jung, C. G., *Four Archetypes*, Routledge&Kegan Paul, London, 1972.

- Jung, C. G., *The Archetypes and the Collective Unconscious*, 2nd ed., (R. F. Hull, transl.), Routledge, London, 1981.
- Jung, C. G., *The Collected Works of C. G. Jung*, Vol. 9 (*Archetypes of the Collective Unconscious*), trans. R. F. C. Hull, Routledge, London, 1981.
- Kaltenmark, Max, *La naissance du monde en Chine*, Sources orientales I, Paris 1959, 453-68.
- Kant, Immanuel, *Beobachtungen über das Gefühl des Schönen und Erhabenen*, Friedrich Hartnoch, Riga, 1771.
- Kant, Immanuel, *Kritik der Urteilskraft*, 1792, Die digitale Bibliothek der Philosophie, Band 2, vgl. "Kant-W Bd. 10".
- Katz, Steven, "Language, Epistemology and Mysticism", *Mysticism and Philosophical Analysis*, ed. Steven Katz, Oxford University Press, New York, 1987, 22-74.
- Konstan, David, „Epicurus on the gods”, *Epicurus and the Epicurean Tradition*, Fish, Jeffrey, Sanders, Kirk R. eds., Cambridge University Press, Cambridge, 2011, 53-72.
- Lamm, Maurice, *The Jewish Way in Death and Mourning*, Jonathan David Publishers, 2000, I, 8 – II, 1, <http://www.chabad.org/library/article_cdo/aid/281541/jewish/The-Jewish-Way-in-Death-and-Mourning.htm>
- Lang, Andrew, *Custom and Myth*, Longmans, Green and Co, London 1884, <<http://onlinebooks.library.upenn.edu/webbin/gutbook/lookup?num=14080>>.
- Lang, Andrew, *Myth, Ritual and Religion*, Longmans, Green&Co, London, 1899.
- Langer, Susanne, *Feeling and Form*, Mentor Books, New York, 1953.
- Langer, Susanne, *Philosophy in a New Key, A Study in the Symbolism of Reason, Rite, and Art*, Harvard University Press, Cambridge 1957.
- Leach, Edmund, *Two Essays Concerning the Symbolic Representation of Time, Rethinking Anthropology*, Cambridge University Press, Cambridge, 1963.
- Lévi-Strauss, Claude, „The Structural Study of Myth”, in *Myth, A Symposium, Journal of American Folklore*, vol.78, no. 270, 10-12 1(955), 428-444.
- Lévi-Strauss, Claude, *Anthropologie structurale*, Plon, Paris, 1958.
- Lévi-Strauss, Claude, *La pensée sauvage*, Plon, Paris, 1962.
- Lévi-Strauss, Claude, , *Totemism*, trans. Rodney Needham, Beacon, Boston, 1963
- Levi-Strauss, Claude, *Mythologies – Le cru et le cuit*, Plon, Paris, 1964.
- Lévi-Strauss, Claude, *Totemism* (trans. Rodney Needham), Merlin Press, London, 1991.
- Lévi-Strauss, Claude, *Myth and Meaning*, Routledge, London-New York, 2005.

- Lévy-Bruhl, Lucien, *La mentalité primitive.*, PUF, Paris, 1922, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002.
- Lévy-Bruhl, Lucien, *La Mythologie primitive*, PUF, Paris 1963.
- Linscott Ricketts, Mac, "In Defence of Eliade - Toward Bridging the Communication Gap Between Anthropology and History of Religions", *Religion (Journal of Religion and Religions)*, No. 3 (1973), 13-34.
- Linscott Ricketts, Mac, "Mircea Eliade and the Death of God", *Religion in Life*, 36 (Spring 1967), 43-48.
- Лосев, Алексей Ф., *История античной эстетики*, том II, Искусство, Москва 1969.
- Lord Raglan, "Myth and Ritual", *Myth: A Symposium*, ed. Thomas Sebeok, American Folklore Society, Philadelphia, 1955, 76-83.
- Lord Raglan, "Myth and Ritual", *Myth: A Symposium, The Journal of American Folklore*, Vol. 68, No. 270, (oct-dec 1955), 454-461.
- Lord Raglan, *The Hero: A Study in Tradition, Myth and Drama*, Methuen, London, 1936.
- Lord Raglan, *The Origin of Religion*, Watts, London, 1949.
- Luyster, Robert, "The Study of Myth: Two Approaches", *Journal of Bible and Religion*, 34 (1966), 235-243.
- Lyotard, Jean-Francois, *Lessons on the Analytic of the Sublime*, trans., Elizabeth Rottenberg, Stanford University Press, Stanford, 1998.
- Levi-Strauss, Claude, *Totemism*, trans. Rodney Needham, Beacon Press, Boston, 1963.
- MacKenna, Christopher, „From the numinous to the sacred“, *Journal of Analytical Psychology* (April, 2009), 167-182.
- Macmillan Dictionary of Anthropology*, Macmillan, London, 1986.
- Macquarrie, John, *20th Century Philosophical Thought*, SCM Press, London, 1973.
- Maitre, J., „La Sociologie du catholicisme chez Czamowski, Halbwachs, Hertz et Van Gennep“, *Archives de Sociologie des Religions*, 21 (1966), 55-68.
- Malinowski, Bronisław, *Magic, Science and Religion*, The Free Press, Glencoe, 1948.
- Marett, Robert Ranulf, *The Treshold of Religion*, Methuen&Co, London, 1914.
- Marett, R. R., *Psychology and Folklore*, Methuen&Co, London, 1920.
- Masuzawa, Tomoko, „The Sacred Difference in the Elementary Forms: On Durkheim's Last Quest“, *Representations*, No. 23 (Summer, 1988), 25-50.
- Mauss, Marcel, Hubert, Henri, „Esquisse d'une théorie générale de la magie“, *Année Sociologique*, 1902-1903, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002.

- Mauss, Marcel, "L'école anthropologique anglaise et la théorie de la religion selon Jevons", *Année sociologique* 1, 1898, pp. 169 à 170, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002.
- Mauss, Marcel, „Magie malaise“ (compte rendu), *Année sociologique*, 4, (1901), 169 -174.
- Mauss, Marcel, Hubert, Henri, „Introduction à l'analyse de quelques phénomènes religieux“, *Préface des Mélanges d'histoire des religions*, Paris, Félix Alcan, 1909, "Les classiques des sciences sociales", Université du Québec à Chicoutimi, 2002.
- Maybury-Lewis, David, *Akive-Shavante Society*, Clarendon Press, Oxford, 1967
- Medow, Mary Jo, "Archetypes and Patriarchy – Eliade and Jung", *Journal of Religion and Health*, Vol. 31, No. 3 (Fall 1992), 188-189.
- Мелетинский, Е. М., *Поэтика мифа*, Наука, Москва, 1976.
- Mol, Hans, "The Origin and Function of Religion: A Critique of, and Alternative to, Durkheim's Interpretations of the Religion of Australian Aborigines", *Journal for the Scientific Study of Religion*, 1979, 18(4), 379-389.
- Moore, John Morrison, *Theories of religious experience: with special reference to James, Otto and Bergson*, Round Table Press, New York, 1938. Mori, Masahiro, "The Uncanny Valley", K. F. MacDorman, N. Kageki, trans., *IEEE Robotics&Automation Magazine*, 19 (2) (1970), 98-100.
- Mueller, Max, *Introduction to the Science of Religion*, Longman, Green & Co., Oxford, 1882.
- Muller, Werner, *Weltbild und Kult der Kwakiutl-Indianer*, Steiner Verlag, Wiesbaden, 1955.
- Nemedi, Denes, "Change, innovation, creation: Durkheim's ambivalence", *On Durkheim's Elementary Forms of Religious Life*, ed. N. J. Allen, W. S. F. Pickering, W. Watts Miller, Routledge, London-New York, 1998, 162-176.
- Nussbaum, Martha C., Brunschwig, Jacques, eds., *Passions and Perceptions, Studies in Hellenistic Philosophy of Mind (Proceedings of the Fifth Symposium Hellenisticum)*, Cambridge University Press, Cambridge, 1993.
- O'Meley, Serena, "Otto's Idea of the 'Numinous' – a Cross-cultural Reappraisal", *Sophia*, Vol.34 No.1 1995, 241-258.
- Orlando, Francesco, *La retorica freudiana*, Einaudi, Torino, 1982.
- Orru, Marco, Wang, Amy, "Durkheim, Religion, and Buddhism", *Journal for the Scientific Study of Religion*, 31 (1) (1992), 47-61.
- Oswalt, Wendell H., *Alaskan Eskimoes*, Chandler Publishing, San Francisco, 1967.

- Otto, Rudolf, *Das Gefühl Des Überweltlichen (Sensus Numinis)*, C. H. Beck Verlagsbuchhandlung, Munchen, 1932.
- Otto, Rudolf, *Das Heilige - Über das Irrationale in der Idee des Göttlichen und sein Verhältnis zum Rationalen*, 4 Auflage, Trewendt-Granier, Breslau, 1920.
- Otto, Rudolf, *Kantisch-Fries'sche Religionsphilosophie und ihre Anwendung auf die Theologie*, J. C. B. Mohr, Tuebingen, 1909.
- Otto, Rudolf, *The Philosophy of Religion Based on Kant and Fries*, E. B. Dick-er, trans., Richard R. Smith Inc Publishers, New York, 1931.
- Pépin, J., *Mythe et allégorie – les origins grecques et les contestations judéo-chrétiennes*, Editions Moutaigne, Aubier, 1958.
- Pettazzoni, Raffaele, *Essays on the History of Religion*, Brill, Leiden 1954.
- Pettazzoni, Raffaele, *Saggi sulla storia delle religioni e di mitologia*, Edizioni Italiane, Roma 1946.
- Philosophisches Woertherbuch, Begründet von Heinrich Schmidt. Neu bear-beitet von Martin Gessmann, 23., Auflage 2009.
- Piras, Mauro, "Les fondements sociaux de l'agir normatif chez Durkheim et Weber : le role du sacré", *Arch. de Sc. soc. des Rel.*, 127 (juillet-septembre 2004), 139-166.
- Пропп, Владимир, *Морфологія сказки*, Academia, Ленинград, 1928.
- Пропп, В. Я. , *Исторические корни Волшебной Сказки*, Лабиринт, Москва 1998.
- Poland, Lynn, "The Idea of the Holy and the History of the Sublime", *The Journal of Religion*, Vol. 72, No. 2 (Apr., 1992), 175-197.
- Preuss, Konrad Theodor, "Der Ursprung der Religion und Kunst", *Globus*, vol. LXXXVI (1904), Nr. 20. 22-24; Bd. LXXXVII, Nr. 19, 20 (1904), 22-24.
- Proudfoot, Wayne, "Mysticism, the Numinous, and the Moral", *The Journal of Religious Ethics*, Vol. 4, No. 1 (Spring 1976), 3-28.
- Pseudo-Longinus, *On the Sublime*, trans. W. Rhys Roberts (ed), Cambridge University Press, Cambridge, 1899, <<http://classicpersuasion.org/pw/longinus>>.
- Punter, David (ed.), *Companion to the Gothic*, Blackwell, Oxford, 1999.
- Radcliffe-Brown, A. R, "The Sociological Theory of Totemism," *Structure and Function in Primitive Society*, Cohen&West, London, 1952.
- Radin, Paul, *Primitive Man as Philosopher*, D. Appleton & Co, New York, 1927.
- Rank, Otto, *The Myth of the Birth of the Hero – a Psychological Interpretation of Mythology*, trans. F. Robbins, Smith Ely Jelliffe, The Journal of Nervous and Mental Disease Publishing Company, New York, 1914.
- Rappaport, Roy A., *Ritual and Religion in the Making of Humanity*, Cam-bridge University Press, Cambridge, 1999.

- Reinhard, Johan, Ceruti, Constanza, "Sacred Mountains, Ceremonial Sites, and Human Sacrifice Among the Incas", *Archeoastronomy*, Vol. XIX, 2005, University of Texas Press, Austin, 1-44.
- Rennie, Bryan S., *Reconstructing Eliade: Making Sense of Religion*, State Univeristy of New York Press, New York, 1996.
- Ricoeur, Paul, *De l'interprétation - Essai sur Sigmund Freud*. Seuil, Paris, 1965.
- Ries, Julien, "Esploratori del pensiero umano – Georges Dumezil e Mircea Eliade", *L'homo religiosus e l'esperienza del sacro*, Ries, J., Spineto, N., eds., Jaca Book, Milano, 2000.
- Ries, Julien, *I cristiani e le religioni, Opera omnia*, Vol. 1, Jaca Book, Milano, 2006.
- Rinehart, Martha, *Modern Rites of Passage, Dissertation Thesis*, University of Pennsylvania, 1991.
- Rizzi, Armido, *Il sacro e il senso – lineamenti di filosofia della religione*, Editrice Elle di ci, Torino, 1992.
- Robertson Smith, William, *Lectures on the Religion of the Semites*, A. & C. Black, London, 1889.
- Saliba, John A., *The Concept of "Homo Religiosus" in the Works of Mircea Eliade: an Anthropological Evaluation for Religious Studies (A Dissertation for the Degree Doctor of Philosophy)*, Catholic University of America, Washington D.C., 1971.
- Sarrocchio, Clara, "Surprised by Awe – C .S. Lewis and Rudolf Otto's *The Idea od the Holy*", *Touchstone*, vol. 24 (3) (May/June 2011), 36-39.
- Schelling, Friedrich W., *Introduction à la Philosophie de la Mythologie*, vol. 1, trans. S. Jankelevitch, Aubier, Paris, 1945.
- Schlamm, Leon, "Numinous Experience and Religious Language", *Religious Studies*, Vol. 28, No. 4 (Dec., 1992), 533-551.
- Schleiermacher, Friedrich, *On Religion – Speeches to its Cultured Despisers*, trans. John Oman, K. Paul, Trench, Trubner & Co., London, Digitalised Public Domain Press, 2006.
- Светѝо Писмо*, Библиско здружение на Република Македонија, Скопје, 2003.
- Sebeok, Thomas, ed., *Myth: A Symposium*, ed., American Folklore Society, Philadelphia, 1955.
- Shaw, Philip, *The Sublime*, Routledge, New York, 2006.
- Shils, Edward, „Center and Periphery”, *Collected Essays of Edward Shils*, Chicago University Press, Chicago, 1970.
- Sigmund Freud, "Das Unheimliche", *Zeitschrift fur Anwendung der Psychoanalyse auf die Geisteswissenschaften V (1919)*, 297-324, Project Gutenberg, <<http://www.gutenberg.org/files/34222/34222-h/34222-h.htm>
- Smart, Ninian, "Understanding Religious Experience", *Mysticism and Philosophical Analysis*. Ed. Katz, Steven T., Oxford University Press, New York, 1978, 10-21.

- Smart, Ninian, *Philosophers and Religious Truth*, SCM, London, 1969.
- Smith, J. Z., *Map is not Territory*, Brill, Leiden, 1978.
- Soderblom, Nathan, *Das Werden des Gottesglaubens*, Hinrichs Verlag, Leipzig, 1915.
- Sorensen, Roy, *Seeing Dark Things – the Philosophy of Shadows*, Oxford University Press, Oxford, 2008.
- Spencer, Hebert, “On ancestor worship and other peculiar beliefs”, *The Fortnightly Review*, <<http://fortnightlyreview.co.uk/2011/11/on-ancestor-worship-and-other-peculiar-beliefs/>>.
- Spencer, Herbert, *First Principles*, D. Applton, New York, 1862.
- Spielrein, Sabina, “Die Destruktion als Ursache des Werdens”, *Jahrbuch für psychoanalytische und psychopathologische Forschungen* IV, 1912, 465-503.
- Spineto, Natale, “The notion of archetype in Eliade’s writings”, *Religion*, Religion 38 (2008), 366-374.
- Standaert, Benoit, *Il timore di Dio e’ il suo Tesoro*, Largo A. Gemelli, Milano, 2006.
- Stanner, W. E. H., “On Aboriginal Religion”, *Sacramentalism, Rite and Myth, Oceania*, 30 (1960), 108-127.
- Stasch, Rupert, *Society of Others - Kinship and Mourning in a West Papuan Place*, University of California Press, Berkeley, 2009.
- Steiner, Franz, *Taboo*, Penguin, Harmondsworth, 1967.
- Studstill, Randall, “Eliade, phenomenology, and the sacred”, *Religious Studies*, 36, (2000), 177-194.
- Sumner Maine, Henry, “Ancestor Worship”, *Dissertations on Early Law and Custom*, John Murray, London, 1883.
- Sumpf, J., “Durkheim et le problème de étude sociologique de la religion”, *Archives de Sociologie des Religions*, 20 (1965), 63-73.
- Tatarkiewicz, Władysław, *Historia de seis ideas*, trans. Francisco Rodriguez Martin, Cronos, Madrid, 2000.
- Taylor, Charles, *Varieties of Religion Today – William James Revisited*, University of Harvard Press, Cambridge-London, 2003.
- The Prose Edda of Snorri Sturlsson*, trans. Arthur G. Brodeur, The American-Scandinavian Foundation, New York, 1916.
- Tillich, Paul, *Systematic Theology*, vol. 2, SCM Press, London, 1978.
- Todorov, Tzvetan, *The Fantastic: A Structural Approach to a Literary Genre*, Cornell University Press, Ithaca, 1975.
- Turner, V., *On the Edge of the Bush - Anthropology as Experience*, The University of Arizona Press, Tucson, 1985.
- Turner, Victor, „Betwixt and Between: The Liminal Period in Rites of Passage“, *The Forest of Symbols*, Aspects of Ndembu Ritual, Cornell UP, Ithaca, 1967.

- Turner, Victor, *The Drums of Affliction: A Study of Religious Processes Among the Ndembu of Zambia*, Clarendon, Oxford, 1968.
- Tylor, Edward B., *Primitive Culture (Researches Into the Development of Mythology, Philosophy, Religion, Language, Art And Custom)*, Vol. II, Henry Holt and Company, New York 1874.
- Van Buren, Paul, *The Edges of Language*, Macmillan, New York, 1972.
- Van der Kooi, Cornelis, *As in a Mirror: John Calvin and Karl Barth on Knowing God*, Brill, Leiden-Boston, 2005.
- Van der Kroef, Jan, "Dualism and Symbolic Antithesis in Indonesian Society", *American Anthropologist*, 56 (1954), 853-54.
- Van der Leeuw, Gerardus, "Religion in Essence and Manifestation", *Religion and Manifestation*, tr. J. E. Turner, Joseph Dabney Bettis, ed., *Phenomenology of Religion – Eight Modern Descriptions of the Essence of Religion*, SCM Press Ltd, London, 56-84.
- Van Gennep, Arnold, *I riti di passaggio*, trad. Emile Noury, Bollati Boringhieri, Torino, 2002.
- Vanauken, Sheldon, *A Severe Mercy*, Harper and Row, New York, 1977.
- Vico, Gianbattista, *The First New Science*, trans. Leon Pompa, Cambridge University Press, Cambridge, 2002.
- Wagner, Roy, *The Invention of Culture*, University of Chicago Press, Chicago-London, 1981.
- Wallace, Anthony F. C., *Religion: and Anthropological View*, Random House, New York, 1966.
- Warfield Rawls, Anne, *Epistemology and Practice Durkheim's The Elementary Forms of Religious Life*, Cambridge University Press, Cambridge, 2005.
- Watt, I., *The Rise of the Novel*, Berkeley, Los Angeles, 1962.
- Werblovsky, R. J. Zwi, "In Nostro Tempore: Mircea Eliade", *Religion* 19 (1989), 129-136.
- White, Richard, "The Sublime and the Other", *Heythrop Journal*, vol. 38, (2) (April 199), 125-143.
- Wiefel-Jenner, Katharina, *Die Liturgik Rudolf Ottos*, Vandenhoeck und Ruprecht, Goettingen, 1997.
- Wilson, E. Jan, "Holiness" and "Purity" in Mesopotamia, Verlag Butzon & Bercker Kevelaer, Neukirchen-Vluyn, 1994.
- Winthrop, Robert H., *Dictionary of Concepts in Cultural Anthropology*, Greenwood Press, New York, 1991.
- Цепароски, Иван, *Есѹеиѹика на возвишеноѹю*, Магор, Скопје, 2008.
- Zadeh, Lotfi, "A Fuzzy-algorithmic approach to the definition of complex or imprecise concepts", *International Journal of Man-Machine Studies* (8/1976), 249-291.

| ПОКАЗАТЕЛ

- Аборицини 28, 183.
Августин 263, 268.
Авенс, Роберт 235, 240.
Австралија 29, 33, 38, 127.
Австралијци 218.
Азија 231.
Ален, Даглас 225, 226.
Алес, Грегори Д. 179, 180.
Алмонд, Филип К. 164, 182, 185, 202.
Алгајсер, Томас Ц. Ц. 224, 225, 226, 239, 240.
алхемија 46, 100, 188, 206, 251.
аниматизам 19, 9, 317.
Арабија 111.
Арапски Полуостров 110.
Аристотел 202, 203, 245.
Арунта 33, 92, 127, 135, 286.
астрологија 46, 251.
Африка 257, 300.
Ахил 305.
Ahnung 148, 149, 199.
augustus 156.
Балмари, Мари 120.
Барнет, Џон 306, 307.
Барнс, Филип Л. 154.
Барт, Карл 173.
Бастоу, Дејвид 173, 199.
Батлер, Џон Франсис 169, 170, 171.
Бауман, Р. 260.
Бах, Јохан Себастијан 170, 204.
Бахус 312.
Бејли, Џон 193, 194.
Бејтсон, Г. 260.
Бемброу, Ренфорд 152, 153, 154.
Бергсон, Анри 50, 51, 149.
Берк, Едмунд 192, 193, 194, 195, 196, 213.
Берк, К. 260.
Бегелхајм, Бруно 121.
bia 29.
Блага, Лусиан 270, 271.
Близок Исток 252, 253.
Боас, Франц 108.
Болдвин Спенсер, Уолтер 76.
Бонапарт, Мари 205.
Бороро 255.
Браман 152.
Британска Колумбија 230.
Бубер, Мартин 149, 239.
Бут, Гордон К. 120.
вакан(да) 32, 37.
Ван Бурен, Пол 152, 153.
Ван дер Кроеф, Јан 49.
Ван дер Лееув, Герардус 36, 37, 38, 39, 293.
Ванаукен, Шелдон 290.
Велхаузен, Јулиус 110.
Вербловски, Р. Ј. Цви 302, 303.
Вергилиј 257.
Вестермарк, Едвард 158.
Вико, Џанбатиста 245, 246, 314.
Витерспоон, Г. 260.
Вогули 256, 257.
Ворфилд Ролс, Ен 106.
Вунд, Вилхелм 157.
Гадамер, Х-Г. 261.
Гепхарт, Вернер 136.
Германи 230.
Гете, Ј. В. 270, 271, 305.
Гирц, К. 260.

- Гофман, Е. 260.
 Грајмс, Роналд 260.
 Греимас, Алгирдас 255.
 Грци 38, 246.
 Грција 113, 304, 306.
 Гуч, Тод А. 140, 181, 185.
 Д' Орс, Еугени 267, 269.
 Да Винчи, Леонардо 311.
 Да Сиува, Антонио Барбоса 268, 269.
 Даглас, М. 260.
 Дадоски, Џон Д. 218.
 Данка, Вилиу 240, 241.
 Дариј 234.
 Де Фонтенел, Бернар ле Бовие 245, 246.
 демон/и 8, 56, 122, 157, 160, 306, 312.
 демонски страв/ужас 155, 157, 159, 160, 162, 163, 174, 177, 179, 183, 211.
 Детиен, М. 261.
 Димезил, Жорж 276.
 Диркем, Емил 12, 13, 14, 16, 20, 26, 28, 29, 30, 31, 32, 34, 35, 38, 45-137, 139, 158, 181, 184, 216, 218, 219, 225, 230, 233, 240, 247, 248, 254, 258, 262, 283, 284, 297, 305.
 Дионисиј 185, 314.
 Дишен, Анри 219, 223, 288.
 Дон Жуан 312.
 Дон Кихот 312.
 Дорси, Џејмс Оуен 32.
 дротена-ритуали 257.
 Дурам, Џон 177.
 Еванс-Причард, Едвард Е. 21, 28, 41, 111.
 Европа 253, 309.
 Евхемер 244, 245.
 евхемеризам 311.
 Египет 111, 200, 253, 257, 285, 304.
 екстаза 29, 149, 171, 181.
 Елијаде, Мирча 12, 16, 17, 41, 42, 49, 177, 178, 211, 216, 217-316.
 Елиот, Т. С. 302.
 energia 15, 186, 217.
 Епикур 245.
 Епикурејци 245.
 Ериксон, Е. 261.
 Ерос 314.
 естетика 14, 15, 56, 187, 188, 189, 198, 208.
 Жирар, Рене 83, 261.
 Zauber(kräfte) 35.
 Зевс 311, 314.
 Зола, Емил 313.
 Израел 110, 230, 232, 282.
 Имир (Бримир, Блаин) 235.
 Индија 230, 232, 304.
 Индонезија 230.
 Инки 230.
 Интичиума 127.
 Иран 230.
 Иринеј 263.
 Исланд 232.
 Исус 72, 185, 241, 280, 303, 307, 308, 309, 310, 314.
 Италија 113.
 Јакути 256.
 Јасперс, Карл 268.
 Јенч, Ернст 157, 204, 205, 206, 208, 209, 210.
 Јован (Евангелист) 307.
 Јом Кипур 82, 117, 284.
 Јонија 307.
 Јудеја 280.
 јудео-христијанство 41, 296, 297, 298, 301, 302, 303.
 Јума 286.
 Јунг, Карл Густав 121, 233, 260, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 274.
 Кајоа, Роже 176, 177.

- Калвин, Жан 143, 144.
 Канарски острови 230.
 Кант, Имануел 140, 148, 195, 196,
 197, 198, 199, 213, 215, 263.
 Караваџо 312.
 Касирер, Ернст 40, 250, 251, 258,
 259, 273, 274, 275, 276.
 Кафка, Франц 314.
 Кац, Стивен 152, 153, 154.
 Кејси, Едуард С. 235.
 Кемпбел, Џозеф 178.
 Кина 201, 286.
 Кинг, Џон Х. 21.
 Киркегор, Сорен 305, 308.
 Кодрингтон, Роберт Х. 21, 22, 23,
 36, 37, 40, 41, 42.
 Корнфорд, Франсис 251.
 kratos 29.
 кратофанија 19, 42, 189, 291.
 Ксенофан 244.
 Кузански, Никола 49.
 Кук, Џејмс 85.
 Кулијану, Јоан П. 270.
 Кун, Адалберт 248.
 Лајбниц, Готфрид Вилхелм 65.
 Ланг, Ендрју 98, 249, 250.
 Лангер, Сузен К. 203, 260, 276.
 Лафито, Жозеф 245.
 Леви-Брил, Лусјен 158, 247, 263,
 273, 274, 275, 297, 298, 299,
 300.
 Леви-Строс, Клод 51, 108, 255,
 257, 260, 273, 276, 277, 283.
 Лесинг, Готхолд Ефраим 247.
 Леуба, Џејмс 171.
 Лиич, Едмунд 252, 260, 283.
 Лиотар, Жан-Франсоа 197, 198.
 Лорд Раглан 251, 252, 253, 254,
 257, 283.
 Лорд Шефтзбери 194.
 Лосев, Алексеј Ф. 244.
 Луис, К. С. 212, 290.
 Лујстер, Роберт 222.
 Лутер, Мартин 159.
 Мајерхоф, Б. 260.
 maiestas 15, 166, 171, 178, 180, 238.
 Македонија 97.
 Малиновски, Бронисуав 36, 41,
 108, 272, 297.
 Ман, Ненси Д. 259, 260.
 Ман, Томас 314.
 Маори 38, 286.
 Мардук 282.
 Марет, Роберт Ранулф 21, 23, 24,
 26, 27, 28, 34, 36, 37, 39, 40,
 41, 42, 157, 158, 159, 166.
 Масузава, Томоко 76, 108.
 Медитеран 242.
 Медоу, Мери Џоу 271.
 Меин, Хенри Самнер 249.
 Мек Дугал, Уилијам 158.
 МекКена, Кристофер 266.
 Мекуари, Џон 268.
 Меланезија 295, 300.
 Меланезијци 21, 22, 32.
 Мелвил, Херман 313
 Мелетински, Елеазар 247, 274,
 312, 313.
 Месопотамија 110, 230, 231, 232.
 Микеланџело 311, 312.
 Милер, Макс 45, 46, 55, 62, 248,
 250, 251.
 mysterium fascinans 15, 154, 173,
 176, 177, 178, 179, 180, 184, 185,
 186, 217, 218.
 mysterium tremendum 15, 139, 149,
 154, 166, 168, 171, 172, 173, 177,
 178, 179, 180, 183, 184, 185,
 187, 217, 218, 266.
 Мјури, Гилберт 251.
 монотеизам 20, 22, 29, 30, 60, 87,
 110, 211, 226, 240, 247, 248,
 250, 308, 318.
 Мори, Масахиро 207.
 Мос, Марсел 34, 51, 68, 69, 70, 79,

- 82, 91, 100, 101, 102, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 125, 233, 248, 262.
- Набуходоносор 234.
наратема 253, 255.
Немеди, Денес 79.
Ниче, Фридрих 239.
Нова Гвинеја 86.
Новалис 314.
О' Мели, Серина 184, 185.
Овидиј 257.
Океанија 41.
оренда 32, 33, 35.
Орландо, Франческо 205.
Ормазд 177.
Ору, Марко 71, 72.
Остин, Џ. 260.
Ото, Рудолф 12, 14, 15, 16, 26, 37, 39, 41, 49, 137, 139-216, 217, 218, 219, 240, 261, 265, 266, 267, 281, 305.
Пан-ку 235.
Пери, Јакопо 312.
Паскал, Блез 63.
Петацони, Рафаеле 235.
piaculum/a 116, 117, 129, 131, 136.
Пирас, Мауро 60.
Платон 241, 244, 248, 263, 269, 271.
Плотин 248.
Полинезија 25, 41, 85, 134, 286.
Понтиј Пилат 280.
Португалци 306.
Праудфут, Уејн 166, 168, 169.
Пројс, Конрад Теодор 35, 94.
Проп, Владимир 252, 253, 254, 255, 256, 257, 270, 271.
Псевдо-Аполодор 251.
Псевдо-Дионисиј Ареопагит 263.
Псевдо-Лонгин 190, 191, 213.
психоанализа 14, 121, 208, 210, 294.
- Пуруша 285.
Рајнхарт, Марта 314.
Ранк, Ото 261.
Рапапорт, Рој А. 178, 261.
Рахаб 282.
Ре 233.
Редин, Пол 27.
Редклиф-Браун, Алфред Р. 108.
Рени, Брајан С. 218, 222, 225, 239, 240, 278, 297, 299, 300.
Ресежак, Едуар 168.
Ригс, Стивен 32.
Рикер, Пол 210, 261.
Рикетс, Мек Линскот 267.
Рим 230, 231.
Римјани 61, 173.
Робертсон Смит, Вилијам 80, 110, 111, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 122, 123, 124, 125, 126, 128, 129, 130, 131, 136, 241, 248.
Робинзон Крусо 313.
Роке, Клод-Анри 217.
Рубенс 311.
Салиба, Џон А. 222, 238, 289, 290, 295, 296, 297, 298, 301.
Самоа 31.
свет оброк 118.
свето време 112, 133, 224, 236, 278, 279, 285, 291, 293, 294, 298, 308.
sebastos 156.
Северна Америка 41, 61, 257.
Семити 89, 110, 111, 112, 118, 119, 120, 122, 123, 129, 130, 131, 140, 141, 219, 241.
Сирија 110.
Смарт, Нинијан 150, 151, 177, 178.
Смит, Џ. З. 235, 237, 287.
Содерблом, Натан(иел) 39, 157.
Соренсен, Рој 202, 203.
Софокле 257.

- Спенсер, Херберт 65, 90, 249, 250, 251.
 Спинето, Натале 269, 270, 271.
 Србија 97.
 Стар завет 73, 116, 133, 155, 156, 165, 166, 231, 307.
 Стоици 245.
 Тајлор, Едвард 21, 64, 71, 117, 118, 125, 249, 250, 257, 275, 299.
 Тарнер, Виктор 93, 259, 260, 283.
 Твен, Марк 313.
 Тедлок, Д. 260.
 Тејлор, Чарлс 147.
 теофанија 41, 143, 219, 280, 303.
 Тиамат 282, 286.
 Тилих, Паул 268, 269.
 Тодоров, Цветан 209, 210.
 Толкин, Џ. Р. Р. 314.
 Тонга 85.
 тотем 13, 14, 30, 33, 35, 45, 50, 51, 52, 60, 61, 92, 96, 115, 126, 254, 317.
 тотемизам 61, 92, 108.
 тотемски принцип 32, 35.
 Траетаона 234.
 thiasos 29.
 Уајт, Ричард 214, 215.
 Уалас, Ентони Ф. К. 259.
 Убер, Анри 34, 80, 82, 91, 92, 99, 100, 101, 102, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 125, 149, 233, 239, 248, 262, 314.
 ужаснатост 15, 137, 155, 156, 157, 159, 160, 161, 163, 173, 175, 178, 184, 185, 190, 193, 215, 317.
 Уенг, Ејми 71, 72.
 Уинтроп, Роберт Х. 41.
 un/heimlich 15, 21, 157, 186, 204, 205, 208, 209, 212, 214.
 Усенер, Жером Херман 281.
 Фабел 314.
 Фајнман, Ричард 301.
 Фарас, Доминик 49, 84, 284.
 Феникија 110.
 Феникијци 306.
 Филон Јудеецот 263.
 Фирт, Рејмонд 39, 41, 260.
 Фихте, Јохан Готлиб 75, 172.
 Фици 85.
 Фон Цинцендорф, Николас 142.
 Фреја 314.
 Фрејзер, Џејмс 21, 26, 27, 31, 47, 61, 64, 65, 68, 69, 86, 87, 92, 97, 98, 99, 100, 102, 109, 111, 122, 125, 158, 230, 231, 251, 275, 283, 299.
 Фриз, Јакоб 148, 173, 181, 198, 199.
 Фримен, Кејтлин 306.
 Фројд, Зигмунд 120, 121, 157, 208, 209, 210, 211, 212, 261, 262, 263, 265, 267, 294.
 Хајман, Стенли Едгар 251, 252, 257, 258.
 Хамлет 312.
 Харди, Алистер 204.
 Харисон, Џејн 28, 29.
 Хартланд, Едуин Сидни 92, 102, 122.
 Хаскинсон, Луси 265, 266.
 Хачесон, Франсис 195.
 Хегел, Георг Вилхелм Фридрих 198, 303.
 Хелдерлин, Фридрих 314.
 Хераклит 257.
 Хербрехтсмајер, Вилијамс 72.
 Хердер, Јохан Готфрид 247, 248.
 Херц, Роберт 82.
 хиерофанија 19, 41, 42, 219, 220, 222, 223, 225, 226, 227, 228, 231, 236, 237, 268, 291, 292, 293.
 Хирн, Ирјо 99.
 Хјум, Дејвид 105, 106, 247.
 Холбокс, Морис 52, 136.
 Хомер 191, 257, 258, 306, 307.
 homo religiosus 9, 215, 225, 226,

- 228, 240, 242, 281, 298.
Хопи 286.
Хофман, Е. Т. А. 206, 314.
Хуан, Чо Џонг 181, 270, 297, 298.
Хук, Семјуел Хенри 252, 254.
Хумболт, Вилхелм 248.
Хусерл, Едмунд 174, 270.
Цадех, Лотфи 26.
Чарлсворт, Макс 183.
Џевонс, Френк Бајрон 66, 67, 68,
69, 70, 102, 122, 132, 134.
Џејмс, Вилијам 147, 149, 153, 183.
Џилен, Франсис Џејмс 90, 96.
Џојс, Џејмс 314.
Џоунс, Ричард Елфин 204.
Џоунс, Роберт Алун 124.
Шеехнер, Р. 260.
Шелинг, Фридрих Вилхелм 247,
248.
Шлаермахер, Фридрих 144, 145,
146, 161, 162, 166, 167, 172, 181,
182, 219.
Шлам, Лион 149, 152, 153, 154.
Шмит, Вилхелм 21, 262.
Шо, Филип 193.
Шопенхауер, Артур 172.
Шпилрајн, Сабине 121.
Штајнер, Франц 25.
Штрехлов, Карл 76, 90, 96.

Марија Тодоровска

ДИЈАБОЛИЧНАТА ПРИРОДА НА СВЕТОТО

<i>Издавач</i>	ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ – СКОПЈЕ
<i>Рецензенти</i>	проф. д-р Љубомир ЦУЦУЛОВСКИ проф. д-р Ана ДИМИШКОВСКА
<i>Идејно решение и корица</i>	МАРИЈА ТОДОРОВСКА
<i>Лектура и коректура</i>	ЈАНА МИХАЈЛОВСКА-ИВАНОВ
<i>Техничка обработка</i>	ЕФТИМ КАРАКОЛЕВ
<i>Печати</i>	МАР-САЖ – СКОПЈЕ

CIP-каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент Охридски", Скопје

1:2-1

ТОДОРОВСКА, Марија

Дијаболичната природа на светото / Марија Тодоровска. - Скопје :
Филозофски факултет, 2016. - 342 стр. ; 24 см

Фусноти кон текстот. - Библиографија: стр. [321]-334. - Регистар

ISBN 978-608-238-102-2

а) Филозофија на религија б) Свето и профано
COBISS.MK-ID 101230602

© 2016 Сите права за печатеното издание се заштитени. Електронското издание подлежи на Creative Commons Attribution/ No Derivatives Licence, која дозволува преземање на делото со задолжително цитирање на изворот и на неговиот автор.

